

ФАНТАСТИКА

От поредицата "Стен" **146**

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

АЛЪН КОЛ & КРИС БЪНЧ

Вечният император
се завръща, готов да
спаси Империята си
от разруха. Само
Стен се досеща, че
има нещо гнило...

СТЕН

ВИХЪР

Алън Кол, Крис Бънч

Вихър

„... кога ви нападне ужас като буря, и беда като вихър мине над вас, кога ви постигне скръб и утеснение.“

Притчи 1:27

КНИГА ПЪРВА КОНВЕКЦИЯ

1.

Навъсени буреносни облаци се кълбяха над Площада на Каканите. Мъждиво слънце пропълзя през облаците. Лъчите му припалваха златисти, зелени и червени проблясъци по извисяващите се сгради и куполи.

Площадът беше огромен: двадесет и пет квадратни километра пространство с пищни сгради – официалното сърце на Алтайския куп. На западния край се издигаше подобния на дантела ветрилообразен свод на Двореца на Каканите – дом на стария и гневлив джохианец, който беше властвал над купа сто и петдесет години. Седемдесет и пет от тях мъжът се беше трудил на този площад, натрупвайки милиарди кредити и същество-часа. Дворецът беше паметник на него и делата му – истински и измислени. Като допълнителна добавка имаше и малък парк с параклис в памет на баща му, първия Какан.

Площадът, се намираше в центъра на столицата на Джохи, Рурик. Всичко в този град беше огромно; обитателите вечно се суетяха, смалени и угнетени от размерите на показната мощ на Какана.

Рурик беше спокоен този ден. Влажните улици бяха безлюдни. Съществата се гълпяха в блоковете си за задължителното гледане на събитията, които щяха да се предават на „живите“ им екрани. Навсякъде по планетата Джохи се случваше все същото.

Всъщност на всички обитаеми светове от Алтайския куп хората и чуждоземните напускаха улиците, гонени от коли с високоговорители, които им нареждаха да се приберат по домовете си и да включат излъчваното предаване. Малки червени очи в долната част на екраните следяха за изискваното съсредоточено внимание. Охранителни отряди бяха разположени във всеки квартал, готови да разбият вратите и да измъкнат всяко същество, чието внимание спаднеше.

На самия Площад на Каканите бяха призовани три хиляди същества за публични свидетели. Техните тела оформяха черни петна около краищата на площада. Топлината от живата маса се издигаше на вълни от пара и се носеше към заплашителните облаци. Единственото движение

беше непрестанното нервно пристъпване. Тълпата не издаваше нито звук. Нямаше плач на дете, нито закашляне от старец.

Пламтяща светкавица се разклони над четирите позлатени колони, които отбелязваха всеки от краищата на площада. Огромни статуи в памет на алтайските герои и дела се надвесваха над него. Гръмотевица заътна и отекна под облаците. Но площадът остана безмълвен.

В центъра му бяха строени войници с извадени оръжия, очите им обхождаха тълпата за признаци на опасност.

Зад гърбовете им се извисяваше Стената на смъртта.

Един от сержантите излая заповед и отрядът за езекуции тръгна напред, всеки от войниците пристъпваше тежко под бремето на двата контейнера, привързани за гърба му. Огънати маркучи се проточваха от контейнерите до дългата тръба, която всеки от отряда носеше.

Нова заповед и ръцете, облечени в дебели огнеупорни ръкавици, притиснаха спусъците на огнехвъргачките. Разтопен пламък прокапа от краищата на тръбите. Облечените в ръкавици пръсти се стегнаха и вой изпълни въздуха, когато пламъците изригнаха и се устремиха към Стената на смъртта.

Отрядът задържа спусъците за дълъг миг, блъвна горещина и се разнесе кисел пушек. Огнените езици ближеха стената в неспирни вълни. По знак на сержанта огънят утихна.

Стената на смъртта изглеждаше непроменена, като се изключеше червеникавият цвят на свръхнагорещ метал. Сержантът се изплю. Хракката експлодира в мига, в който докосна стената. Той се обърна и се усмихна.

Екзекуторският отряд беше готов.

Разрази се внезапна буря, обля тълпата с дъжд и запрати нагоре съскащи облаци пара от стената. Спря толкова бързо, колкото беше започнала, като остави тълпата да се отръсква мълчаливо във влажния въздух.

Тук-там се надигна нервно жужене. Сред толкова много същества страхът вече не можеше да запази безмълвието.

– Това е четвъртият път за толкова цикли – излая млад суздал на своята спътница от глутницата. – Всеки път, когато полицията на Джохи дойде да блъска по вратите, за да ни призове на площада, мисля, че са дошли за нас.

Малката му муцуна беше набръчкана от страх и разкриваше остри, тракащи зъби.

– Няма нищо общо с нас, мили – отвърна спътницата му. Тя отърка

дебелата козина в горната част на муцуната си в младия мъжкар, като му изпрати успокояващ хормон. – Те търсят само черноборсаджиие.

– Но всички го правим – изскимтя уплашеният суздал. – Няма друг начин да се преживее. Всички ще умрем от глад без черния пазар.

– Тихо, някой ще чуе – предупреди го спътницата му. – Това са човешки дела. Докато убиват джохианци или торки, ние да си гледаме своята работа.

– Не мога да не мисля за това. Сякаш някои хора са призовали деня на Страшния съд. Все едно сме обречени. Погледни времето. Всички говорят за него. Никой не е виждал такова нещо. Дори Старците казват, че не са виждали подобно нещо на Джохи. Смразяващо студено един ден. Изгарящо горещо на следващия. Снежни бури. После наводнения и циклони. Когато се събудих тази сутрин, мислех, че навън мирише на пролет. А погледни сега.

Той посочи към тежките черни буреносни облаци над главата си.

– Слушай, не се паникьосвай – посъветва го спътницата. – Дори Каканите не могат да контролират времето.

– Ще стигне и до нас накрая. И тогава... – сви рамене младият суздал. – Познаваш ли някое същество, което да е било екзекутирано и едновременно с това наистина да е било виновно? За нещо... голямо?

– Разбира, се, че не, скъпи. Сега замълчи. Ще свърши... скоро.

И тя втри още от хормона в козината му. Скоро тракането на зъбите утихна.

Чуха се тропот и гърмежи, и ревяща музика се понесе от големите високоговорители, толкова високо, че листата на разпръснатите по площада дървета затрептяха от звука. Облечената в блатни роби гвардия на Какана излезе с бърз ход, в клиновиден строй от двореца. На върха на клина имаше подвижна платформа, където Каканът беше застанал на високия си позлатен трон.

Цялата група измарширува бързо към място до Стената на смъртта. Платформата се спусна на земята.

Старият Какан се огледа около себе си с подозрителни, влажни очи. Набърчи нос от близостта и миризмата на тълпата. Един от услужливите помощници забеляза това и напръска Какана с любимото му сладниково благовоние. Старият мъж измъкна украсена бутилка с меткил от колана си, отвинти капачката и отпи здрава глътка. Топлината се разля по вените му. Сърцето му запрепуска и очите му се проясниха заедно със завръщането на ентусиазма му.

– Изкарайте ги – излая той. Гласът му бе старчески, писклив, но

внушаваше страха на плашливите богове, обитаващи това място, в сърцата на слугите му.

Заповедите бяха предадени шепнешком по редицата. Пред Стената на смъртта металът изсъска над смазаните лагери и зейна тъмна дупка. С жужене се издигна широка платформа, за да запълни отвърстието.

Тълпата се разлюля от дълго и доловимо потреперване, когато всички съгледаха затворниците, оковани и примигващи срещу неясната слънчева светлина. Войниците се устремиха напред и притиснаха четиридесет и петимата мъже и жени към стената. Метални примки изскочиха от жлебовете си и ги приковаха на място.

Затворниците се вгледаха в Какана с ужасени очи. Той отпи още една глътка от бутилката и се захили с настървение, пробудено от меткила.

– Продължавайте – Нареди той.

Облеченият в черно инквизитор пристъпи напред и започна да чете имената и признанията на всеки от събраните престъпници. Списъкът с престъпленията отекина по високоговорителите: Конспирация за печалба... Присвояване на дажбена храна... Кражба от пазара на джохианския елит... Злоупотреба с обществено положение с цел печалба... Списъкът сякаш продължаваше безкрайно.

Старият Какан се намръщваше при всяко обвинение, после кимваше и се усмихваше при всяко установяване на вина.

Накрая четенето приключи. Инквизиторът пхна свитъка с обвиненията в ръкава си и се обърна, за да чуе решението на Какана.

Старият мъж отпи от бутилката, после включи микрофона, закрепен за гърлото му. Неговият писклив, дрезгав глас изпълни площада и забръмча по предаванията в милиардите домове в Алтайския куп.

– Докато гледам лицата ви, сърцето ми се изпълва с жал. Но освен това се срамувам. Всички вие сте джохианци. Тъй като са най-многобройната раса в Алтайския куп, задължението на джохианците е да водят. Като дават добър пример. Какво ли си мислят нашите сродници, торките, когато чуват за злите ни дела? Какво остава за нашите чуждоземни поданици, с тяхното свободно тълкуване на морала. Да... Какво мислят суздалите и богазите, когато вие, джохианци – моите най-ценени поданици, – пренебрегвате законите и заплашвате обществото ни със своята алчност?

Времената са тежки, съзнавам това. Всички тези дълги години на войни с мръсните таанци. Страдахме и се жертвахме – и, да, умирахме – в тази война. Но независимо колко тежко беше бремето ни, ние

останахме до Вечния император.

А по-късно – когато решихме, че е убит от враговете си – ние продължихме да се борим въпреки тежкото бреме, наложено върху ни от съществата, организирали заговор, за да го убият и управляват на негово място.

По време на всяко едно от тези извънредни обстоятелства аз ви помолих за помощ и саможертва, за да поддържате този куп сигурен и спокоен до завръщането на Императора. Както вярвах, че ще стори, през цялото това време.

Най-накрая той дойде. Разправи се със злосторния Таен съвет. После се огледа, за да види кой е останал непоколебим в негово отсъствие. Откри мен – вашия Какан. Силен и лоялен съюзник, какъвто съм бил вече почти две столетия. И съгледа вас – моите деца. И се усмихна. И от този миг насетне Антиматерия 2 потече отново. Нашите фабрики отново заработиха. Нашите кораби пътуваха до големите тържища в Империята.

Но все още не всичко е наред. Таанските войни и действията на предателския Таен съвет бяха застрашили сериозно ресурсите на Вечния император. Както и нашите. Очакват ни години на усилен труд, преди животът да стане нормален и да се насладим на благоденствие.

Докато това време не дойде, трябва да продължаваме да жертваме удобството на настоящето в името на величествения живот на бъдещето. Сега всички сме гладни. Но поне има някаква храна, за да ядем. Нашият дял от АМ2 е по-голям от този на другите, благодарение на моето близко приятелство с Императора. Но запасите ни са достатъчни само за да се поддържа търговията жива.

Каканът замълча и прочисти гърлото си с глътка меткил.

– Сега алчността е най-голямото престъпление в нашето кралство. Защото нима в тези времена алчността е нещо по-различно от масово убийство?

Всяко зрънце, което открадвате, всяка капка от питието, което продавате на черния пазар, е отнета от устите на децата ни, които със сигурност ще гладуват, ако алчността не бъде наказана. Същото важи и за нашите ценни запаси от АМ2. И за минералите, необходими да се възстанови нашата индустрия, и за синтетичните облекла, които ни предпазват от стихииите.

Затова с натезало сърце ви осъждам. Прочетох писмата от приятелите и близките ви, в които ме молеха за милост. Плаках над всяко едно. Наистина. Те разказват тъжната история на същества, поели по лош път.

Същества, които са се вслушали в лъжите на враговете ни или са попаднали в коравосърдечно обкръжение.

Каканът изтри несъществуващите сълзи от лишените си от клепачи очи.

– Имам достатъчно милост за всички вас. Но това е милост, която трябва да удържа. Да постъпя другояче, би било престъпно егоистично от моя страна. Следователно съм принуден да ви осъдя на най-позорната известна смърт, като пример за останалите, които са достатъчно глупави, за да се изкушат от алчността. Мога да си позволя само един малък жест поради моята мекушавост. И се надявам поданиците ми да ми простят за него, тъй като съм много стар и лесно се трогвам и умилявам.

Той се наведе напред и камерата се приближи, докато лицето му не изпълни едната част на екрана на зрителите, които си бяха у дома. То бе застинало в маска на съчувствие, В другата част на екрана стояха четиридесет и петте осъдени на смърт същества.

Гласът на Какана прошепна рязко:

– За всеки един от вас... Съжалявам.

Той спря микрофона на гърлото си и се обърна към един от тайните си помощници.

– Сега приключвайте бързо. Не искам да съм тук, когато бурята се разрази.

И се намести удобно в трона, за да наблюдава ставащото.

Раздадоха се заповеди и отрядът за екзекуции зае мястото си. Огнехвъргачките се издигнаха. Тълпата пое дълбоко въздух. Затворниците висяха безсилно на веригите си. Някъде над облаците се разнесе гръм.

– Направете го! – излая Каканът. Огнехвъргачките изреваха. Плътна вълна от пламъци се понесе към Стената на смъртта.

Сред тълпата някои същества извърнаха глави настрани.

Суздал, водач на глутница, на име Ютанг, изръмжа отвратено.

– Миризмата ми е най-неприятна – излая тя. – След нея не мога да ям. Всичко има вкус на печен джохианец.

– Хората миришат достатъчно зле и без да са сварени – съгласи се помощникът ѝ.

– Когато Каканът започна тези чистки – продължи Ютанг, – аз си помислих, какво от това? Има толкова много джохианци, може би така редиците им ще пооредят. И ще остане повече за нас, суздалите. Но той продължи с неотслабващо настървение. И се разтревожих. Много скоро ще започне да търси другаде своите примери за назидание.

– Смята, че богазите са най-глупави, затова най-вероятно ще ги

остави за най-накрая – каза помощникът й. – Ние ще бъдем прочистени точно преди тях. Торките са хора, така че ако следва някаква логика, би трябвало те да са следващите.

– Като заговорихме за торки – вметна Ютанг, – виждам един разтревожен наш приятел там.

Тя произнесе „наш приятел“ с отвращение.

– Виж. Барон Мениндер. Бъбри с някакъв човек. Джохианец, ако се съди по облеклото му.

– Това е генерал Даул – отвърна помощникът й развълнувано.

Водачката на глутницата се замисли за миг. Мъжът, когото гледаше, беше нисък и набит, с напълно плешива глава. Месестото лице беше достатъчно грозно, за да принадлежи на някой бяч, но очилата на барон Мениндер караха кафявите му очи да изглеждат големи, широко отворени и невинни.

– За какво би разговарял министърът на отбраната на Какана с Мениндер? Едва ли търси професионален съвет, въпреки че Мениндер е заемал същия пост някога. Но сега това е минало. Оттогава са се изредили четирима или петима министри. Каканът уволни или избя всички. По дяволите, Мениндер е стара лисица – промълви едва чуто Ютанг. – Измъкнал се е точно навреме. Гледа си работата и държи главата си приведена.

Тя погледа двамата още малко и внимателно проучи генерал Даул. Джохианецът изглеждаше като идеалния генерал, беше над два и половина метра висок. Същевременно слаб и атлетичен, поне в сравнение с възпъления Мениндер. Сребърни кичури обхващаха главата му като стегнат шлем, в ярък контраст с плешивото теме на торка.

– На Даул явно му харесва това, което чува – отсъди водачката на глутницата накрая. – Мениндер говореше непрекъснато, откакто започнахме да наблюдаваме.

– Може би старият торк е моралистично настроен тези дни – предложи помощникът й. – Може би има план. Може би затова водят този разговор.

Екзекуцията на Стената на смъртта беше приключила. Имаше само пепел там, където осъдените бяха стояли преди малко. В западния край на площада суздалите успяха да съгледат Какана и телохранителите му, изчезващи в богато украсения дворец. В центъра войниците се строяваха и си тръгваха взвод по взвод.

Ютанг наблюдаваше двамата души, потънали в задълбочен разговор. Някаква идея се зароди в ума й.

– Мисля, че трябва да се присъединим – каза тя. – Едно от качества на Мениндер е, че е дяволски добър в оцеляването. Хайде. Ако има път за измъкване от цялата тази каша, не искам суздалите да го пропуснат.

Двете същества си пробиха път през тълпата.

Бурята се стовари с цялата си мощ. Викове от болка и уплаха огласиха площада, докато градушката се сипеше от облаците и удряше безмилостно като шрапнели.

Високоговорителите обявиха разпускане и тълпата започна да се разотива от площада.

Мениндер и генерал Даул си тръгнаха заедно. Но преди да успеят да стигнат главната порта, двамата суздали ги застигнаха. Четиримата спряха за миг в убежището, предоставено от огромна статуя на Какана встрани от портата. Размениха няколко думи. Последваха одобрителни кимания. Малко по-късно четиримата продължиха забързано напред.

Заговорът беше започнал.

2.

– Аперитив, господине? – измърка глас в ухото на Стен.

Стен се върна към реалността, осъзна, че се беше перчил като паун от Земята пред огледалото с дъбова рамка на стената, и прикри изчервяването си.

Гласът принадлежеше на жена с черна коса, прелъстително облечена и с приканващо изражение, която държеше поднос с гравирани чаши. Те съдържаха черна, почти вряща течност.

– Черно кадифе – промълви тя. „Наистина си“, помисли си Стен. Но не каза нищо, само повдигна въпросително вежда.

– Комбинация от два земни алкохола – продължи жената. – Земно шампанско – „Тетинжер де Блан“, и рядко приготвяна силна бира от острова на Ейре. Нарича се „Гинес“.

Тя замълча и се усмихна – много лична усмивка.

– Трябва да се наслаждавате на престоя си тук, на Първичен свят, посланик Стен. Като член на обслужващия персонал на домакинството, за мен ще е разочаровашо, ако си тръгнете... недоволен.

Стен взе една чаша, отпи и благодари. Жената почака, не откри нищо повече, усмихна се още веднъж – далеч по-формална усмивка – и си

тръгна.

Остаряваш, помисли си Стен. Някога би пофлиртувал и опитал и щеше да получиш или отказ, или съгласие за по-късно. После щеше да пресушиш шест чаши, за да не избухнеш по време на идиотската церемония. Но вече си възрастен. Не се напиваш, защото си мислиш, че парадите са глупост. Нито скачаш на първата красива жена, която ти се изпреди.

Освен това... тази усмихваща се камериерка беше определено от разузнаването – корпус „Меркурий“, – агент, чийто чин вероятно бе висок от този на флотски адмирал (неактивен, в запас) Стен.

И накрая, в момента не беше в настроение за флирт. Защо не? Дока-то част от мозъка му се чудеше, той отпи. Странна комбинация. Беше пил ферментирал и овкусен газирани гроздов сок и преди, макар че рядко беше попадал на такъв сух вкус. Другата течност – „Гинес“? – добавяше остър, солиден ефект към вкуса, подобен на удар с палка по главата. Преди да напусне Първичен свят, щеше да изпие още няколко от тези коктейли, зарече се той.

Стен отстъпи назад, докато раменете му не опряха в стената – старите навици на имперски убиец умираха трудно – и хвърли поглед из огромната зала.

Замъкът Аръндел се издигаше победоносно над руините от предишното му съществуване. Построен като грандиозна резиденция за Вечния император на имперския Първичен свят, той беше унищожен от тактически ядрен кораб като част от уникалния начин на таанците да започват война без предизвестие. По време на разгорелите се из цялата Империя битки Аръндел тънеше в символична разруха, а Вечният император се бе настанил в огромните подземия отдолу.

Когато Императорът беше убит, Аръндел беше оставен като мемо-риал от убийците му. Беше построен отново при завръщането на Императора – дори по-величествен и висок отпреди.

Стен беше в едно от преддверията на замъка. Чакалня, която спойно можеше да послужи за хангар на флотски разрушител.

Стаята беше пълна с блюдолизци, военни и цивилни, хуманоидни и други. Стен погледна още веднъж в огледалото и потрепна. „Блюдолизци“ беше твърде уместно определение. Сега, след като изпълни последната заповед на Императора, помисли си той, трябва да влезеш във форма. Този пояс, на който се възхищаваше преди по-малко от минута, подчертава малко шкембето ти, не е ли тъй? А украсената с криле яка като че ли ти слага още една брадичка. Надяваш се да е от яката, нали?

Върви по дяволите, заяви Стен на съзнанието си. В момента съм щастлив. Щастлив от себе си, щастлив от света, щастлив от мястото, където се намирам.

Той погледна за трети път в огледалото и се върна към потока от мисли, прекъснат от служителката, поднесла му коктейла. По дяволите. Все още не бе свикнал да се гледа в дипломатическо облекло. Вместо в някаква униформа или поне дегизировка. Този костюм, тази архаична риза, самото с разделящи се краища, което стига почти до глезените, тези панталони, които се спускат над не особено високите ботуши... все още изглеждат непривично.

Зачуди се какво ли би станало, ако някогашният Стен – клетият окаян сирак от света на робовладелската компания, който беше късметлия и го биваше с ножа – погледнеше в огледалото и то се превърнеше във времеви екран, безспорно любопитно надзъртане в бъдещето? Какво би помислил този млад Стен, докато се взира, наясно, че гледа себе си през идните години?

Години? И то много повече, отколкото му се искаше.

Какво странно усещане. Особено тук. Да чака нарежданията на Вечния император, за да бъде поздравен и награден за службата си на най-високо ниво.

Да. Какво ли би си помислил този по-млад Стен? Какво би казал?

Стен се ухили. Вероятно – освен укора „Защо не продължи с Черното кадифе?“ щеше да има въздишка на облекчение. И така. Беше си скапано жив. Никога не бе смятал, че ще оцелее. Без да се замисля, дяската му ръка се премести и докосна фината коприна на самото му.

Под него – и под обшития с диаманти ръкав на ризата – се намираше ножът му. Хирургически скрит в ръката му, Стен го беше извалял – беше го създал, а после „произвел“ в биомелница – като роб на Вулкан. Той беше първата вещь, която притежаваше. Ножът беше с тънко двустранно острие, създадено да пасва само на неговата ръка. Насочено правилно, то можеше да разреже земен диамант наполовина само с натиск. Беше може би най-смъртоносният нож, който човек, в безкрайния си интерес към разрушението, някога беше сътворявал. Стоеше на мястото си, задържан от хирургично обработен мускул.

Но беше минала повече от година, не, почти две години, откакто за последно бе ваден в пристъп на гняв. Четири прекрасни години на мир след цял живот войни. Мир... и нарастващото усещане на Стен, че най-накрая изпълнява задача, която му подхожда. Нещо, което не включваше...

– Колко вярно – каза глас с равен смъртоносен тембър. – Винаги си ми напомнял на сводник. Виждам, че вече си станал такъв. Или поне се обличаш така.

Стен се върна в реалността, ръката му се отпусна, пръстите се изви-ха, ножът изскочи навън. Отдръпна се от стената, изнесе назад лявото стъпало и застана на пръсти, приклепна леко, за да измести центъра на тежестта...

Проклетият Мейсън.

Поправка. Проклетият флотски адмирал Робърт Мейсън. Изцяло облечен в бяло, с гърди, окичени с медали, повечето от тях спечелени с труд, но вероятно по-малко от една трета от наградите, които Мейсън наистина заслужаваше. Никога не си беше направил труда да махне ужасния белег, който разсичаше лицето му. Според Стен адмиралът сигурно смяташе, че това подчертава излъчването му.

– Адмирале – кимна му Стен. – Как върви детеубийственият занаят?

– Върви добре – отвърна Мейсън. – След като се научиш да скъсяваш разстоянието, всичко е просто.

Мейсън и Стен се мразеха по неизвестни причини. Мейсън беше един от инструкторите в пилотската школа и беше дал всичко от себе си, за да се погрижи Стен да не завърши. Учениците му единодушно го смятаха за невероятен гадняр. И бяха напълно прави. И за разлика от ставащото по филмите, коравосърдечieto на Мейсън не беше само преструвка. Под гранита се криеше закалена стомана.

По време на Таанските войни Мейсън се беше издигнал до адмирал. Имаше много качества: беше блестящ. Тиранин. Майстор на стратегията. Убиец. Брутален въдворител на дисциплина. Водач, който подкрепяше подчинените си до гроба и отвъд. Например, когато не успя да открие основателна причина да изхвърли Стен от пилотското училище, той го отличи на завършването с най-високите оценки. Мейсън сигурно беше най-добрият тактически пилот в имперските сили. Вторият най-добър, изрѣмжа пилотското его на Стен.

Верен до смърт на Императора, той беше оцелял след чистките на Тайния съвет благодарение на късмета и безскрупулността си. Сега най-вероятно следваше имперски заповеди както и в миналото – ефективно и с хъс. Да, реши Стен, имаше мир. Но само в сравнение с кошмарите на Таанските войни. Доста същества продължаваха да измират.

– Чух, че си станал момчето за послания на Императора – подхвърли Мейсън. – Никога не съм можел да разбера как реално съществува

може да живее в свят, където всичко е сиво и няма никаква истина.

– Започнах да харесвам цвета – озъби се Стен. – Не цапа ръцете така, както червеното. И се измива.

Дълбок глас прекъсна взаимните нападки.

– Скъпи същества, моля за вашето внимание.

Звукът от любезното бърборене наоколо постепенно утихна.

– Аз съм главен шамбелан Блейк.

Говорителят беше ниско същество, облечено в смехотворен костюм, и говореше с най-високото мазно чуруликане, което Стен някога беше чувал. Разбира се. Носеше микрофон на гърлото и преносим усилвател.

– Искаме да се уверим, че всички вие, благородни създания, ще получите дължимото ви признание и че тази церемония ще продължи, както е планирана. Затова трябва да спазваме следните правила. Наградите ще бъдат присъждани по намаляваща степен на заслугите. Всяка категория ще бъде обявена специално.

Когато наградата ви бъде оповестена, ще оформите една редица, на входа. Когато обявяващият – Блейк посочи към същество в червен костюм – изрече вашето име, ще влезете в главната зала. Ще извървите седемнадесет стъпки право напред, докато видите линия, издълбана в пода.

Императорът ще стои от другата страна на тази линия. Ако сте единственият, получил наградата, застанете право срещу Вечния император. Ако сте част от група, продължете до линията и спрете до най-близкото същество отляво.

Моля застанете мирно.

Имперски служител ще прочете почетната грамота за наградата ви. Друг служител ще ви връчи самата награда – или на пояс, или ще я закачи направо на униформата ви. Ако има грешка, моля ви, опитайте се да прикриете разочарованието си. Церемониите, разбира се, се записват за последващото им излъчване на родните ви светове.

Допълнителни копия, нека поясня, могат да бъдат получени от моя кабинет срещу разумна такса.

По програма няма получатели за някой от ордените за членове на Императорското обкръжение. Следващите в списъка са наследствените награди: херцогства, баронства, и така нататък. Тези, които ще получават някое от тях...

– Наследствени?! – промълви удивено Стен. Устните му не се помръднаха, нито гласът му достигна по-далеч от ушите на Мейсън. Това

беше умение, научавано във военните формирования и затворите.

Мейсън също го владееше:

– Вечният император е открил много нови и уникални начини да награди онези, които му служат добре.

Гласът му беше напълно лишен от ирония.

– Но...

– Това не само радва канцеларските плъхове – продължи Мейсън, – но и се нрави на бюрократичните им шефове.

Неодобрението, което и двамата изпитваха, изобщо не се изписа на лицата им. Но на няколко метра встрани все пак беше изразено негодувание.

Мъжът беше огромен и много бял – от буйната коса до големите бакенбарди и официалния костюм. Освен това изглеждаше леко пийнал.

– Скапана сбирщина от полудели идиоти – изрече той с гръмотевичен глас. – Проклетите титли ще накарат младоците да си мислят, че са по-добри от другите. Това внушава разни идеи на непроверените в бой хлапета, наистина! За първи път чувам за такъв дракх. Небеса, Императорът греша, като позволява подобни формални танци на безгръбначните идиоти! Проклет да съм, ако участвам в подобни маймунски представления. Кажете на Императора, ако иска...

Каквото и да смяташе да каже за Императора господинът с бакенбардите, то бързо беше прекъснато, когато четирима много едри мъже изникнаха от нищото и го заградиха.

Стен чу изказаните протести, но доста бързо мъжът беше усмирен и поведен – беше твърде едър, за да го изнесат – към един от близките изходи.

Четиримата мъже носеха нови сиви униформи, подобни на полицейските, каквито Стен не помнеше да е виждал преди това на Първичен свят или в двореца. Зърна една от раменните нашивки, обло парче в черно и златисто със златно В, заградено от извитата буква С.

– Кои бяха високите мъже? – попита той тихо Мейсън.

– Нови сили за сигурност. Вътрешна сигурност. Дотам стигат знанията и любопитството ми.

– И от кого са сформирани? От корпус „Меркурий“? Или от „Богомолка“? – естественият интерес на Стен идваше от предишното му поне официално – членство в двете организации.

– Повтарям за последно... гласът на Мейсън стана по-висок, постуден. – Биячите, гестаповците и разпитвачите никога не са били моя слабост.

Стен любезно последва тълпата от чакащите награди, които се нареждаха, минаваха през вратата и изчезваха.

Наследствени ордени... ордени за заслуги... медали (военни)... отличия (цивилни)...

Стен спря пред шамбелана, който се консултира със списъка си.

– Господин пълномощен посланик Стен, вие сте единственото същество, отличено с тази награда днес. Можете да влезете.

Стен се отправи към високите зеещи врати и две същества в червени костюми – и, както Стен реши, с изкуствено избелена коса – отвориха вратите.

Един глас обяви:

– Високопочитаемият Стен... от Малък мост.

Голямата зала за награждаване сега беше пълна с вече получилите своите награди. Стен продължи напред, с малко по-забавена от нормалното походка, която всеки дипломат научава и която изглежда толкова добре при записите. Лицето му придоби гордо изражение.

Високопочитаем, помисли си той. Много интересно. Доколкото си спомням, последния път бях многопочитаем, когато за последно бях в двора. Дали високопочитаем означава увеличение на заплатата?

– Пълномощен посланик Стен изпълни най-високите стандарти в имперската служба, когато с голям риск за личната си безопасност участва в скорошна мисия за преговори между торвалдианците и обитателите на Маркел Бат. Не само че мирът беше опазен, но и нова ера на мир и спокойствие се възцари в този куп. Той ще бъде почетен, като получи ново звание – Спътник на Императора.

Което значеше, реши Стен, каквото Вечният император пожелаеше да значи. Което беше всичко друго, но не и орден за член на Императорското обкръжение – каквито и да бяха тези членове. Поне онези противни обесници не бяха тръгнали да се избиват. Нито той беше намерил за нужно да убие някого от тях, колкото и да се изкушаваше понякога.

Нито една от тези мисли не се отрази на лицето на Стен. Нито пък изражението му се промени, докато вървеше към линията, а очите му изследваха огромната зала.

Там горе... ирисът на полилея... трасираща оръдейна кула. Онзи огромен портрет – еднопосочен екран с умиротворителен отряд отзад най-вероятно. Там и там. На височината на пояса. От двете страни на линията... скрити лазери.

От всяка страна на вратите на залата за награждаване имаше по един гурка. Тихи, дребни, тъмнокожи мъже с каменни лица, с парадна

униформа и шлемове с каишки, привързани точно под долната устна. На едното им бедро имаше кобур, в който се намираше миниулигън. На другото бедро висяха смъртоносно режещите кукрита, които бяха направили гурките най-страховитите и уважавани войници в Империята. Освен тях още десетина от мъжете със сивите униформи сновяха из залата.

Е, и? Ти нямаше ли да сложиш малко повече охрана, ако някой проклетник те беше убил преди няколко години?

Един мъж стоеше сам отвъд линията.

Вечният император.

Тъмна коса. Сини очи. Добре оформени мускули. Изглеждаше, в най-лошия случай, в края на тридесетте. Не, поправи се Стен, очите му го правеха да изглежда малко по-стар.

Но със сигурност не толкова, колкото беше в действителност – та той бе мъжът, който в продължение на повече от хилядолетие собственооръчно беше построил тази империя, империя, която се простираше отвъд най-смелите виждания на което и да е същество. Империя, която беше почти заличена и сега се изграждаше наново.

Стен застана мирно. Императорът огледа своя личен пратеник от горе до долу, после кимна, давайки формално одобрение.

Двамата имперски помощници – този, който беше изчел грамотата, и другият, който държеше някакъв медал в отворен кадифен калъф – пристъпиха напред.

Тогава Императорът наруши традицията. Обърна се към помощника си и извади сам отличието от калъфа.

Пристъпи напред и окачи медала на врата на Стен.

– Четиридесет и пет минути – каза с равен глас Императорът, използвайки затворническия шепот също толкова добре, колкото и Стен. – Задните стълби... моите покои... трябва да пийнем...

3.

Стен пристъпи на решетката за сканиране. След знака на мъжа от вътрешна сигурност сложи дланта си срещу идентификационния лъч. Решетката зажука и Стен беше окъпан в сияещи цветове. Някъде в недра на Аръндел се събираха редица факти: Стен се анализираше от най-съвършеното проучвателно оборудване в империята.

На първото ниво беше идентификацията. След като отпечатъкът от

дланта на Стен беше двукратно проверен, биографията му се преглеждаше за възможни причини за враждебност спрямо Императора. Тази информация се сравняваше с последните досиета на корпус „Меркурий“, които се осъвременяваха на всеки двадесет и четири часа.

Второто беше органично. Организмът му се анализираше за възможни бактериални или вирусни заплахи за височайшия му работодател. От дълго време беше възможно да се направи жива бактериологична бомба.

Последното ниво беше за оръжия – от очевидните скрити оръжия до не толкова видните хирургически имплантирани експлозиви. Или, в случая на Стен, ножът в ръката му. Той знаеше, че когато скенерите го засекат, даденото му разрешение да носи такова оръжие в присъствието на Императора ще блокира всяка аларма.

Стен получи одобрение, слезе от решетката и се насочи по коридора към покоите на Императора. Чувстваше се напрегнат заради предстоящата среща с шефа си. Беше минало много време, откакто двамата се бяха виждали насаме. Нещо изключително важно трябва да се беше случило.

Но не това го притесняваше. Тревожеше го прекомерно засилената охрана – странна мисъл за човек, който някога беше оглавявал личната охрана на Императора. Тогава се беше ядосвал за всеки пропуск, поболяваше го склонността на Императора да се хвърля сред тълпите или да се изнизва за някое лично приключение.

Стен не винеше Вечния император за засилените мерки след случилото се. Но сега, след като самият той беше натрупал доста опит като представителна фигура, Стен си даваше сметка, че е опасно за всяко същество с власт да възприеме стратегията за криене в бункер. Колкото по-строга беше охраната, толкова по-сложна ставаше задачата на злодея, без съмнение. Но неимоверно затрудняваше мъжете, бдящи над безопасността на Императора.

А колкото до съществата от службата за вътрешна сигурност, от онези, които беше видял досега, Стен го бяха полазили тръпки. Защо, не беше съвсем сигурен. Колкото повече се приближаваше до Императора, толкова повече служителите на ВС го смущаваха. Всички изглеждаха... странно познати.

Когато видя високия, снажен мъж на вратата, Стен разбра. Мъжът беше близък на Императора – както и всички мъже, които беше срещнал след влизането си в личните покои. Основната физическа отлика беше по-големият им ръст.

Той неохотно призна, че подобно действие е доста смислено. Поотделно гвардейците от ВС напомнях на Императора достатъчно, за да привлекат огъня на всеки убиец. А в група около него образуваха жив щит.

Офицерът от ВС тракна с токовете на ботушите си при приближаването на Стен.

– Очакват ви, посланик Стен – каза той със спокоен и любезен тон, който рязко контрастираше с каменното му лице. Измери го с подозрителен поглед. Сравни. Стен беше малко засегнат, когато видя подозрението да се заменя със самодоволство. Проклетникът смяташе, че може да го надвие с лекота.

– Можете да влезете – обяви офицерът.

Мускулите и рефлексите на Стен се приведоха в готовност, когато той започна собствената си игра на премерване на силите. Очите на мъжа се присвиха. Той разбираше какво става.

Стен се засмя.

– Благодаря – беше всичко, което каза. Вратата се разтвори и той влезе. Видя стреснатото изражение на мъжа, когато осъзна, че уменията му бяха преценени като доста оскъдни. Стен можеше да го пребори с лекота. Вярно, беше малко по-бавен. Беше позагубил практика. Но нямаше да представлява никакъв проблем.

Стрегът¹ се срещна с „Черното кадифе“, помисли си да създава неприятности, после беше съблазнен от опияняващата прегръдка на коктейла. Стен усети как коремът му се изпълва с ободряваща топлина.

Вечният император му се усмихна, после напълни отново чашите с изгарящата напитка, кръстена от Бор на името на древен техен враг.

– Както казва старият ни ирландски приятел Йън Махони: „Това е само за да дадем на добрия Бог да разбере, че сме сериозни“.

Императорът гаврътна още една чашка.

Стен последва примера му. Ако шефът искаше срещата да приключи с напиване, то Стен нямаше голям избор, освен да участва – с ентузиазъм. Освен това Вечният император беше прав. Както обикновено. Стен имаше нужда да пийне.

– А сега за вечерята, която ти обещах – поде Императорът. – Докаато не получите друга заповед, посланик Стен, на вас се пада задължението да се грижите чашите да са винаги пълни.

---

1. Във всички предишни книги питието се изписва с двойно „г“ – „стрегг“. Бел.Mandor.

Той започна да се върти из онова чудо с ниско технологично майсторство, съчетано с високотехнологична бързина, което наричаше своя кухня.

– Трудна задача, ваше величество – отбеляза Стен. – Но ще направя всичко по силите си.

Засмя се, напълни отново чашите и ги занесе до плота. Зае обичайната си поза, сядайки на един от високите столове.

Подуши въздуха с интерес. Носеха се смесени, странно познати мизирми, но с възбуждаща мистериозна нотка в тях. Вечният император можеше да дава уроци по готварство и на най-големите специалисти. Дори Мар и Сен, най-прочутите банкетни майстори, неохотно признаваха това.

Императорът обичаше да пресъздава рецептите от древната Земя.

Макар че от негова гледна точка рецептите не бяха толкова древни, помисли си Стен. Императорът беше управлявал три хиляди години.

Стен отново подуши въздуха.

– Азиатско? – пробва да отгатне. И той самият не беше лош готвач. Беше прихванал хобито, може би вдъхновен от шефа си – докато отбиваше дългите часове в мрачните военни гарнизони, където храната беше дори по-ужасна от компанията.

– Смяташ така само защото е комплексно – каза Императорът. – Макар че има известни влияния, предполагам. Но е точно обратното. Китайците са били най-добрите готвачи. Но тези приятели, от друга страна, са се съревновавали достойно. Някои хора смятат, че даже са по-добри. Аз приемам и двете възможности.

Той докосна с длан ръба на плота и хладилна лавица се плъзна навън, разкривайки множество буркани и гърнета, пълни с вкусоции. Той ги нареди по плота.

– Темата тази вечер е Индия – заяви Вечният император. – Някак си подхожда на задачата, която съм намислил за теб.

Той се усмихна. Стен беше виждал шефа си в дружелюбно настроение и преди, но никога в толкова откровено весело. Аха. Още една невъзможна мисия, значи. Стен се почувства леко раздразнен. Потенциалните трудности го интригуваха, вярно. Но не можеше да се предаде толкова лесно.

– Не че искам да ви противореча, ваше величество – каза Стен, отпивайки от стрега си. – Но се надявах на кратка отпуската.

Видя проблясък на раздразнение в изражението на началника си. Добре.

– Не прекалявай – изръмжа Вечният император. Стен беше учуден да види колко бързо раздражението прерасна в яростен изблик. – Омръзна ми вашият негативизъм. Не можете ли да разберете? Държа всичко свързано с прътове и телени жици, и...

Гласът на Императора затихна.

Стен видя как гневът беше овладян. Проведе се сериозна борба. Императорът поклати глава и дари Стен със смутена усмивка.

– Съжалявам – каза той. – Напрежението от работата и всичко останало. Понякога ме кара да забравя кои са моите приятели. Истинските ми приятели.

Той вдигна чаша за на здравица и отпи от стрега.

– Вината беше моя, ваше величество – отвърна Стен. Инстинктите му подсказаха, че е важно да поеме вината. – Ароматът на толкова много хубава храна явно е събудил мързела ми.

На Императора това му се хареса. Той кимна отсечено в знак на съгласие и се захвана отново с работа, като се върна на темата.

– Сегашната ми тревога – рече – прилича на мястото, откъдето идва тази храна. В границите на Индия е имало повече хора с различни мнения, отколкото където и да е другаде на Земята. Доста разнородни мразещи се групи, които толкова дълго са се карали, че дори забравили какво изобщо ги е ядосвало. Взимам последните си думи обратно. Всъщност помнели изключително добре. Всеки индус или сикх би могъл да ти каже в подробности – като какъв е бил цветът на небето в дадения ден – какво злодейство е извършил прапрадядото на другия.

Той захлупи купа, пълна със зеленикава каша.

– Това е *дал* – отбеляза Императорът. – Вид фасул – или в нашия случай ястие от боб и грах. Умишлено е без подправки, за да балансира останалото. Прочиства вкуса на всяка хапка. Измислих го вчера. Сега само трябва да го нагреем отново.

– А за проблемното дете? – поинтересува се Стен.

– Вярно. Императорът отпи от стрега. – Можех да използвам и друг пример освен Индия. Но тяхната храна е най-вече картофи и свинско, когато са могли да си го позволят. Правели са страхотни наденици обаче. Оваляни в брашно и изпържени. Но не ми се ядяха наденици.

Стен помириса продуктите, които Императорът подреждаше по свой вкус.

– Индия ще свърши работа, сир – каза той.

– Мястото, където те изпращам, е Алтайският куп – заяви Императорът.

Стен се намръщи. Съвсем бегло познаваше купа.

– Джохианци, освен всички останали, нали? Но аз смятах, че те са сред най-добрите ни съюзници.

– Така е – каза твърдо Императорът. – И искам нещата да се запазят такива. Проблемът е, че Каканът – както се нарича човекът, който издава заповедите там – е затънал до гуша в неприятности.

Императорът вдигна шепа от накълцаното на кубчета месо. Около килограм, отбеляза си Стен.

– Това е козе – поясни Императорът. – Накарах да ми разчистят място за поле – за него и братята и сестрите му. Засадих полето със същите растения, които предшествениците му в Индия са яли – джоджен, див лук и всичко останало.

Той сложи месото в огнеупорен глинен съд.

– Каканът започва да остарява и не може да се справя както преди – продължи Императорът, като прескачаше както обикновено от една тема на друга. Само че през годините Стен беше забелязал, че всъщност няма никакво сменяне на темата: всяка от тях имаше нещо общо с другата.

– Както и да е – додаде Императорът. – Проблемите са главно по негова вина... И въпреки това не мога да си позволя да го загубя.

Стен кимна в знак на съгласие. Който и да беше този Какан, Алтайският куп беше важен съюзник. По-лошо. Беше изключително близо до Първичен свят.

– Какво го заплашва, ваше величество?

– Почти всичко и всеки – отвърна Императорът. Той започна да поръсва с подправки месото. – Малко джиднджифил – каза, като отново се върна на рецептата. – Карамфил, кардамон, чили, канела... по-тежка е от другите... малко счукан чесън и, разбира се, сол и черен пипер.

Той добави мъничко кисело мляко и лимонов сок, разбърка всичко и го остави настрана. След това започна да пържи лука във фъстъчено масло.

– Има три различни вида в Алтайския куп – продължи Императорът. – Разделени са на четири групи. И всичките са негодници. На първо място, джохианците. Хора. Основната раса. Каканът е джохианец, естествено.

– Разбира се – кимна Стен. Обикновено нещата ставаха по този начин – под управлението на едноличен властник. Като се изключеха присъстващите, имаше далеч по-малко хора, отколкото други видове из Империята.

– Главният им свят е Джохи, изворът на угризенията на Какана. В центъра на купа е. Както и да е... Сега за другите злодеи в картината...

Той изсипа половината от изпържения лук върху месото и разбърка сместа. Дръпна ориза от печката. Водата беше вряла близо пет минути. Изплакна ориза, разбърка го с останалия лук и го разстла над ярешкото.

– Намазва се с малко масълце отгоре – усмихна се Императорът – и... voilà! Наричам го бомбайско бирани, но по същество е козя яхния.

Той затвори добре прилепващия капапак, сложи глинения съд във фурната и я нагласи за печене.

– Сега ще изсмекекувам – каза Императорът. – Начинът, по който биранието би трябвало да се приготви, е да се сложи на 200 градуса и да се пече един час. После да се намали на 150 и да се пече още час.

Стен запомни и тези указания заедно с останалото от рецептата.

– Но Мар и Сен, благословени да са, са измислили нова фурна. Намалява времето наполовина, а може би и повече. И не мога да усетя разлика.

– Говорехме за онези злодеи, ваше величество?

– А, вярно. Добре, имаме джохианците. Хора, както казах. Освен че са основната раса, те притежават едно от старите ми търговски разрешителни. Дадох им го може би преди петстотин години. Тогава беше мътна и кървава погранична зона. Коего ме води до торките. Отново хора. Заселнически тип.

Стен не разбра какво точно казва Императорът, но схвана идеята.

– Торките са пристигнали в купа по-рано, когато Империиум Екс е бил открит в района – продължи Императорът. – Миньори. Корабни превозвачи. Склададжии. Проститутки и жигола. От този род. Само че, когато се е изчерпал Империиум Екс, са останали вместо да продължат към някое друго находище.

Империиум Екс беше единственият елемент, който можеше да екрамира частицата Антиматерия две. АМ2 беше горивото, върху което беше изградена Империята. И се намираше под строгия контрол на Вечния император. Дотолкова, че когато Тайният съвет го беше убил, всички доставки на АМ2 бяха спрели. Шест години Съветът беше търсил безуспешно източника му. Междувременно Империята беше започнала да се разпада – състояние, за чието обръщане работеше в момента Стен. Макар понякога да имаше съмнения, че нещата ще се нормализират, докато е жив.

– Разбира се, торките протестирали, когато джохианците се появили. Тези търговци авантюристи понабили няколко души и им показали

моего разрешително – и с това се приключило. Минало известно време и джохианците започнали да се разпадат по малко. Превърнали се в отделни светове – градове-държави. Бащата на сегашния Какан върнал нещата в нормалното им русло преди около триста години.

Стен не отбеляза нищо. Това беше погранично правосъдие. Той самият беше използвал някои от тези стари нрави, за да се противопостави на Тайния съвет.

– Ами останалите два вида? Местните за купа, предполагам?

– Точно така. Едните са суздали, а другите богази. Не знам много за тях. Вероятно имат същите болезнени проблеми като всички други същества. Очевидно, когато торките са пристигнали, те едва изпълзвявали от собствените си светове и тъкмо се били открили един друг. Не било нужно да се стига до големи сблъсъци. Звездните двигатели успяват да всеят страхопочитание у всяко туземно същество.

Стен си представи какъв трябва да е бил шокът. Тъкмо си успял да се изкачиш по технологичната стълба от каменната епоха към космоса. Оглеждаш се към очакващите те звезди и се чувстваш доста удовлетворен от себе си. Намираш се на върха на историята си, нали така? Никой преди това не е постигал нещо подобно.

И после, бам! Чуждоземци, в този случай хора – се показват със засуканите си играчки, плюс оръжия, всяко от които може да те направи на решето. И освен всичко друго – чудо на чудесата – те могат да прескачат от една звезда към следващата, от система на система. Дори да обхождат галактиките с лекота. АМ2 двигателят. Най-великото изобретение в историята.

За първи път Стен си представи какво ли е станало, когато императорът се е появил на сцената преди много столетия с АМ2 под мишница. Това гориво е можело да разклати всяка съществуваща цивилизация, да я постави на колене, за да се моли за просветление.

Вечният император се чудеше за някаква полузабравена съставка.

– Кориандър – измърмори той. – Това е тайната.

Стри няколко листенца в купата с нарязана краставица и кисело мляко.

Да, помисли си Стен. АМ2 и тайната на вечния живот... Сигурно наистина е било запомнящо се.

Беше невероятна вечеря. Незабравима. Както обикновено.

Имаше купи с храна навсякъде по масата. Дал и студено ястие от

краставици. Три вида каши: зелено манго, бенгалска и люта. Малки чинийки с изключително люти сосове и малки червени чушчици. И прясно изпечен плосък хляб – чапати, както го нарече Императорът. И разбира се, бомбайското бирани. Ароматна пара се носеше от глинения съд.

– Нахвърляй се – каза Императорът.

Стен се нахвърли на храната.

Дълги минути те просто ядяха, като се наслаждаваха на всяка хапка и я поливаха с това, което Императорът се кълнеше, че е тайландска бира.

Когато гладната смърт вече не представляваше заплаха, Императорът набоде парче козе месо на вилицата си и го вдигна пред очите си, за да го огледа.

– Та за стария ми приятел, Какана – поде той. Поднесе мръвката към устата си и я сдъвка. – Той е тиранин от най-отявлените. И няма да го отричам. Бедата с тираните е, че никога не можеш да губиш контрол. Невъзможно е да повдигнеш капака, за да освободиш парата. Ако го направиш, враговете ти ще сметнат това за знак на слабост. И ще затънеш в неприятности. Пък и не можеш да си позволиш да бъдеш немарлив. Или слабоумен. Каканът, страхувам се, става немарлив. Може дори да става слабоумен, доколкото ми е известно. Със сигурност ползва всички възможни животоподдържащи системи, с които разполагат наоколо. Непрекъснато прочистване на кръвта и органите, хормонални имплантанти и всякакви подобни неща. С малко късмет ще поживее достатъчно дълго, за да реша какво да се случи по-нататък. Точно в момента съм прекалено зает да мисля по въпроса.

Стен кимна. Дори не можеше да си представи колко зает трябва да е Императорът. Стен не беше посветен в голямата картина. Но от неговите задачи – дипломатически местни мисии – и от кръга от знаещи приятели беше получил смътна представа.

Империята се сриваше, когато Императорът се завърна. Цели региони бяха останали без АМ2 доста дълго време. Когато евтината енергия изчезна, индустрията се парализира. Избухнаха бунтове. Съществата бяха принудени да се запасяват по всякакви начини.

Вечният император правеше всичко по силите си да запушва течовете, където ги имаше. Изоставяше някои области напълно. Внедряваше свои хора, които да въдворят икономически и военен контрол. И привлече много нови лица сред съюзниците си. Същества, с които нямаше връзки в миналото. Същества, задаващи въпроси. Уплашени същества, които гледаха мизерстващите си народи и се вардеха от непрекъснатите

заговори и преврати.

– Дадох на Какана доста повече гориво, отколкото заслужава – каза Императорът. – Но той го прахосва. Използва го, за да строи грандиозни паметници за себе си, вместо да нахрани поданиците си. На тях започва да им писва. Преди време го предупредих, че това му поведение няма да доведе до нищо добро. Преди около година мандатът на нашия посланик в Алтайския куп приключи и той се оттегли. Това е нещо обичайно. Необичайното е, че все още не съм назвал заместника му.

Това прозвуча като доста тежка нападка срещу Какана, помисли си Стен.

– Учуден съм, че не се е осъзнал – отбеляза.

– Аз също. Както казах, той е стар. Пленник на навиците си. Но ако той поддаде, всички Тома Неверни сред съюзниците ми ще се уплашат. Ще искат още АМ2. Кое то ще прати по дяволите икономиката.

Стен разбра. Всички пари бяха свързани с основния енергиен източник в Империята. Произвеждащ ли повече, ще предизвикаш инфлация на парите. Произвеждаш ли по-малко, се получава дефлация. Тук имаше двойна неприятност: тъй като е налице по-малко енергия, по-малко стоки щяха да се появяват на пазара. Така че всички пари щяха да се изстрелят нагоре, което би довело до още по-голяма оскъдица. Черни пазари. И накрая, непокорно население.

Императорът ходеше до тънък лед.

– Кой е вероятният наследник на Какана? – попита Стен.

Императорът въздъхна.

– Никой. Няма живи роднини, И освен това е микромениджър. Решава всеки детайл – от това колко вода трябва да има в главния басейн на двореца до цените на гравитакситата. Той възпира и потиска всяка инициатива. Като капиталист Каканът не е съвсем зле. Като изпълнителен директор е пълна нула.

Императорът отпи от бирата.

– В момента е доста отчаян обаче. Моли ме за някакъв знак за подкрепа. Да покаже на хората, че аз съм на негова страна. Заедно с АМ2, разбира се.

– И вие искате аз да съм тази подкрепа? – попита Стен.

– Точно така. Направи голямо представление за него. Ти си един от главните ми герои. Имаш медали. Отличия. Победи. На бойното поле и в залите на дипломатите, и прочие. Ще накарам медийните ми екипи да раздухат нещата. Не че ще трябва особено усилие.

Той се вгледа в Стен. Но вместо да се усмихне, придоби умислено

изражение. Стен реши, че не иска да знае върху какво разсъждава началникът му.

Императорът се сепна и се ухили.

– Взemi когото пожелаеш – твоите приятели Бор, някакви елитни части, обичайния ти екип от експерти, както решиш. Но се увери, че всички блестят. И за да направим това истинско запомнящо се представление, държа да вземеш личния ми кораб. „Виктори“.

Предложението накара Стен да се усмихне.

Императорът се засмя.

– Реших, че ще ти хареса.

„Виктори“ беше синоним на кораб мечта. Нов клас тежковъоръжен брониран тактически кораб, носител на тактически изстребители, построен специално според исканията на Императора. Истински царствен. За да се впечатлят туземците, казваше той. Всичко в него беше свръхлуксозно, от частните каюти за екипажа до личния апартамент на Императора.

– Е, това наричам аз чудесна длъжностна характеристика – каза Стен, като вдигна на здравица за началника си. – Така. Ако искате целувки и прегръдки за Какана на публични места, какво да бъде отношение то ми, когато сме сами?

– Студена любезност – отговори Императорът. – Ледена резервираност. Внушаващо страх поведение. Искам да вижда моите очи в твоите. Каж ми, че съм обещал да изпратя нов посланик веднага. Обаче... Също така искам развитие по въпроса кой ще го наследи, когато умре. По такъв начин ще мога да започна лични преговори с този човек. Провери дали не е възможно да направим живота в Алтайския куп по-приятен – и стабилен, когато старото момче опъне петалата.

Стен кимна. Стана му ясно, че Императорът ще иска и неговото мнение по въпроса, кой трябва да бъде бъдещият наследник.

– Още нещо – додаде Императорът. – Каж ми, че е в личния ми списък с поканени. В късия списък. Ще очаквам посещение в рамките на една година.

– Това ще му хареса – кимна Стен. – Повече пропаганда за хората у дома.

– Да, така ще е – потвърди Императорът. – Но няма да му хареса това, което имам да му казвам. Насае.

И той набодe последното парче месо. Откъсна го от вилицата с острите си бели зъби.

Стен изобщо не съчувстваше на Какана. Той изглеждаше – по

думите на Килгър – като „истински негодник“.

4.

– Ще призная, че е възможно да си ме спасил – изръмжа Алекс – Не, момко. Аз черпя този път.

Той се изправи, отиде до бара, плати на бармана и се върна с един поднос. Четири халби бира и четири малки чаши с бистра течност. Стен посочи въпросително малките чаши с пръст.

– Кил. Няма стрег. Няма такъв извън световите на Бор или извън императорския дворец, та това ще трябва да ни оправи главите.

Стен все още беше малко замаян от маратонската сесия с Императора преди няколко дни, включваща вечеря, напиване, приемане на заповеди и стратегическо планиране. Той съвестно изгълта една от малките чашки, закашля се, като учтиво прикри уста с ръка, и отпи от бирата.

– Отбележи, че съм достатъчно любезен да ти правя компания – каза Алекс, след като стори същото. – Да не вземеш да си помислиш, че все още съм голям пияница. Отказах се, да, така направих.

И двамата седяха, облечени със сиви корабни костюми, близо до задната част на пристанищен бар в съседство с огромните писти на Соуард Сити. Барът беше изпълен с оживената суетня на моряци, които или се напиваха достатъчно, за да се прехвърлят на чужд кораб, или пък осъзнаваха, че накрая са кацнали, а проститутките и мошениците им помагала да постигнат целите си.

– Наистина ли те спасих?

– О, да – потвърди Алекс. – Тя беше мъничка, умничка, разкошна и дори притежаваше свои пари.

– Може би трябваше да се ожениш за нея.

– Почти го направих. Гodeжът беше оповестен, залата беше наета. Намерих пилот, който можеше да извърши церемонията, без да се хили. Дори я запознах с милата ми майчица.

– Тя как я възприе?

– Обмисли нещата и каза, че ако трябва да се ожения толкоз млад, едва излязъл от люлката си, тя би склонила да живее с момата.

– За последен път ти казвам: може би е време да улегнеш. Започни да мислиш за следващия лорд Килгър от рода Килгър.

Алекс потръпна леко.

– Не знам, момко. Имаше един миг... Но тогава си помислих за

времето, когато годините ще са отминали, мозъкът ми ще си е отишъл, ако изобщо съм го имал някога, зъбите ще са ми изпопадали, ще дъвча едва-едва, ще сипвам мляко в блендното, а децата ще щъкат наоколо и тъй нататък. Ще бръщолева как старите дни са останали в миналото, как новите обесници не могат да се сравняват с великите мъже, умрели отдавна, мъжете от старите дни, когато мъжете бяха мъже, а овцете бягаха като диви. Отвратително. Потресавашо отвратително. Тъй че се замислих... погледнах твоя сигнал... написах доста смислено обяснение и се измъкнах, преди зората да е пукнала.

– Господин Килгър – отбеляза Стен. – Това е проява на страхливец! Поне трябваше да останеш и да обясниш.

– Помисли си, момко. Знаеш ли как момата спечели майка ми? Като я би на канадска борба. Може да съм луд, но не съм глупав.

Стен провери времето.

– Трябва да се явим на „Виктори“ след десет минути. Да допиваме и да ходим.

Килгър се задейства светкавично, старите бойни рефлексии се проявиха отново. Бирата и алкохолът на масата изчезнаха. Той се оригна леко, изправи се и тръгна към изхода, като налучкваше пътя си между масите, а Стен го следваше.

Внезапно пред Алекс се изправи голямо четирикрако създание, чиято сива козина бе толкова плътна, че от нея би станала доста добра броня. Съществото изгълта съдържанието на големия пластмасов балон, който душеше, и го захвърли в ъгъла. И трите му – й? – очи проблеснаха гневно поотделно, после се спряха на Килгър. Двете ръце на съществото се извиха.

– Мъже! Не харесвам мъже!

– Нито пък аз – отвърна Алекс невъзмутимо.

– Ти си мъж.

– Не.

– Какво си тогава?

– Аз съм пингвин. От Земята. Малка симпатична птица, която се храни с херинга.

Стен се опита да си припомни различните книги за извънземни, за да идентифицира съществото. Не се сещаше за нищо с четири крака, три очи, две ръце, слабоумен мозък – последното не беше съвсем сигурно, възможно беше съществото да е дрогирано, да е високо два метра и половина и да тежи кой знае колко тона, в добавка да има ужасно поведение.

О, да. Не докрай закърнели нокти по ръцете.

Стен изпита леко съжаление към съществото.

– Ти не си пингвин.

– И откъде си сигурен, момко? Нямах вид на страстен пингвинолюбив перверзник.

– Ти си мъж.

– Виж, синко. Изморен си. Прекалил си малко със смъркането, смученето, лоченето или гълтането. Седни си кротко и ще ти купя нов балон.

– Не харесвам мъже! Наранявам мъже! Първо теб, после него.

– Е, добре – промърмори Килгър. – Стен, ти си ми свидетел за пред майка ми, че не се захващам с тази кървава работа все едно съм малко зверче.

– Ще ѝ предам.

– Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Дланите на Килгър обхванаха ръцете на съществото точно на мястото, където се намираха китките при човек. И той натисна надолу. Създанието изви от болка и се свлече на нещо, което вероятно бяха колена, също толкова тромаво, колкото го правеха и земните камили. Килгър, като продължаваше да държи „китките“ на съществото, пристъпи напред – и четирикракият приседна на пода.

– Ето – изтъкна Алекс. – Виждаш ли колко лесно е да си пацифист, когато концентрираш съзнанието си?

– Съвършихте ли с играта, господин Килгър?

– Да, приключих, адмирале. Но трябва да купя на приятеля си балон, както обещах.

Килгър, честен и почтен мъж от света със силна гравитация Единбург, дългогодишен помощник и съучастник на Стен и един от най-добре тренираните имперски командоси, удържа на думата си – купи на неподвижното сега същество балон, преди да се отправят на оглед на бойния крайцер „Виктори“.

– Всичко е в упражняването на натиск – обясни той на Стен. – Като да затиснеш някого с телефонен указател.

– Какво е телефонен указател?

– Доста внушителен кораб – каза Алекс три часа по-късно.

– Да – съгласи се Стен. Той свали сензорната си качулка и спря разглеждането на тройно подсигурените системи за технически анализ на

„Виктори“.

Очите на Алекс обходиха стаята, преди да заговори. Наблизо нямаше членове на екипажа, а комуникационната кутия беше изключена.

– Може би остарявам – продължи той, все още колебливо – но начинът, по който е изработена тази гемия, няма нищо общо с корабите в старите времена.

– Имаш предвид преди убийството на Императора?

– Да – кимна Килгър. – В тази тук има твърде много блясък и гравировка, за да се понарави на стария Император. Или си спомням миналото по-добро, отколкото е било?

– И аз си мислех същото нещо – отвърна Стен. Докосна няколко бутона и компютърът послушно показва триметрова холограма на „Виктори“ – тя се материализира във въздуха над масата в столовата, където стояха.

Още една комбинация от бутони и компютърът започна да премахва части от холограмата, като показваше новия боен крайцер от всички ъгли и палуба по палуба.

– Чувал съм, че по замисъл трябвало да бъде нещо като хермафродит, но май са съшили три или четири вида в едно.

Стен кимна в знак на съгласие, Той също не беше доволен. Поради доста причини. Първата беше напълно прагматичната преценка на „Виктори“ като боен кораб. Стен имаше опит със сечива, превозни средства и кораби, които бяха привидно с двойно или множество предназначение. Почти без изключение това означаваше, че въпросното средство върши няколко неща зле и нищо както би трябвало.

Бойните крайцери например се произвеждаха по дизайн отпреди еони и имаха достатъчно мощ да победят кажи-речи всичко – с изключение на тежките бронирани кораби или флагмани, и достатъчно бързина, за да избягат от по-големите. Доста често обаче този клас кораби беше твърде бавен, за да прехване и унищожи по-малки съдове, а и му беше доста трудно да се изплъзне от преследвачите си. Освен това, след като корабът бъдеше прехванат, неговото въоръжение, достатъчно мощно, за да разбие разрушител или подобен кораб, се оказваше твърде немошно, за да навреди на тежко бронираните бойни кораби, а защитните му системи – активни или пасивни – също бяха твърде слаби.

Стен беше прегледал обещаните от строителя спецификации за „Виктори“ и ги беше сравнил с реалното представяне на бойния крайцер при различните изпитания. Освен ако имперските доставчици не вземаха подкупи – не беше невъзможно, но не изглеждаше особено вероятно,

– излизаше, че „Виктори“ е ефективно оръжие.

Императорът беше взел решение крайцерът да се приспособи и за пренасяне на тактически кораби и това се бе оказало съществено за странния му облик. Последната му трета бе превърната в хангари за цяла флотилия от тактически кораби – три ескадрили от по четири кораба всяка. Тактическите кораби бяха от клас „Бълкълей-II“, разработени и усъвършенствани по време на Таанската война. Те бяха малко по-дълги от сто метра игли на разрухата. Бяха конструирани да се приближават скоростно, да ударят с все сила и да се измъкнат. Всичко останало – удобство за екипажа, защитни възможности, броня – беше на втори план или не съществуваше. Обикновено пилотите мразеха тактическите кораби – те изискваха непрекъсната реакция от страна на пилота и не прощаваха, в смисъл че водеха до смърт при най-малката грешка. Стен обаче ги обожаваше.

Така че, от една страна, допълнителните възможности на „Виктори“ бяха нещо, което Стен оценяваше. Но същевременно в задните си отделения крайцерът носеше бомби със закъснител – чувствителни експлозивни, горива и оръжие. Големият хангар и ремонтните станции означаваха, че попадение в тези зони може да доведе до разрушаване на съда. В добавка „Виктори“ беше почти сляп и беззащитен около кърмата.

– Това ще е проблем – отбеляза Килгър. – Ако не можем да се измъкнем, ще трябва да бягаме на заден ход, като бързаме колкото ни крака държат и ги бием с малкия си дамски чадър.

Този образ от земните викториански времена бе в съзвучие и с последната странност на „Виктори“: пълен лукс. Стен вече знаеше, че корабът е луксозен – дори най-низшестоящият чистач имаше собствена каюта. Вътрешните прегради бяха от дърво и камък в голяма част от коридорите. Кухните можеха бързо да приготвят храна и да обслужат имперски конферентни банкети без никакво усилие.

Стен беше благодарен за това, донякъде наистина. Изчистените от всичко излишно бойни машини може и да изглеждаха добре във филмите, но Стен знаеше от собствения си опит на тактически пилот, че три или четири седмици след началото на мисията никому нямаше да се хареса баня, в която трябва да се напъхаш с усилие, за да отмиеш смазката от тялото си.

Но на „Виктори“ имаше истински императорски дворец с достатъчно големи жилищни помещения за целия императорски двор, освен това бяха предвидени места за гости и сектори ва войниците, включително

оръжейни и гимнастически салони. Стен се радваше да види салоните – все още усещаше малките признаци на затлъстяване, които бе забелязал в императорското огледало.

Императорският апартамент – ако това беше правилното обозначение за подобна огромна област – покриваше горната част на „Виктори“ между палубите за тактическите кораби до предните командни отделения за собствения екипаж на крайцера. Фронтален срез би показал императорските помещения като буквата Т, като долната ѝ част се спускаше надълбоко в центъра на кораба. Като всички флагмански кораби, „Виктори“ беше конструиран и построен така, че императорските – или на главнокомандващия – помещения да са независими от тези на екипажа на бойния кораб. В продължение на хиляди години всеки адмирал се е поддавал на убеждението, че е по-добър капитан от този на флагманския кораб, и често забравял за по-големите си отговорности, за да си поиграе на шкипер за един ден.

Да. Стен беше съгласен с Алекс, че императорският апартамент е малко прекалено помпозен. Крановете бяха позлатени. Басейните – облицовани с истински мрамор. Спалните бяха богато украсени. Колкото до самите легла, особено онези – наистина бяха повече от едно – в личните покои на Императора, Стен се зачуди как ли са били описани в инвентарния лист:

Легло, номер 24, вероятно. Издържа няколко потребители. Структурно подсилено, за да позволи на ползвателите му безгранична креативност. Приспособено за хидравлични модификации, което включва настройки на цялостния облик – от многостенна до обла или конвенционална правоъгълна форма; вертикална настройка на всяка част на леглото на височина. Вътрешни и външни различни възможности, включително, но не само, вътрешно осветление, външно осветление, холографска прожекция, холографски запис. Включва хладилник и място за похапване. Рамката над главата (може да се скрие) е способна да поддържа до три същества. Вграден светлинен излъчвател за холографски и стробоскопични прожекции.

Притежателят на подобно легло, помисли си Стен, би бил висококвалифициран в оргиите и доста опитен.

Императорът?

На Стен не му пукаше – все пак беше странно, че по времето,

когато беше капитан на императорските телоохранители – гурките, не беше забелязал Императорът да се интересува особено от секс. Не се беше замислял по въпроса, но предположи, че през няколкото хиляди години може би всички възможности в тази област са били щателно изследвани.

Но сега?

По дяволите, дори не беше сигурен, че е прав – Стен не беше разглеждал всяко кътче на замъка Аръндел, за да се увери, че помещение, което се води като склад, може да е било в действителност имперски бордей.

Проблемът, каза си Стен, е да спи в това легло. Ах, ти малък пуритан, обесник такъв, обади се вътрешният му глас. Нима нямаше времена, подсети се той, когато се беше въргалиял с купища приятели. И като пое по тази пътечка, мисълта му продължи: кой ще те види да спиш в това огромно легло, тъй или иначе? Можеше спокойно да си кастрат в последно време.

Стен се върна към належащите въпроси.

– Господин Килгър – каза той. – Не съм съвсем сигурен какво ще представлява тази бъркотевина Алтайският куп. Но започвам да мисля, че нашият началник не ни дава всички тези благини само защото харесва краката ми.

– Прогнозата е деветдесет процента – съгласи се Алекс.

– Което значи, че ще имам нужда от всичките си активи. И така, смяташ ли, че ще използваш по предназначение талантите си, лорд Килгър, ако управляваш този масивен златен бордей?

Килгър го зяпна изненадан.

– Аз? Но това е за адмиралски чин. Две звезди, обзалагам се. А най-високият чин, който някога съм заемал, поне последния път, когато бях на служба, беше някакъв подофицерски.

– Не мисля, че това ще представлява проблем – каза Стен. – И не те попитах за това.

Алекс се замисли. После бавно поклати глава.

– Не мисля, момко. Но съм трогнат от предложението. До днес не е имало Килгър, дослужил до адмирал. Като се изключат пиратите, разбира се. А и мама би се зарадвала. Но... не. Маршируващи моряци тук и там, и цялата тази стомана из небесата... това не ме вълнува. Повече ме интересува как ще оправим кашата. Мисля, че това е главният ми талант, капитане.

Стен се зарадва да го чуе. Освен доверието, което влагаше в

приятелството си с Килгър, и че разчиташе да му пази гърба, знаеше, че мъжът, когото Императорът наричаше личния бияч на Стен, притежава истински талант в дипломацията, ситуационния анализ и вземането на решения.

Внезапно една мисъл се стрелна през съзнанието му. Стен се ухили – беше леко нелепа. Но заслужаваше да се обмисли.

Той изключи компютъра и се изправи.

– Хайде, лорд Килгър. Да се върнем в бара и да проверим дали носорогът е готов да ни черпи по питие.

Алекс стана, но после се намръщи и огледа хроматичната стена.

– Хубава идея, шефе. Но не можем. Ще имаме гости.

– Гости ли? Килгър, това да не е пак някой от номерата ти?

– Не, приятелю. Някога да съм палил кибрит под гащите ти само за да проверя колко високо можеш да подскочиш?

Стен дори не си даде труда да отговори, нито да срита „дипломатическия съветник“.

– Сигурно съм напълно прокълнат – въздъхна Стен.

– Само това ли ще кажеш? Няма ли да се оплачеш: „Проклетият Килгър пак ми погоди този номер“, или да се направиш на герой: „Но дългът зове, милейди, и трябва да вървя“?

– Не.

Стен прекоси разстоянието от входа на апартамента си в замъка Аръндел до бюфета.

– Единствено мога да ти кажа – продължи той, – че идвам от стая, която бих искал да ти покажа някой ден.

– Ще получа ли обяснение?

– Не.

– А ще видя ли стаята?

Стен не отговори. Вдигна гарафата и хвърли поглед на съдържанието.

– Стрег?

– Да... стрег.

– Рано е – но ще пия едно, ако и ти ми правиш компания.

Стен откри две корозоустойчиви чаши, напълни ги и подаде едната на Синд. Тя наполовина приседна, наполовина се излегна на едно от капетата в стаята.

Стен беше срещнал Синд преди много години при обстоятелства,

които и двамата биха предпочели да бяха по-различни. Синд беше човешка жена, потомък на елитните воители, които някога бяха защитавали религиозните фанатици на купа Лупус, познат като Вълчите светове. Стен се бе противопоставил на корумпираното военно-църковно правителство по времето, когато работеше като агент под прикритие в секция „Богомолка“.

Когато телата бяха спрели да мърдат, Стен реши – с неохотното съгласие на Вечния император, изправен пред свършения факт, – че новите шампиони и защитници са Бор, изключително нечовешките, запленилите от варварството, постоянно наливащите се горили, които бяха местните за купа.

Синд беше израснала в провалила се военна култура – и изучаваше войната. Изучаваше войната, докато тя не се превърна в нейна любов и идея фикс. Присъедини се към Бор и стана воин – снайперистката стрелба и превземането на кораби на абордаж бяха сред специалните й умения.

Част от фикс идеята й от младини беше невероятно непоколебимият мъж, който беше унищожил културата на Джанисарите, нейните прадеди. Човек от легендите, наречен Стен. И по-късно се беше срещнала с него. И беше открила, че не е брадат старец, за каквото го беше смятала, а все още млад и силен воин.

Водена от възхищението си към героя, тя беше намерила път към леглото му. Стен, изпаднал в шок след бойната мисия, довела до смъртта на целия му екип, не прояви интерес към романтични забежки, особено със седемнадесетгодишно девойче. И все пак беше успял по някакъв начин, напълно случайно, да не накара Синд да изглежда глупаво, нито самия себе си – като пълен идиот.

По време на битката за унищожаването на Тайния съвет те се срещаха отново и отново – но винаги професионално. Някак бяха станали приятели.

После, когато Императорът се завърна и Тайният съвет беше ликвидиран, Синд отпътува със Стен към родните си светове – купа Лупус. Начинът, по който се възприемаха един друг, се беше променил през това време. И все пак... нищо не се бе случило между тях.

А когато Стен беше напуснал, за да поеме новите си задачи като имперски пълномощен посланик, Синд беше продължила да упорства, но не толкова от интерес към ръкопашните кланета, колкото заради изучаването на причините и резултатите от войната.

Сега и двамата отпиха от стрега, потрепериха и отпиха отново.

– Предполагам – каза Стен, – че си дошла като част от моя имперски цирк за дипломатическата мисия на Алтайския куп.

– Там ли отиваме? Алекс каза, че местоназначението е поверително.

– Така е. Можеш да получиш фиша за мястото, където отиваме, от господин Килгър.

В стаята настъпи тишина. Старото сексуално напрежение между двамата затопли безмълвието.

– Изглеждаш добре – подхвърли Стен.

– Благодаря. След последния път, когато се видяхме, реших, че трябва да се запозная по-добре с цивилните дрехи.

Стен я оцени по достойнство – беше се справила страхотно. Синд, едва минала двайсетте, облечена в консервативен елегантен костюм, с късо подстригана коса, лек грим, достатъчен, за да подчертае, без да се натрапва, би могла да мине пред повечето същества за изпълнителен директор на голяма мултипланетарна корпорация.

Никой не би видял – и малцина освен Стен биха могли да го допуснат, – че подметките на обувките ѝ са скривалище за нож, че чантичката ѝ съдържа миниуилигън, а огърлицата ѝ може да послужи и като гарота.

Синд го огледа на свой ред:

– Спомняш ли си първия път, когато се срещнахме?

Стен се задави и стрегът нахлу в ноздрите му – доста неприятно усещане. Синд се засмя.

– Не, не онзи път. Преди това... на банкетата, когато бях в редицата на посрещачите.

– Ъъъ... – Стен разрови спомените си. Жената – тогава момиче – беше носила... струваше му се, че просто е била в униформа. Но сметна, че ще се прояви като пълен глупак, ако го изрече.

– Носех парадна униформа – припомни му тя. – Но не това беше първият ми избор.

Сега беше ред на Синд да се обърне настрани, докато обясняваше смутено за лъскавия секси костюм, за който беше платила почти цялата си премия, как го беше облякла, след което го бе разкъсала на парчета и захвърлила.

– Приличах на истинска проститутка – продължи тя. – И... и по-късно осъзнах, че знам само как да изглеждам – и как да се държа – като войник или като войнишка курва, предполагам.

И ето че пак се случва, помисли си Стен. Поради някаква причина Синд успяваше да му каже смущаващи неща, неща, които другите жени

му бяха казвали само в разгара на страстта, и то след дълго познанство. И за него важеше същото, осъзна той.

Освен това разбра, че е време да смени темата.

– Мога ли да бъда официален?

– Можете, адмирале.

– Не, не адмирал. Този път съм цивилен.

– Много добре.

– Защо?

Синд се усмихна отново. О, помисли си Стен. Никакъв дракх за подчинени офицери. Вече не важеше правилото „Не е разрешено да искаш да държиш ръката на по-нископоставен (по-висшестоящ) войник“.

– Намирам се в доста неудобна позиция – каза Синд, като се изпъна в малко по-удобна поза и по този начин постави Стен в малко по-неудобно положение.

– Вече съм майор.

– Поздравления.

– Благодаря. Искате ли да видите най-добрия ми редник?

Стен зачака. Синд се изправи, отиде до близката врата и я отвори.

– Редник, покажи се.

Чу се скърцане на кожа и едно същество се изсипа в стаята. Високо само метър и петдесет, то сигурно тежеше около сто и петдесет килограма – с двадесет повече от последния път, когато Стен беше видял страшилището. Кръгловатите окосмени лапи на съществото се опираха в земята, както и огромната му невчесана брада, сетне чудовището изправи наполовина огромното си туловище и изрева:

– В името на братата на майка ми. Ето ви вас двамата, посланик и майор, изпивате всичкия стрег и оставяте бедния жаден редник, който ви обича като брат, да умре от жажда, озлочестен и изоставен в мрака отвън.

– Какво – поде в същия дух Стен, – в името на замръзвания задник на баща ми, на твоя баща, на бащата на Синд, правиш тук, Ото?

– Аз съм прост войник, следващ пътя на воина, както великите богове Сарла, Лараз и – кой, по дяволите, беше другият безполезен бог? О, да – и Колерик са ни завещали.

– Налял се е със стрег – каза Стен.

– Налял се е със стрег – съгласи се Синд.

– Докарай останалите. Обади се на Килгър – кажи му да задържи кухнята, за да ни приготвят храна. И да поръча още стрег, малко от ужасното питие, което Императорът нарича скоч, и, о, да, наистина, каса

от... по дяволите, каквото влиза в „Черно кадифе“. И да докара жадния си задник тук. Сега, Ото, с колко от проклетите Бор разполагам?

– Само сто и петдесет.

– О, Боже! – възкликна Стен. – А ни остават няколко седмици до тръгването. Майор Синд, осигурили ли сте квартири за вашите същества?

– Да. Разполагат с цяло крило в новия офицерски блок, в началото на Имперските земи тук. Имат да свършат и доста черна работа.

– Значи Бор няма да имат време да излязат навън, за да избиват, рушат и разграбват Първичен свят?

– С малко късмет.

– Добре. Сега, редник Ото, напълнете чашите и обяснете. Бързо.

Стен се нуждаеше от обяснение, защото, когато за последно беше в разюзданата компания на Ото, съществото беше вожд, управляващ – ако можеше да се каже, че Бор управляват нещо – целия куп Лупус.

А ето го сега нископоставен воин, сякаш беше млад Бор с още ненабола брада.

– Не знаех – каза Стен след третия стрег, но преди Килгър и останалите Бор да се изсипят и трезвеността да се стопи в нощта, – че вашият вид има второ детство.

– Не ставай глупак – изръмжа Ото, като напълни отново рога си. – Първо, във Вълчите светове цари мир. И по-добре да си остане така, ако съществата там не искат да бъдат избити. Което е добре, предполагам. Но това е постно ястие, приятелю. Някога, когато бяхме избивани от Джан, никога не съм и предполагал колко скучно нещо може да е мирът. Така че избягах, за да се присъединя към цирка.

Той въздъхна – или Стен по погрешка сметна изригването на породения от алк и стрег газ, избликнал от дълбините на Ото и разнесъл се над масата, за въздишка.

– А и ставам цивилизован.

– Какви ги вършите тук? – подвикна Алекс, докато влизаше, и разказът на Ото беше прекъснат от задължителните резове, викове, прегръдки, мокри целувки и наздравници, които правеха поздрава на Бор сионим за нападение.

После пристигнаха тетинжерът и гинесът. Стен беше принуден да демонстрира „Черното кадифе“ на гостите си. Ото заяви, че това е слаба смес за недорасли сукалчета. Алекс предпочиташе гинеса си чист. Синд вдигна наздравница със Стен. И двамата отпиха, а очите им запечатаха момента.

После Стен се опита да насочи разговора към някаква тема:

– Ото, ти спомена, че присъствието ти тук има нещо общо с това, че ставаш цивилизован.

– В името на ледения задник на баща ми, така е. Дори по човешките стандарти. Ако съм цивилизован... и по-велик водач – което, като се има предвид, че брадата ми все още не е била подрязвана, сигурно съм, – значи сега прекарвам дивите си години. Които, доколкото разбрах, трябва да се прекарват сред примитивни създания. Открих един фиш наскоро, биографията на онзи, когото хората очевидно смятат за велико същество. Името му е било Илчърч, или нещо подобно. И така, когато е изпълнил първата си задача като лидер, къде е прекарал дивите си години?

Ото размаха чашата си, при което разля малко от питието.

– Ще ти кажа къде. Сред примитивното земно племе, което той нарича американци. Понеже не можах да открия следи от подобно племе, реших да се задоволя с най-доброто от останалите примитивни...

И Ото вдигна чашата си за наздравица:

– За човешката раса.

5.

– Бих искал – каза Стен с официален тон – да ви помоля да ме удостоите с компанията си тази вечер.

– За мен ще е удоволствие, сър. Колко войници да докарам за подкрепление?

– Да опитаме още веднъж. Мога ли да ви предложа вечеря, милейди?

– О, един момент. Трябва да проверя програмата си... да. С най-голямо удоволствие, Стен. Колко официално ще бъде мястото?

– Оръжията трябва да бъдат неназрапчиви, но да се съчетават с цветовете на дрехите. В... седем и тридесет?

– Да бъде седем и тридесет – отвърна Синд и прекъсна връзката.

– Не изглеждаме ли хубаво, момко. Ще ухажваме или ще разузнаваме тази вечер?

– По малко и от двете.

– А! – Алекс изчисти несъществуваща прашинка от коприненото сако на Стен. – Е, готов си. Трябва ли да подготвя план за изтеглянето

ти, или ще бягаш сам?

– Господи – отвърна Стен. – Преди никога не съм оценявал колко хубаво е да бъдеш сирак. Мамо Килгър, нямам идея дали ще остана някъде за през нощта, дали изобщо ще получа целувка, а и какво те е грижа, така или иначе?

– Просто ти напомням, че утре имаш среща с Императора в 11,15, за последен брифинг.

– Ще бъда там. Нещо друго?

– Не... да. Папийонката ти е кривната. – Килгър я оправи. – И както мама ме съветваше, не прави нищо, което не можеш да кажеш в църквата на дякона.

– Наистина ли е казала това?

– Да. И сега вече знаеш защо Килгърови не ходят на църква.

Килгър излезе. Стен се огледа за последен път – проклетие, но явно се застоявам дълго време пред огледалата напоследък – и реши, че е готов. Той скри уилигън в кожения кобур на глезена, сви пръстите си два пъти – ножът се измъкна от ножницата си лесно – и беше подготвен за нощ в града.

На вратата се почука.

– Отворено е. – За миг се зачуди какво ново, последно неколкоминутно издевателство е измислил Килгър. Но никой не влезе. Вместо това последва още едно почукване.

Стен се намръщи, Отиде до вратата и я отвори.

Трима дребни, мускулести млади мъже стояха на прага. Бяха в цивилни дрехи – но по костюмите им личеше, че служат на доста високопоставена личност.

Бяха гурки. Застанаха мирно и отдадоха чест. Стен понечи да им отвърне, после се спря.

– Простете ми, благородни създания, но вече не съм войник.

– Все още си войник. Ти си Стен. Все още си субадар.

– Благодаря ви за добрите думи – отговори Стен. – Ще влезете ли? Имам няколко свободни минути.

Той ги въведе вътре. Тримата останаха в неловко мълчание.

– Да поръчам ли чай? – попита Стен. – Или уиски, ако не сте на служба? Трябва да се извиня за лошия си гуркали. Но езикът ми е поръждясал.

– Не искаме нищо – отвърна единият.

Другите двама погледнаха към него и кимнаха. Явно той беше избран за говорител.

– Името ми е Лалбахадур Тапа – представи се мъжът. – Този тук е Читаханг Лимбу. А този – Макаджири Гурунг. Той смята, че е от повисша каста, но не оставяй арогантността му да ти влияе. Въпреки това е добър войник. И тримата имаме чин наик.

– Лалбахадур... Читаханг... Носите почетни имена.

– Такива са – те принадлежат на нашите бащи. Бащата на Макаджири управлява станцията за набиране на Земята. В Покхара.

Хавилдар, или майор, Лалбахадур Тапа беше загинал, защитавайки живота на Императора от убийци преди години. Преди много време субадар Читаханг Лимбу беше заменил Стен като командир на гурките – по искане на Стен. Читаханг беше първият гурка, оглавяващ звеното, като даде начало на традиция.

Гурките, в добавка към своите умения, имаха дълга памет, поне що се отнасяше до приятелите и враговете им.

– Как мога да ви помогна? – попита Стен.

– Администрацията оповести, че търсите доброволци за специална мисия и всеки член от Императорското обкръжение е поканен да участва.

– Вие?

– Има още двадесет и четири като нас.

– Но... – Стен седна. Чувстваше се сякаш някой го беше ударил в диафрагмата. Възвърна самообладанието си. – Гурките служат само на Императора.

– Това беше вярно.

– Беше?

– Само кравите и планините никога не се променят. Обсъдихме въпроса с капитана си. Той се съгласи, че да служим на Императора, като ти помагаме в твоята мисия, каквато и да е тя, ще бъде сабаш – добро дело.

– Тази доброволна инициатива – поде Стен предпазливо – с имперско разрешение ли е?

– Как би могло да бъде иначе? Съобщението свършваше с думите „В името на Императора“.

Гурките бяха много наивни понякога. В някои случаи изглеждаше, че умишлено постъпват така – използват откритостта си като средство, за да могат да направят това, което са си наумили.

Стен отсъди, че ако Императорът не знаеше – и не одобряваше – тяхната молба, целият ад ще се разтвори пред него. В крайна сметка, една от най-внушителните хвалби на Императора беше, че след

покушението гурките са отказали да служат на Тайния съвет, върнали се на Земята и изчакали завръщането на Вечния император.

Стен не остави жегналото го съмнение да се появи върху лицето или да намери израз в думите му. Вместо това се усмихна:

– Много съм поласкан, господа. Ще говоря с командващия ви офицер и с вашия бахун и ще направя необходимите постъпки.

За щастие гурките не бяха побъркани на тема дълги церемонии, тъй че Стен успя да изведе тримата мъже навън, без да засегне честта на никого. После си позволи няколко мига размисъл и един стрег.

По дяволите, помисли си. Защо аз? Защо това? Сигурно ще е добре да бъда много внимателен, когато спомена случката пред Императора. После мисълта се оформи:

Но ако стане – и отида с неколцина гурки, – Императорът със сигурност ще получи блясъка, който твърдеше, че иска. Освен това, добави вътрешният му глас, няма да имам проблеми с опазването на гърба си...

Синд нямаше представа какво става.

Първо Стен я беше поканил на среща. После беше направил странната забележка за оръжията, които не трябвало да се натрапват, но да бъдат съгласувани цветово с тоалета.

Тя се беше опитала да се обади на Килгър, мъж, за когото смяташе, че е на „нейна“ страна. Може би. Каквото и да значеше „нейна“ страна, така или иначе. Тя самата не беше съвсем сигурна.

Разбира се, шотландецът се оказа напълно безполезен.

– Спомняте ли си, господин Килгър, разговора, който проведохме преди известно време? – започна Синд. – Когато казахте, че аз съм, хмм, твърде млада и блестяща, за да си играя на шпионин?

Алекс се опита да си спомни. Смътно.

– Да.

– Стен ме покани на вечеря тази вечер. Имам усещането, че... срещата ни е до голяма степен професионална.

– Добро начало, моме. Бедният човек не може да върши нищо, което не е свързано с работата. Това ще му докара ранна смърт, страхувам се.

– Но къде отиваме?

– Имам предвид морално, колективно или исторически?

– Имам предвид, къде ще ме води Стен на вечеря? И как трябва да

се облека?

– А. Моя грешка. Мястото е сигурно, и трябва да се облечеш удобно. Удобна рокля. Носи и нещо по-огнено, ако искаш. Аз бих го сторил. Но ще си в безопасност.

– Няма ли да ми кажеш повече?

– Разбира се, че не, Синд. Не смяташ ли – и ти казвам истината, – че имаш някакво излъчване, като се има предвид, че си поизраснала, от както те видяхме за последно? И ако не беше толкова млада, и ти и Стен не бяхте влюбени, да не мислиш, че нямаше сам да те заведе вкъщи, за да се запознаеш с майка ми? Така че защо трябва да се мъча и да ти обяснявам какво става, като дълбоко в себе си ти си напълно наясно?

Без да изчака отговора, Килгър изключи екрана.

Проклети мъже, помисли си Синд.

Проклети... а после разбра казаното от Килгър. Влюбени? Ти и Стен, с ударение на Стен? Разбира се, тя най-вероятно беше влюбена в него, ако се предположеше, че любовта е нещо, което ти пречи да спиш добре през нощта, кара те да строиш цели дворцови комплекси в облаците, а после да се пренесеш в тях и да се държиш, ако не се контролираш, като някой, който се е инжектирал с опиат.

Но...

Но Стен? Влюбен?

Проклети мъже, реши тя, това е по-продуктивният и безопасен начин да гледа на нещата.

Поне сега знаеше как да се облече.

Облеклото на Синд беше изпълнено с чувственост – проста дреха без яка, с дълбоко деколте, пристегнатата в кръста и леко разширена над коленете. Нямаше копчета, ципове или велкро, за да е ясно как не се разпаднаше. На кръста си имаше обикновен колан. Разбира се, като всички „обикновени, прости и добре ушити“ дрехи, тя беше струвала на Синд една четвърт от последната ѝ премия.

Това, което я правеше специална, освен кройката, беше самата тъкан. Секция „Богомолка“ – свръхелитните оперативни агенти на Имперското разузнаване – носеха най-добрите камуфлажни униформи. Те бяха фототропни, променяха цвета си, за да съответства на обкръжаващата среда.

Един цивилен беше купил търговските права за тази тъкан и я беше модифицирал. Материалът остана фототропичен – но отразяваше

обкръжаващата среда отпреди пет минути. Цветовият записвач и забавящото устройство бяха част от дрехата – всъщност коланът на роклята на Синд. Беше снабден и с блокиращ компютър с просто цветovo колело, което можеше да отхвърли фототропните команди, за да не би притежателната да се окаже с розова рокля на оранжев фон. Коланът също така имаше сензори, които понижаваша или увеличаваша цветовата реакция, за да съответства на нивото на осветление. В добавка изпращаше стробоскопични образи на случайни интервали, а за да не изгуби интерес публиката, от време на време за части от секундата някои места ставаха прозрачни, за да разкрият какво има отдолу. Тази прозрачност можеше да се програмира в съответствие с предпочитанията на собственика на дрехата. Или, в случая на Синд, никога да не показва ножа в ножницата на гърба ѝ или миниуилигъна отзад на кръста.

Синд отиде на срещата със Стен с убийствени дрехи във всеки един смисъл.

И поне веднъж мъжкото животно не се изложи. Стен не само забележа и похвали роклята ѝ, но и зададе интелигентни въпроси – сякаш наистина го интересуваше как работи дрехата.

И което беше още по-добре, беше донесъл съответстващо цвете.

Цветето не беше точната дума. Преди еони земен градинар, отглеждащ орхидеи, изгонен от родния си дом на тропиците, беше създал съвършената орхидея – много, много малки цветчета на едно стъбло, кръстосани с естествено хамелеонна и силно адаптивна растителна форма. Резултатът беше жив букет – огърлица, която идеално съвпаднаше с облеклото на носителя си.

Синд даде на Стен малка целувка и го прегърна за благодарност. И докато се отдърпваше, позволи на ноктите си да погалят врата му и да се спуснат по гърдите му.

Не искаше той да си помисли, в края на краищата, че тя е напълно девствена...

Бар-ресторантът беше скатан в индустриална улица без изход недалече от посолствата на Първичен свят. Стен пропусна завоя и трябваше да обърне наетия гравислед – учтиво беше отказал пищния официален транспорт, който му бе предложен – за още един опит. Сградата стоеше отделена, изолирана в сумрака, почти неразличима. Но докато грависледът се спускаше, ярките ѝ светлини се запалиха.

Синд премигна срещу блясъка. Светлините бяха не толкова

предназначени да огреят пътя, а да позволят на хората вътре да видят кой се приближава. Имаше малък знак на средата на виещата се пътека:

Западен салон за хранене. Номер две.

– Не особено екзотично име – отбеляза тя.

Стен се ухили.

– Тук има зъбчати колела, зацепени в зъбчати колела. Предполага се, че това място е започнало съществуването си на Земята много, много отдавна. Имам предвид преди Империята. До град на име Ленгли. Посещавала го изключителна клиентела, разказва историята. Коего не се е поменило и през тези векове.

– А мога ли да попитам кои са клиентите? – Тя вдигна ръка, преди Стен да успее да отговори. – Не ми казвай, само ми подскажи.

– Добре, вземи всяка буква от името: УСИП.

– УСИП – промърмори Синд.

– Дълго И – добави Стен.

О, като в старинния израз „Убий с изключително предубеждение“. Синд беше чувала термина от по-старите разузнавачи. Официално разрешено убийство.

Вътре ресторантът беше изпълнен с мебели от истинска кожа, тихи разговори и умело обслужване.

Управителят беше истински ужасяващ.

Половината му лице липсваше, заменено от кожена маска. Синд се зачуди колко ли дълго е останал без медицинска помощ – беше рядко да се види, поне в тази развита цивилизация, някой, на когото възстановителната хирургия не бе успяла да помогне. В първия миг той не забеляза присъствието на Стен и Синд. Наблюдаваше двама сервитьори, които закриваха голяма дупка в ламперията. После поздрави новодошлите сякаш бяха непознати:

– Мога ли да ви помогна, сър?

– Тя е чиста, Деланей.

Деланей се усмихна с половината си лице.

– Наистина е. Имам уютно местенце горе, капитане. А приятелката ви е на далечния бар. Ще я доведе горе.

– Идвал ли си тук и преди? – প্রশেপна Синд, докато Деланей ги превеждаше през безмълвната луксозна обстановка.

– Не, аз и Деланей се познаваме от доста отдавна.

Слухът на Деланей беше доста остър. Той спря.

– За ваше сведение, капитанът ме измъкна изпод една голяма планина веднъж. Голяма планина. През лоши времена. Когато не разсъждавах особено ясно.

Пръстите му докоснаха мястото, където се беше намирало лицето му.

– Трябваше да го сторя – обясни Стен. – Дължеше ми пари.

Малко смутен, той промени темата.

– Какво е станало със стената?

– Някога да си си имал вземане-даване с октопод със служебно име Квебек девет три Майк? Тя самата се нарича Крейзи Дейзи? Сладка е, стига да си падаш по главоноги.

Стен се замисли, после поклати глава.

– Напуснала активна служба като командващ офицер от „Богомолка 365“ – добави услужливо Деланей. – Но май е служила далече от 1300 Централно, доколкото си спомням.

– Сигурно е било преди моето време – почакай. Не бяха ли именно от това подразделение онези, които откраднаха спортната арена?

– Точно те.

– Ясно. Познавам екипа. Но нея никога не съм я виждал. Да не е в някакъв списък с ренегати?

– Сигурно я бъркаш с някого – отговори Деланей. – Няма проблеми с никого тук.

– Извинявай, няха намерение да те прекъсвам.

– Както и да е, беше тук този следобед. Празнуваше нещо. Непрекъснато изплюваше от резервоара си и се разхождаше край бара. Стана зла. Изпи доста чаши дженевър със сух лед. Беше си купила и играчка. Старо огнестрелно оръжие, което сама си модифицирала. Наричаше го ловна пушка. Както и да е, реши, че не е зле да го изпробва. Може би трябваше да се намеся, но... В крайна сметка, тя показа как се зарежда – имаше специални мунции за него, – после каза, че може да пробие дупка в стената, достатъчна за да се хвърли човек. Мъжът в дъното – бивш анализатор от корпус „Меркурий“ трябваше да си замълчи, но надрънка всякакъв дракх. Така че Дейзи гръмна, проби стената и поиска да хвърли мъжа в дупката. Той се оказа прав, дупката не беше достатъчно голяма. Но Дейзи продължи да опитва. Трябваше да ѝ кажа да престане и да се прибира вкъщи още след третия-четвъртия опит.

Синд сподави смеха си. Деланей ги заведе в малка стая и ги настана да седнат.

– Какво ще желаете, капитане? Скоч или сте на стрег тази вечер?

Стен реши да бъде разумен.

– Скоч. Рано е.

– Имате ли „Черно кадифе“? – попита Синд.

– Имаме всичко. Ако не става за пиене, имаме игли и свещички. И ще кажа на Арета – това е името, което предпочита да използва – да дойде.

Той си тръгна.

– Това – пробва да отгатне Синд – е шпионски бар? Нали така?

– Така е. Най-вече на „Богомолка“.

Всяка професия си имаше своите свърталища, от политиците до педерастите, и всяка имаше своите изисквания. Западният салон за хранене беше почти идеалният бар за оперативния агент. Макар и разположен в столица – всъщност, столицата, – беше дискретен. Осигуряваше на своите пенсионирани или на редовна служба клиенти всяка от екзотичните стоки, на които се бяха наслаждавали на стотици и стотици светове. Всички служители имаха някакъв опит в разузнаването, от Деланей управителя, до бармана, който беше син на наскоро починал стратег, до последно очаквал да получи мястото си в университета, и до сервитьорите, които бяха извършвали мокри поръчки по договорка в миналото. Мястото не се подслушваше – поддържаха го чисто с помощта на чести и сложни прегледи. На представителите на пресата не се гледаше с добро око, освен на онези журналисти, които се нуждаеха от труднодостъпни подробности и никога не биха разкрили източника си.

Салонът, както в много други шпионски барове, даваше на клиентите си възможност да разпуснат докрай, шанс да се сдобият с нова информация или да научат каква наистина може да се окаже новата задача за бедния агент, чийто началник е бил доста пестелив по отношение на фактите.

Заради това Стен беше поискал от Алекс да уреди вечеря тъкмо тук. Вечният император се бе показал твърде щедър с даровете си, за да се допусне, че би възложил нещо по-различно от кошмарна задача.

Арета се плъзна в стаята и се разположи на голямото канапе, като подпъкна копитата под тялото си. Тя – полът беше под въпрос – можеше да бъде взета за шестокрако растителноядно създание, като се имаха предвид извитият ѝ гръб, острите ѝ като игли рога и копитата на най-предните и най-задните ѝ крака. Но когато отметнеше глава назад и излайваше развеселено, издадените кучешки зъби и острите предкътници и кътници показваха друго. Тя си поръча минерална вода за пиене – Стен и Синд мигновено оставиха питиетата си – и дебело парче месо,

начукано и сурово. Стен си взе печена земна съомга, сравнително ново пристрастяване, с масло и сос с копър. Синд също си взе земна съомга. Сурова.

Арета ги въведе – както само агент на „Богомолка“ би могъл. Стен се радваше, че тя говори през синтезаторна кутия след първоначалните любезни поздрави. Да се превежда нечия чужда реч, дори когато беше на роден език, беше доста уморително, особено ако говорещият имаше двойна диафрагма и правеше очевидни дихателни паузи и накъсваше сричките.

Тя бе чувала за Стен и познаваше репутацията му, и заяви, че ще му помогне, доколкото може. Предположи, че тази жена с него също трябва да е наясно с положението. Помагането, продължи Арета, би имало най-голям ефект, ако рита Стен в гениталиите, докато се увери, че той няма да приеме предлаганото му назначение.

Сподели, че преди три години работила като заместник военно аташе в Имперското посолство на Джохи. Тъкмо се възстановявала от не много сериозен случай на заг, когато се установило, че има зиг. Стен оцени чина ѝ като подполковник.

– Кошмар – продължи тя. – Истински кошмар. Отначало нека ви разкажа за хората, скъпи ми посланико. Ужасно. Ужасно. Ужасно. Бивши миньори, с цялата предвидливост и логика, каквито подобна професия изисква. Бяха решени на всичко, за да попречат на регулацията, макар че после щяха да вият като болни псета, когато материалът, който копаят, се изчерпи. Като култура торките имат достатъчно въображение да искат всичко, но недостатъчно мозък, за да го постигнат. Това означава, че те с желание ще оспорят правото на притежание на всеки друг върху тези предимно въображаеми съкровища. Поради това Алтайският куп може да бъде сметнат за съкровище, ако се намери начин да се пакетира, и изнася омраза и етноцентризъм. Да погледнем джохианците. Може би не знаеш, че те някога са се самопровъзгласили за общество от авантюристи. Разполагащи с разрешително да грабят от самия ни Император, дано да управлява вечно.

– Знам това. – Стен не сметна за нужно да споменава, че информацията е дошла от самия Император.

– Авантюристи, направо пирати понякога. После тяхната култура се е просмукала от анархия и се е разпаднала на слънчева система с градове-държави до появата на Какана. Първият. Имало е само двама. Каканът бил също така лъжец, крадец и предател. Важното било, че можел да го прави по-бързо и по-добре от всеки друг джохианец. Затова и

се изкачил на върха. Както боклук изплава в локва. Или е умрял, или е бил убит от сина си, сегашния Какан. Който има всичките таланти на баща си по отношение на страха и любовта към строенето на паметници в своя чест, напълно забравяйки за логиката, обществените дела или продължението на социалните традиции. И Империята не направи нищо за неговите дела, поне докато аз бях там. Вероятно Императорът е имал по-големи проблеми. Определено е възможно да не е чул почти нищо за сериозността на ситуацията. За съжаление, нашият обичан Император беше назначил посланик, чийто талант – не бих казала нищо по-малко от отличен, но позволете ми да уточни, че за две И-години на интензивно наблюдение сметнах, че най-същественият талант на посланик Налас е да обядва.

– Ами другите същества от купа?

– Милостиви небеса, те успяват да се впишат много добре сред хората. Първо имаме богазите. Гледали ли сте някога филм за планетата Земя?

– Бил съм там.

– Вярно. Забравих. Мислете си за пилета.

– Какво? – удиви се Стен.

– Зли пилета.

Стен се задави, почти поливайки Синд със скок.

– Дори не съм започнала да се шегувам. Птицеподобни. Големи. Два и половина метра високи. Двукраки. С убийствени клюнове. Човки със зъби. Две ръце, напълно способни да използват оръжия или да удушават. Прибиращи се шипове. Нямаат пилешки темперамент обаче. Освен при изключителни обстоятелства, когато паниката изглежда правилното решение и те се мятат напред-назад, като блъскат наоколо с всички тези чудни оръжия, подарени им от еволюцията. Изглежда са се развили от водни птици. Известно ми е обаче, че също като на пилетата и техните бутове са много вкусни. Но не бяхме в такава позиция, за съжаление, за да си позволим да похапваме спокойно, Те живеят на групи като кошките хищници – един мъжкар, пет или шест женски. Групата се нарича – и не си го измислям – кокошкарник. Мъжкият е по-дребен, по-слаб и двуутробен, малките им се раждат живи, между другото. Невероятно пъстроцветни. Женските ловуват, така че имат естествено прикритие – не фототропно като на мълчаливата ти помощничка, но почти толкова ефективно. Силно демократични са – но трябва да им чуеш дискусиите, преди да стигнат до решение. Ще ти допадне.

Стен се наслаждаваше на описанията и компанията на Арета.

Храната дойде. Започнаха да ядат.

– Стен ми даде фиш – обади се Синд, докато преглъщаше своето суши. – Какво можете да ни кажете за четвъртия тип създания, суздалите?

– Бихте могли – аз мога, при всички случаи – почти да свикнете с тях. Помислете си за топлокръвен вид, който е еволюирал. Първоначално е бил хищник от глутница. Малък. Метър и половина до два. Шест същества до цяла група. Привлекателни същества – яркочлестисти на цвят.

– Защо бихме имали проблеми с тях?

– Ако вярвах в расовата памет, което не правя, или ако на родната ми планета имаше вкаменелости от малки, ловуващи в глутници хиени, което също не е вярно, бих предложила това като обяснение. Не мога да кажа. Вероятно е свързано с езика им – непрестанно лаене, – става дразнещ. Това, което със сигурност е отблъскващо, е насилието, което извършват. Суздалите обичат да убиват. Първично социално удоволствие е да се пусне животно в открита местност и те да го преследват. В глутници. Почти ми се струва, че имат Урска памет. Каквото и да е, суздалите се вписват отлично сред останалите в Алтайския куп – същества, които се мразят взаимно, и са се мразели толкова дълго, че са забравили защо. Но това не ги спира да извършват геноцид, когато могат.

– Чудесно – каза Стен. Той обмисли следващия си въпрос много внимателно. – Запознат съм доклади, които намекуват, че имперските доставки на гориво биват... пренасочвани.

– Имаш предвид, че някой краде АМ2? – уточни Арета. – Така е. Или по-скоро Каканът го прави.

– И къде отива горивото?

– Не съм сигурна. Опитвах се да науча – и открих, че да си високоуважаван посланик е сериозна спънка. Част от доставките, смятам, се разпределят между поддръжниците на Какана в купа. Друга част се изнася, а приходите се използват, за да се строят монументи. Повечето гориво просто изчезва.

Арета довърши вечерята си и допи последната глътка от минералната вода.

– Без съмнение ти е била спомената манията на Какана по големи, орнаментирани структури. Но докато не видиш сам колко масивен комплекс от сгради притежава, няма да повярваш.

– Благодаря ти, Арета. Изглежда ми – и това трябва да остане тайна, – че най-логичният път да се запази Алтайският куп е да се изолират

четирите раси – всяка в своя сектор. Ако са отдалечени едни от други, няма да има погрома поне няколко седмици.

Арета изцвили весело:

– Не са ти казали!

– Очевидно са пропуснали да ми споменат доста неща – потвърди Стен.

– Преди много, много години Каканът реши да разреши този ужасен проблем. За тази цел смеси създанията.

– Какво?

– Избра преселване на случаен принцип. Нация от суздали например, които са се вдигнали срещу него, били преместени след потушаването на бунтовете. Често новият им дом бил сред световите на богазите.

– О, дракх – изохка Стен. Наля си питие – чисто. Започна да го пресушава, после предложи гарафата на Синд. Тя поклати глава.

– Става дори по-забавно – продължи Арета. – Каканът сформира различни милиции. Всяка от различен вид същества.

– В това няма смисъл – каза Синд.

– О, напротив. Ако използвате всяка група от милициите само срещу техните традиционни врагове, това ще държи ненавистта фокусирана върху всичко друго, освен върху вас – Какана. Друго предимство е, че тези милиционерски сили, разположени на светове на светлинни години от родните им сектори, са не само потенциални заложници, но и пречат на родния си свят да започне революция или гражданска война.

Чу се висок трясък, нещо, което прозвуча като изстрел от огнестрелно оръжие, а после изригна ентузиазирани смях. Арета погледна с копнеж към вратата на стаята.

Стен се усмихна.

– Благодаря ви, полковник. Длъжник съм ви. Бихте ли помолили Деланей да донесе сметката?

– Ще ми позволите ли да ви почерпя по едно питие долу?

– Не, благодаря – отклони поканата Стен. – Предстои ми рано ставане сутринта, а джентълменът, с когото трябва да се срещна, може да не хареса факта, че любимият му посланик е участвал в сбиване.

С удовлетворено изпръхтяване Арета излезе и се спусна по стълбите. След секунда Стен и Синд чуха още по-силен трясък.

– Надявам се, че това място има заден изход – вметна Синд.

– Има – отвърна Стен. – Някога чувала ли си за шпионско свърталище без такъв?

Езикът на Стен се спускаше по шията на Синд надолу към деколтето на роклята. Синд въздъхна... дълбоко в гърлото си... почти изръмжа. Ръката му се длъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ.

Наетият от тях гравислед беше включен на автопилот, като поддържаше скорост от почти петдесет километра в час и височина от почти шест хиляди метра, далече от всички зони на трафик. Стен беше успял да включи всички насочващи сензори, преди двамата да се претърколят и да паднат заедно върху широката задна седалка.

Ръката на Стен намери катарамата на колана ѝ, ала не успя да се справи. Нищо не се случи.

– Чувствам се като тийнейджър – оплака се той.

– Би трябвало – промърмори Синд. – Разказваш ми за огромното императорско легло – а после ме хвърляш на задната седалка на тази наета съборетина, сякаш сме някакви пубертети. Заслужаваш някой полицай да прелети над нас. Вече си представям – прошепна в ухото му. – Герой посланик, намерен с голата си телохранителка.

– Но ти не си...

Пръстите му изведнъж се съживиха.

– Напротив, съм – каза дрезгаво Синд, докато роклята се свличаше и зърната на малките ѝ гърди просветнаха мрачно под луната светлина.

Устните им се срещнаха, езиците се движеха плавно сякаш това беше отрепетирано дълго, а не се случваше за пръв път, а после топлината ѝ го увлече и поведе надолу и навътре за цяла вечност.

6.

Атмосферата в императорския кабинет беше мрачна. Наблизо нямаше алк или стрег. Стен се почувства доста притеснен, когато приключи с брифинга си върху мисията за Алтайския куп и съдка последните няколко точки.

– Кодиране... Сигнално-операционни инструкции... извънредни процедури... всичко е описано в този фиш. Готови сме. „Виктори“ може да се издигне до три И-дни, когато хранителните запаси и амунициите бъдат натоварени.

Стен остави две копия от фиша си на бюрото на Императора. Бяха кодирани и обозначени за достъп от най-високо ниво. Императорът не им обърна внимание.

– Изглежда – каза той, – че освен всичко си избрал чудесно персонала си за тази мисия. Твоят дългогодишен помощник от Единбург. Бор. Техният командир. Много фотогенично. И идеален начин да се избегнат... чуждоземни препятствия.

Който и да се беше срещал с Императора преди това, явно сериозно го беше ядосал. Но Стен беше свикнал с лошите настроения на шефа си и не обърна внимание.

– Още едно нещо, ваше величество. Във връзка с персонала.

– И какво е то?

– Нужен ми е капитан за „Виктори“. Мисля, че при очакваните обстоятелства ще бъде много зает на Джохи.

– Избрал ли си някого?

– Флотски адмирал Роберт Мейсън. В момента очаква нова задача тук, на Първичен свят.

Отначало идеята хрумна на Стен почти на шега. После, след допълнителен размисъл, му се беше сторила наистина добра. Мейсън можеше и да е тираничен началник, но бойният дух на екипажа на „Виктори“ не беше сред най-важните неща за Стен. Да остане жив, беше по-важно, а Стен знаеше, че Мейсън, педант на тема дисциплина, е способен да осигури това. Пък и беше сигурен, че адмиралът ще следва дадените му заповеди. Беше и съвсем мъничко любопитен да види дали за Мейсън ще е трудно да служи на човек, когото не харесва. Вероятно не – Мейсън почти сигурно изпитваше подобни чувства към всички съзнателни същества. Самият Стен беше научил като отреп, а по-късно и като войник, че човек не трябва да е приятел с някого, за да работи с него.

– Е, добре тогава. Но имаш навика да искаш най-добрите сред хората ми.

Значи Императорът беше чул за желаещите да се присъединят към него гурки.

– Да, сир. И това ме подсеща за още нещо. Двадесет и седем от вашите гурки искат да участват в тази мисия.

– Ти какво им каза?

– Казах им, че ако това е в съгласие с имперската политика, ще бъдат добре дошли. Те явно смятат, че вашето одобрение е било дадено мълчаливо.

Императорът завъртя стола си и се вгледа в ширещите се около замяка земи. Каза нещо, което Стен не успя да чуе добре.

– Извинете, сир?

– Нищо.

Тишина. После Императорът завъртя стола отново. Усмиваше се. Засмя се.

– Да имаш няколко непалци с теб – рече той, – определено би показало на съществата от Алтайския куп, че твоята мисия се разглежда много сериозно – и че имаш достъп до най-високите нива, нали така?

Стен не отговори.

– Вземи ги – даде разрешението си Императорът. – За тях ще е добре. Вероятно трябва да направим програма за временно изпращане на гурки на подобни мисии. Дай им възможност да натрупат опит и ги пази да не губят форма.

– Да, сир.

– Мисля – продължи Императорът, – че си свършил чудесна работа в подготовката на тази мисия. Желая ти успех... и късмет.

Той стана и протегна ръка. Стен я стисна почтително, после застана мирно и отдаде чест – макар че беше в цивилно облекло. После се обърна и се насочи към изхода. Нямахше прощална чаша, помисли си разсеяно. Но той беше по-разтревожен от думите, които му се стори, че Императорът промърмори, когато му обърна гръб.

„Значи всичко се променя...“

Императорът задържа церемониалната си усмивка, докато вратите се затвориха. После тя се стопи. Остана за миг загледан във вратите, през които бе минал Стен, след което смени мястото си и позвъни на шамбелана да пусне следващата катастрофа да влезе.

Стен остана в административния офис на Аръндел достатъчно дълго, за да бъдат издадени заповедите за прехвърлянето на Мейсън на „Виктори“ и за да каже на гурките, че трябва да опаковат багажа си и да се явят на борда на следващия ден. После тръгна към грависледа си в доста унило настроение. По дяволите. Трябваше да каже на Лалбахадур Тапа да отиде да поседи на един от осемхилядните върхове на Непал, докато тялото му замръзне, и да вземе останалите двадесет и шестима със себе си.

А че някой ще се навърта наоколо и ще разбере, че той и Синд не спят поотделно – не че те криеха съзряващата си връзка в тайна, – това също не му допадаше.

Стен беше наясно, че Императорът е оцелял толкова дълго, защото е поддържал най-доброто възможно разузнаване. Знаеше, че всеки член на имперското обкръжение е минал поне някакво разузнавателно

обучение, а повечето от тях са бивши специалисти от висока класа. И предполагаше, че ще бъде от значение за Вечния Император да знае дали пълномощният му посланик е свободен, зает или отдаден на сладострастие.

Но това не му се нравеше.

Докато вървеше надолу по стълбите към парадния площад, той машинално докосна челото си, отдавайки чест на почетната стража. Имаше твърде много любопитни хора в този свят, помисли си огорчено. После внезапно се изсмя. Предполагаше, че на шпионите никога не им се нравеше, когато някой поглежда под техните чаршафи.

Имаше друг гравислед до неговия, почти точно копие. Това беше странно... Машината на Стен беше изтънчена, издължена, блестящо бяла и луксозна, излъчваше официалност и представителност – от назначения шофьор и пазача, един от подчинените на Синд Бор, до малките посланически флагчета, монтирани във всеки ъгъл на превозното средство, и фототропичния подвижен покрив. Не беше необичайно за Първичен свят. Но дипломатическата яхта на Стен имаше гравирани имперски кръст върху всяка от страните на превозното средство.

На другия гравислед му липсваха само посланическите обозначения, за да бъде копие на този на Стен. Вратата се отвори... и Йън Махони пристъпи навън.

Махони беше бившият шеф на корпус „Меркурий“, бивш шеф на секция „Богомолка“, мъжът, който беше измъкнал Стен от промишления свят на Вулкан и го беше назначил на имперска служба. По-късно Махони беше започнал да командва елитната Първа имперска гвардейска дивизия, после стана главнокомандващ за последния удар срещу танците. След като Императорът беше убит, Махони беше предприел действия, за да премахне неговите убийци – Тайния съвет.

Когато Империята беше възстановена, Махони беше получил задачи, подобни на тези на Стен: да бъде един от посланиците умиротворители с абсолютна власт.

Начинанието да се сглоби отново разкъсаната Империя беше колосално. И така Стен и Махони се бяха виждали два пъти през изминалите години и дори при тези редки случаи това бяха кратки, откраднати от работата моменти.

Махони огледа критично раменете на Стен.

– Не мога да различа пагоните – каза той. – Този път аз ли съм с по-висок чин, или ще ми целуваш пръстена?

Стен се засмя и се зачуди как внезапно се почувства по-добре.

Осъзна, че има много малко хора, с които може да говори открито, камо ли да гледа на тях като на ментори, макар и да беше спасявал Махони почти толкова пъти, колкото и той него.

– Проклет да съм, ако знам – отвърна Стен. – Не съм сигурен каква заплата ще получавам този път. Нека да те наричам „сър“ – така няма да има нужда да се извинявам за старите си навици. Време за питие?

Махони поклати глава.

– За съжаление, дългът ме зове, а той е доста неприятен. Трябва да изнеса значително по-безсмислена от обикновено реч пред парламента след малко. И колкото и да ми се иска да танцувам по подиума, да се оригам на стрег и да прокълна несъществуващите души на политиците да гният в ада, мисля, че шефът – Махони посочи с палец към апартамента на Императора – би искал да си поговори с мен.

– Мамка му – изруга Стен. – Ти и аз се бихме във войната, която трябваше да сложи край на всички войни, и въпреки това няма да ни оставят да си вземем почивка.

Махони се намръщи и потъна в дълбок размисъл.

– Защо да не убием няколко минути преди речта ми? Това ще ни даде време да поговорим, пък и ще бъде малко упражнение, от което и двамата имаме нужда. Онези жалки подобия на политици ще ни извинят – ако имаш време.

– Имам време.

– Не беше ли тук мястото – попита Махони, – където Императорът беше построил работилницата? Сградата... за какво беше?

– Китари – каза Стен.

– Чудил ли си се защо никога не възстанови работилницата, след... завръщането си? – продължи с въпросите Махони.

Стен потръпна. Всъщност искаше да се отпусне малко, но досега Махони беше поддържал разговора неумолимо тривиален.

– Бяха хубави времена, нали... – после тонът на Махони се промени. – Проклятие, доста е трудно да те проследи човек, момче. Задръж усмивката на лицето си. Минахме отвъд обсега на параболичните микрофони, но има дългообхватно око горе на бойниците. Може да чете по устните.

Смайването на Стен не трая повече от миг. После отново се превърна в професионалист.

– Откъде знаеш, че е чисто?

– Имам копие от всички охранителни планове – и след промените – на Аръндел. Една жена от техническия отдел ми дължи малка услуга.

– Какво става?

– По дяволите, Стен, иска ми се да можех да ти отговоря направо. Или да разполагахме с повече от две минути преди следващото минаване. Защото не съм напълно сигурен. Но нещата... просто не са в ред. И изобщо не са били, доколкото мога да отсъдя, откакто се завърна.

Махони изръмжа.

– А може би просто ставам слабоумен и параноичен старец. Но вината, според мен, е в Императора.

Стен почти въздъхна от облекчение. Най-накрая – и някой друг беше видял същото.

– И ако се опитам да ти разкажа подробности, ще решиш, че съм се побъркал – продължи Махони. – Защото... Става въпрос все за малки нещица. Мънички неща, които водят до големи.

– Като новите мъже в сиво – предположи Стен. – Тази Вътрешна сигурност, а?

– Това е от по-големите неща. А още по-лошо е, че не отговарят пред корпус „Меркурий“ или „Богомолка“. И е странно, че колкото по-близо са до Императора, толкова повече приличат на негов син или роднина. Време е!

– Точно така. Просто съм уморен. Напоследък оттеглянето на Малък мост ми звучи все по-добре и по-добре – поде Стен плавно. – Да оставим света да си върви.

– Винаги съм казвал, че ти липсва амбиция – укори го Махони.

– И намалява, колкото повече остарявам.

– Чисто е – съобщи Махони. – Прекарвал ли си известно време в двора?

– Честно казано, не.

– Напоследък на него се гледа доста по-сериозно – каза Йън. – Преди беше място, където Императорът складираше досадните или глупавите хора с пари или власт. Даваше им титла, държеше ги тук на Първичен, така не можеха да разбунят духовете у дома. Повечето от тях и сега са перचेши се пауни. И като че ли Вечният император прекарва повече време в тяхната компания. Но има и разни хора, които не са контета.

– Какво означава това?

– Не знам – отвърна Махони.

– Забелязал ли си, че Императорът лесно губи самообладание напоследък? – попита Стен.

– Виждаш ли – отвърна Махони, като разпери ръце безпомощно, а после размисли, – дракх като този – дали е побъркан например, не знам дали изобщо има значение. Може винаги да е бил такъв. Може би просто се преуморява в усилията си да обедини разпадащата се Империя. Аз... аз наистина не знам – повтори Махони още веднъж.

– Ето и другия въпрос – каза Стен. – Може би той е най-важният въпрос и тъкмо той ме яде. Възможно ли е тази проклетата Империя да бъде спасена? Или комбинацията от Таанските войни и Тайния съвет идва твърде много?

– Разчистване... три, две, едно, сега... Отново, Стен, единственият отговор, който имам, е, че няма достатъчно данни.

Те продължиха да вървят, докато пътеката зави към изкуствената планина, която Императорът беше построил с основателната причина да му пречи да гледа негодниците в парламента, когато обсъждат нещо. Най-накрая Махони обяви, че са далеч от всякакви подслушватели, и попита Стен за сегашната му задача.

– Имаме десет минути, така че ми дай всички подробности.

Стен го стори. Махони мълчеше през по-голямата част от времето, от време на време поклащаше глава или изръмжаваше.

– Ето ти добър пример за същото, за което ти говорих – рече накрая. – Алтайският куп. Добър анализ от страна на шефа, но не можеш да не се чудиш защо е оставил неразборията да продължи толкова дълго. Оправдава се, че е бил зает с по-големи проблеми. Защо ти е казал да отидеш там и да положиш в свещен жест ръце върху Какана, за да му дадеш благословията на Императора? Можеше спокойно, и вероятно би постъпил доста по-мъдро, да те изпрати да се запознаеш с проблема и тогава да вземеш решение дали да подкрепиш стария крадец, или да повикаш агентите на „Богомолка“ да му прережат гърлото. Сега ми хрумна нещо, докато мислех на глас. Имам чувството, че той няма предишното търпение или проницателност. Е, както и да е.

– Проблемът е – усмихна се малко тъжно Стен, – че Императорът, доколкото мога да преценя, е единственият способен наоколо.

Махони не му отговори.

– Сигурен съм, че всичко ще се уреди – рече той уклончиво. – Сега навлизаме в обхвата на подслушвателите. Трябва да се погрижа за моите неща. Не минах през купища неприятности, за да се занимавам с твоите незначителни лични проблеми. За това си има свещеници.

Стен се засмя, чувстваше се доста по-весел. Махони демонстрираше присъщата на агентите от „Богомолка“ студена симпатия:

„Съжалявам, че кръвта ти ще изтече, но можем ли да сменим цвета, защото винаги съм ненавиждал червеното“.

– Първо, тук – ръката на Махони докосна тази на Стен и кубче от пластмаса мина от едната длан в другата. – Има сензор за телесна топлина. Дръж го до себе си. Ако го изпуснеш, ще се овъгли.

– Какво има в него?

– Доста сложна и мощна компютърна програма и два нейни клонинга. Иди до който и да е имперски компютърен терминал, който има разрешение за достъп до общата мрежа, и вкарай кодовете. Първият ще изтрие името ми навсякъде из имперските записи, включително тези на „Богомолка“ и свръхсекретните. Вторият ще направи същото за теб; третият е за онзи негодник Килгър. След това почистването се разпространява и мутира из всички директории и и унищожава всичко по пътя си.

– За какво би ми притрябвало това? – попита Стен напълно зашеметен.

Махони не отговори.

– Още нещо. И слушай внимателно, защото ще го кажа само веднъж и искам да се запечата в съзнанието ти. Ако те залее дракх – наистина те залее, и ти ще бъдеш напълно наясно какво имам предвид, ако стане, – първата ти работа е да си отидеш у дома. Там те чака нещо.

– Малък...

– Мисли, по дяволите – излая Махони. – Вирнал си си главата, сякаш си млад кадет. Това е то. Четири средства може би. Или четири части от един стар мъж, деградиращ до слабоумие...

Махони се изхили рязко.

– ... каза: „Глупако, фразата беше: надеждата е в душата й“.

Махони се засмя отново. Стен, повече от запознат със ситуации, в които внезапни изблици на шеги бяха необходими, също се засмя.

– Добре, Йън. Ако ще си разказваме стари вицове, ето една история на Килгър, която дори няма да се опитвам да докарам на неговия диалект.

Когато устните му започнаха да изричат думите на полузабравената шега, Стен си забрани да поглежда виновно към замъка Аръндел... и се концентрира върху шегите – вулгарни, шотландски и глупави.

Дни по-късно Йън Махони стоеше в сенките близо до един от хангарите на космодрума. От другата страна на полето виолетов пламък

разцъфтя в нощта.

„Виктори“ се издигна плавно с двигателите си „Юкава“, докато не се отдалечи на хиляда метра от Първичен свят. После капитанът му включи звездния двигател и след миг остана само тишината в нощното небе.

Махони стоя дълго време загледан в нищото.

Късмет, момко. И да е по-добър от моя. Защото предчувствам, че моят е на привършване.

И може би е време този град да си намери друг собственик – и да е наясно точно какъв би могъл да бъде.

7.

Около двадесет същества се бяха скупчили в залата. Витаеше заговорническа атмосфера. Изпълнена с разговори – и миризми. Сладкият мускус на суздалите. Ментово-рибешката миризма на богазите. И метаново-амонячният аромат на хората.

– Вонят като екскременти – обади се мъжкият богази. – Като собствените си екскременти.

– Тихо. Може да чуят – предупреди го една от жените му. Тя се засуети около него, оправя килнало се перо в разкошната му опашка. Името му беше Хоацин.

Той удари голямата си човка в нейната, с което показва удоволствието си.

– Изучавал съм хората само от книгите – каза Хоацин. – Някои съм виждал в училище. Но никога отблизо.

Той махна деликатно с крайник към хората в стаята.

– Сега са много близо. Харесва ми. Не миризмата. Обичам да изучавам отблизо.

Хоацин беше учител, както и повечето мъжкари в неговото общество, Техните задължения бяха гнездото и книгите. За жените им оставаше ловът.

Хоацин се вгледа в главната маса с гордост. Там бяха водачите на всяка група и търсеха начин да се споразумеят. Първата му жена, Дайатри, беше една от четиримата. Сега беше взела думата.

– В кръгове говорим – поде тя. – Големи яйчени кръгове. Но работата не е в яйцата. Може цяла нощ да стоим. Да говорим и да говорим. И пак яйце няма да се излюпи.

Тя наведе яката си човка към далеч по-дребните създания около себе си. Дори по стандартите на богазите беше висока: почти три метра.

Водачката на глутницата суздали оголи зъбите си. Мътната светлина проблесна по острите им очертания.

– Обобщено от истинска богази – каза Ютанг – Забравете плътта. Да стигнем до кокала на нещата.

Комплиментът към стария враг не беше преднамерен. Ютанг се беше уморила от цялото това разтакаване. Вероятно щеше да се изненада да научи, че двете имат още нещо общо: в отвращението си към миризмата на хората те бяха единни.

Генералът въздъхна. Не можеше да си обясни как се беше оставил да го доведат на тази среща. Само че торкът, Мениндер, беше пословично убедителен. Даул беше изплашен. Това, което беше започнало като информативно проучване, се беше развило до пълноправно съучастие. Сегашният натиск го дразнеше. Като джохиански министър на отбраната, той определено имаше най-много за губене.

– Какво повече мога да ви кажа? – Даул сви безпомощно рамене. – Че сегашните условия са нетърпими? Разбира се, че е така.

Той се огледа нервно наоколо.

– Искам да кажа... някои условия са лоши. От друга страна...

– Време е – намеси се Мениндер.

– Какво? – лицето на Даул беше безизразно.

Като на крава, помисли си Мениндер. Посивяла крава.

– Това не е среща на щаба, генерале – каза той. – Всяко същество тук е заложило живота си. Трябва да започнем да си говорим открито, иначе не си заслужава.

Той започна да се разхожда из стаята.

– Казах ви, че мястото е чисто. Проверил съм го за подслушвателни устройства, преобръщайки всяко камъче. И така, засега съм ви осигурил безопасно място за среща. В средата на най-чистото място на торките в Джохи.

Той преброи нещо на пръсти.

– Ютанг рискува да се свърже с богазите, А Дайатри вероятно е в списъка с най-подозрителните лица, така че се излага на опасност с идването си тук.

Торкът тежко се отпусна в удобния стол.

– Приемете го, генерале. Ако той знае, че сме тук, всички вече сме пътници. А сега, да продължим.

Даул бавно прокара еретичната мисъл през консервативното си

военно съзнание. Мениндер беше прав.

– След като наблюдавах известно време Какана отблизо – заяви генералът доста важно, – стигнах до заключението, че той е побъркан.

Никой не се засмя. Всяко същество в стаята осъзнаваше крачката, която Даул беше направил. Думите сякаш бяха произнесени в съдебна зала.

– Нещо повече, вярвам, че той се е превърнал в опасност не само за себе си, но и за всички обитатели на Алтайския куп.

Генералът пое дъх и издиша шумно. Ето. Свърши се. Стаята изведнъж се раздвижи.

– Бих казала, че е луд – каза Ютанг. – Убил е всички от своето копитило, нали?

– Единият от излюпените е бил непокорен – обади се Дайатри. – С бунтовници е заговорял.

– Разбира се, но другите? Три дъщери и един син. Избил ги е всичките. Страх го е било, че няма да изчакат да умре, за да вземат властта. – Ютанг беше особено възмутена от този грях. Суздалите бяха много грижовни към децата си.

– В разкош живее – продължи да се възмущава Дайатри. – Храна. Пиене. Секс. Пари. Власт. Твърде много има от всичко. Навсякъде из Алтайския куп домовете са студени. Пазарите са празни. Редим се пред магазините. За часове след часове. Какъв живот е това?

– Дракх, ето какъв – изръмжа Ютанг.

– Какво ще направим по въпроса? – поде Мениндер.

– Да направим? Какво трябва да се направи?

Мениндер избухна в смях.

– Е, както изглежда от казаното в тази стая, всички сме съгласни, че старият безумец трябва да си отиде.

– Три въпроса трябва да решим – каза Дайатри. – Първо: Ще убием ли? Второ: Ако убием, как? Трето: Като си отиде, кой ще управлява? За тези съм права, нали?

Нямаше спорове.

– Да започнем с последния – предложи Мениндер. – От името на торките заявявам, че ни е омръзнало да бъдем пренебрегвани, защото сме малцинство. Който и да заеме мястото на Какана, ще трябва да се съгласи с това.

– Съгласна съм – заяви Ютанг.

– Същото важи за богазите – вметна Дайатри.

– Ами ако поискаме доктор Искра? – попита Мениндер. – Той е

уважаван навсякъде из купа. И има репутацията на човек, който разглежда всички страни на един проблем.

Искра беше член на джохианското мнозинство. Но беше известен професор, изградил репутацията си в имперските среди. Друго предимство беше, че той в момента беше имперският териториален управител на един от подчинените таански райони.

Последва дълга тишина, докато съществата в стаята обмисляха кандидатурата.

– Не зная – поколеба се Ютанг. – Много дим. Малко яснота. Искам да кажа, кой знае какво наистина мисли?

Всички се обърнаха към генерал Даул, за да чуят какво ще каже той за предложението. Веждите му се присвиха замислено.

– Наистина ли мислите, че трябва да убием Какана? – попита генералът.

Чу се смутено мърморене из стаята, но преди някой да успее да отговори, вратата се отвори с трясък.

Всяко същество вътре загуби ума и дума, когато видяха да влиза най-лошият им кошмар – Каканът. Стоеше в рамката на вратата. Обграден от облечени в златисти дрехи войници. Оръжията им бяха насочени напред.

– Предатели – изрева Каканът. – Планирате убийството ми.

Той се устреми напред, лицето му – безкръвна маска на смъртта, костеливите му пръсти замахваха като на дух, който иска да пронизва всяко сърце, да изпразни дробовете им и да изтръгне червата им.

– Ще ви опека живи – крещеше Каканът. Беше се надвесил над масата, а яростта му се изливаше върху им. – Но първо ще ви нарежа на парчета – малко по малко. И ще нахраня с парчетата децата ви. А с тях ще нахраня приятелите ви. И те ще застанат на Стената на смъртта.

Той събра яростта си в раздиращия гърдите му балон и извика:

– Заведете ги в...

Внезапна тишина. Всеки се взираше в Какана. Устните му бяха разтворени в широко О. Очите бяха изцъклени. Мъртвешкото лице изведнъж бе станало червено от прилива на кръв. Дори войниците се бяха втренчили в него.

Каканът падна по лице на масата. Костите му изтракаха. После тялото се свлече на земята.

Мениндер прилекна до него и сложи вещата си ръка върху гърлото на Какана.

Изправи се. Свали очилата си. Почисти ги. После ги сложи отново.

- Е? – странно, но въпросът дойде от капитана на отряда.
- Мъртъв е – обяви Мениндер.
- Слава Богу – каза войникът, сваляйки оръжието си. – Старият негодник беше полудял.

8.

Посланикът и воинът лежаха голи и прегърнати в леглото. Голите крайници се бяха увидели един около друг и двете тела приличаха на древен китайски възел с еротично съдържание. Слабините на посланика бяха покрити от бельото на воина.

Дори през дебелите изолирани стени на апартамента на посланика се чуваха далечните подвиквания, отбелязващи смяната на вахтата. Някъде в недрата на „Виктори“ се включи помпа и започна да пълни с течност хидропонните резервоари.

Златните къдрици на воина се раздвижиха първи. Дългите мигли се разтвориха. Воинът погледна лицето на спящия посланик. Очите ѝ се плъзнаха надолу към бельото, после светнаха палаво. Малките ѝ зъбки проблеснаха в странна усмивка.

Синд внимателно разплете своята част от възела. Като издърпа прекрасните си крайници от прегръдката на Стен, тя коленичи върху огромното легло на Вечния император. Имаше място за цял взвод любовници в копринените му чаршафи. Но за това, което Синд си беше научила, голямото игрално поле беше загуба на пространство.

Тя внимателно вдигна бельото. Издължените ѝ пръсти достигнаха целта си. Русата ѝ глава и меките ѝ устни се наведоха надолу.

Стен сънуваше Малък мост. Кръстосваше заснежените полета, които се простираха от гората до къщата му край езерото. По някаква причина носеше патрондаш, стегнат патрондаш. Още по-странното беше, че патрондашът беше пристегнат на голото му тяло. Не беше неприятно или смущаващо. Просто странно.

Внезапно се озова в къщата си, легнал до припукващия огън. Патрондашът беше изчезнал, но той все още беше гол и се случваше нещо невероятно. После осъзна, че спи. И сънува. Е, не всичко беше сън. Не и голата част. Нито прекрасните неща, които се случваха. После огънят припука по-силно.

– Посланик, присъствието ви е необходимо на мостика! – говореше огънят.

– Какво? – промълви Стен.

– Посланик! Чувате ли ме?

– Махни се, огън. Зает съм.

– Посланик Стен, говори адмирал Мейсън. Ако обичате, имаме нужда от вас на мостика.

Хубавото преживяване изведнъж се стопи. Стен отвори очи във внезапен пристъп на кисело настроение. Настроението му стана още по-лошо, когато видя заоблените очертания на Синд и разочарованото й лице. Устните й оформиха думата:

– Съжалявам.

Стен докосна ключа за комуникационната уредба, вграден в една стойка до леглото.

– Добре, Мейсън – каза той, като се постара да не му проличи, че му иде да вие, но без особен резултат. – Идвам веднага.

Синд започна да се смее. Гримасата на Стен стана още по-крива. Проклетият Мейсън.

– Дай ми заповед – предложи Синд – и ще изпратя отряд да го разстреля.

Стен най-накрая видя и смешната страна и се присъедини към смеха й.

– Ще мога ли да го подложа на мъчения преди това? – попита той. – Знам точно откъде искам да започна.

Сетне се измъкна от леглото и започна да се облича.

– Не съм дежурна още два часа – уведоми го Синд, – така че ако се върнеш, преди да си взема душ...

Тя остави изречението недовършено.

– Ще побързам – обеща Стен.

Два часа по-късно той погледна часовника си, замисли се с копнеж за Синд и заговори на Мейсън.

– Може би сами заглушаваме сензорите си – предположи Стен с назидателен тон. – „Виктори“ е сравнително нов. Не са правени сериозни проверки на двигателите. Да не би да се дължи на течове?

Лицето на Мейсън почервения. Той лично беше инспектирал сканирането на всяка връзка. Нямаше начин да позволи някаква грешка да го посрами пред този кучи син. По-скоро би ял дракх вместо храна.

– Случи ми се нещо подобно на първия ми тактически кораб – излъга Стен умело, като отлично съзнаваше какво си мисли Мейсън. Не се

опитваше да го дразни. В крайна сметка, Мейсън командваше. Стен просто искаше проблемът да се разреши. – Беше чисто нов и почти неизползван, когато господин Килгър и аз го получихме.

Стен посочи към своя приятел, който явно споделяше своите технически познания със свързочния офицер на Мейсън. И двамата обсъждаха нещо разгорещено и ръкомахаха над главния панел. Разменените думи нажежиха атмосферата.

– Проектантът не беше пресметнал влиянието, което неразработените двигатели оказваха върху излъчванията – продължи Стен. – Имаше ужасни смущения в излъчването. Както и в приемането.

Белегът на Мейсън възвърна нормалния си цвят.

– Добра идея. Ще я проверя.

Той даде заповед на главния си инженер, като първо се наруга, че не се е сетил сам за това. Няколко минути по-късно дойде известие за резултата.

– Не помогна – докладва Мейсън. Беше твърде голям професионалист, за да злорадства. И адмиралът искаше проблемът да се разреши. – Беше прав за изтичането. Но то е малко, не е достатъчно, за да има подобен ефект.

Стен кимна. Просто се беше надявал, че ще напипа проблема. Погледна към Килгър и свързочния офицер, искаше му се да ги попита как се справят. Но запази мълчание. Не беше негова работа.

– Какво ще докладвате? – чу Мейсън да пита свързочния си офицер.

Офицерът и Килгър се спогледаха.

– По-добре той да ви каже, сър – отвърна офицерът.

– Чудех се дали е заглушаване, сър – намеси се Килгър. – Но то би попречило само на предаването, а не на приемането.

– Като се изключи отклонило се радиоехо, сър – каза свързочният офицер на Мейсън, – нито едно същество не излъчва на цялата планета. Джохии е смълчана, сър. Няма дори новини на живо. А знаете ли колко широкообхватни са те? Опитах всякакви трансмисии, за да събудя някого, сър. Господин Килгър също даде някои идеи. Два пъти идентифицирах „Виктори“. Дори посочих, че личният посланик на негово величество е на борда – той дори Стен с разтревожен поглед. – И въпреки това няма отговор.

– Нещо от другите светове в системата? – попита Мейсън.

– Нищичко, сър. Безмълвни са като Джохии. Но странното е, че... – Гласът му заглъхна.

– Да? Говори, човече!

Свързочният офицер погледна към Килгър и облиза устните си. Килгър му кимна окуражително.

– Наистина е зловещо, ако не възразявате, сър. Няма излъчвания, както казах. Но всеки скенер, който притежаваме, показва проблясък на живот. Сякаш всички на Джохи са се включили по едно и също време. Слушат. Но не отговарят.

– Тишината има някакво ехо, сър – допълни Алекс. – Нещо като призрака, който баба ми призоваваше, за да плаши дечурлигата.

Мейсън хвърли на Килгър убийствен поглед, после се обърна към своя офицер.

– Продължавай да излъчваш – заповяда той.

– Слушам, сър.

Свързочният офицер включи микрофона.

– Тук е корабът на негово императорско величество „Виктори“. Всички приемателни станции да отговорят незабавно.

Изключи. Изчака. Опита отново.

– Тук е корабът на негово императорско...

Мейсън даде знак на Стен и двамата се отдалечиха към по-удеинена част на мостика.

– Не разбирам какво става – сподели Мейсън. – Бомбардирал съм половин планета и дори от пушешите руини някое бедно копеле успяваше да предава. Разпокъсани предавания, наистина. Но никога тишина, никога.

– Има само един начин да си отговорим на въпроса – каза Стен.

– Искаш да кажеш, да кацнем въпреки всичко?

– Точно това си мислех.

– Но Императорът искаше голямо представление. Почетна стража. Аз да съм в бяла парадна униформа. Ти във фрак и целият оркестър да свири за възхитените тълпи, когато ти и Каканът се поздравите един друг.

– Ще уредя нещо от този порядък по-късно – каза Стен. – Императорът се тревожи за това място. По-добре да забравим за представлението и да разберем какво става.

Той поклати глава, за да подсили казаното.

– Не мога да си представя какво би казал, ако се върна и докладвам: „Съжалявам, сир. Мисията се отмени. Изглежда, населението на Джохи страда от чума, или нещо подобно.“

– Ще се приземя – съгласи се Мейсън. – Но ще съм в пълна бойна

готовност. И готов за действие.

– Оставям се в способните ви ръце, адмирале – заяви Стен.

Мейсън изсумтя и се обърна към комуникационния център. Стен тихомълком напусна мостика.

– Ама че призрак, Килгър – промърмори Стен. Изтри потта от веждата си и вдигна яката, за да защити врата си от жестокото джохианско слънце.

– Може би мъничкият призрак носи бомби със себе си – предположи Алекс.

Стен огледа още веднъж космодрума Рурик. Освен неговите хора, наблизо нямаше никого. Нито едно живо същество във всеки случай. За миг му се стори, че видя обгорял крайник сред отломките край големия бомбен кратер. А може и да беше оптическа илюзия, породена от жегата и убийствената за белите дробове влажност.

Имаше подобни кратери из целия космодрум, както и овъглени останки, вероятно на няколко паркирани тактически кораба и много бойни коли.

Въздухът се раздра от внезапен рев и надолу се спусна малка вихрушка, като загребваше парчета от отломките, докато се плъзгаше по земята. Със странното поведение на циклоните, големи и малки, тя мина покрай ръба на огромния кратер в центъра на полето. Друга дупка от бомба. Проклета огромна бомба. Дупката беше на мястото, където някога се беше издигала контролната кула.

Торнадото се издигна и изчезна.

– Сега знаем защо никой не ни се обади – отбеляза Стен. – Всички са твърде уплашени. Не искат да бъдат забелязани.

– Но пък всички слушат – вметна Алекс.

Стен кимна.

– Чакат да разберат кой ще победи.

Нажежена светкавица разцепи небесклоне. После отекна оглушителен гръм.

Гурките вдигнаха миниуилигъните си. Нещо – или някой – идваше. Стен успя да различи дребна фигура, която си проправяше път покрай руините на контролната кула. Синд и нейните съгледвачи? Не. Те бяха докладвали от друга посока.

– И все пак идва един от тях – каза Алекс.

– Може би диригентът на оркестъра.

Постепенно малката фигура стана по-голяма. Стен успя да различи нисък, широкоплещест човек, който се потеше обилно в жегата. Като подръпваше тромаво подгизналите си дрехи, мъжът вървеше бавно напред. С лявата си ръка уморено размахваше импровизирано бяло знаме.

– Пуснете го да мине – нареди Стен на гурките.

Те разтвориха редиците си и мъжът докуцука облекчено до Стен. Свали античните си очила. Избърса ги със знамето. После ги сложи обратно. Погледна към Стен със странно уголемените си кафяви очи.

– Надявам се вие да сте посланик Стен – каза той. – И ако наистина сте, дълбоко съжалявам за нескопосания прием.

Той погледна към бомбените кратери.

– Ау. Явно наистина са го направили.

После се обърна към Стен.

– Вие сте посланикът, нали?

– Аз съм – потвърди Стен.

– О! Простете ми. Жегата обърка бедната ми торкска глава. Аз съм Мениндер. Може би единственият човек, с когото можете да говорите за моите хора.

Той избърса потната си ръка в дрехата и със смутена гримаса я протегна напред.

Стен я стисна. После посочи към разрушените здания.

– Какво е станало?

Мениндер въздъхна.

– Неприятно ми е аз да ви съобща новината, но Каканът е мъртъв.

Стен трябваше бързо да бръкне в торбата с дипломатически номера, за да обърне зяпването в професионално удивление.

– Какво е станало, по дяволите? – попита Килгър. – И кой уби стария...

– Естествена смърт – увери ги Мениндер. Бързо разкопча яката си. – Аз самият бях там. Видях всичко. Беше ужасно преживяване. Тъкмо се канехме да седнем да... вечеряме, когато Каканът се свлече на масата. Мъртъв. Просто така.

Той щракна с пръсти.

– Имаше ли аутопсия? – полита Стен невъзмутимо.

– Божичко, имаше ли аутопсия?... – замига Мениндер. – Никой не искаше... Искам да кажа, предвид обстоятелствата, сметнахме, че е разумно... Два екипа работиха върху него. И наистина направихме шателен анализ на докладите. Просто за да сме напълно уверени.

Той отново закопча яката.

– Наистина се оказа естествена смърт.

– Кога е погребението? – попита Стен. Смъртта на Какана беше провалила целия замисъл. Императорът нямаше да е доволен.

– Трудно е да се каже. Виждате ли, всички се съгласихме да стигнем до единодушие след последния доклад на главния патолог. Съгласието ни обаче донякъде се разпадна, преди да успеем да поговорим за погребението. – Мениндер посочи бомбените кратери. – Ако разбирате какво искам да кажа.

Стен схвана.

– Не бих искал да обвинявам никого – продължи Мениндер, – но джохианците започнаха всичко. Скараха се помежду си кой да бъде новият Какан. Никой не потърси нашето мнение. Макар да им заявих ясно преди стрелбата, че имам свои виждания по въпроса.

– Естествено – каза Стен.

– Както и да е, когато джохианците изчерпаха обидите си, започнаха да се бият. Всички се спотаихме. После отклонила се бомба падна в средата на торкски квартал. Беше... доста неприятно. Родният ми свят сметна, че е най-добре да изпрати милиция.

– О? – възкликна Стен.

– Само за да защити моите хора. Не за да влиза в конфликт с джохианците.

– И как се развиха нещата?

– Не особено добре – въздъхна Мениндер. – Аз и не смятах, че е възможно. Станаха някои... хм... остри размени, така да се каже.

Стен схвана отлично.

– Разбира се, след като нашата милиция се появи, е, богазите и суздалите решиха, че и те се нуждаят от допълнителна защита.

– Досетих се – оповести Стен. Нещата ставаха от лоши по-лоши.

– Е, значи ви е ясно. Сега имам една наистина лоша новина за вас – каза Мениндер, като погледна часовника си и се огледа нервно към космодрума.

– О, значи дотук бяха добри новини, тъй ли? – изръмжа Килгър, на когото това му харесваше дори по-малко, отколкото на Стен, ако подобно нещо изобщо бе възможно.

– Вижте, всички се бяха залепили за извънредните честоти, като се молеха кавалерията да дойде. Всички чухме излъчванията ви. Хората вероятно са пренатоварили фиша на Джейн, за да проверят „Виктори“ – той посочи издължения корпус на императорския кораб. – Лично аз вече знаех. Гордея се, че съм в час с новостите. Но почти не бях чувал за вас

преди.

И кимна към Стен.

Стен изруга тихо, като се сети как свързочният офицер твърдеше, че е опитал всичко.

– Значи... аз съм кавалерията – каза Стен.

– Схванахте, посланик – потвърди Мениндер. – Проверих в имперския „Кой кой е“. Доста внушителна биография. Военен герой. Герой дипломат. Дясната ръка на Вечния император. Поне така звучи на Джохи.

Стен можеше да си представи. Но това не беше добре. Определено не беше планирал така този гаден ден.

– Всички идват насам – продължи Мениндер. – Бързах като хала, за да ги изпреваря. А те ще искат ухото ви. Ще се изкормят един друг, докато го откъснат от трупа ви, ако трябва.

Мениндер направи кратка пауза, преди да продължи.

– Виждате ли, който ви хване, ще стане главатар на глутница. – Той потрепери. – Трябва да внимавам. Някои от най-добрите ми приятели са суздали.

– Предполагам, че имате някакъв план – каза Стен. – Иначе нямаше да сте тук.

– Определено имам – потвърди Мениндер. – Макар че може би ще ми е трудно да ви убедя в добрите си намерения.

– Аха. Разбирам – отвърна Стен. – Смятахте, че можем да проведем спокоен разговор в някой безопасен торкски квартал. Прав ли съм?

Мениндер се усмихна.

– Какво толкова? Струваше си да се опита. Ако не сте съгласен, може би е най-добре да се махате оттук. Бързо.

Стен не обърна внимание на предупреждението. Мислеше. После му просветна.

– Колко далече е посолството?

Неутрална територия. Никой нямаше да посмее да стреля по имперското посолство или дори в близост до него.

– В другата част на града е – обясни Мениндер. – Няма да успеете.

Чу се тракане и тежко стържене на вериги. Стен подскочи и видя бронирана наземна машина да си пробива път сред отломките. Малък флаг се вееше от тръбата до картениците на танка. Нямаше нужда да пита. Беше джохиански.

Чу се вик от другата страна на полето. Стен се обърна и видя Синд да тича устремно, следвана от съгледвачите Бор. Тя крещеше някакво

предупреждение и сочеше към ниска сграда зад гърба си.

Облак прах от мазилка внезапно изригна от сградата. Цялата предна част се сринна. Още едни вериги изникнаха под дъжда от метал и тухли. Втората машина също беше бронирана. Имаше картечници и също носеше флаг – и този беше джохиански.

Синд стигна до Стен.

– И това не е всичко – посочи тя към танка. – Има още такива. И войници. А и както изглежда, голяма тълпа идва насам.

Главното оръдие на танка внезапно се обърна. Двете машини бяха установили контакт. Едновременно откриха огън, изхвърляйки във въздуха уранови бронебойни снаряди.

Гласът на адмирал Мейсън се разнесе от външните високоговорители на „Виктори“:

– Предлагам да си тръгваме, адмирале – заяви той.

Стен се съгласи. Обърна се към Мениндер.

– Най-добре е да се скриеш някъде – каза му той. – Късмет.

– Ще ни трябва доста повече от късмет – смънка Мениндер и изчезна да търси прикритие. Стен и другите се затичаха към кораба и се изкачиха по рампата.

Зад тях избухна първо единият танк, а после и другият. Един снаряд се блъсна в кораба. Появиха се още танкове. Оръдията им блъваха огън.

Притиснат от нарастващото ускорение при излитането на кораба, Стен наблюдаваше как бойното поле се смалява на главния екран на мостика.

Интересно посрещане, помисли си. Сега как, по дяволите, щеше да оправи тази каша?

Стен последва Мейсън в адмиралската каюта, като се чудеше какво да предприеме. Докато обсъждаха различни възможности – някои от които варираха от негодни до открито глупави, – докладите продължаваха да ги засипват. Джохи вече не мълчеше.

Очите на Стен се плъзнаха по извлеченията от предаванията, които свързочният офицер му беше дал.

– Побъркали са се – обобщи той. – Всеки нарича останалите с какви ли не вулгарни имена. Предизвикват се да излязат и да се бият достойно.

Той продължи да чете, после подсвирна и вдигна поглед.

– Което и правят.

– Джохианската милиция е заклешила някакви торки в сграда. Те отказали да излязат и да бъдат заклани. Накрая джохианците я подпалили.

– Чудесно – възкликна Мейсън. – Освен всичко, имаме толкова много бунтове, че алгоритмичният компютър изгърмя, докато се опитваше да направи прогноза колко бързо може да се разпространи метежът.

Той изсумтя.

– Толкова за дипломатията. Доказва собствената ми теория за поведението на средностатистическия гражданин. Единственото, от което разбират, е куршум в мозъка.

– Не смятам, че това ще помогне тук – възрази Стен сухо. – Императорът иска сърцата и умовете им. Скалповете им няма да му послужат за нищо.

– И все пак – не се съгласи Мейсън.

– Знам – каза Стен. – С тези приятелчета е наистина изкусително. За съжаление, това, което се случва сега, е предизвикано от идването ни.

– Няма да поема вината за това – извика Мейсън разгорещено.

Стен въздъхна.

– Никой не иска това от вас, адмирале. Аз съм този, когото Императорът ще държи отговорен. Макар че, ако нещата се влошат, може да не се задоволи само с мен.

Мейсън отвори уста, за да протестира. Стен вдигна ръка и го накара да замълчи. Осени го внезапна мисъл.

– Баща ми ми е разказвал за един звяр – поде той. – Мисля, че го наричали муле. Бил е борец. Упорит и зъл борец. Казваше, че единственият начин да му привлечеш вниманието бил, като го удариш първо с дъска.

– Вече предложих нещо сходно – каза Мейсън.

– Да, знам, но за тези същества удар по главата може да се окаже твърде завоалиран... Добре, ами ако опитаме така...

Мейсън се приведе, докато Стен очертаваше плана си.

Джохианската тълпа се приближаваше към барикадата на богазите, като мятеше камъни, отломки и обиди към малката група от защитници на квартала. Магазините от двете страни на широката главна улица на Рурик бяха с напълно строшени витрини. Много от тях бяха обхванати

от пламъци.

Над тях небето беше потъмняло от буреносните облаци. Те се движеха тежко и се блъскаха едни в други, и сини светкавици проблясваха между тях.

Висок джохианец се покатери по купчината от мебели и парчета дърво, които образуваха барикадата. Той метна граната, обърна се и поягна към безопасно място.

Огнестрелен откос го застигна. В същия миг гранатата избухна. Експлозията разкъса няколко от богазите. Чуха се виковете, изпълнени с гняв и болка.

Голяма женска богази скокна през дупката, направена от гранатата. Шиповете се подадоха от предната част на ръката ѝ, докато хващаше двама джохианци. Удари с човката си веднъж. После отново. Черепите изпукаха като черупки на яйца.

Тя пусна труповете на земята и се обърна в търсене на друга жертва. Тежка метална тръба я уцели в гърлото. Женската богази се свлече до двата трупа.

Още богази излизаха навън. След миг отводнителните канали на главната улица щяха да се напълнят с кръв.

Някъде отгоре долетя внезапен пронизителен рев. Силен вятър профуча през улицата, като засипа всички с прах и малки отломки. Тълпата спря наред устрема си и се вгледа нагоре.

Блестящият бял корпус на „Виктори“ се спусна по булеварда към тях. Не високо в небето, а малко под покрива на високите сгради около улицата, огромно туловище, което не беше създадено, за да влиза в сърцето на града.

Близко до барикадите ревят се усили и бойният кораб закръжи във въздуха с маклийновите си двигатели, достатъчно близо до тълпата, за да могат всички да видят имперските емблеми отстрани.

Това беше императорското присъствие – железен юмрук и застрашителен повелител в едно.

– Господи, виж това – прошепна един от джохианците.

– Може би сега справедливост получим – каза една от богазите.

– Почакай! Какво прави той? – извика още един изпълнен с благоговение джохианец, докато разсеяно държеше ръкава на една от богазите.

„Виктори“ се спусна още по-ниско, докато не застана на двадесет метра над главите им. Тълпата се сви под тъмния облак на туловището му. Двигателите се запалиха, после корабът започна да се движи напред

и надолу по широката улица.

Двете страни в конфликта зяпнаха след него. После се спогледаха. Подръчните оръжия издрънчаха на земята, хвърлени от ръцете и стискащите крайници.

Над тях мрачното небе внезапно се беше превърнало в яркосин лазур. Слънцето окъпа перестите облаци в хиляди цветове. Въздухът беше свеж и пропит с аромата на пролетта.

– Спасени сме – оповести един джохианец.

– Знаех си, че Императорът няма да ни изостави – каза друг.

Някой извика от покривите:

– Корабът се насочва към имперското посолство.

Магията се разтури и тълпата, като се смееше и подвикваше от радост, се устреми след кораба.

„Виктори“ се носеше бавно над паважа. Зад него улицата внезапно се запълни с море от същества. Богази и джохианци, суздали и торки, всички се бяха смесили, шегуваха се и се поздравяваха едни други.

Хиляди други същества се показваха от прозорците на високите сгради и приветстваха „Виктори“ във величествения му полет.

Навсякъде из Джохи – всъщност навсякъде из купа – съществата прекъсваха заниманията си и се устремяваха да видят пратеника на Императора.

По времето, когато корабът достигна имперското посолство, имаше буквално милиони създания, заобикалящи обширните му, затворени с порти земи. А имаше още милиарди, които гледаха предаването от новинарските екипи.

Всички конфликти бяха преустановени.

Вътре във „Виктори“ Стен приглади дрехите си. Синд прокара пръсти през косата му, като намести няколко кичура.

Алекс погледна към екрана и видя огромната тълпа, която ги очакваше вън.

– Ти си скапан вълшебен свирач, млади Стен – каза той.

– Не го казвай – помоли го Стен. – На него са му платили в плъхове. Или в домашни маймуни, и не знам кое е по-лошото.

Член на екипажа даде необходимите команди. Вратата на кораба се разтвори. Стен усети полъха на свежия въздух по лицето си. Чу изтракването на рампата, спуснала се до земята.

– Добре – заяви той. – Сега нека копелетата да дойдат.

И пристъпи навън сред буря от овации.

КНИГА ВТОРА КОТЕШКИ НОКЪТ

9.

– Никога не съм бил човек, който да убие пратеника си за това, че носи лоши новини – заяви Вечният император.

– Вярно е, сир – отговори Стен.

– В този случай обаче – продължи Вечният император – е добре, че те познавам от толкова дълго време.

– Да, сир – отново потвърди Стен.

– Разбираш ли, че не съм доволен?

– Да, ваше величество – сведе глава Стен. – Напълно...

Холообразът на Императора се стопи, когато той се отправи към старинния поднос за напитки в кабинета си и си наля два пръста скоч.

– Имаш ли нещо за пиене там? – попита Императорът отнесено.

– Да, сир – отвърна, Стен. – Сметнах, че ще е най-добре да си донеса собствени припаси.

Тъй като схвана намека, измъкна бутилка скоч от бюрото на предишния посланик и си наля питие. Императорът вдигна чашата си.

– Бих пожелал объркване на враговете ни, но ако се объркат още малко, всички ще потънем в дракх.

Въпреки всичко отпи. Стен го последва.

– Знаеш, че няма начин да запазя това в тайна.

Стен не отговори. В действителност това не беше въпрос.

– Вече има вести в медиите, които загатват за растяща криза в Алтайския куп. Почакай да разберат само колко лоши са нещата наистина.

Императорът повторно напълни чашата си, докато размишляваше.

– Истинската неприятност е, че имам да договарям някои ключови спогодби. Спогодби, които зависят от силното доверие в Империята. И най-малкият знак за пропукване в структурата, която съм възстановил, ще прати тези спогодби по дяволите. А когато това се провали... Много други неща се поставят под съмнение.

Стен въздъхна.

– Иса ми се да можех да обрисувам по-оптимистична картина, ваше величество – каза той. – Но това е вероятно най-заплетената задача,

която съм изпълнявал за вас. А дори не съм започнал да я изпълнявам.

– Наясно съм с това, Стен – кимна Императорът. – Каканът просто е избрал лошо време, за да умре.

Той допи чашата си.

– Сигурен ли си, че някой не му е помогнал да се отпрати към оня свят?

– Прегледах всички доклади – отвърна Стен. – От тях става ясно как и защо е умрял. Страдал е от аневризъм. Някоя от артериите се е пръснала. Единственото нещо, за което не съм сигурен, са обстоятелствата. – Стен си мислеше за твърденията на Мениндер, че е имало тържествена вечеря в чест на Какана. – Лично аз не смятам, че има толкова голямо значение. Ако е съществувал някакъв заговор... е, от това, което видях, не би било нещо необичайно.

– Съгласен съм – кимна замислено Императорът. – Всъщност, ако нямаше следи от конспирация, щях да се настроя доста подозрително. Добре, да оставим обстоятелствата настрана, засега.

– Да, сир – поклони се леко Стен.

– Ето какво трябва да направим – продължи Императорът. – Трябва да овладеем бързо положението. Щом цялата Империя ще ни гледа, не искам някой да си помисли, че няма да проявя решителност в този случай. Ще се намерят такива, които ще говорят, че съм се издънил. Други ще кажат, че съм загубил способностите си... откакто се върнах. А ще има и такива, които просто ще се надяват, че съм се размекнал, за да могат да създават неприятности. Така че, като имам предвид всичко това, искам да определя начина, по който да се подходи от самото начало... И той е следният. Ако някой, когото не харесваме, се опълчи, го покоси. Издигаме ново правителство. Веднага. С моята пълна подкрепа. След като това стане, никакви възражения повече. Поне не такива, които да достигат до мен. Ако има силни и разгорещени несъгласия с моето решение за Алтайския куп, държа те да бъдат заглушени. Бързо. Независимо от обстоятелствата. Няма да търпя никакви унижения по този повод!

Бам. Ръката на Императорът блъсна по бюрото. Дори през холовързката ударът прозвуча като изстрел.

След миг Вечният император се овладя и се обърна към Стен с тънка, престорена усмивка.

– Искам да съм напълно уверен, че и враговете, и приятелите ми са наясно, че няма да позволя да ме правят на глупак.

– Да, сир. Съгласен съм... сир.

– Чувам ли мълчаливо „но“ в твоето съгласие?

– Не и с цялостната ви позиция, ваше величество. Никак дори. Сега не е време да се показва колебание. Обаче, когато ми говорехте за това място, вие изобщо не преувеличихте колко опаки са хората тук. Дори и да използваме голям чук, за да слепим всичко заедно, мисля, че би трябвало да сме много внимателни как ще удряме, за да постигнем резултат.

Стен се поколеба, като се опита да разчете лицето на Вечния император. То беше безизразно. Но не точно гневно безизразно.

– Продължавай – насърчи го Императорът.

– Както знаете, сир, говорих с всички водачи – поне със същества, които твърдят, че са водачите. Докато не получа по-добра информация, доставена от човешко разузнаване на място, просто ще се доверя на инстинктите си. Тази гмеж може да се раздели на много повече от четири. По дяволите. Вече го е направила. Когато пристигнах, две джохиански фракции се стреляха помежду си на космодрума.

– Вслушай се в тези инстинкти – каза Императорът.

– Веднага след появата ми тези фракции – човешки и чуждоземни, си пробиха път до посолството, всеки от водачите им искаше да бъде новият главатар. Накарах ги да изчакат официална покана. Привиках ги един по един.

– И си се позабавил, вероятно – прекъсна го Императорът. – Изчкал си да се поизплашат и да започнат да си припомнят греховете си срещу мен. Харесва ми как си действал.

– Всички са в своите квартали в момента. И на своите родни светове нищо не би трябвало да ги тревожи, освен личните им проблеми. Близат раните си. Мислят, че нещата биха могли да бъдат по-различни. И в този случай, сир, самото мислене може да е в наша полза. Разбира се, всяко от тези същества има собствена представа за рай, където да добрува собствената му група. Лично аз смятам, че дълго време наоколо ще има само ад.

– Освен ако не променим нещата – каза Императорът.

– Освен ако не ги променим, сир – съгласи се Стен.

– Като за начало – поде Императорът – ти изпращам батальон от имперски гвардейци. Това би трябвало да помогне положението да се задържи, каквото е.

Стен подскочи.

– Толкова много... сир. Надявах се на екип от „Богомолка“. Ако не се набиваме на очи и нещата не проработят... няма да ни винят толкова. Пък и наистина ми се струва, че мога да постигна повече със скалпел, отколкото с чук.

– Не мога да рискувам – възрази Императорът. – Получавах батальон. Вече ми се присмиват. Добре. Ще ти изтъкна още една причина. Имам и друга цел.

– Да, сир.

– Нещо друго? – попита Императорът.

– Да, сир. Сред всички тези обесници има един доста добър кандидат, който да поеме управлението. Дори и само временно.

– Кой? – едничката дума беше изпълнена с предпазливост. Стен обаче осъзна това доста по-късно.

– Мениндер, сир. Торкът. Той е хитър мошеник. Но е едничкото същество, което всички уважават. Списъкът с враговете му е доста малък. И смятам, че може да накара хората да го слушат, докато нещата се успокоят. Дори може да им даде тласък в нужната посока.

– Добър избор – отвърна Императорът. – Само че... както каза ти, вероятно ще е просто временно решение. Имам един кандидат наум, който да заеме поста за постоянно. – Той отпи от скоча. – Името на човека е Искра. Доктор Искра. Джохианец е.

Стен сбърчи вежди. Беше чувал това име. Смътно си спомняше. Все пак сведенията бяха достатъчни, за да е наясно, че Искра е много уважаван. Но Стен беше още толкова нов в тези земи, че трябваше да приеме на доверие оценката на Императора за безупречните качества на доктор Искра.

– Вече говорих с него – продължи Императорът. – Един от корабите ми ще го вземе всеки момент. Би трябвало да стигне при теб след няколко цикъла. Той е другата причина да изпратя батальон гвардейци. Доктор Искра ги поиска. Те ще му служат като лична охрана. Отначало.

– Много добре, сир.

Вътрешният глас на Стен нададе тревога при вестта, че Искра е поискал войските, преди да дойде в Алтайския куп и да се запознае с обстановката. Той потисна тревогата си. Но не я изключи от съзнанието си.

Най-важното в случая беше всичко това да сработи. Стен не беше възприел нито един от традиционните лоши навици на служителите на министерството на външните работи, като да поставя егото си на пътя на възможното решение.

– Нещо друго? – попита Императорът, Изглеждаше нервен, изгарящ от нетърпение да се заеме с други дела.

– Не, сир.

– Тогава... до следващия ти доклад... – Императорът се приведе напред и натисна някакво копче на бюрото си.

Но докато холографският образ на Стен от залата на джохианското посолство изгъняваше, Императорът бързо провери изражението му. Беше изпълнено с подобаващото уважение. А после Стен се стопи.

Вечният император разсеяно вдигна питието си и отпи, потънал в размисъл. Пълната концентрация беше сред много умения, които бе усвоил през всички тези векове на съществуването си. Отдели на Стен цели пет секунди пълна концентрация.

Беше ли му верен? Без съмнение. И Императорът го беше обсипал с много почести. Но малко същества разбираха колко голям герой е Стен всъщност.

Може би за първи път Императорът осъзна колко е щастлив, че Стен е на негова страна. По някаква причина тази мисъл не беше изцяло успокояваща.

Императорът скъта ядката от неудобство настрани. По-късно щеше да намери мястото ѝ в голямата картина. Освободи ума си от задачата, с която се занимаваше.

Имаше друг мъж, чиято помощ му трябваше. От потайната – и смъртоносна – разновидност. Да. Не трябваше да поема рискове в случая с алтайския въпрос. Никакви рискове.

10.

Предаванията бяха изпълнени с коментари за бляскавото спускане на „Виктори“. Императорските експерти обрисоваха пред медиите драматични картини за пътя на кораба над обзетите от благоговение джохиански тълпи и за триумфалното посрещане, което Стен беше получил при кацането си в посолството.

Наличието на имперския флаг беше оказало успокоителното си въздействие върху злочестите истерични същества в Алтайския куп. Смъртта на Какана се коментира едва впоследствие, с подходящите тъжни; думи от Императора, който скърбеше за загубата на „близък приятел и верен съюзник“.

Последваха допълнителни уверения от ключовите помощници, че редът е бил възстановен и че хората на Императора работят рамо до рамо с местните водачи, за да осигурят организираната смяна на правителството.

Стен въздъхна и изключи с длан екрана, прекъсвайки предаването с подобие на усмивка. Беше очаквал кампанията на Императора за

ограничаване на щетите. Която – нямаше никакви изненади – беше изключително ефективна. За съжаление, твърденията на екипите на Императора за ситуацията бяха толкова оптимистични, та Стен се опасяваше, че дори малък гаф може да предизвика пълна катастрофа.

А такова стечение на обстоятелствата той всячески се опитваше да избегне. Стен сведе глава и се замисли за задачите, които го очакваха, и престана да обръща внимание на суетнята на техниците в комуникационната зала в посолството, които работеха под надзора на Алекс. За десети път той започна да се бори с дипломатическата нота. Проблемът беше как да съобщи на генерал Даул, Мениндер, Ютанг, Дайатри и другите джохиански лидери, че нямат място в картинката. Да ги уведоми, че новият Какан е бил избран – без да се консултират с тях.

Д-р Искра пътуваше насам. И Стен трябваше да им съобщи това скоро или да се озове в особено неудобна ситуация.

Вече можеше да си я представи.

– Добър ден, благородни създания – щеше да им каже. – Искам да ви представя новия ви деспот. Идва с високи препоръки. Всъщност мисля, че може би дори го познавате. Съжалявам, че не го споменах по-рано. Но Императорът не вярва на никого от вас. И не го е грижа дали ще живеете, или ще умрете. Стига да не се вдига много шум. А сега, ако ме извините... Ще поправа барикадите, докато вие се биете помежду си.

И щеше да побегне бързо като джохиански вихър.

О, боже. Щеше да е почти невъзможно да мине безпроблемно. Но нямаше начин да се избегне. Нотата трябваше да бъде написана, да. Но истинската работа трябваше да бъде свършена лично.

Умът на Стен започна да прегрява. Погледна към Алекс, за да види как върви малката му шпионска операция. И не за първи път си даде сметка колко много от старите им бойни умения, сами по себе си нелицеприятни, се изискваха за опазването на мира.

Очите му оглеждаха мониторите върху едната стена на залата.

– Хайде, проклети Фрик и Фрак – мърмореше Алекс, докато натискахе бутоните по командния панел. – Бъдете добри прилепи.

Килгър беше направил предварителен оглед на посолството, за да види какви благини са останали от предишния посланик. Веднага откри нещо ценно. Стотици наблюдателни роботи, складираны в мазетата. Бяха крилати и приличаха на прилепи. Алекс ги нарече Фрик&Фрак от едно до хиляда и нещо си, в чест на живите прилепоподобни създания, които разузнаваха за операциите на „Богомолка“. Той презареди роботите, посъветва се с техниците и експертите по джохианска култура, въведе

патрулираните сектори и изпрати прилепите да шпионират.

В момента те излъчваха картини от целия Рурик. И тези картини разказваха доста по-различна история от предаванията на Императора.

Да, спокойствието беше възстановено. Но само в сравнение с кашата, която Стен завари при пристигането си. Екранът горе вляво показваше обстановката до джохиански военен комплекс. Мирна... поне на повърхността.

Но когато Алекс насочи малкия си разузнавач по-близо, Стен забележа няколко бронирани машини. Неподвижни, но готови да потеглят всеки момент. Екипи от механици се трудеха усилено върху другите. Виждаха се гравилфтове, които зареждаха амуниции и припаси.

Екранът по-долу показваше бунтовнически джохиански войски, които минаваха интензивно обучение и тренировки. На друг се виждаше торкски лагер, пълен с оръжия и развълнувани разговори.

Имаше подобни сцени и на другите монитори: барикадите на суздадите и богазите се изграждаха наново и се подсилваха; милиция патрулираше из кварталните улици, в един от случаите умишлено подминавайки група юноши, които пълнеха стъквени буркани с откраднато запалително гориво.

Главният пазарен площад в Рурик беше пуст. Магазините бяха здраво залостени, част се охраняваха от наемни биячи. Стен наблюдаваше банди от младежи, които бродеха по улиците в търсене на неприятности и плячка. Един от прилепите на Алекс прелетя край овъглената предна страна на магазин. Тъмни фигури изнасяха ценности оттам. В този случай грабителите бяха войници, имаше и няколко полицаи между тях.

– А, виж, Стен – повика го Килгър. – Туй е момата, за която ти говорех.

Той прехвърли изображението на един от централните монитори. Стен видя някаква проститутка да излиза от алеята. Вградената в екрана карта показва, че тя е близо до джохиански военен комплекс. Вой на сирена, усилен от високоговорители, му подсказа точно колко близо.

Изгледът се промени и Стен забележа няколко войници да се отправят към кльощавата жена. Проститутката спря и сложи ръце на хълбоците си, поклащайки прелестите си. Един от войниците ѝ извика нещо. Проститутката нацупено кимна с глава, завъртя се на пети и изчезна в алеята.

Войниците се спогледаха и се засмяха. Двама се отделиха, за да я последват.

– Сега виж как тази мома работи – каза Алекс, като завъртя малък джойстик, който изпрати прилепа да се рее над алеята. Войниците бяха застигнали жената. Течеше пазарлък. Най-накрая, след като се споразумяха за цената, жената се опря на стената. Докато разкопчаваше дрехата си и подмяташе шегите към приятеля си, първият войник пристъпи напред.

Докато повдигаше проститутката, нещо внезапно се стрелна, толкова бързо, че Стен почти го пропусна.

Проститутката имаше яки приятели. Те пребиха войника. Докато жената пригладяше оскъдното си облекло, войниците бяха освободени от оръжията, униформите и идентификационните си документи.

Стен видя проститутката и придружителите ѝ да се отдалечават, за да заложат следващия капан.

– Колко успя да докопа?

– Двадесетина... Някъде там. Но само откакто броя. Много е бърза. Има още няколко момци, които просто пренасят плячката до бутонниците.

– Обирджии за свободен Джохи, а? – подхвърли Стен. – Би било почти забавно, ако не мислех непрекъснато как капакът ще изхвъркне от тенджерата. Най-неприятното е, че не можем да направим кой знае какво, освен да изчакаме, да се надяваме на най доброто и да убеждаваме местните да бъдат търпеливи. И да чакаме д-р Искра да се появи.

– Когато се срещнахме за пръв път, млади Стен – подметна Килгър, – не беше толкова сладкодумен лъжец. Доволен съм от напредъка ти.

– Благодаря... предполагам, че си искрен – каза Стен. – Проблемът е, че сега трябва да съм наистина изобретателен – той потупа дипломатическата нота, която съставяше. – Когато Искра пристигне, ще има доста разгневени същества.

– Ще се справиш, момко. Лъжците като нас се правят, не се раждат. Иначе скъпите ни майки щяха да ни убият, докато сме били дечурлига.

Стен изстена в знак на съгласие. Но какъв избор имаше? Беше наясно, че докато относителното спокойствие се запази на Джохи, и останалата част от купа ще остане „мирна“.

Радостният ентузиазъм, който беше приветствал пристигането му, беше траял колкото неочаквания проблясък на пролетното слънце – почти веднага времето се беше развалило. Раздразнението се покачваше с влажността. Черни облаци се кълбяха, родени от тази влажност. Настроенията прескачаха от еуфория до мрачно отчаяние. Което, както вече бе научил Стен, доста добре описваше природата на всички същества на

Джохи.

Няколко часа преди здрачаване на втория ден цяло змийско котило от циклони се беше появило на хоризонта на Рурик. Торнадата вилнях наоколо, следвайки характерната липса на логика, присъща на неодоушените. Устремени към града. Изкарвайки ангелите на всички. После се отдръпнаха. През цялото време засмукваха дървета, горния слой на почвата и отдалечени сгради – което не помагаше за разсейването на страховете. Внезапно те ускориха въртенето си и изчезнаха.

Оттогава насам жителите на Рурик хвърляха нервни погледи към хоризонта. И един към друг.

После, веднага на следващия ден, зимата се беше завърнала със студен повей, сякаш пролетта, влагата и жегата никога не са съществували. Още едно от чудесата на Джохи.

Стен се върна обратно към лицемерното си съчинителстване: „... Докато Вечният император... с дълбоката си загриженост за всички същества от Алтайския куп...“

– Мама му стара! Виж туй!

Стен вдигна глава. Погледна към мястото, което Алекс му сочеше. Централният монитор предаваше пълен хаос. Стен се приближи, за да види по-добре.

Цяла група същества маршируваше пред някакви големи сгради; очевидно построени от покойния Какан, те бяха величествени като размери и еднообразни. На Стен му заприличаха на огромни кошери, свързани с издигнати в небесата пътеки и околоръстни пътища.

– Това е университетът „Пушкан“ – обясни една от сериозните млади техници. Стен се сети, че се казва Наоми.

Новината го накара да изохка.

– Студенти? О, не.

– О, да. Връхлитат ни хормонални неприятности, момко – каза Алекс. Той натисна нещо по контролния панел и внезапно десетина обрза от университета се появиха на главния екран.

Виждаше се как униформената охрана на кампуса беше избутвана от млади същества и изхвърляна през главния вход. В друга част на кампуса Стен различи студенти, които разбиваха витрината на мензата. След секунда започнаха да се замерят с храна.

Преподавателите си търсеха прикритие, като не особено успешно отбягваха хвърлената храна и парчетата зидария. Навсякъде из кампуса бяха запалени огньове. Подклаждани, Стен беше уверен в това, с досиетата на студентите, които имаха нисък успех.

Освен това забеляза проблясъци на гола плът сред дърветата и храстите и чу стонове на удоволствие, явно някои студенти протестираха по по-страстен начин.

Огромна барикада беше издигната пред портите на университета „Пушкан“. Купчината боклуци бе подредена достатъчно стабилно, и Стен предположи, че са се включили студенти инженери. Което сочеше планиране.

Допълнително доказателство за това беше внезапната поява на грижливо отпечатани плакати. Те призоваваха за много неща. Но най-вече: „Демокрация сега!“

– Чудесно – промърмори Стен. – Това е единственото нещо, което никой тук няма да получи.

Вгледа се по-отблизо в някои от студентите и осъзна колко са странни. Като за начало установи, че са смесена група. Имаше толкова суздали и богази, колкото джохианци и торки. Второ, всички те работеха – бунтуваха се всъщност – заедно. Това почти никога не се случваше на Джохи, още по-малко в останалата част на купа, където сегрегацията беше ценен елемент на общественото статукво.

– Що за място е това? – попита Стен, като си отбеляза колко добре охранени – и облечени – изглеждаха тези млади създания.

– Дай ни информация, моме – обърна се Алекс към младата служителка.

Наоми поклати глава.

– Няма нужда да го проверявам. „Пушкан“ е най-добрият университет в купа. Там най-високопоставените особи от Алтайския куп изпращат синовете, дъщерите, билетата и вълчетата си.

– Богати деца – простена Стен. – Направо чудничко.

После сви рамене.

– Е, какво толкова. Звучи ми като местен проблем. Ченгетата ще се справят.

– Опа – възкликна Килгър.

– Какво е това „опа“? – попита с нежелание Стен.

– Поискай и ще ти се даде – каза Алекс. – Глупавите свине излизат. И са озлобени.

Стен видя фаланга от полицаи да се придвижва към главния вход, бяха въоръжени с шлемове, щитове, електрически палки и – той видя нещо да прелита – сълзотворен газ.

– Мамка му! – изруга.

– А, ето ги и сеирджиите – Посочи Килгър към тълпата младежи,

които се скупчваха в края на кампуса. Някои крещяха на полицаите. Други на студентите. Някои едни на други. Зяпачите определено бяха разделени на сплотени групички от разярени малцинства.

– По дяволите – изруга повторно Стен. – Все още е местен проблем. Няма начин да се намесваме.

Докато говореше, комуникационната конзола започна да свети – имаше обаждания. Хората на Алекс се заеха с тях.

– Имперското посолство. Да, чухме за безредиците в университета. Не, посланикът няма да коментира... Имперското посолство... Въстанието в „Пушкан“? Да, сър. Не, сър... Имперското посолство.

Напълно отвратен, Стен сграбчи драсканиците си и се устреми към вратата.

– Не ме търсете, освен ако не стане по-лошо – извика той през рамо. – Всъщност... изобщо не ми се обаждайте...

– Най-добре е да отговориш на това повикване, момко – спря го Алекс, като му подаде слушалки и микрофон.

– Кой е? – попита Стен през зъби.

– Хлапак от „Пушкан“ – съобщи Алекс. – Всъщност ето го.

И посочи към един от мониторите, на който се виждаше царствен млад джохианец. Красиво момче въпреки затлъстяването около челюстта. Стен виждаше, че младежът говори в комуникационен микрофон, свързан с конзолата на посолството.

– Главатарят е, смятам – продължи Алекс. – Милхауз е името, с което се представи.

Наоми подсвирна.

– Председател на студентския съвет – уточни тя. – Родителите му са в управителния съвет на банката на Джохи.

Изведнъж Стен осъзна колко опасно място е този „Пушкан“. Разкъравен нос тук щеше да изглежда като чисто убийство в нечий дом.

– Да, господин Милхауз – обади се Стен с мек и овладян глас. – Говори посланик Стен. С какво мога да ви помогна?

Докато слушаше младежа, който врякаше в ухото му, и гледаше зачервеното, развълнувано лице върху екрана на монитора, Стен разбра, че трябва да наруши първото правило, което беше приел в първата фаза на тази операция. А то гласеше: Не напускай посолството. Накарай ги те да дойдат при теб.

– Ще дойдем до няколко минути, младежо – каза той и прекъсна връзката. Докато се обръщаше към конзолата, забеляза, че Синд е влязла в стаята. От израза на лицето ѝ получи доста добра представа какво

се случва.

Един от мониторите показваше как студенти засипват полицайте с дъжд от отломки.

– Това проклето нещо може да е искрата, която да запали големия взрив – обърна се той към Синд. – Така че, ето какъв е планът. Ще ми трябват около десет гурки. Може би петдесетина Бор. Но не искаме да се набиваме на очи. Скрити оръжия. Никакви униформи. Не бива да действат като шурмоваци.

– Доста трудна за изпълнение заповед за Бор – заяви Синд. – Особено за Ото.

– Надявам се да се получи – каза Стен. – И всички да зяпат толкова любопитно Бор и останалите, та да престанат да причиняват неприятности. Алекс?

– Готов като теб, момко – отвърна Килгър.

– Добре, момчета и момичета – оповести Стен. – Отиваме отново на училище.

11.

Денят беше ясен и ледено мразовит. Стен и отрядът му се придвижваха през Площада на Каканите. Посланикът зяпаше удивено заедно с другите статуите, които се извисяваха стръмно нагоре. Чувстваше се като насекомо, маршируващо в страна на гиганти.

– Все очаквам някой от тях да стъпи върху мен – сподели Синд като странно ехо на собствените му мисли.

– В името на дългата и възлеста брада на майка ми – изръмжа Ото. – Този мъж е имал его като за цял наш флот.

Ото вдигна космата лапа, за да заслони очите си от блестящите куполи, и задържа погледа си върху произведение, израз на особена безвкусица. Това беше платформа, положена върху раменете на дузина статуи. Статуите – всяка над двадесет метра висока – бяха идеално оформени мъжки и женски фигури, вероятно на джохианци. Бяха чисто голи. Върху платформата се намираше идеализирана статуя на Какана, облечен в златна роба. Носеше факла с вечногорящи пламъци.

– Бих могъл да го разбера този Какан, ако беше строил зали за пиене – заключи накрая Ото. – Много по-подходящи са за суетно същество. Пък и ако отрупаш с ядене масата и не се стискаш за стрег, никой няма да обръща внимание на самохвалствата ти.

Той се вгледа в Стен с кръвясалите си очи.

– Не че самият аз следвам подобни съвети. Предпочитам гостите ми да възхваляват делата ми.

Стен се вгледа в надписа в единия от ъглите на монумента. Той гласеше:

„На този, който озари Алтайския куп със славата си“. Под него с малки букви беше изписано: „От благодарния народ“.

– Може би е имал подобна идея – посочи Стен. – Само че е заменил хубавите времена с едно-единствено.

Огромната вежда на Ото надвисна над него.

– Затова и казах, че зала за пиене щеше да бъде по-смислена. За същество, което е управлявало толкова дълго, Каканът не е знаел нищо за водачеството.

Стен се засмя в знак на съгласие и с жест подкани групата си да тръгне напред. Бе решил, че ще е по-разумно да отиде пеша до университета „Пушкан“. Не беше далече от посолството и ходенето щеше да им помогне да не се набиват на очи за разлика от придвижването на групи бронирани гравиколи.

Освен това, първото правило, което Стен беше възприел, когато изучаваше трюковете на дипломацията, беше, че е важно да не оставаш изолиран. Той познаваше много посланици, чиито крака никога не бяха докосвали истинска земя. Те бяха закарвани от посолството до официалната или банкетната зала и после обратно, и това беше обичайна практика през целия период на службата им. Но се бе убедил, че техните съвети са напълно погрешни.

Докато се движеха, Стен прецени, че улиците не са по-различни, отколкото ги бе видял на видеоекраните в комуникационния център. Само дето бяха по-пусти. Но усещането беше различно тук, под ярката слънчева светлина и мразовития въздух. Дъхът му изпускаше пара. Сенчести фигури се отдръпваха настрани, докато екипът му крачеше напред, разтревожени ръце и лапи лежаха върху коланите с оръжия.

Навсякъде, накъдето поглеждаше, имаше гигантски портрети или статуи на Какана, образът му гледаше обикновените смъртни, забързани по улиците към несъществените си срещи.

Особено изнервящ беше niskият звук на гръмотевиците – непрестанен тътен иззад далечните планини. Определено обтягаше нервите и разваляше настроението на хората.

Стен си отбеляза това, докато мислено се подготвяше за срещата с Милхауз и другите студенти бунтовници.

Всички тези мисли се изпариха яко дим обаче, когато стигнаха центъра на площада. Невероятните размери поразяваха всяко същество. Заслепяващите цветове объркваха сетивата. Беше трудно човек да определи действителната перспектива. Обръщайки гръб на ярка колона, очите се изтръгваха от гледката само за да попаднат на грамаден монумент, толкова огромен, че на човек му се завиваше свят.

Въпреки огромните размери на площада, на Стен му се струваше ужасяващ като затвор. И не без основание. Професионалният му поглед отбеляза, че площадът е създаден за максимален контрол над тълпите. После видя Стената на смъртта. Нямаше нужда да пита какво е, докато гледаше черната й гладка повърхност. Монумент на омразата. Паметник на обезумялото могъщество.

Внезапно го завладя усещане за безнадеждност. Беше твърде дребен и незначителен, за да се справи със задачата. Разумът се опита да го убеди, че това е глупаво. Площадът беше създаден да предизвиква такава реакция. И все пак беше трудно да се отърве от усещането.

Най-накрая стигнаха далечния изход. Университетът „Пушкан“ беше точно от другата страна. Когато Стен чу тихия напев на гневните студенти, настроението му веднага се ободри и походката му стана по-енергична. Поне това беше нещо, с което можеше да се справи. Може би.

– Полицайте събират кураж – каза Алекс. Той беше отишъл напред с отряд от гурки, за да огледа какво става. – Гравелихтери се сипят всяка минута. С подкрепления. И водачите са се изтеглили назад, в случай че тълпата се втурне.

– Истински воини, всички – изръмжа Ото. – Водят от тила. Дори нападат деца. Казвам ти, приятелю, няма чест на това място. Заклевам се, че няма да изпитам никакво удоволствие, когато троша главите им.

– Виж, Ото – успокои го Стен. – Трошенето на глави не влиза в длъжностната ти характеристика. Това е дипломатическа мисия, нали не си забравил?

Надолу по улицата се разрази остър сблъсък, чието неутрализиране беше и целта на тяхната мисия. Стен професионално оцени, че има безкрайно много същества, които ще бъдат въввлечени в боя със зъби, опашки, сълзотворен газ и оръжия. Посипа се гръмовен дъжд от камъни върху щитовете на полицайте. О, да – и камъни.

– Обещавам, че няма да използвам повече това, приятелю – каза

Ото, като поклати стисната си в юмрук лапа. Другите Бор изръмжаха в знак на съгласие.

– Вашите заповеди – намеси се Синд, като рязко заговори на Ото – са да не използвате нищо, освен отворена длан. Или лакти и колене. Лекото сритване също е допустимо.

Последва дълга тишина, докато Ото гледеше дребничкото младо същество, което издаваше заповеди. Синд отвърна на погледа.

– Ясно ли се изразих... редник? – попита тя.

Ото избухна в смях.

– В името на замръзвания задник на баща ми – изхили се той. – Отворени длани да бъде.

Премести поглед към Стен и изтри влагата от едното от кръвясалите си очи.

– Кара ме да се чувствам горд – добави тихо. – Тя доказва ценността на обучението и идеалите на Бор.

Докато Ото се бореше да овладее емоциите си, из улицата се разнесе високи викове. Полицейски мегафон бълваше предупреждения. Последва нов дъжд от камъни.

– Недей да се трогваш от големия космат звяр, който ти е приятел – вметна Алекс – Трябва да се справим с бунт. Нали не си забравил?

– Първо трябва да стигнем до него – отбеляза Синд, като посочи обърканата тълпа от същества, която блокираше улицата и входа към университета.

После Стен чу познат глас.

– Същества от Джохи – дойде откъм портативен високоговорител. – Чуйте исканията на своите деца...

Беше младият Милхауз. Стен го видя да стои високо горе, в основата на друга героична статуя на покойния и вече не толкова велик Какан.

– Носим ви вест на надежда и лю... – гласът пресека, когато група полицаи, прикрити зад щитове, атакува студентите. Чува се викове, изпълнени с гняв и болка, които веднага бяха заглушени от крясъците на запачите.

Последваха окуражителни подвиквания и смях, когато нападащите полицаи внезапно смениха посоката и преминаха в забързано отстъпление. Милхауз показа знака на победата.

Но Стен бе наясно, че победата ще бъде краткотрайна. Полицаяте бяха унижени и дори по-уплашени отпреди. Канеха се да подновят нападението, този път с по-голяма и смъртоносна сила.

Той кимна към Синд.

– Знаеш какво да правиш.

Тръгнаха напред. Алекс пое фланга, като поведе гурките да направят обръч около полицаите. Синд взе няколко Бор, за да се вреже между Алекс и гневната тълпа от възрастни цивилни. Стен, Ото и около двадесет други Бор тръгнаха през средата, през полицаите.

– Ох! Извинете ме – каза Синд, като заби лакът в едър торк, който работеше на доковете. – Колко непохватно от моя страна – извини се тя, докато удряше суздал в челюстта.

– Много съжалявам – пророни мило Лалбахадур Тапа, докато острите му обувки се впиха в глезена на извисяващ се богази. Той промуши слабата си фигура покрай още двама и стъпи тежко върху краката на огромен джохианец, който блокираше пътя му.

– Аз съм виновен – извини се Алекс, като натисна с рамо един полицаи и го запрати залитащ към спътниците му. Ръката му се вдигна назад в знак на ужас от собствената му непохватност. Още един полицаи полетя.

– О, това трябваше да го предвидя. Съжалявам, момко.

– Минавам – извика Стен. Едното му коляно се повдигна и удари коленичилото ченге отзад. Полицаят падна с главата напред. – Съжалявам за това. Имперски дела, знаете как е.

Дебела полицейска ръка обхвана врата на Ото. Още две се насочиха към него с вдигнати за удар палки.

– В името на брадата на майка ми – възкликна Бор. – Ботушът ми пак трябва да се върже.

Той се приведе, за да свърши посоченото, и полицаят отлетя над главата му – право към засилилите се свои колеги.

Някой хвана Синд за ризата. Беше едър. Тя бръкна в окото му с пръст. Едрият непознат изрева от болка и я пусна.

– Не знам какво ми става днес – отбеляза Синд. – Толкова съм непохватна.

Един от суздалите понечи да захапне Читаханг Лимбу. Дребният гурка го хвана за ухото, точно преди озъбената паст да се впие в гърлото му. Изви тяло, суздалът последва извиването и залитна към посестримите си.

– Толкова глупав съм днес – затюхка се Читаханг, личеше колко съжалява. После съвсем тихо добави: – *Як нубе*.

– Направете път. Имперски дела! Направете път! – извика Стен. Учудващо, но се оказа, че има ефект. Повечето от полицаите се разделиха, за да ги пропуснат. Тези, които не го сториха, отхвърчаха от лакътя

или тежката лапа на Бор.

Алекс се спусна към двама полицаи, които налагаха безмилостно дребен студент. Без да спира, той ги вдигна и ги блъсна един в друг. Пусна ги. Те се свлякоха на земята, В безсъзнание.

– О, не. Надявам се, че не съм ви счупил главите. Стен ще ми одере кожата, ако неволно съм го сторил.

Сетне продължи напред.

Ото и четирима Бор си проправиха път до статуята. Обърнаха се и като живи бронирани коли разчистиха мястото наоколо. Няколко секунди по-късно Стен беше в центъра на освободеното пространство. След още няколко секунди цялата група се беше наредила в строй зад него.

Стен вдигна поглед към Милхауз. Бузите на младия джохианец бяха почервенели от изумление.

– Съжалявам, че закъснях малко. Сега ми дай това нещо, за да си поговоря с хората.

Той посочи високоговорителя в ръката на Милхауз. Младият джохианец го зяпаше с отворена уста. После кимна и подаде устройството на Стен.

– Не мога да повярвам, че го направи – каза той.

– Аз също – отвърна Стен и се обърна с лице към тълпата.

– Първо... искаме уважение към достойнството на всяко същество в Алтайския куп – заяви Милхауз, като заби пръст в документа, който той и колегите му бяха сътворили.

– Не мисля, че някой би тръгнал да спори по въпроса – каза Стен. Той се вгледа през масата в мензата към другите студентски водачи. Всички бяха много млади и много сериозни.

Странно, замисли се Стен, как всички млади си приличат. Независимо дали бяха суздали, богози или хора, всички те имаха широки невинни очи и овални безпомощни лица. Невероятно сладки, помисли си Стен. Кое то, като се замислиш, беше любопитна част от универсалното генетично програмиране. Вероятно това беше и причината родителите да не убиват децата си при раждането.

– Второ – продължи Милхауз и се приведе напред, досущ устремена в подземния си тунел къртица, – равенството на всички видове трябва да бъде крайгълният камък на бъдещото правителство.

– Императорските записи са доста ясни по този въпрос – каза Стен

сухо. – Той е известен защитник на равенството.

– И все пак трябва да се упомене изрично – намеси се една студентка от богазите. Името ѝ беше, ако Стен бе запомнил правилно, Нирски. От начина, по който мъжкарите ѝ се подмазваха, той предположи, че е хубава.

– Тогава ще го упоменем – съгласи се Стен.

Милхауз прочисти гърлото си, за да привлече вниманието.

– Трето. Всички милиции трябва да се завърнат по родните си светове. Незабавно.

– Предполагам, че това ще е сред първите решения на всяка нова власт – заяви Стен.

– Държиш се снизходително с нас – оплака се Милхауз.

Ни най-малко – възрази Стен. – Просто изтъквам фактите.

Той запази лицето си безизразно.

– Никой никога не ни слуша – изляя суздалят. Той беше представен на Стен като Теранд.

– Да. Вярно е. Стояхме будни цяла нощ, за да напишем тези искания – заговори някаква торка. Много симпатична торка, която явно си падаше по Милхауз. Името ѝ беше Риел.

– Слушам ви – насърчи ги Стен. – Преживях известни трудности, за да дойда дотук. Така че, защо не продължите?

– Четвърто – поде отново Милхауз. – Искаме амнистия за всички студенти в „Пушкан“, които участваха в този удар за свободата. И това трябва да включва нас – членовете на оперативния комитет.

– Ще направя всичко по силите си – отвърна Стен напълно искрено.

– Не достатъчно добро – обади се Нирски. – Обещаеш трябва.

– Обещанията се дават лесно – каза Стен. – Но се изпълняват трудно. Още веднъж заявявам, че ще направя всичко по силите си.

Лицето на Милхауз придоби изражение на чиста святост.

– Готов съм да поема риска – заяви той. – С радост бих пожертвал живота си заради идеалите си.

– Да не се увличаме – възпря го Стен. – Ничий живот не е застрашен тук. Разбира се, след идването на новото правителство някои хора може да не погледнат благосклонно на стореното от вас. Може да се повдигнат обвинения, да се налагат глоби. Може и да тикнат някого в затвора, но за кратко. Това, между другото, ще се опитам да препятствам на всяка цена. Но може и да не ме послушат. Така че имайте едно наум.

Започна спор. Стен се облегна назад, докато студентите обсъждаха

коментарите му. Теранд му хвърли заплашителен поглед, суздальските зъби се оголиха. Стен не му обърна внимание, също както пренебрегваше и другите тридесет студенти в стаята, много от които също го гледаха злобно.

Макар че беше избрал да се срещне с групата сам, той се съмняваше, че младежите могат да му се противопоставят сериозно, ако нещата загубеят.

– Съжалявам – каза накрая Милхауз. – Но това искане не подлежи на обсъждане.

– Ами ако бъде отказано? – запита Стен.

– Ще изгорим университета до основи – заплаши Риел, а деликатните ѝ черти поруменяха от решителност.

– Не бих ви съветвал да го правите – поклати глава Стен. – Всъщност наистина ми се иска да не отправяте никакви заплахи. Това ще ми даде повече тежест при преговорите с полицията.

– Само една седмица – обади се Нирски. – После горим трябва.

– Всички се съгласихме – каза Теранд. – Гласувахме за това.

– Е, прегласувайте – посъветва ги Стен. – Можете да кажете, че е в светлината на новите факти, които господин посланикът ви е разкрил.

– Демокрацията не действа така. Всички гласувания са окончателни – възрази Милхауз важно. – Което ни води до следващото и най-важно искане... Управлението на Каканите трябва да свърши. Всъщност управлението на всякаква форма на тирания трябва да свърши. Искаме нов ред. Само посредством демокрацията могат да се решат проблемите на Алтайския куп.

– За да подкрепим тази цел – отбеляза Риел, – сме излъчили листа с кандидати, одобрени от оперативния комитет на „Пушкан“.

– Почакайте – спря ги Стен. – Разкажете ми повече за този одобрен списък. Това не ми звучи много демократично.

– О, но е такова – настоя Милхауз. – В най-чистия възможен смисъл.

– И той няма предвид онази примитивна теория, според която всяко същество има право на глас независимо колко... незаслужило е. – Риел хвърли на Милхауз изпълнен с обожание поглед. Стен реши, че той трябва да е от „заслужилите“.

– Разбирам – промърмори Стен. Той изхъмка дипломатично няколко пъти. – Много е интересно, че смятате така.

– Добре. Явно разбирате моята гледна точка – каза Милхауз, като прие сумтенето за съгласие. – Нека бъдем откровени. Повечето

същества – което означава необразованите класи – искат да им се казва какво да правят.

Той се приведе напред пламенно.

– Те чувстват... неудобство пред тежките решения. Те искат структура в живота си. Това ги кара да се усещат...

– Комфортно – подсказа Стен.

– Колко проникателно от ваша страна, господин посланик. Да. Това е точната дума. Комфортно. Както и щастливи.

– Образованите знаят най-добре – вметна Нирски.

– Отдавна известен факт – изляя Теранд.

– Не може да има тирания, ако има образован елит, казва Милхауз. Нали така, съв... въз... Нали така? – Риел се изчерви, тъй като почти разкри чувствата си.

Милхауз я потупа нежно по бедрото, като задържа ръката си малко по-дълго.

– Да. Казах... нещо подобно. Но аз не съм гений. Други са орали на същото поле – той хвърли на Стен мрачен поглед. – Така че мисълта не е напълно оригинална.

– Колко скромно от твоя страна – отбеляза Стен.

– Благодаря ви, посланик. Както и да е... да се върнем на нашия... манифест. Смятаме, че новите водачи на купа трябва да бъдат избрани от всички влиятелни семейства. Най-образованите суздали, торки, богази и джохианци – като мен самия.

– Дали успехът в този университет се равнява действително на... квалификацията им? – поинтересува се Стен.

– Няма по-голяма лаборатория на знанието от университета „Пушкан“. Така че... това се подразбира.

– Трябваше да се досетя. Колко глупаво от моя страна – престори се на смутен Стен.

– Въпреки че виждаме голяма нужда от подобрение и тук – каза Милхауз. – Много от курсовете са... неправилни по начина си на мислене.

– Предполагам, че промяната в университета също е сред исканията ви? – попита Стен.

– Абсолютно.

– И ще изгорите сградата, ако не ви послушат?

– Да. Кой нас спре? – намеси се младата богази. – Моето семейство важно. Някой мене нарани – много неприятности.

– Същото важи за всички нас – допълни Риел. – За полицаите стана

добре, че дойдохте. Ако ни бяха сторили нещо наистина... о, семействата ни щяха да ги унищожат. Повярвайте ми.

Милхауз подаде на Стен снопа, който представляваше манифеста на оперативния комитет.

– Това са нашите искания – вземете ги или ги оставете.

Стен остана неподвижен дълго време.

– В такъв случай... си тръгвам – заяви той накрая. И се изправи.

В стаята избухна паника.

– Почакай – викна Милхауз. – Какво правиш?

– Връщам се в посолството – отговори му Стен. – Тук няма полза от мен. Пък и не е моя работа. Определено е местен проблем. Така че, ако ме извините... Ще отида да погледам какво се случва с вас на екрана. И ще си взема питие, за да се постопя малко.

– Но не можеш да си тръгнеш! – Риел почти се разплака.

– Само гледай – вдигна рамене Стен.

– Но полицията ще...

– Убие всички ви – довърши мисълта ѝ Стен. – Доста са настървени, вярно. Не мисля, че се нуждаят от особено много подстрекателства. Вашият произход вероятно ще ги разгневи още повече. Знаете ли какви са полицаите? Докачливи. Много докачливи. Странно е, нали? Вие си мислите, че се бунтувате. Но полицаите се бунтуват наистина. Става всеки път.

– Какво искаш от нас? – проплака Милхауз. Страните му бяха побелели от страх.

Стен се обърна пред вратата.

– По-добри въпроси. Какво наистина искате? И не ми пробутвайте тази глупост с манифеста.

Последва пълна тишина.

– Защо не направим така – предложи Стен. – Ще видя дали някой има желание да говори с вас. Да осигури честно и безпристрастно изслушване на вижданията ви.

– Някой... важен? – попита Милхауз.

– Да, някой важен.

– Публично изслушване?

– Не знам. Може би.

– Искаме свидетели – излая Теранд.

– Ще попитам – заяви Стен. – Сега... това ще бъде ли достатъчно? Честно изслушване на всичките ви възгледи. И те да бъдат взети под внимание от хората, които взимат решенията. Става ли?

- Милхауз се огледа наоколо и видя леки кимвания.
- Съгласни сме – отвърна той.
  - Добре – отпрати се към вратата Стен.
  - Но... ако поне не ни изслушат... – Милхауз се опитваше да възстанови малко от достойнството на групата.
  - Ще изгорите университета до основи – завърши Стен вместо него.
  - До една седмица – добави Милхауз.
  - Ще го имам предвид.

12.

Стен се върна в посолството в настроение, което можеше да се оправи само от няколко екзекуции с брадва.

Той прегледа пълната с лъжи дипломатическа нота, все още едва наполовина написана, и я запрати на пода.

Напълно незряла постъпка. И на всичкото отгоре недостатъчно удовлетворителна.

Замисли се да скрита бюрото, но се спря навреме, огледа огромния дървен блок, достатъчно голям за вкусовете на Какана, и забеляза, че краката му вече са доста ожулени – явно това бяха трофеи от предишни самонаранявания на посланици, без съмнение вдъхновени от общуването с очарователните алтруистични същества с проникновени визии, които обитаваха Алтайския куп.

Следващата мисъл на Стен беше да нареди на адмирал Мейсън да се яви в покоите му с надеждата да провокира неофициална ръкопашна схватка, но вместо това нададе нисък гърлен стон, насочен през запечатания прозорец към поройния дъжд, елемент от бурята, която вилнееше над Рурик.

Последва хихикане.

И кикот.

Стен не се обърна.

– Е, как да не съжалиш този момък – избуча гласът на Алекс. – Както се има предвид, че разполага с цял куп негодяи под имперска опека?

– И това – добави Синд със също толкова искрен глас – е смелият Стен. Великият воин, когото боготворях, докато растях. Мъжът, както гласи легендата, който е повел всички същества от купа Лупус към мир и охолство, без усмивката да слезе от лицето му или песента да

замлъкне в сърцето му.

Стен продължи да стои неподвижно.

– Има ли проклето същество в този проклет куп, което не иска да убие всяко друго проклето същество? – запита той. – Има ли някой, по дяволите, сред тези незрели апаратчици глупаци, които смятат, че са интелектуалци и студенти, сред тези проклетници, които се перчат с частните си армии, сред онези проклети идиоти, които се опитват да си играят на герои, а това само ще донесе скапания трон на онзи проклет кретен Искра, когото нашият Вечен проклет... – гласът му се изгуби, откри, че дробовите са изразходвали въздуха си, вдиша, после продължи, малко по-внимателно, заради присъствието на Синд, – на когото трябва да дадем скапания ключове на проклетото кралство, има ли някой, който да е запазил поне една скапана капка от млякото на човешката доброта, да я е скътал някъде в себе си?

– Тц – тъжно отвърна Алекс. – Проклет език. Пред проклетия лорд.

– Някой да ми налее питие.

– Не още, капитане. Може би не искаш в кръвта ти да тече алкохол.

Стен най-накрая се обърна. И Синд, и Килгър носеха джохиански цивилни дрехи. Бедняшки цивилни дрехи. С тъмен цвят.

Джохиански наметала покриваха ръцете им.

Още по-интересното бе, че и двамата бяха с бойни жилетки. Всяка жилетка съдържаше малка комуникационна връзка, сгъваем уилигън с рязана цев, два резервни пълнителя със смъртоносните АМ2 снаряди и приборан в ножница боен нож. Жилетката щеше да е невидима под наметалата.

В добавка Килгър придържаше обемист пакет с едната си ръка, пакет, който беше увит в трето наметало.

– „Между мрака и здрача, когато започва нощният гняв, за миг спират дневните тежоби, този час е известен като бячески час.“

Докато рецитираше, Алекс разви пакета, който съдържаше, както Стен се бе надявал, обикновени цивилни дрехи, бойна жилетка и фототропен дъждобран.

Килгър продължи:

– „Познавам онова, което е под мен, топуркането на бързи стъпки, шум на кама, която се впива, и предсмъртно гъргорене, тихо и сладко.“

– Значи вие двамата смятахте да излезете, да си поиграете на шпиони, а мен да ме оставите да се оправям с цялата бумашина?

– Благородният посланик – каза Синд – не може да скита в студа, за да гони обикновени мошеници.

– Права си. Трябва да се съобразявам с новия си пост. Килгър, взе ли ми кукрито?

Стен, доста по-весел, отколкото се чувстваше напоследък, свали посланическите си одежди.

– По-добре е да си с униформата на „Богомолка“, шефе. В случай че ни разкрият.

– Къде отиваме?

– Мисля, че едно от оплакванията на Императора, поне така си ми го предал, било, че Каканът продава АМ2 на черния пазар. Продавал го е извън системата, за да плаща за комплекса си от сгради, нали?

– Е, и?

– Като предположих, че престъпниците никога не се променят, а злодеите просто се свързват с новия шеф, реших, че може да е умно и продуктивно да разберем как работи мрежата на черния пазар.

– Много добре. Дяволски добре – одобри Стен. – Поне един наоколо мисли. Бог знае, че не съм аз. И така, кой е този обичлив гражданин, който внезапно иска да продаде водачеството на купа?

Алекс обясни. Шефът на корпус „Меркурий“ за Алтайския куп, сравнително младши и неопитен агент на име Хиндс в типичната прикриваща роля на културно аташе, беше пуснал един от най-добрите си джохиански агенти в действие.

Колко добър, поиска да узнае Стен. Килгър сви рамене.

– Нашият малък шпионин мислеше, че е на ниво А. Но от докладите и от единия инструктаж, на който присъствах, агентът едва покрива ниво Б. Обаче, шефе, налага се да използваме това, което имаме подръка. Все още не съм имал време да се направя на Уолсингъм. При всички положения агентът каза, че е хванал един от контрабандистите, който участва в цялата схема.

– Имаш ли някакво потвърждение или независим втори източник, че това канарче, което иска да дойде и да пропее, не е просто някой с желание да вземе малко имперски кредити за някоя и друга опашата лъжа?

Килгър изглеждаше наранен от факта, че Стен го подозира в лековерие, но продължи с обяснението.

Мъжът, с когото щяха да се срещнат, твърдеше, че е собственик и капитан на малка корабна фирма, използвана от Какана, за да пренася АМ2. Агентът на Хиндс беше получил фиш от един от корабните дневници и два товарни фиша от капитана.

– Разбира се, товарът е записан като круши, сливи, макове и други

подобни, но местоназначението беше интересно. Отиваше към Хонджо, които никога не отказват да купуват АМ2, без да се интересуват твърде много откъде точно идва.

– Хитро – оцени Стен.

– Без дракх – съгласи се Килгър. – Освен това срещата е през нощта. В ужасна част на града. Не са разрешени никакви подкрепления. Затова взех оръжията. И мисля, че Синд може да се окаже доста добра в част от дискусията. А и ти, ако предположим, че все още имаш достатъчно огън в себе си.

– Да вървим – ухили се Стен. Идеята за малко действие, независимо че почти сигурно щеше да включва среща из тъмните улички с някой лъжлив непрокопсаник, който щеше да се опита да ги сплаши, беше освежаваща.

– Осъзнавате ли, капитан Синд – попита той, – че един редник на име Ото ще ни отреже брадите от принципни съображения, защото сме го изключили? Приключението вероятно ще предложи възможност за разрушение.

После той се замисли за нещо друго.

– Как точно ще тръгнем? Внезапно се сетих, че съм посланик и не мога просто да напусна посолството, без някой да забележи.

Синд придоби самодоволен вид.

– Докато беше навън да си играеш на дипломация с памфлетната бригада, реших, че не е лошо да проверя колко сигурна е спалнята ни. И установих, че предишният посланик е имал известна слабост към странностите.

Синд отиде до ключовете за осветлението и бутна един от тях настрани. Част от стената се отвори със съскане.

– А – възкликна Стен. – Какво е животът без таен тунел?

– Минава оттук до спалнята ни – обясни Синд. – После обратно надолу покрай крилото, в което са настанени чиновниците и младшите служители. Продължава под земята в съседство с кухнята, ако не се лъжа, а после излиза на повърхността при задната стена.

– Има шпионки по вратите на слугинските стаи. Човекът е бил романтик – подхвърли Килгър.

– Перверзник – поправи го Синд.

– Каква е разликата? – зачуди се Килгър. – След вас, шефе. Капитане, ако обичате, аз ще вървя най-накрая. Между другото, не трябва да се тревожиш за подслушватели. Никой не знае за прохода освен Синд и мен.

Килгър изобщо не беше прав.

Срещата щеше да се състои на почти четири километра от посолството. Улиците бяха пусти. Само тук-там някой окъснял гравислед се движеше бавно през заслепяващата буря и веднъж или дважд някое същество пробягваше, изпратено да изпълнява без съмнение важна задача.

Пътят им ги отведе към огромния транспортен терминал на Рурик. Докато се приближаваха, Стен се зачуди защо всички транспортни терминали са разположени в коптори. Кое е първичното и предшества другото? Или преходността насърчаваше преходност?

Двамата полицаи на входа ги погледнаха, определиха ги като урбанизиран селянин, жена му и приятел или далечен родственик, и отклониха поглед – очевидно не представляваха интерес. Килгър преведе Стен и Синд по заобиколен маршрут през огромната сграда. Пейките бяха пълни със същества, които, както изглеждаше, бяха чакали цяла вечност. Някой спяха. Повечето просто сезираха. На Рурик да умееш да чакаш на опашка, без да се побъркаш от ужасяващото отегчение, беше нещо повече от изкусно умение. Беше необходимо.

Те спряха пред щанд с напитки. Нямаше топли питиета, но се продаваха три различни вида летни безалкохолни. Единствената храна, която Стен видя, беше постен бульон, направен от грудки, а супниците бяха мръсни. Гранясала мас плуваше на повърхността на супата.

Синд, която все още се смяташе за ученик в шпионирането, огледа другарите си, докато те преценяваха хората наоколо, макар да си придаваха разсеян вид.

Дотук всичко беше минало гладко, все пак Стен знаеше, че има малка вероятност да ги следи цяла армия от преследвачи, като всеки от тях върви подире им за кратко, преди да ги предаде на следващия.

Килгър сви безпомощно рамене и посочи нагоре към една линия на информационното табло, която примигваше: *Пътуванията са отменени за неопределено време поради времето*. Като мърмореше неразбираемо като истински селянин, на когото току-що са казали, че отново не може да се прибере вкъщи, той ги поведе към изходите.

Минаха покрай врата, на която беше написано „Само за служителите“, когато Алекс им даде знак с глава и се шумгна странично през вратата. Синд зяпна изненадано, но Стен я хвана през рамо и двамата последваха Килгър. Вратата се затвори след тях, Алекс блокира бравата и те започнаха спускането си по ехтящо влажно стълбище, което стигаше

до отворена към дъжда врата.

Килгър вдигна ръка. Ти, Синд. Спускаш се надолу по стълбите, навън и подсигуривах изхода.

Синд се плъзна тихомълком по стълбите подобно на живак. Наметалото ѝ беше леко разтворено, ръката ѝ лежеше върху дръжката на оръжието, пръстът ѝ сновеше около спусъка, бе готова да вдигне оръжието за стрелба. Тя излезе навън в нощта и се залепи за стената.

За миг спря и се огледа за Килгър и Стен. Отново имаше какво да научи от двамата. Никога не беше участвала в бойни отряди, където този, който даваше заповедите, беше най-добре запознатият с обстановката и конкретния проблем, а не с най-високия чин.

Стен се измъкна през вратата и се залепи за стената от другата страна. Алекс го следваше.

Килгър също успя да намери време да оцени Синд. Момата си я бива, добре се вписва, нали? Не го знае, но може да се мери с най-добрите от „Богомолка“ сега. Предполагам, трябва да кажа на Стен, че им давам благословията си.

След това и той изскочи под сипещия се дъжд и тримата се устремиха бързо към някакъв път, използван за ремонтни машини, след който се появиха улиците зад терминала. Пресечка по-надолу намериха прикритие в един от входовете и застинаха в очакване, за да видят дали не са преследвани.

Улиците бяха тъмни и безлюдни, а дъждът продължаваше да се сипе неумолимо. Килгър взе сензор за подслушвателни устройства от жилетката си и бързо сканира и тримата. Никой не им беше прикачил нещо при преминаването през терминала.

– Откъде знаеше, че вратата на терминала ще е отключена? – попита Синд.

– А, моме – засмя се Килгър. Мислех, че си по-умна. Кой, смяташ, я отключи? Кой окачи знака „Само за служители“? Няма ли да ми отдадеш заслуженото за моето изкуство?

Той не дочака отговора.

– Хайде да мърдаме. Направо към срещата с нашия приятел.

Те продължиха напред, като се придържаха близо до сградите. Минаха незабелязано в тази част на града повечето жители ходеха пеша сякаш отиваха на тайна среща или в скривалище, или пък просто се разхождаха.

Кварталът, който прекосяваха, беше изпълнен с високи рушащи се сгради, огромни както всичко друго на Джохи. Те бяха построени преди

повече от сто И-години като богати жилища за администраторите, бяха снабдени с достатъчно удобства и лукс, за да предпазват от нещастieto тези, които смазваха колелата в машината на Какана. Времето им обаче беше минало. Сградите бяха започнали да западат. Правителствените служители бяха открили по-чисти, по-безопасни, по-нови жилища. Бедните се бяха нанесли тук. Маклийновите лифтове бяха престанали да работят и се налагаше да се изкачват много, безкрайно много стъпала. Собствениците на сградите се страхуваха или бяха подкупни. И едно от проклятията на джохианците ги застигна – джохианците ги биваше като строители, но сякаш никога не ги осеняваше мисълта, че сградите, пътищата или статуите трябва и да се поддържат.

Сега прозорците бяха разбити или заковани. Горните етажи бяха най-често тъмни. Само тук-там просветваше лампа от някое свърталище на бездомници или крадци.

Фасадите на сградите трябваше да изглеждат каменни. Сега мазилката се лющеше, белеше се или лежеше разбита върху напукания паваж. Боклуци покриваха улиците и бяха струпани на купчини в алеите между сградите.

Пътят ги отведе близо до една от реките, които преминаваха през Рурик. Беше по-скоро движеща се маса от мръсотия, отколкото река, плитка и пълна с отпадъци и изоставени коли, хвърлени от някой от високите мостове.

Вероятно преди години бреговата ивица е била приятно място за разходки по време на ваканциите или в летните вечери. Не и сега обаче. Стен реши, че обстановката изобщо не му харесва – стига, разбира се, това да беше уговореното място за срещата с агента. Мостът например беше идеалното място за клопка. А под моста и до реката? Стен потрепери. Дори Алекс със своето чувство за превъзходство и увереност в уменията си, със закалените си от родния свят мускули и големия си опит, не би дръзнал да влезе в този среднощен кошмар.

Или поне Стен се надяваше да е така.

– Ето какво – обясни Килгър. – Казах на този агент, че не съм глупак и ще доведе подкрепление. Това си ти, Синд. Не съм уточнявал къде ще бъдеш, тъй че ще се радвам, ако изчезнеш сред сенките и ме следваш, докато се разхождам. Трябва да се спусна по реката и там някъде той ще ме пресрещне. Не ми хареса планът, но човекът беше уклончив. Шефе, ако си съгласен, ти ще бъдеш невидимата муха, а аз ястието. Скрый се някъде в подножието на подпорната стена и ми осигури прикритие. Отпред, ако обичаш.

– Благодаря, Килгър. Искаш да преплувам мръсотията в реката и да се придвижа по-бързо от теб?

– Да. И по-тихо. Затова си адмирал, а аз беден агент.

Стен провери оръжието си. Беше заредено.

– Каква е вероятността да има неприятности? – попита Синд.

– Не е чак толкова голяма. В противен случай щях да накарам Стен да носи гаубица. Не повече от седемдесет процента. Стига приказки. Тръгвайте.

Ако някой наблюдаваше брега внимателно, сигурно щеше да забележи сянка. Сянка, която се движеше. Но можеше и да е игра на светлината от моста, светлина, едва видима през пронизващия дъжд. Сянката, която беше Стен, се плъзна край подпорната стена на речния „плаж“.

Само тиня. Кракът на Стен затъна в нещо, по-меко от кал, което може би и някога е било по-разумно. Носът му се сбръчи. Размекваш се, синко. Спомни си, някога при обучението в „Богомолка“ те караха да пълзиш половин километър през канализацията – и обявиха, че баните са недостъпни, когато отрядът се върна в базата. Истинска гнус, безотказно средство за повръщане, както се шегуваха в „Богомолка“.

Стен осъзна, че е малко схванат, малко позагубил практика, докато се промъкваше напред като пристанищен плъх, търсец мърша. Зад себе си през съскането на дъжда чуваше умишлено тежката крачка на Алекс по паважа на крайбрежието.

Синд го следваше отблизо. Промъкваше се през разбитите сгради край реката, като прескачаше от сянка в сянка, на около петдесет метра от Алекс.

Килгър се разтрепери, но не от студения дъжд, който се сипеше. Колко пъти се беше промъквал за среща с някой местен агент? Хиляди, лорд Килгър, помисли си той. А някога да не си усещал студените тръпки да пропълзват между лопатките на раменете ти в очакване животът да премине пред очите ти и снарядът да те застигне?

Пред него се издигаше малка сграда близо до счупена улична лампа. Постройката може да е била транспортна спирка или полицейска наблюдателница.

Движение. Пръстите на Алекс опипаха оръжието с рязана цев в жилетката му и откриха, че миниуилигънът в кобура на гърба му е по-незабележим. Той махна предпазителя внимателно, въпреки че никой не би могъл да чуе звука сред трещенето на разразилата се буря. Пръстът му легна на спусъка и той го задържа там, цевта бе скрита под наметалото. Без да го съзнава, Алекс стъпи по-стабилно, краката му леко се

присвиваха в коленете, докато вървеше напред.

Сянката беше с размерите на човек. Помръдна още веднъж. Зад него падна мълния и пръстът на Килгър се сви около спусъка. После се отпусна. Сянката се превърна в мъж, носещ дълъг дъждобран с качулка. При проблясъка Килгър видя празните ръце на мъжа извън ръкавите на палтото.

Контакт.

– И слънцето проникна през гъстите облаци – каза той, като се проклينا за идиотския избор на пароли, които му се бяха сторили много уместни в топлия, уютен кабинет.

Чакащият източник – превозвачът трябваше да отговори с:

– И тъй честта проблясва и в най-лошите навици.

Нищо освен воя на бурята.

На няколко метра от постройката Стен премина в бойна готовност. Връзките на наметалото се разкъсаха и то се свлече в калта, докато ръката му измъкваше дебелилото оръжие от скривалището му и палецът му завърташе предпазителя от позиция „безопасно“ през единична, през откоси, до автоматична стрелба, а едновременно другата му ръка разгъна улигъна. Подпря го на едно коляно в сред тинята, а очите му започнаха да се оглеждат за цели.

Може би беше видял нещо, може би нещо беше проблеснало за миг над мъжа, блестяща жица, а може и да нямаше нищо.

Килгър изсъска в шок, докато съзнанието му включваше заспалите му рефлексии. Не, не, недей да стоиш като истукан, момче. Намираш се в смъртоносната зона.

Имаш няколко секунди. Повече от достатъчно време.

Контактът не беше отговорил, защото контактът беше много мъртъв. Беше нещо почти нормално в сенчестия свят на Стен и Килгър – да научиш, че противниците са хванали твоя агент, като го откриеш със зейнало в широка усмивка гърло, И фактът, че виси на кабел, спуснат от близката лампа, не беше необичаен – просто форма на екзекуция. Но когато тялото беше подпряно, за да те очаква на срещата...

Засада.

Алекс измъкна граната от джоба на жилетката си, издърпа щифта и запрати малката бомба над главата си и надясно. Същевременно се завъртя и с три крачки се засили за скок. Хвърли се напред, прелетя във въздуха, после се стовари върху обливания от дъжд паваж и тялото му се плъзна около метър напред. „Трябва да прекарвам повече време в гимнастическия салон, защото ще имам синини и мускулна треска

утре.“

Ако има утре, помисли си, докато един снаряд полетя към постройката.

Триангулация, предположи Стен. Обградени са ни от три страни. Това беше сериозен удар... Пръстът му натисна спусъка, прерязвайки един потенциален убиец на две.

Синд остана загледана в мястото, където Килгър беше стоял до преди секунди.

После гранатата на Килгър, изпратена високо нагоре от яките му мускули, се удари в стената на шейсет метра нагоре и се взриви малко пред нея.

От предната част на сградата се посипа мазилка, падащите тухли затрупаха втори убиец, докато снарядът на Синд го пронизваше.

Третият член на екипа тъкмо вдигаше оръжието си за втори изстрел, когато Килгър го забеляза и запрати откос в тази посока. Изстрелът просвистя покрай мъжа. Килгър изруга наум скапания пистолет, лявата му ръка подпря оръжието за по-голяма стабилност и два снаряда излетяха напред – третият мъж падна мъртъв.

Отрядът се раздвижи – Стен се прокрадна напред покрай подпорната стена, Килгър се претърколи през улицата към някакви отломки, а Синд, приклякайки, се вмъкна в един от входовете, а после се шмугна в друг. Килгър върна пистолета в кобура и приготви улигъна си за стрелба.

Гърмът от разцепилата небето светкавица се разнесе наоколо и Стен установи, че е броил наум. Светкавицата беше паднала едва на два километра отук и малко повече от шест секунди бяха минали, откакто бяха видели сянката на мъжа.

Засада. Защо? Само за да кажат на Килгър, че друга разузнавателна група ги наблюдава? Мелодраматичен начин да се обяви информация – този контакт, дори и да беше истински контрабандист, не им беше дал нищо. Не много професионална организация на всичко отгоре. Професионалистите никога не се нападаха един друг. Не беше нужно, след като изтичането или потенциалното изтичане на информация бѐдеше преустановено.

Както и да е. Можеха да анализират кой, какво и защо по-късно. Сега беше време да се изтеглят. Да бягат като вятъра. Стен не се плашеше, че джохианските ченгета ще се появят – съмняваше се, че си вършат съвестно работата, и знаеше много добре, че няма да патрулират из този район, освен ако не са много на брой. Но щеше да е неприятно, ако

имперският посланик бѣдеше забелязан в улична схватка като тази.

Стен се изправи, инстинктивно пое водачеството, независимо че досега Килгър беше раздавал заповедите.

Умът му имаше време да възприеме изцраването, очите му – да видят проблясъка над и зад тях, на онзи мост, и снаряждът от минохвъргачката потъна в речната тиня, наоколо се посипа кал, но убийственият снаряд не избухна.

После автоматичните оръжия откриха стрелба. Високоскоростни снаряди, подобни на куршуми, се забиха в глината до него и Стен се превъртя над стената и се приземи на рамото си от другата страна. После видя проблясъците от дулата на прозореца на третия етаж на сградата пред него. Вдигна улигъна и като изруга късата цев, ниската точност и липсата на време за оглеждане, той прокара откос през проблясващите дула и оръжието продължи да стреля, държеше изтръпнала ръка върху спусъците, докато стрелецът падна, издърпвайки оръжието със себе си, а остатъкът от пълнителя изчезна в небето. От други две сгради се посипа откоси.

Стен се озова до Килгър и двамата се опитаха да се скрият зад тази чудесна купчина отломки, купчина, която ставаше все по-малка, докато мъжът с минохвъргачката се прицели по-добре и втора бомба се взриви над паважа.

– Копелетата са сериозни, шефе.

Наистина бяха. Това преминаваше далеч отвъд допустимия опит да се премахне проблемен разузнавач. Когато първият удар се беше провалил, нападателите би трябвало да се изтеглят. Които и да бяха тези същества, бяха подготвили истинска военна засада, жадна за имперски трупове, независимо от цената.

Армията, зачуди се Стен. Не. Те не бяха сред играчите. Поне той не мислеше така. Все още не, във всеки случай.

Кѣде, по дяволите, беше Синд? Отговорът дойде, когато метната граната направи на парчета един прозорец и тя извика:

– Прикривам ви! Движете се.

Стен бутна Алекс, който рипна на крака, затича се напред и скочи стремглаво в изоставен магазин. Стен изстреля един откос напосоки. Мускулите му се стегнаха и той се спусна напред, докато Алекс откриваше прикриващ огън. Мина през прозореца и се дръпна настрани. Синд се стрелна през прозореца като белка през снега, а рикоширащите снаряди я последваха.

Временното им убежище щеше да се превърне в смъртоносен

капан, осъзна Стен. Поне нямаше защо да се тревожат, че боеприпасите им ще свършат. Не и до края на деня. Всеки уилигън съдържаше 1400 топчета от покрито с обшивка АМ2.

За пореден път минохвъргачката се прицели и още една бомба изскочи от отвърстието и полетя към тях, и Стен захапа миришеция на дракх килим, както бяха правили хиляди плъхове преди него.

Обхватът на минохвъргачката беше голям. Бомбата избухна над тях срещу стената на сградата. Тухлите се сринаха надолу от експлозията.

– В името на брадата на майка ми – промърмори Синд отнесено, – това е първото хубаво нещо, което се случва, откакто веселбата започна.

Тя беше права – врагът току-що им беше създал защитено укрепление, от което можеха да се бият. Но Стен се захла.

– Кое на майка ти?

– Я стига – сонпа се Синд. – Виждаш ли какво става, когато избягаш от вкъщи и те отгледат Бор?

– Като говорим за това – намеси се Килгър, – наистина бих искал неколцина от тях да са тук точно сега.

– Ами да. Как не. Ти искаш Бор, а аз искам заден изход. Познай кое ще получим? – каза Стен.

Те пропъзяха към задната част на сградата, като си проправяха път пипнешком в мрака сред преобърнатите мебели.

– Някой има ли идея на кого не му допаднаха прическите ни? – попита Синд. Никой от другарите ѝ не отговори. Като се имаше предвид как мислеха в този куп, можеше да бъде всеки.

В задната част на магазина Стен откри изход. Той беше затворен с дебели дървени дъски, заковани на кръст над вратата. Не е проблем, реши Стен с присъщия талант за мърморене на Килгър.

Около секунда по-късно нападателите им също откриха вратата и една граната се взриви до нея, като проби дупки в стената. Стен видя движение отвън през отворите, изстреля откос и хвърли граната след него. Чува се викове, които замряха след избухването на гранатата. Подобрената граната спря времето за всеки хванат в радиуса ѝ – два часа безсъзнание и жертвата нямаше и представа, че дори и една секунда е минала.

– Много си милостив, шефе.

– Как не – изръмжа Стен. – Хванах погрешната граната. Хайде да прокараш път, след като ти ни вкара в тази каша.

– А – изсумтя Килгър. – Тези дни – и нощи – магията комай не действа.

Той сграбчи една от дъските с ръка и я дръпна. Тежкото дърво, заедно с остатъците от вратата, поддаде.

– Можеш да не буташ изцяло сградата – вметна Стен.

Тримата се измъкнаха през дупката. Стен се вгледа в четиримата мъже, заели позиции пред вратата. Хора, което значеше торки или джохианци. Фракцията на Даул? Или може би другата група джохианци, чиито изисквания все още не беше чул? Нямаше достатъчно информация. И четиримата носеха комбинезони без обозначителни знаци.

– Хайде. Да приключваме. Удоволствието и спортната тръпка се загубиха, а все още има злодеи наоколо.

Стен пое водачеството и те се отдалечиха с бърза крачка надолу по алеята, като се движеха в пълна тишина.

Късметът им свърши заради две неприятности. Бурята съвсем внезапно утихна, също толкова неочаквано, колкото и беше започнала. Още по-лошо – небето се проясни и две джохиански луни засияха към тях.

– Синд, Бор имат ли бог на климата? – зачуди се Стен.

– Шинд. Той властва над ледените бури.

– Дракх.

После дойде и втората беда. Лъч от прожектор освети тримата бегълци. Стен си представи как силуетите им се очертават като на стар фотографски негатив, после и трите им оръжия откриха огън и светлината изригна, изсъска, угасна и се възцари мрак, Тримата залегнаха зад разкъртения, обгорен и изоставен гравислед.

– Видех ги – дойде учуден вик. – Един от тях. Той е имперския, дето го видехме в предаването!

Стен изруга. Щеше да се наложи да дава обяснения.

Първо на потенциалните властолюбци на Джохи. Второ, Стен предполагаше, че Вечният император може да чуе за инцидента и да зададе въпроса защо неговият посланик се е занимавал с напълно ненужно каубойско разузнаване.

О, какво пък. Поне нямаше да ги убият сега. А може би Стен щеше да измисли начин да се измъкне от височайшето наказание.

После:

– Скапаният посланик?

– Да.

– Убий копелето! Веднага!

– Не знам кой е толкова глупав, че да иска да убие човека на Императора – каза Алекс. – Но после ще отделяме злодеите. Обратно. По пътя, от който дойдохме.

Изстрел от ракетомет взриви стената зад тях, затваряйки им и този път.

– Прикlescени сме от две страни – обяви Синд. – Някой да знае как се левитира?

– Бъди сериозна. Сега изобщо не ми е смешно, какво остава да левитирам.

Бяха хванати в капан.

Тежки снаряди разтърсиха грависледа над тях.

– Защо – зачуди се Стен, – когато гледаш филмите и героят се скрива зад глупавия гравислед, всички куршуми рикошират, вместо да преминат през метала, както в реалния живот?

Никой не отговори.

Стрелбата утихна. Чуха приближаващи се стъпки.

Синд вдигна оръжието си. Стен поклати глава и тя видя острието на кукрито да проблясва под лунната светлина.

Тя изтегли бойния си нож.

Нападателите бяха четирима.

Номер едно не видя нищо – ножът на Синд беше с матирано острие и нямаше дори отблясък, когато металът се плъзна през гръдния кош в сърцето му и засилката на мъжа го захвърли напред.

Номер две не чу нищо, докато двете малки бурета, които Килгър наричаше юмуци, блъснаха главата му от двете страни и черепът му се пръсна.

Номер три успя да примигне, после извитият къс меч на гурките го застигна, разсече раменете, разряза ребрата по пътя си, и се спря дълбоко в корема му.

Номер четири имаше прекалено много време. Имаше време да удари с приклада на пушката си Стен. Посланикът полетя назад, ръката му изпусна дръжката на окървавеното кукри. После дулото на пушката се насочи към него.

Стен приклекна при падането. Дясната му ръка се спусна надолу, докато пръстите се извиваха и смъртоносното острие излезе от ножницата в ръката му.

Лявата ръка се сви, той разсече напосоки – в боя с ножове можеш да правиш всичко друго, но не и да мислиш.

Твърде много време... и номер четири видя дулото си срязано на две.

Твърде много време... и Стен възвърна равновесието си, острието се устреми надолу и после се заби в слънчевия сплит и продължи

нагоре, докато червата изпадаха от изкормения мъж.

Стен избърса ножа напълно машинално в дрехите на мъжа и острието се прибра в ръката му.

Той освободи кукритото със замах от тялото на номер три, без да погледне мъжа, когото беше убил толкова чисто. Още един, Стен. Още един в дългия списък.

Синд и Алекс очакваха заповеди.

Стен вдигна оръжието си и потупа пълнителя. Другите двама кимнаха. Отне десет минути на враговете, за да разберат, че макар и да не се бяха чули викове или престрелка, четиримата изпратени няма да се върнат.

Следващите бяха седем.

Стен ги остави да стигнат на четири метра от грависледа, преди да даде сигнала. Стрелбата започна – и седем тела се стовариха върху паважа.

Третата вълна дойде след по-малко от две минути.

Хвърляха гранати, а взривовете отекваха сред стените на сградите, обграждащи алеята.

– Не играят честно – подхвърли Алекс.

– Не възнамерявам да ги оставя да ме хванат – заяви Синд.

– Нито пък аз – присъедини се Стен. – Но няма смисъл да се самоубиваме.

– Изчакваме, момко. За мъничка идеяка.

Стен се замисли... и в същия миг отекна гръм и бурята се разрази отново. Той изруга. Пет минути по-рано и...

Добре, реши той. Използвай, каквото имаш. Добави малко объркване.

– Килгър, можеш ли да метнеш граната между тях?

Алекс се замисли.

– Почти.

– Когато избухне, тръгваме. Петнайсет метра, залягаме, нова граната и ще ги нападнем.

Синд и Алекс се вгледаха в него. И двете лица бяха безизразни.

– Като няма кой да пие за душите ни – въздъхна Синд, откачи една от гранатите и приклекна.

– Е, добре, добре – изпъшка и Алекс. – Поне няма да умрем в леглата си.

Той остави оръжието си на земята, приготи гранатата, изправи се наполовина в класическа поза за хвърляне. Добро хвърляне, пожела си,

натисна бутона и я метна.

Гранатата се удари, подскочи и експлодира едва на метър от местоположението на нападателите. Тримата се изправиха и докато мълните се сипеха наоколо и гръмотевиците отекваха зловещо, Синд нададе бойния вик на Бор и тримата се спуснаха напред, трима срещу... срещу кой знае колко много.

Стен, чист блъф, чист гняв, изрева:

– Айо... Гуркали!

Боеен вик, добър колкото и всеки друг за последна битка.

Воят се блъсна и се отрази в околните сгради. И гурките го чуа.

И атакуваха.

Черна вълна от мъже се изсипа от нощта, оръжията заблъваха огън, а после се врязаха сред враговете. Мъжете се обърнаха, смутени от внезапната атака в гръб, а гурките измъкнаха кукритата и започнаха да секат.

Два екипа от стрелци гурки притичаха покрай Стен и другите, всеки с леко автоматично оръжие. Като се движеха като по учебник, те се спуснаха надолу и открия огън към алеята.

Докато Стен осъзнае, че е жив и ще остане жив – или поне ще се измъкне от тази скапана алея, – никой от нападателите му не можеше да се похвали със същото.

Дъждът падаше чудодейно по лицето му. Раменете на Синд, когато ги прегърна, бяха най-успокоителното нещо, което беше познавал. Усмивката на Алекс беше най-приятелското изражение, което беше виждал.

Сигнални факли светнаха на мястото, откъдето нападателите ги бяха атакували. Тримата се отпавиха натам.

Макаджири Гурунг го очакваше.

– Сър, беше ни трудно да ви открием. Този район е много заплетен. Трябваше да ни повикате по-рано. И когато излезете следващия път, ще носите ли локатор?

– Как изобщо разбрахте, че сме излезли от посолството? – попита Стен.

Макаджири сви рамене.

– След като господин Килгър откри тайния проход, ние също попаднахме на него. Макар че той не бе сложил проследяващи устройства в прохода, ние го сторихме. Разбирате ли, ние не сме толкова добри като господин Килгър и не можем да усетим, докато спим дълбоко, дали някой убиец няма да се промъкне, за да ви нападне през прохода. Ние,

гурките, имаме нужда от всяка помощ, която можем да си осигурим.

Стен, Синд и Алекс се спогледаха.

– Добре – каза Стен накрая. – Значи знаете всичко. Предполагам, единственият въпрос, който остана без отговор, е къде са Бор?

– Горے на моста. И по крайбрежието. Имаше много хора с оръжие и ние сметнахме, че трябва да се обезвредят. Бор поискаха тази чест. Ние се съгласихме, тъй като те са далеч по-умели в дипломатията от нас.

Това значеше, че и там няма пленници.

– Искам гравислед – каза Стен – и, като се върнем в посолството, силно питие.

– Очаква ви – отвърна Макараджи Гурунг. – В улицата.

С кимване Алекс дръпна Стен настрана, докато вървяха по алеята.

– Момко, този път смъртта беше малко по-близко, отколкото ми е приятно. Дали не е време да спрем да воюваме?

– Май си прав.

– Знаеш ли кое е най-интересното нещо тази вечер?

Стен знаеше. Някой умишлено се беше опитал да убие пълномощния посланик на Вечния император. Не в разгара на битката, а по пряка заповед.

Всяко разумно същество щеше да е наясно, че подобно убийство ще предизвика светкавичен и смъртоносен отговор от страна на Императора.

Стен съзнаваше, че тук, на Джохи, има хора – фракции, – в сравнение с които ненормалниците, с които се беше сблъсквал досега, изглеждат нормални и миролюбиви създания.

И оставаше въпросът на кого принадлежеше тази полупрофесионална армия? Минохвъргачки... автоматични оръжия... хора, атакуващи като добре обучени или поне минали някакво обучение войници.

Те принадлежаха на някого.

Стен си спести възгласите на възмущение, като се чудеше каква правдоподобна история би съчинил някой за прикритие на кървавата смърт на една-две роти стрелци.

Но през последвалите дни инцидентът не се спомена.

От никого.

Включително и от полицията на Рурик.

13.

Предложението беше много кратко. Беше написано на ръка на три страници върху старинна хартия. Безкръвният мъж срещу Императора приключи с четенето и остави страниците на бюрото.

– Какво ще кажеш? – попита Императорът.

– Интересно е, сир – изрече мъжът с неутрален тон.

Което не беше учудващо, тъй като всичко около Пойндекс беше неутрално. На времето беше оглавявал корпус „Меркурий“ – имперското разузнаване – в последните дни на Таанската война. Ефективен, безстрастен войник, той беше продължил службата си под командването на Тайния съвет. По-късно, като част от политическа интрига, дори бе издигнат за младши член на Съвета.

Но когато Императорът се завърна, Пойндекс предаде Съвета на Империята. Всичко, което поиска – знаеше какво би могъл да поиска, – беше да запази живота си. Нямаше каквото и да е отношение към убийството на Императора. Нито публично беше взимал участие в различните чистики и зверства, извършени от Съвета.

Императорът прие предложението – и Тайният съвет получи удар в гърба, а Пойндекс изчезна в затънтените краища на Империята.

– Не показваш, че си изненадан – каза Императорът.

– Сир... Може ли да говоря открито?

Сега Императорът млъкна. Пойндекс избра да изтълкува това като разрешение.

– Учуден съм само, че все още съм жив, ваше величество. Когато наредихте да се върна тук, на Първичен свят, бях сигурен...

– Не – прекъсна го Императорът. – Ако ми трябваше трупът ти, всичко щеше да е уредено тихо и в мига на големия ми гняв. Реших, че периодът на междуцарствие няма да бъде отбелязван с показни процеси. Освен това си спомням, че беше много ефективен началник на разузнаването. Сега имам нужда от услугите ти. Искам да оглавиш този новосформиран отдел, Вътрешна сигурност. Ще се ръководи малко по-различно от „Меркурий“. Агентите са и ще продължават да бъдат набирани не през военните канали или свързаните с тях подразделения. Те трябва да положат клетва на вярност към мен, лично, а не към Империята. Техните задачи и задължения ще се знаят само от мен. Единственото задължение, с което са натоварени, според обществеността или поверителните доклади, е моята защита. И аз смятам да ѝ дам възможно най-

широка интерпретация. Всички мисии на ВС ще бъдат назначавани от мен и изпълнението им ще се докладва само на мен. Няма да има други брънки във веригата на командването. Отделът ще има най-висок приоритет в мисиите си. Всички доклади ще бъдат единични копия с гриф „строго секретно“ или ще се докладват устно. Няма да има никакви записи в Имперските архиви. Сега... какъв е вашият отговор?

– Нямам голям избор, ваше величество – каза Пойндекс. – Самото знание за съществуването на подобен отдел може да бъде... притеснително. И...

Той потупа предложението на бюрото.

– Този план и проблемът, който трябва да разреши, е определено нещо, което никога не трябва да става публично достояние.

– Разсъдението ти е правилно. Ти си всъщност единственото същество освен мен, посветено в проблема и планираното решение – заявя Императорът. – Но преди да приемеш, имам един въпрос. Какво ще те спре да ме предадеш, както предаде Съвета?

Последва дълга тишина. Пойндекс стана и започна да крачи нервно.

– Ще ви отговоря, сир – заговори накрая, – въпреки че предпочитам да не обсъждам собствените си странности. Намирам темата за... смущаваща. Може би ако ми разрешите една история – притча – това ще помогне.

Пойндекс си пое дъх.

– В началото на шпионското обучение се разказва историята за известен майстор на шпионажа. Служил е на древен земен император. На него се приписва създаването на модерния шпионаж, всъщност всеки човек шпионира брат си и бива шпиониран от него. Владетелят, впечатлен от уменията му, решил да го награди. Мъжът искал само едно – маршалски жезъл. Императорът бил шокиран от предложението и отказал. На шпионите не се полагат наградите на честните войници. Нито – добавил той – им се полага публична слава.

– Мъжът е бил Фуке, а името на диктатора – Наполеон Първи – каза Императорът.

– Знаете за случката, сир. Е, историята се разказва, за да обезкуражи желанието на младия разузнавач да търси слава. И смятах, че съм я приел присърце и съм се научил да потискам каквато и нужда да изпитвам да се появя в публичното пространство, както и всяка друга емоция, която пречи на едно същество да бъде ефективно. Но когато покойният господин Кес ми отправи предложението да бъда издигнат като член на Тайния съвет, предложение, което беше продиктувано в голяма степен

от личните му интереси, аз научих, открих, че все още съм амбициозен. След падането на Тайния съвет се справих с тази си слабост.

– Наистина ли? – зачуди се Императорът. – Амбицията е като хидра.

– Има ли значение, сир? – попита Пойндекс. – Защото за разлика от онези глупаци от Тайния съвет, много се съмнявам, че някога ще ми оставите възможност да ви предам.

Императорът кимна. Просветлен – или боязлив, – егоизмът беше приемлива мотивация. Особено за задачите, които имаше наум за Пойндекс.

– Приемам предложението ви, ваше величество. Разбира се, че го приемам. Всъщност съм поласкан.

– Добре. Ще зачисля под твое командване достатъчно хора. Някои от тях ще имат също толкова... сиви предистории. И някои от тях ще получат задачи, за които не е нужно да знаеш нищо.

– Разбирам, сир.

– Също като тази – Императорът посочи предложението. – Имам три въпроса, свързани с него. Трябва ли да знаеш повече за устройството?

– Не, сир... И ще откажа да слушам разяснения за него. Самото знание за това е достатъчно рисковано, за да застраши оцеляването ми.

– Смяташ ли, че задачата може да бъде изпълнена?

– Да – отвърна Пойндекс сухо. – Извършвали сме доста по-сложни процедури за двойни, тройни агенти и предатели, ваше величество.

– Добре, много добре – кимна Императорът.

– Ще ни трябва около месец, за да съберем екипа, сир. Вероятно два цикъла за извършването на самата работа и, разбира се, пълна изолация – отбеляза Пойндекс.

– Вече мислих по въпроса. – Императорът се пресегна към бюрото и вдигна предложението. Взе запалка, включи я и задържа хартията срещу ѝ. Листовете веднага пламнаха и се превърнаха в сива цепел. – Мясото ще бъде древната Земя.

Пойндекс се изправи, отдаде чест и излезе. Императорът се загледа след него. Беше жалко, че никога нямаше да предложи на Пойндекс наградица или да му сготви вечеря, когато планът бъдеше завършен, както беше правил с Йън Махони или Стен. Но това беше отдавна, а сега бяха други времена.

14.

– Какво си се разкикерчил като хрътка, млади Стен. Не разбирам защо се косиш – каза Алекс. – Те нямат избор в случая. Така е повелил Императорът.

– Това не го прави по-лесно – отвърна Стен.

– Съгласна съм с Алекс – намеси се Синд със своите фашистки виждания, възприети от Бор. – Знам, че не ти е приятно просто така да им заявиш, че съдбата им е решена. Щом идва нов водач, те трябва или да се съгласят, или да преглътнат недоволството си и да се подчинят. Но не виждам начин да захаросаш горчивия хап. Това са фактите и те ще трябва да ги приемат.

– Не търсех захарче – заяви Стен.

– Вразуми се най-сетне, момко – сгълча го Алекс. – Нашата приятелска четворка ще се изтърси тук всеки миг.

– Ето как виждам нещата – поде Стен. – Когато д-р Искра пристигне – а все още нямам идея кога точно ще пристигне, по дяволите, – както и да е, когато пристигне и поеме командването, нещата могат да отидат към дракх много бързо. Какво ще стане, ако всички решат да кажат на Императора да сложи новия си безстрашен водач там, където слънце не огрява?

– Императорът ще ги смаже – каза Синд с равен глас.

– Вероятно – съгласи се Стен. – И все пак. И по-странни неща са били правени. Включително масови самоубийства. Предполагам, не са вярвали, че ще се случи точно на тях.

За миг се замисли за милионите мъртви и ужасното разрушение, което таанците сами си бяха причинили.

– Искам да го направя, както трябва – продължи той. – Иначе ще завършим с гражданска война между шест страни. Целта ми е изборът на Императора да се приеме. Трябва да ги накарам да се боят да отхвърлят д-р Искра.

Синд не разбра.

– Ако всички са толкова луди – а от това, което видях, всички създания в този забравен от Сарла куп могат да бъдат освидетелствани, – няма ли страхът само да засили проблема?

Алекс се замисли.

– Не бързай толкова, моме. Нашият Стен подостря богомолската си проникателност. – Сетне се обърна към Стен. – Не можем ли да

направим проблема личен, момко? Страхът наистина може да накара човек да се стресне. Но добави вина към него и ще се озовеш пред пълни пъзльовци.

Стен погледна приятеля си.

– Ха, целунете ме, д-р Рюкор – засмя се той.

– Толкова съм трогнат – подсмъркна Алекс.

Но Стен не му обърна внимание. Той набързо съставяше план на играта. Докато всичко идваше на мястото си, комуникационната линия изжужу.

Беше време.

– Преди да започнем, господин посланик – подхвана генерал Даул, – ние четиримата бихме искали да изразим... – среброкосият джохианец се огледа нервно из голата стая, която Стен беше избрал за срещата – благодарност за вашето... хм... гостоприемство.

Стен нарочно погледна към циферблата на часовника на далечната стена. Беше единствената украса.

– За мен е удоволствие – каза той с отегчен глас. И забарабани с пръсти по масата.

– Знаем, че сте зает човек, господин Стен – обади се Мениндер, като го погледна доброжелателно през древните си очила. – Ето защо веднага щом получихме известие, че искате да ни видите, се събрахме заедно, за да изковем малка презентация.

– О? – беше всичко, което каза Стен.

– Много сме горди от това, което сътворихме – намеси се генералът. – Всъщност лично аз гледам на това като на исторически момент. – Той побутна напред наръч документи. – Тук е планът ни за ново правителство. И четиримата сме го подписали. Мисля, че ще бъдете впечатлен от положените от нас усилия.

– Трябва само да го съгласуваме с родните светове – добави Дайатри, водачката на богазите.

– Мога да гарантирам за суздалите – излая Ютанг.

Стен се намръщи над документите и ги побутна подозрително с пръст.

– Нещо не е наред ли? – попита Мениндер. Инстинктите за опасност на стария торк се задействаха. Беше се притеснил леко, когато Стен ги беше въвел в тази бяла стая. Тя имаше враждебно излъчване. Напомняше му на стая за разпити. Той забеляза, че стените са

достатъчно дебели, за да задържат всеки вик. Единствената мебел беше дългата бяла маса, около която седяха. И пет твърди стола.

– Сигурен ли сте, че искате да ми дадете това? – попита Стен, като побутваше въпросните документи.

– Разбира се, че сме сигурни – потвърди генерал Даул. – Това е основата, казвам ви, основата на нашето бъдеще.

Стен безмълвно се вторачи в него.

Генералът се почувства неудобно под този поглед. Обърна се към Мениндер.

– Нали и ти каза същото?

– Тихо, генерале – предупреди го Мениндер.

– Защо да мълча? Тук сме, за да изразим явно възгледите си, нали така? Да бъдем твърди, но справедливи. Съгласихме се, нали?

– Ти говориш, говориш, говориш – обади се Дайатри, като схвана накъде духа вятърът. И определено довяваше лоша миризма.

Но Даул все още продължаваше по пътя на саморазрухата.

– Няма да поема цялата вина – проплака той. – Не е моя вината! Господин посланик, моля ви...

– Искате ли да си ги вземете? – попита Стен с по-благ тон и побутна документите към генерала. – Ще се престоря, че никога не съм ги виждал.

– Разбира се. Няма проблем. Много дракх, така или иначе – бърбореше Даул, докато взимаше документите.

– Какво ви притеснява, господин посланик? – попита Мениндер. – Как можем да ви улесним в мисията ви?

– Като ме осветлите за две неща. Първото е въпрос на чисто любопитство. От страна на Вечния император, мога да добавя.

– За какво става дума? – попита Мениндер.

– Празничната вечеря, която сте подготвили в чест на Какана. В онази трагична нощ.

Мъртва тишина изпълни стаята. Хванах ви, каза си Стен. Той остави тишината да тегне още дълго време.

– Вие сте били сред присъстващите, нали така? – попита накрая.

– Ъ... ами... аз пристигнах ужасно късно – смънка Даул.

– Значи сте били там – каза Стен. Твърдение.

– Разбира се, че бях. Няма нищо подозрително в това, нали?

– Кой е казвал нещо за подозрение? – попита Стен. Той хвърли на Даул изучаващ поглед, с който сякаш го питаше защо има толкова виновен вид.

– Точно така – каза Даул. – Не го направихте. Искам да кажа...

– Да, господин Стен. Всички присъствахме – прекъсна го Мениндер.

– Странно – промърмори Стен.

– Приятелско събиране само – обясни Дайатри. – Странно ли да има само приятелско събиране там, откъдето идва?

Стен не обърна внимание на думите ѝ.

– И Каканът не проявяваше никакви признаци, че е болен? – попита той. – Малко блед и слаб, може би? Или... може би в избухливо настроение?

– Защо да бъде гневен? – излая Ютанг. – Беше просто приятелска вечеря.

– Мисля, той много щастлив преди умре – добави Дайатри. – Не гневен. Казва голяма шега. Ние се смя-ли. Ха-ха. Ха-ха. После той умря. Ние всички много тъжни, че се случило. Плакали.

Стен отново промени подхода.

– Прегледах календара със срещите му – съобщи той. – И вечерята не беше вписана там.

– А, тя беше решена в последния момент – каза Мениндер бързо.

– Предполагам, че това обяснява тази малка загадка – кимна Стен.

– Това ли ви тревожеше? – попита Мениндер. – Календарът със срещите?

– Не мен – уточни Стен. – Вечния император. Ако не сте забравили.

– Да. Разбира се – каза Мениндер. Той свали очилата си и ги избърса с кърпичката от джоба си. – Има ли други загадки, които можем да разрешим?

– Не. Не мисля. О! Да. Още нещо. Мястото, където тази прословута вечеря се е състояла? На кого принадлежи?

– На мой приятел – обясни Мениндер. – Каканът искаше уединение. Аз го уредих.

– В торкския квартал? – попита Стен.

– Защо не?

Стен се вгледа в Мениндер. Не отклони очи, докато Мениндер не започна да се поти. След това огледа останалите, лице по лице, като изучаваше всеки внимателно. Остави напрежението да се нагнети, докато то не се превърна в свръхнапрегната топка от кинетична енергия, която очаква да бъде освободена.

После я запрати:

– Защо не, наистина.

Престори се, че не забелязва как четири много разтревожени същества си поемат въздух.

– А сега, основната причина, поради която ви събрах тук – каза Стен.

Даул, Мениндер и останалите се приведоха напред, за да чуят какво има да им казва посланикът. Той владееше напълно вниманието им.

– След подробно изучаване и дълго обмисляне Императорът е открил решение на вашата дилема. И съм сигурен, ще се съгласите, че е брилянтно решение от негова страна.

– Сигурен съм, че е така – каза Даул, готов да се съгласи с всичко в момента.

Мениндер изтриваше потта от челото си, докато Дайатри и Ютанг бяха заети да броят греховете, които Стен не беше успял да надуши.

– Благородни същества – поде Стен. – С радост ви известявам, че Императорът лично е избрал съществото, което да ви води в новата епоха на благоденствие... Името му, благородни същества, е Искра. Д-р Искра – Стен огледа стаята разсеяно. Планът му беше проработил. Нямахме и най-малък намек за възражение.

– Добър избор – потвърди Мениндер. – Всъщност, спомням си, че името му беше споменато в нощта на вечерята, която обсъждахме по-рано. Не е ли така, генерал Даул?

Даул потрепери. Отново проклетата вечеря!

– Да, точно така. И ние сме поласкани, че Императорът е проявил интерес към нашите дребни дела.

– Кога се очаква? – поиска да узнае Мениндер.

В този миг огромен кораб мина над тях и се устреми към космодрума. Екотът от свръхзвуковата вълна разтърси посолството. О, по дяволите, помисли си Стен. Точно навреме. И продължи най-невъзмутимо.

– Докато говорим, благородни същества, докато говорим.

15.

Д-р Искра пристигна с внушителна помпозност, макар и малко преждевременно. Стен би предпочел тази креатура на Вечния император, този очакван диктатор да пристигне няколко цикъла след като различните интриганти осъзнаят, че никой от тях няма да бъде номиниран за заместник на Какана – и да реши как ще играе оттук нататък.

Но беше научил преди много време, в началото на имперската си

служба, важния урок, че в истинския живот трябва да събираш желанията си в едната си ръка, а всички неприятности – в другата, и да видиш коя ще се напълни първа.

Гърмежите, съпътстващи пристигането на д-р Искра, бяха от показно кръжене преди кацането. Стен успя да събере Алекс и гурките и да накара Синд да намери достатъчно трезви Бор за делегацията по посрещането на космодрума. Освен това докара и два снимачни екипа, в случай че никой друг не се е сетил да запечата историческия миг.

Два тежки крайцера надвиснаха над площадката за кацане, маклийновите им генератори съскаха, защитаващите ги разрушители и постовите тактически кораби обикаляха около тях. Четири флотски транспортни кораба се спуснаха на полето. Рампите се разгънаха и гравилихтерите се изсипаха навън, като се разпръснаха в пръстен от охранителни войски, докато се движеха. Други войски оформиха вътрешен щит в площта, очертана от транспортните кораби.

Стен, Алекс и Синд оглеждаха с критични очи.

– Гвардейците – посочи Алекс. – Все още не са се възстановили от войната и чистките на Тайния съвет.

– Алекс – отбеляза Стен меко, – някога хрумвало ли ти е, че никой отдел, към който сме били назначавани, сега не може да се мери на малкия пръст и на най-последния редник, когото познаваме? Поне ако си спомням правилно?

– И какво лошо има в това? – попита Килгър обидено. – Напълно вярно е, нали?

– Гррр... – Стен пристъпи напред, ограден от впечатляващите гурки и Бор, когато най-големият от крайцерите се приземи в центъра на площадката, оформена от транспортните кораби.

Гвардейци в униформи се изсипаха на рампата и се строиха, докато Стен стигне до тях. Командирът на крайцера и командирът на Имперския гвардейски батальон поздравиха посланика. Батальонът беше подразделение на Трета гвардия, част, с която Стен никога не се беше срещал, нито знаеше особено много за нея. Веднъж, преди много време, прикритието му като агент от „Богомолка“ беше на разжалван офицер от Трета гвардия и той се чудеше, забавлявайки се, дали това разжалване го няма в досиетата на частта. Имперското разузнаване обикновено подготвяше прикриващите истории много внимателно. Стен се надяваше да не го е сторило – не искаше да обяснява на полковника от гвардията, изпълнителен, ако и дебелоглав човек, наречен Тим Джерети, защо имперският пълномощен посланик в неясното минало е бил разжалван

за зверства, прикриване на доказателства и каквито други престъпления е изисквала фалшивата му самоличност.

Сух, горещ вятър премина през полята, докато д-р Искра се спускаше по рампата.

Лицето на никого не се промени. От страна на новодошлите имперски сили това се дължеше на факта, че го познаваха. Стен обаче беше впечатлен от професионализма на собственият си отряд. Всичко, което чу, беше тиха въздишка от Килгър, потиснато синусоидално изквичаване от Ото, и много тих коментар от Синд, която явно трябваше да презрелата усвоените от Бор мародерски склонности и възмутителен език.

– Проклятие – прошепна тя. – Изглежда като побъркан съдия, който носи латексови гащи под дрехите си. С розови връзки.

Описанието ѝ беше точно.

Д-р Искра на двадесет метра разстояние не изглеждаше особено впечатляващ. Не беше висок. Беше слаб. Носеше обикновени, торбести цивилни дрехи, с които всеки нискобюджетен филм би удостоил някой разсеян професор. Професор, реши Стен, по скрити течения на подсъзнателната мисъл и приапическите представи на аграрните неримуващи поети, за които не сте чували. Оплешивяващ, във времена, когато естествената коса беше лесно добавян или премахван козметичен аксесоар. Малкото му останала коса беше сресана или разстлана над темето му с цел да го скрие.

На двадесет метра – смешна или трагична фигура.

На три метра образът се промени, установи Стен.

Д-р Искра изглеждаше заплашителен. Стен не можеше да каже защо. Може би заради твърдия поглед на стоманеносивите очи, които сякаш никога не примигваха и не се отклоняваха. А може и заради малките белези около лишената от устни уста на Искра. Или заради факта, че никоя от чертите на лицето му не се връзваше с усмивка.

Искра беше обграден от обичайните цивилни помощници и последователи, които всеки политик в изгнание събира.

Стен се поклонил, за да поздравил. Искра не му отвърна.

– Ти си Стен, да? Много добре. Достатъчно с тази церемония. Има много работа за вършене. Искане незабавно да бъде закаран до двореца, да?

– Грависледовете на посолството ни очакват – каза Стен.

– Не. Не. – Искра се обърна към полковник Джерети. – Искане шест тежки гравилихтера. Ще се возят във втория. Първият трябва да има окачени флагове като примамка. Една рота от батальона да обезопаси пътя.

Втора рота да се настани на Площада на Каканите и да очаква пристигането ми. А трета рота да осигури охраната на самия дворец. Моите покои, разбира се, ще бъдат тези, ползвани от покойния узурпатор. Нека ги разчистят. Искам по един войник за всеки слуга, докато не успея да ги преценя лично.

Полковник Джерети отдаде чест и изрева заповедите, очевидно без да проумява, че повечето държавници или не разбираха нищо от охрана, или пък искаха минимално количество телохранители да ги делят от обожавщата ги тълпа. Или може би Джерети беше свикнал на подобни искания от страна на Искра. Стен се зачуди дали докторът си води и някой, който да опитва храната му.

Искра се обърна към Стен.

– Както казах, очаква ни много работа. Моля да ме придружите до двореца, за да обсъдим как най-добре да осъществим поемането на властта, така че да не възникнат безредици.

Стен се поклони още веднъж. Лицето му беше безизразно като това на Алекс, Ото или Синд.

На Площада на Каканите ги очакваше приветстваща група. Тъй като всички бяха хора, трябваше да са събрани от Даул или Мениндер. Най-вероятно, като се имаше предвид колко време отнемаше на министъра на отбраната да схване напълно ситуацията, това беше една от групите на Мениндер.

Искра се изкачи бавно, наясно, че е записван от снимачните екипи, по стълбите към главната тераса на двореца. Обърна се и се вгледа надолу към приветстващата група. Стен се зачуди дали няма да произнесе реч. Но Искра само кимна отсечено сякаш просто приемаше своето, и се обърна към очакващата официална процесия, която включваше цялата палитра от джохиански водачи, както и представителите на богазите и суздалите.

Очите му ги огледаха внимателно като камера. И също толкова безстрастно. Той кимна отново.

– Благодаря ви, че ме приветствахте с добре дошъл у дома – каза той. – Утре ще се срещнем, за да обсъдим как тези от вас, които са квалифицирани, ще ми помогнат да въдворя Новия ред в нашия куп. Сега съм уморен. Ще ям, ще си почина и ще прегледам бележките си.

Без да изчака отговор, той влезе през двукрилата висока порта, която водеше към двореца. Стен го последва.

Няколко гвардейски офицери и един уплашен джохиански дворецов подлизурко ги посрещнаха вътре.

– Аз съм... – започна подлизуркото.

– Ти си Нулимер – прекъсна го Искра. – Беше майордом на Какана. Както и твоят баща. А неговият баща преди това е служил на онова прасе, което е създало Какана.

Нулимер изглеждаше готов да припадне.

– Освен това – продължи Искра, – си предупредил веднъж баща ми на дворецов прием, че Каканът не говори добри неща за него.

Нулимер се втрещи, очевидно не можеше да си спомни за случая, после се окопоти.

– Да – продължи Искра. – И ще бъдеш възнаграден за това, въпреки че твоето предупреждение не е било разгледано с подобаващото му внимание. Мога само да се надявам, че ще ми служиш също толкова вярно, колкото на онзи злодей.

Нулимер понечи да падне на колене. В същия миг Искра се озова до него и го повдигна.

– Не, човече. Няма да има коленичене в този нов ред.

Искра се обърна сякаш сега говореше на тълпата вън или пък на важните особи, които се суетяха на терасата.

– Виждате ли? Всичко се знае. И всичко ще бъде възнаградено – гласът му се сниши. – Или наказано.

После по-силно:

– Всичко!

Той се обърна пак към майордома.

– Чу. Сега, върви. Кажете в кухнята, че ще ям. Ще пратя по този офицер тук месечното си меню.

Нулимер, последователно изчервяващ се и греещ от възхита, успя да излезе тромаво от залата. Искра се обърна към един от помощниците си.

– След това малко представление той ще ми служи добре. Но проверете стаите му – в случай че оценката ми е била погрешна.

Помощникът кимна и подаде на Искра напечатан лист. Искра го връчи на един от гвардейците.

– Това е, което ям – поясни той. – Моля предайте го на готвачите. И ги уведовете, че тази диета, разбира се, не се отнася за банкети или други специални случаи.

За миг на лицето на Искра изплува нещо, което можеше да мине за усмивка, после то придоби предишното безстрастно изражение.

Стен не можа да се въздържи. Спря до имперския войник и погледна към листа. Съдържаше цикъл от менюта, с бележка в края, че менюто трябва да бъде повторено. Успя да види предвиденото за един ден:

Закуска

Черен хляб
Билков чай

Обяд

Зеленчукова супа
Минерална вода

Вечеря

Супа от бели дробове
Ядки със зеленчуци
Градинска салата, без подправки
Сметанова торта
Една чаша обикновено бяло вино „Рурикдоктор“

Преди лягане

Подпомагачи храносмилането бисквити
Билков чай

Стен се надяваше, че всякакви съвещания с имперския посланик по време на ядене ще се смятат за специален случай. Особено вечерното хранене. Стен подозираше, че супата от бели дробове бе включена, за да напомня на Искра за бедните му дни в изгнание. Едва ли беше възможно да я харесва.

Но сметановата торта? Може би това беше единственото удоволствие, което Искра си позволяваше. Стен си даде сметка, че ако някой го избере за диктатор, щеше да мисли за наложници, силни питиета, халюциногенни вещества или порочна компания. Но всеки тиранин с вкусовете си.

Искра чакаше. Изглеждаше нетърпелив. Стен побърза да го застигне.

- Това, предполагам, е била спалнята на Какана?
- Да – побърза да отговори един от суетящите се помощници.
- Тогава ще бъде и моята. Обаче ще направим малки промени.
- Разбира се, докторе.

Искра се загледа замислено в голямата зала.

– Първо, махнете това ужасно легло. Няма да следвам сексуалните навици на този червей. Знаете на какво спя. И тези картини. Изхвърлете ги. Дайте ги на музей или ги изгорете. Няма значение. Едва ли ще ни остава време за величествени представления на жалкото ни минало. Накарайте да ги заменят със стенен екран. Проектор за карти на тази стена. Хранилища за фишове и книги на другите стени. Трябва да преместим тази камина в съседната стая, тя ще бъде бойната ми зала. Сега напуснете. Ти, И Дийн, се върни на имперския кораб. Уведоми останалите ми служители, че могат да се пренесат в двореца. Накарай имперските сили да осигурят охраната за преминаването.

Помощникът кимна – също толкова отсечено като Искра. Може би това беше тяхната версия на отдаване на чест. Излезе. Вратите се затвориха и Стен и Искра останаха насаме.

Искра мина направо на темата.

– Поддържате ли връзка с Вечния император?

– Да – отговори Стен.

– Той ви е дал инструкции, нали? Че аз трябва да получа пълната ви и безрезервна подкрепа?

– Налага се да ви поправа, докторе. За да избегна бъдещи недоразумения. Беше ми наредено от Императора да ви осигуря пълна подкрепа. Обаче нито аз, нито някой член на посолството ми се намира под ваше командване. Дошли сме тук, в Алтайския куп, за да представяме Императора, Империята и нейните интереси и граждани. Тук сме също така, според имперските инструкции, за да се уверим, че мирът ще се запази и стабилно правителство ще поеме властта.

– Различни думи – каза Искра. – Същото значение.

Стен реши да не спори.

– Мога ли да запитам за непосредствените ви намерения?

– Възнамерявам този куп да заживее в мир, както казахте преди малко. Освен това възнамерявам бруталностите, несправедливостите и злините на Какана и неговите лакеи да приключат незабавно.

– Достойна цел – заяви Стен малко по-мекко.

– Благодаря.

– Използвахте фразата „Нов ред“ два пъти в мое присъствие – продължи Стен. – Какво точно означава тя?

– Не познавате моите трудове? Моите анализи?

– Извинете ме. Напоследък бях зает да пазя малките огньове да не се превърнат в пожари. И научих за предстоящото ви пристигане едва

наскоро.

– Трябва да ги прочетете – препоръча му искрено Искра. – В противен случай е невъзможно да разберете Алтайския куп, камо ли да ми помогнете да го управлявам.

– Тогава ще го направя. Незабавно. Но да се върнем на това, което казахте току-що. Вие смятате да управлявате купа. Простете невежеството ми. Каква форма обаче ще има това управление? По-точно, колко представително ще бъде вашето правителство?

– Много – заяви Искра решително. – Няма да прилича по нищо на тиранията на Какана. Но едно нещо, посланик Стен. Тъй като сте от цивилизован свят, не правете грешката да антропоморфизирате съществата от този куп.

Цивилизован свят, помисли си Стен. Вулкан? Направена от хора планета на робски труд и внезапна смърт? Лицето му остана невъзмутимо, докато Искра продължаваше.

– Разберете, че никой от нас, торките, джохианците, суздадите или богазите, никога не е познавал демокрацията. Съществата тук могат да плачат за нея, но в действителност тя е невъзможна за тях. Нещо като да очаквате от слепеца по рождение да си представи залеза, да? Моят Нов ред означава определен тласък в правилната посока. Насочване. Това е единственият начин за нас да постигнем свободата си. Не по мое време, разбира се, вероятно не и в това на неродените ми синове. Но ще дойде. Това е клетвата, която дадох на гроба на баща ми и на която се посветих, когато Каканът уби моя брат. Алтайският куп ще бъде в мир. И моята свещена вяра ще стане реалност – независимо от цената за това поколение! Не може да има истински Героизъм или божественост без жертви по пътя!

Очите на д-р Искра блестяха в червено, отразявайки слънцето, залязващо навън.

16.

– Защо – зачуди се Килгър – имам усещането, че това са пълни глупости?

Той посочи към стенния екран, който показваше терасата на двореца на Какана. Трябва да се науча да сменям наименованията, каза си Стен. Сега д-р Искра носи короната.

Доктор Искра беше застанал на терасата, с вдигнати ръце и бегла

усмивка на лицето, докато под него площадът изригваше в приветствия.

Зад него се намираха алтайските първенци. Хората имаха същото изражение на доволно облекчение, когато чуха за издигането на Искра. Стен не познаваше достатъчно добре богазите и суздадите, за да разчете техните емоции. Значи този голям митинг, реши той, е просто за да се произнесе необходимата реч при смяната на командването – когато някой поема водачеството на нова част, се изисква да се срещне с по-низшестоящите офицери и да се направи на добър. После, малко по-късно, се даваше зелена улица на терора и главите започваха да се търкалят.

Приветствените възгласи затихнаха и Искра продължи речта си.

– ... време на изцеление. Време всички ние да напуснем миналото, мрачните сенки на отмъщението и да се обединим, като дръзко положим основите на бъдещето за нас и нашето потомство. Всички сме от Алтайския куп. Споделяме едни и същи системи. Същите планети. Но вместо да осъзнаем общата си съдба, губим силите си в необосновани дрязги заради забравени причини. Мразим съседите си, защото техният генетичен код се различава от нашия. Но всички ние идваме от универсалната плазма, независимо от вида си или родната си планета. Познаватте ме. Знаете, че уважавам справедливостта и честта. Знаете, че прекарах години в изгнание, като се борех с всички сили да сваля отвратителния Какан. И успях.

– Как не. Само ти и малък апоплектичен удар. След малко ще започне да твърди, че е измислил АМ2 и скоча, отгоре на всичко – промърмори Килгър.

– Сега е време за следващата ни задача. Сега е времето всички ние...

Стен изключи звука и остави Искра да жестикулира мълчаливо. Той и Алекс бяха сами в апартаментите на посолството, заделени за посланика. Апартаменти, които бяха проверени от гледна точка на сигурността и непрекъснато се прочистваха от подслушватели.

– Мислиш, че е глупак – каза на Алекс, – защото е.

И посочи големия куп от фишове и извадки.

– Да не би да си прочел всичко това?

– Прочетох няколко. Прегледах набързо другите. Искра не е напълно ясен, когато пише. А се слави като блестящ оратор.

– Проклетникът изобщо не успя да ми вдигне адреналина, дори не го накара да се размърда – съгласи се Алекс.

– Нито пък моя. Доколкото мога да преценя, а аз определено не съм политически философ, главната му теория е, че първо трябва да се

изкорени всичко, което Каканът е направил, а след това да се реши какво ще се прави по-нататък. Този Нов ред, казва той някъде, „трябва да остане податлив и чувствителен към промяната и предизвикателството“. Обича асонанса.

– Да, голям глупак е. Дори не знае дали принадлежи към педалите или не. И разбира се, този, който е най-податлив на промяна, е добрият д-р Искра.

– Разбира се. Той е пътувал. Начетен е. Направил е сравнителен анализ на всички политически теории, включително и на тази на Императора. Не знаех, че Императорът го е избрал за един от териториалните управители на Таанската слънчева система след войната. Справил се е добре – поне според него.

– Не се учудвам – каза Алекс. – Таанците не разбират от нищо освен от хомот на врата след управниците, които са имали. Доктор Искра – по дяволите, дори един злодей би минал за либерален там. Ами истинският проблем? Всички тези раси, които не се чувстват щастливи, докато не прережат гърлата на някого от другите? Доктор Искра има ли план как да сложи край на това?

Стен поклати глава.

– Говори често за равенство. Но някак излиза, че определени личности в Алтайския куп са по-извисени от други.

– И нека позная. Искра, като джохианец, вярва, че джохианците превъзхождат всички останали.

– Правилно.

– Направо прекрасно. Пази се от новия шеф. Същият е като стария. А Искра е златното момче, лично избрано от Императора. Не ми пука, че е диктатор, Бог знае, че ти и аз през годините сме издигали поне десетина такива. Но не съм очарован, че момъкът няма и най-малка представа що е тактичност или търпение. Обзалагам се, че е от хората, които искат целия свят, при това незабавно.

– Ще трябва да живея с този избор – сви рамене Стен. Загледа се в екрана и подчертано ентусиазираните същества, които стояха зад Искра. – Чудя се какво точно – освен приятни общи приказки – е казал Искра на жалкия си парламент... Има ли някой, когото можем да подкупим?

Килгър се замисли.

– Всички, с времето. Но ако исках муха на тази стена тутакси, бих започнал с Мениндер. Стори ми се, че беше хвърлил око на възможността да вземе властта повече от останалите. И май още не се е отказал.

– Съгласен съм – каза Стен. – Виж дали не можем да го превърнем

в приятен надежден източник.

– Няма проблем – отвърна Килгър и замълча. После, внезапно и без връзка с предишната тема, подхвърли: – Някога позволявал ли си си да се запиташ дали нашият безстрашен водач не е заболял от слабоумие?

Стен потръпна, сякаш леден повей го беше докоснал. Не отговори, отиде до бара и наля две големи питиета. Не скоч, не и стрег. Чист кил, който беше свикнал да пие като полеви войник. Подаде едната чаша на Килгър.

– Ако е така – каза Стен, след като отпи от питието си – и доктор Искра е пример за това, бъдещето ще изглежда като това тук – той махна с ръка към широкия прозорец, отвъд който се виждаше поредната бурия, вилнееща над столицата.

– Не се коси, момко – промърмори Килгър, като пресуши чашата си и изчака Стен да стори същото и да налее още. – Ние сме имперските ударници, нали? Така че ако това е предвестникът, няма да оцелеем да видим останалото.

Стен не се почувства по-добре.

– Сега – каза той, като последва примера на Алекс и пресуши чашата – ще имаме удоволствието да видим как точно доктор Искра показва твърдата си ръка – и какво се случва с тези, които не се съгласяват с него.

– Знам отговора и на този въпрос – заяви Килгър. – Проклетникът е идеалист. Което значи, че ще газим в кръв до коленете. Шест месеца и всички ще се вглеждат назад в миналото и ще си спомнят колко добър, разбиращ и отзивчив е бил покойният Какан. Само гледай. Готов ли си да приемеш облога ми, че Искра не е нищо друго, освен коварен и потаен психопат?

Стен поклати глава.

– Както сам каза, луд съм, но не съм глупав. Пък и се намирам тук от самото начало. Не. Не мисля, че доктор Искра ще бъде запомнен със сладостта и светлината си.

– На вас, благородни същества – говореше доктор Искра, – знам, че мога да представя бъдещето без увъртания. Вие сте професионалисти, ученици на неизбежния исторически процес, и сте загрижени също като мен да донесете слава на Алтайския куп.

Разнесе се тих шепот. Можеше да се приеме, че слушателите се съгласяват.

Имаше само петнадесет души в огромната аудитория. Тя беше част от казармения комплекс, известен преди като седалище на Каканската лична гвардия, щателно подбрана елитна част, чиято основна функция се състоеше в това да охранява живота на покойния Какан, притежанията, роднините и приятелите му. Стените бяха наскоро преобоядисани и с нови стенописи, които показваха войници от личната гвардия да служат на своя повелител, те чакаха, с изправени дръзко глави, на барикадите срещу неизвестен враг. Помагаха на невинни цивилни да се измъкнат от беда. Всички войници и всички цивилни на стенописа бяха джохианци.

Петнадесетте същества бяха сред петнадесетте най-високопоставени създания в армията на Какана. Но не най-високопоставените петнадесет офицери. Искра ги беше подбрал внимателно.

Всеки от тях беше получил устна заповед да очаква специална задача. Един по един, без служители или помощници, те бяха посрещани от представители на Искра и докарвани в сигурния комплекс.

Всички бяха военни от кариерата. Всички произхождаха от семейства, служили дълги години на това, което Каканът беше нарекъл „Държавата“. И всички бяха джохианци. Искра не желаше присъствието на неколцината торки, суздали и богази, които бяха заслужили звездите си.

Сред тях беше и висок среброкос човек. Генерал Даул. Той се стараше с всички сили да остане незабелязан, докато не види накъде духа вятърът.

– Ние от Алтайския куп сме същества, които генетично желаят скали, за които да се хванат, когато приливите на промяната ги застигнат. Една от тези традиционни скали трябва да бъде армията – но тя никога не е станала такава опора при Какана или баща му. В нея са съществата, готови да защитават целостта на държавата с цената на живота си, безрезервно. И това са не само войниците, които се сражават, но и тези, които посвещават целия си живот на службата, за да им помагат. С такива същества аз израснах като дете и може би инстинктивно ги обичам и уважавам. Трябва да призная, но не искам думите ми да напускат тази стая, че горко плаках, когато разбрах, че здравето ми не позволява да стана войник.

Искра замълча, а очите му се плъзнаха по лицата наоколо. Задържаха се върху Даул за миг. Достатъчно, за да изплашат генерала. Даул кимна и се опита да докара подобавашо за случая изражение.

Искра продължи.

– Разбира се, когато пораснах още малко и научих за ужасните престъпления, които всеки войник беше длъжен да извършва при

управлението на Какана, когато баща ми и почитаемият ми брат откриха, че съм достатъчно съзрял, за да ми кажат истината, без да се безпокоят, че ще я разкажа на други, бях много благодарен за болестта си. Но аз се отклоних. Нямаме много време. Вие сте петнадесетте души, на които смятам да се опра при създаването своя Нов ред. Вие представяте армията. Но не боклука, който Каканът наричаше своя армия и флот. И всички сте джохианци.

Искра млъкна и остави тишината да се проточи, докато на всички им стане неловко.

Всеки, който беше получил висок ранг в армията, не би пропуснал подобен знак.

– Забелязах – обади се жена с мрачно лице, чиято униформа беше декорирана с медали. – Дали трябва да си вадим съответните изводи?

– Какви са те, генерал Ф'лан? – подкани я Искра, както би окуражил ученик първенец.

– Четох трудовете ви, докторе. И в тях се говори за куп, където всички ние, торките, суздадите и богазите, сме обединени от обща цел. Цел, към която най-добрите, джохианците, ще поведат останалите, като носят знамето. Или не съм ви разбрала?

– Всичко сте разбрали – каза Искра. – Това беше и причината да заявя, че мога да говоря открито. Идва нов ден. Нов ред. Но внедряването му все още предстои. Първото, към което трябва да се насочим сега, е завръщането на мира. Целта ни трябва да е всички същества да са сигурни за безопасността си. Стабилност за тях, домовете, работата им и децата им.

Чу се шепот – той определено говореше за съгласие. Генерал Ф'лан щеше да бъде награден за смелостта да отговори недвусмислено.

– Никога няма да стане – обади се един адмирал. – Не и докато съществуват тези джобни армии, тези милиции, които се разхождат наоколо и се наричат войници.

– Ще се справим с тях, обещавам ви, адмирал Нел. Или те ще бъдат разформирвани, или ще ги зачислим под командването на квалифицирани офицери, или...

Той не довърши. Нямаше и нужда. И петнадесетте офицери сега грееха от щастие.

– Да – продължи Искра. – Новият ред ще даде на съществата съзнанието за място... Каква е тази глупост в университета „Пушкан“, например?

– Доктор Искра, Каканът извърши ужасни престъпления. И някои

членове на нашата армия, дори за мой безкраен срам, джохианци, бяха убийците. Мислили ли сте за това?

Въпроса зададе най-нископоставената от всички офицери. Бригадир Сикт. Като последовател на Искра беше пенсионирана предсрочно. От смърт я спаси фактът, че предците ѝ бяха много богати и в миналото бяха поддържали Какана. Едно от първите неща, които Искра направи при завръщането си в Рурик, беше да поиска тя да бъде възстановена на служба.

– Мислил съм. И тези насилия и убийства са били ужасни. Срещу моите сродни джохианци, срещу торните, срещу суздалите, срещу богатите. Вече е издадена заповед всеки член на военно подразделение да бъде разпитан подробно за действията си.

Присъстващите замръзнаха. Даул се сви на стола си. Но Искра се усмихна.

– Разбира се, ако някой от вас е командвал подразделения, които са участвали в тези престъпления, не се притеснявайте, напълно разбирам на какво ужасно напрежение сте били подложени от Какана. Никой от вас, ще бъда съвсем искрен, няма да бъде сметнат за нещо друго, освен за честен войник, каквито всички сте. Всеки, който твърди друго, ще срещне най-суровото ми осъждане. И ще оценя помощта ви по този въпрос. Ще ви бъде даден фиш, когато си тръгвате, в който ще бъдат описани частите и офицерите, които предлагам за разследване. Ако знаете, че някой от тях е невинен и информаторите ми са сбъркали, моля да се свържете с моите служители веднага. А ако има престъпни личности или части, които не фигурират във фиша, ще ви бъда благодарен, ако ги включите.

Тишина. Няколко от офицерите – особено генерал Даул – рискуваха да се усмихнат. Разчистването щеше да започне.

– Мисля, че се разбираме, да?

Кимвания. По-широки усмивки.

– Последен въпрос.

– Да, генерал Ф'лан.

– Вашето собствено семейство... отнесли са се много позорно...

Лицето на Искра се вкамени.

– Това е друг въпрос. Не ви засяга. Не засяга държавата. Кръвта е кръв. Кръвта трябва да бъде отмъстена. Тези, които са помогнали на онзи ужасен червей, който наричаше себе си Какан, да намери и унищожи баща ми, семейството ми и брат ми, ще бъдат унищожени. Знаем кои са. Познавам ги от години. Лежах буден в леглото си и сънувах родния

свят, който смятах, че никога няма да видя. Лицата им плуваха пред мен и се захлех, че ако имам възможност, ще въздам възмездие. Сега времето за възмездието настъпи.

Пълна тишина в залата. После тишината беше нарушена от аплодисментите на Алтайския куп – ръце, които се удряха силно в тялото. Най-силно аплодираше генерал Даул.

В крайна сметка всеки от тях и от семействата им имаше врагове.

Кръвта, наистина, искаше да бъде отмъстена.

– ... ще въздам възмездие. Сега времето за възмездието. – Мъжът изключи записа.

– И какво би казал твоят имперски господар за това? – попита Искра с предизвикателен тон.

– Въпросът не го засяга – отвърна мъжът. – Императорът те избра, за да управляваш Алтайския куп, след като реши, че ти си най-квалифицираното същество. Не е важно по какъв начин ще избереш да консолидираш властта си, особено щом става дума за дребни подробности като просистване на армейската прослойка.

Доктор Искра видимо се успокои. Мъжът му позволи да се отпусне, като отиде до масата и наля две чаши от вечерния билков чай на Искра.

– Това е валидно, ако предположим, че – внезапно каза той – всичко се извърши като хората. Което значи, че трябва да сте предпазлив и да внимавате колко много лични врагове ще позволите на генералите да добавят към списъка ви... И въпросът трябва да се реши светкавично.

– Ще бъде – заяви Искра. – По начин, който сметнете за най-ефективен. Разбира се, ще трябва да направя малки корекции, като се има предвид социалното положение на моите хора.

Мъжът погледна към Искра и реши да не пита повече.

Мъжът беше свързката на Вечния император с Искра. Наредено му беше да действа под пълно прикритие. Никой освен самия Император не трябваше да знае за неговото съществуване – особено никой от посолството в Рурик. Това важеше най-вече за Стен, имперския посланик.

Защото Стен познаваше мъжа.

Той беше умел шпионин, мъж, който не служеше на никого освен на себе си и на моментните си поръчители, дали най-висока цена за услугите му.

Името му беше Венло.

Мъжът, отговорен за убийството на Вечния император.

17.

Гората беше далече на север от Рурик. Тя започваше в края на също толкова необятно блато и се простираше на много километри, почти до крайбрежието на лишено от приливи вътрешно море.

На местния селски диалект гората се наричаше Мястото на пушеците. През лятото ураганни ветрове я връхлитаха, вдигаха огромни облаци от прахоляк. През пролетта и есента усойна мъгла се стелеше над сухата притихнала земя. През зимата полярните бури правеха „пушека“ бял.

Преди много години Каканът беше решил да си построи вила близо до вътрешното море. Тъй като всичко в Рурик беше голямо и тъй като Каканът мислеше в дори по-големи мащаби, тази вила трябваше да включва сгради, побиращи целия му двор.

Местността беше проучена.

Тук-там можеха да се видят цветни маркери, забити в дънери или коренища.

Пътищата бяха разчистени, но така и не бяха покрити с настилка.

Каканът загуби интерес, преди да започнат каквито и да е строителни работи, и Мястото на пушеците се върна към запустението. Сега единствените посетители на гората бяха браконьерите дървосекачи през лятото и есента и ловците през зимата.

Те не се застояваха дълго. Гората беше твърде огромна. Твърде смълчана. Твърде неприветлива.

Редицата от гравилихтери продължи да лази по останките от пътя, навлизащ дълбоко в сърцето на гората.

Товарното отделение на всеки гравилихтер беше натъпкано със същества, хора и извънземни. Някои от тях бяха в униформи, набързо навлечени под гневните тропания по вратите, а сега прокъсани и съдрани. Други носеха само това, което бяха успели да сграбчат, докато ги измъкваха от домовете или местоработата им.

Те бяха внимателно пазени от същества, които носеха същите униформи. Но всички пазачи бяха хора.

Затворниците мълчаха. Някои от тях притискаха раните си.

Гравилихтерите завиха към по-гясна пътека, после отново се върнаха на пътя. Пътят свърши в нещо, което приличаше на моравя.

Лихтерите се приземиха.

Раздадоха се заповеди. Затворниците бяха разтоварени.

Някои останаха в гравелихтерите, Те лежаха неподвижни и стъпки на върху палубите. За кратко тези умиращи или полумъртви бяха пре-небрегнати от пазачите.

След нова заповед оцелелите затворници се наредиха в редица.

Сред тях бяха Асинхау и Н'ерн. Единият беше дребен надзирател в затвора, другата данъчен инспектор. И двамата бяха успели при арестуването си да вземат няколко пакета храна, което беше запазило живота им по време на дългото пътуване на север.

– А сега? – прошепна Н'ерн. – Не виждам никакво подобие на затвор. Ние ли ще трябва да го построим?

Асинхау поклати леко глава и посочи с кимване.

През средата на моравата минаваха дълги, открити изкопи. Земекопни машини чакаха наблизко.

Зад тях се виждаха други изкопи. Но те бяха запълнени. Пръстта се издигаше на малки хълмчета.

Лицето на Н'ерн посивя.

Разнесе се шепот, когато и другите затворници видяха изкопите. Последван от виковете на пазачите да замълчат.

На Н'ерн й трябваша два опита, преди да успее да проговори.

– Децата никога няма да... – и млъкна.

Асинхау потрепери. Н'ерн опита за трети път.

– Поне, поне – заекна тя – ще бъде почтено.

18.

Стен беше затънал до гуша в рутинна работа. Коеето на Джохи означаваше непрекъснато състояние на нервност, граничещо с паника. Две трети от светлините на комуникационното табло светеха в жълто. Останалите бяха червени.

Неговите комуникационни техници – всички обучени като дипломатически омбудсмани – бързаха да обслужат конзолите. Пресяваха дракха. Успокояваха, когато простите думи вършеха работа. Прехвърляха обажданията се на съответните агенции – бе ясно, че ще мине доста време преди някое подразделение на правителството да започне да функционира нормално. Извършваха малки услуги от посолството, когато можеха.

Всичко, което си заслужаваше, беше резюмирано и изпратено на Стен. Толкова много подобни доклади се бяха натрупали, че Стен беше

започнал да прекарва сутрините си в комуникационната зала, като преглеждаше докладите и поемаше потока обаждания, на които само посланикът можеше да отговори.

Първото обаждане за деня беше от младия Милхауз, който спешно настояваше да говори с посланика. Стен го сложи в края на списъка със задачи, които трябваше да свърши. Да, беше обещал на студентите от „Пушкан“ да бъдат изслушани от някой с власт. След като се срещна с доктор Искра обаче, той не знаеше как точно да изпълни обещанието си.

По-късно щеше да се занимава с това. Щеше да измисли нещо – след като успееше да намери някакъв смисъл в разпръснатите из цял Джохи безредици. Особено в кварталите и гетата на Рурик.

Имаше повече кървави разправи от обикновено. Но никакви бунтове. Леко раздвижане от страна на милициите. Но никакви изстрели, поне не от гняв. Известно покачване на грабежите и домашното насилие.

Стен продължи нататък. Попадна на още едно спешно обаждане от Милхауз. Комуникационният офицер беше резюмирал обаждането така.

„Успяхме да забавим ултиматума – гласеше съобщението. – Комитетът се съгласи да удължи крайния срок с още една седмица.“

Стен си отбеляза, че офицерът беше Фрестън, най-старшият и опитен отговарящ на обажданията. Мъжът беше твърде ефективен и беше редно Стен да го спаси от неизбежната и убийствено скучна кариера да се подчинява на високопоставени тилови офицери.

Под „Наблюдение“, Фрестън беше написал:

„Маниер на говорене – открито спокоен. Напрежението в тембъра на гласа обаче говори за нестабилност на индивида. Гледа на посланик Стен като на бащинска фигура. Предложено разрешение: Да се продължи с твърдата линия. По-топлият подход ще доведе до подхранване на нестабилността.“

Направо идеално, помисли си Стен. Бащинска фигура за разглежено хлапе. Той дори не харесваше Милхауз, смяташе го за писклив и надут младеж, който се възползва от група от също толкова безполезни индивиди. Проклет да е. Щеше да му се обади, когато имаше време. Бащинска фигура, как не...

Стен продължи нататък, докато обмисляше докладите. После попадна на друго съобщение. Паническото купуване беше започнало. Както и запасяването. Из цялата планета. Навсякъде магазините, които продаваха консервирана храна и напитки, се опразваха. Горивата и готварското олио също се изчерпваха.

Това не му харесваше. То означаваше, че на Искра ще му трябва

доста повече от витиевати речи, за да убеди хората, че ги очаква нормално бъдеще.

Стен се вгледа в дракха, който се трупаше все по-нагоре и по-нагоре. Това противоречеше на закона на Килгър за дракха, който среща вентилатора. Алекс твърдеше, че бедите идват по тройки. Стен не се съгласи, въпреки че аксиомата бе формулирана от свещената майка на Килгър. Според Стен бедите идваха, докато не можеш повече да ги поемеш. Тогава те удряше двойно по-голяма.

Вратата на залата изсъска и Синд влезе вътре. Стен винаги се радваше да я види. Но не се зарадва на израза на лицето ѝ.

– Предполагам, няма да ми съобщиш, че идеята на Искра за рай изведнъж е засяла по улиците на Рурик? – попита Стен.

– Не и ако раят включва шурмоваци и масови арести – отвърна Синд.

Стен реагира по възможно най-дипломатичния начин.

– Кажете какво става?

– Проверях онези слухове за хората, които изчезват – каза тя. – Оказа се, че не са слухове. Намерих очевидци. Отвлечани са глави на семейства – понякога и целите семейства. От войниците на Искра.

– Каква игра играе? – зачуди се Стен. – Ще затъне до гуша, преди още да е започнал.

Един от офицерите го повика.

– Има още едно обаждане от Милхауз – докладва той. – Изчаква в момента. Каза, че е много важно да говори с вас. Извънреден случай, според него.

– Така си е – отвърна Стен. – Излъжи го. Кажете му, че съм бил поразен от бери-бери или нещо подобно. После ме свържи с доктор Искра. Налага се да говоря с него. Сега!

Няколко минути по-късно лицето на Искра се появи на централния видеоекран.

– Разбрах, че има някакъв извънреден случай – започна Искра.

– Искане обяснение, докторе.

– Не ми харесва тонът ви, господин посланик.

– Обикновено него използвам – каза Стен, – когато разбера, че водачът, когото подкрепям, е невероятно близо до това да ме изложи пред мъжа, на когото служа. Вечният император.

– По какъв начин ви излагам?

– Имам потвърдени доклади, д-р Искра, че ваши войници са участвали в масови арести.

– Ако ме бяхте попитали направо – рече Искра благо, – щях да потвърдя тези факти. И да ви спестя много голяма част от притесненията и неразбирането.

– Добре тогава, питам ви.

– Да, имаше някои арести – потвърди Искра. – Макар че да се наричат масови според мен е преувеличение. За да бъде по-лесно, обвиняемите бяха арестувани и транспортирани по едно и също време. В крепостта Гачин, която е по принцип традиционното място на Джохи за задържане на същества, обвинени в някакво престъпление. Уверявам ви, че това са само рутинни действия за възстановяването на стабилността в купа. Хората искат уверения, че справедливостта се е завърнала в Алтайския куп. Въпросните индивиди са уличени в различни престъпления. Някои сериозни. Обаче, за да бъде напълно откровен, очаквам много от тези обвинения да се окажат неоснователни. Просто обвиняемите са станали жертви на жалки същества, жадни за отмъщение. Но както казах, хората искат процеси. Следователно ще им осигуря тези процеси. Честни процеси. Така че всеки несправедливо обвинен да може да очисти своето име.

Това е пълен дракх, помисли си Стен.

– Ами виновните? – попита той.

– Не се ли интересувате от неща, които не ви засягат? – отвърна с въпрос Искра. – Дали правосъдната ни система влиза в работата на имперския посланик?

– Нито за миг – призна Стен. – Но заповедите на Императора трябва да бъдат изпълнени. Което значи, че той ще очаква възстановяването на стабилността в Алтайския куп. Създаването на нови кръвни вражди, докторе, не е най-добрият начин това да се случи.

– Обещавам ви, посланик Стен – увери го Искра. – Процесите ще бъдат напълно честни. И ще бъде възможно най-милостив към виновните. Това удовлетворява ли ви?

Стен не можеше повече да изразява съмнения. Разбира се, Искра лъжеше. Но Стен не можеше да си позволи открита конфронтация с него. Щеше да загуби всякакъв контрол и мисията щеше да отиде по дяволите.

– Беше удоволствие да говоря, с вас, посланик Стен – приключи разговора Искра и екранът изсветля.

– Най-добре да увеличим наблюдението – нареди Стен на Синд. – Пуснете още от прилепите на Килгър в небето.

– Ще ни трябва нещо повече от Фрик и Фрак – заяви Алекс. Стен

подскочи. Не беше чул влизането на Килгър. – Освен ако нещо не е станало с ушите ми, в момента стрелят в университета.

Стен беше поразен.

– Студентите? Откъде са взели оръжия?

– Не мисля, че точно децата стрелят.

– Мамка му! – изруга Стен. Това беше всичко, което можа да изрече. Той се спусна към вратата, Алекс и Синд скокнаха след него.

Докато тичаше през посолството, като викаше Бор и гурките да се съберат, и изскочи устремно през вратата на сградата, призракът на пълно унищожение витаеше в ума му. Малкият досадник Милхауз се беше оказал прав за поне едно нещо. Ако нещо се случеше с разглезената младеж на „Пушкан“, истински ад щеше да се изсипе върху Алтайския куп.

Стен чу стрелбата от университета, когато стигна портите на посолството.

После се спря. Булевардът отвън беше блокиран от много джохиански войници. Хора на Искра. Войниците бяха подкрепени от две бронирани машини.

Висок майор се извиси над него.

– Махнете се от пътя ми – настоя Стен.

– Съжалявам, посланик Стен – заяви майорът, – но не мога да ви позволя да напуснете.

– По чия заповед?

– На д-р Искра, сър. Но моля ви, не ме разбирайте погрешно. За ваша собствена безопасност е. Освен това ме инструктираха да ви се извиня за неудобството. Ще ви бъде позволено да излезете, щом извънредното положение бъде овладяно.

Стен чу още изстрели откъм университета.

– Това ли е извънредното положение? – попита той.

Майорът сви рамене.

– Младите хулигани се бунтуват. Вършат ужасни неща. Унищожават обществена собственост. Убиват. Грабят. Сексуални издевателства. Ужасно е.

– Проклет лъжец – измърмори Синд.

– Трябва да се уверя – заяви Стен.

Майорът остана професионално невъзмутим. Но Стен успя да забележи, че войниците около него се стягат. Някой прошепна нещо, същевременно се чу жуженето на оръдията, които се обръщаха към посолството.

– Наистина не мога да ви го позволя, сър – каза майорът. – Наистина. За ваша собствена безопасност. Моля ви, недейте да ме принуждавате да изпълня дълга си.

Стен се почувства празен, докато се обръщаше. Чу още един залп от стрелбата и нещо, което звучеше като далечни викове.

Какво можеше да направи? Замисли се за Милхауз и тези бедни богати деца. Естествено, за него те бяха безполезни. Щеше му се да бяха някъде далече и никога да не ги беше срещал.

Само ако се беше обадил на Милхауз по-рано. Ако само беше...

О, мамка му!

Алекс и Синд се опитаха да го успокоят, когато се прибра вътре.

Нямаше какво да прави сега – освен да се приготви за това, което щеше да последва.

19.

Децата на Алтайския куп не умряха без бой.

Повече от двадесет и пет хиляди студенти се намираха в кампуса, когато силите на д-р Искра атакуваха. Всичко започна с лъжлива маневра пред барикадата. Шестдесет полицаи с палки се изкачиха по високата десет метра купчина отломки.

Хванати неподготвени, студентите бяха изтласкани назад. Отрядът от ченгета се изсипа над оградата и започна да блъска и бие младежите, като разбиваше черепи и чупеше кости.

Двойка млади суздали се врязаха сред тях. Телата им се извиваха, за да избегнат ударите, острите им зъби разкъсваха сухожилия и мускули. Полицаяте отстъпиха. Престориха се, че ще се прегрупират за нова атака.

Младите защитници на барикадите повикаха за помощ. Стотици дойдоха, за да им помогнат.

В щаба на оперативния комитет на „Пушкан“ Милхауз и другите млади водачи чува виковете.

– Предадени сме – извика той.

– Хайде! Трябва да помогнем – каза Риел с глас, изпълнен с тревога. Тя се насочи към вратата заедно с Теранд и Нирски.

Милхауз не отговори. Той тъкмо беше забелязал някакъв отблясък през прозореца. По дългата алея между сградата по лингвистика и тази по изкуства се очерта силуетът на танк, който се движеше по пътя

успоредно на „Пушкан“.

– Милхауз – призова го отново Риел. – Хайде. Трябва да им помогнем.

Милхауз видя още една забързана бронирана машина. Успокои се и се обърна към Риел. Тя се суетеше на вратата заедно с Теранд и Нирски.

– Ще се опитам да се свържа с посланик Стен още веднъж – каза той. – Ще го заплаша със самия ад, ако не спре това.

Той се отправи към комуникационната линия, която студентите инженери бяха инсталирали, и хвърли поглед през рамо към спътниците си.

– Вървете – подкани ги. – Ще ви настигна.

Тримата изхвъркнаха навън.

Милхауз спря. Обърна се, за да огледа отворената врата. Главата му беше наклонена като на хищник. Изчака за миг, заслушан в призивите за помощ от барикадата.

После изтича към прозореца и го отвори, прехвърли крак през рамката и скочи.

На барикадите полицаите отново отстъпваха – този път под тежък дъжд от камъни, парчета от дъски и арматура.

Риел и другите двама студенти се появиха. Приветстваха ги с викове.

От върха на барикадите младите същества им махаха, крещяха имената им и ги молеха да им помогнат да съберат студентите за следващото нападение.

Риел погледна назад за Милхауз. Сега им трябваше водач, по дяволите!

– Трябва кача на върха – изчурулика Нирски.

– Горе. Горе. Горе – изляз Теранд.

Като все още се надяваше любовникът ѝ да се появи навреме, Риел се затича напред. Млади ръце я хванаха и издигнаха нагоре, като я подаваха от ръка на ръка. Нагоре и все нагоре. Теранд и Нирски я следваха.

На върха тя стъпи на крака. Риел се вгледа в насъбраните полицейски сили. Обърна се към студентите и вдигна високо ръка със свит юмрук.

– Свобода за Алтайския куп! – извика тя.

Студентите подхванаха вика:

– Свобода! Свобода!

Над мелето Риел чу звука на тежки двигатели. Обърна се да види как полицаите се отдръпват настрани, за да направят път на първата от

бронираните машини. После и на втората.

Танковете се устремиха напред.

Зад тях подгичваха войници. С оръжия, готови за стрелба.

Първата машина спря. Оръдието се завъртя.

Експлозия. После още една.

Контейнери със сълзотворен газ се издигнаха високо и паднаха сред скупчените студенти. Чуха се виковете на болка и паника.

С очи, пълни със сълзи, Риел остана на място. Тя размаха юмрук към машините.

Сякаш по даден знак и двата танка тръгнаха напред – блъснаха барикадата с пълна сила и я разкъсаха сякаш беше хартия.

Отломките полетяха нагоре.

Риел видя остро парче метал да пада към нея, профучавайки бавно през въздуха.

– Милхауз! – извика тя.

Металът се заби в гърлото ѝ. Тя се свлече от разпадащата се барикада.

Войниците откриха огън.

Теранд и Нирски умряха на място.

Някои студенти се опитаха да избягат от клането. Други останаха само за да бъдат поносени от огъня на войниците или смазани под тежките вериги на танковете. И все пак... много от тях накараха родителите си да се гордеят с тях.

Но в крайна сметка войниците ги разпръснаха и се спуснаха върху кампуса, като изпразваха пълнител след пълнител в тълпата. Последният бастион на студентите най-накрая падна и всички се разбягаха в търсене на прикритие.

Войниците ги последваха.

Когато нощта падна, звуци от стрелба все още се чуваха из „Пушкан“. Но не концентриран залп. Само единични изстрели – докато войниците последваха децата на Джохи и ги застрелваха.

Един по един.

20.

Пойндекс изпита миг на невероятно могъщество.

Беше дал на Вечния император заповеди – и императорът ги беше последвал.

После се овладя. Ти си проклет глупак – и по-лошо. Мислех, че си се променил, че си изрязал тази амбиция от душата си, сякаш е тумор.

С цялата си сила Пойндекс обхвана с ръка ръждясалата бодлива тел пред него. Острият метал се впи в пръстите и дланта му. Нека да се възпали, ако така е писано, помисли си яростно. Нека се подуе и забере. Защото този глупав глад, който изпитваш към истинската власт, почти те унищожи веднъж. И няма да има втори шанс.

Пойндекс внуши на тялото си, че не чувства болка в ръката, и изключи виковете на този нервен център. Погледна от другата страна на бодливата тел, надолу по река Умпкуа, която се разливаше под пролетното топене на снеговете.

Това е, помисли си той, вторият път, когато идвам в Дома на човечеството, планетата Земя. Първият беше, докато служех на Тайния съвет, което правех добре. Особено тук, когато на косъм спрях екипа от убийци, поведени от Стен. Какво щеше да стане, какво би се променило, ако бях по-наясно с непостоянните ветрове и не бях го направил? Ако бях оставил Тайния съвет да умре?

Нямаше да си изпълнил дълга си.

Вярно е. Но дали нямаше да попречи на други... събития?

Кой можеше да каже, помисли си той. Тогава щях да остана просто полковник, просто началник на корпус „Меркурий“. Може би никога нямаше да бъде забелязан от Вечния император, когато се завърна, макар и събитията да не ме представиха в най-добрата светлина. Може би щях да бъде предсрочно освободен като мнозина други, когато Императорът пое властта.

Не си позволявай да се мъчиш да отгатваш какво би станало Учи се от миналото, но не мисли, че то може или трябва да бъде променено. Сегашното и бъдещето са по-важни – особено това завръщане на Императора. То се приближава до мига на триумф.

Предложението, което му беше отправил Императорът, беше много подробно за цялата си краткост:

Необходимо беше определена хирургическа операция да бъде извършена върху Вечния император. Нещо изкуствено трябваше да бъде извадено от тялото му. Но операцията трябваше да бъде планирана и изпълнена, без Вечният император да разбере какво се случва.

За Пойндекс това беше лесно. Той имаше, както бе споменал и на Императора, добър опит в третирането на вражески агенти, които носеха заповеди за самоубийство, имплантирани в тях – от физически устройства за програмирана смъртоносна травма, до най-сложните за

обезвреждане психологически бомби, които нареждаха на личността на агента да се самоунищожи.

Беше предупредил Императора, че планът ще започне да се изпълнява, без той да знае точния момент на стартирането му, като се имаше предвид вероятната природа на устройството в тялото му. Щяха да се случат определени събития. Императорът не трябваше ги поставя под въпрос, нито да позволява на ума си да се тревожи. Трябваше да приеме всичко случващо се като обикновено и естествено.

Вечният император се беше съгласил след дълго обмисляне.

Първата фаза беше събирането на хирургическия екип. Преди години, когато Пойндекс се издигна от оперативен агент до даващ заповеди, а по-късно и планиращ мисии, научи, че е вярвал в три големи мита за лекарската професия:

А) Лекарят има етика или морален кодекс, който изисква от него да цени и поддържа живота. Истината беше, че лекарите не бяха по-малко или повече идеалисти от другите членове на обществото. Което за Пойндекс значеше: без всякакъв морал отвъд егоистичния интерес, печалбата или доминиращите в момента вярвания сред лекарското общество. Беше доста лесно да включи лекари в проекти за физиологията на мъченията, масова евтаназия или насилствена стерилизация на социалните неудачници, а това бяха само някои от нещата, с които Пойндекс се бе занимавал през годините.

Б) Единствените лекари, които биха извършили „незаконни“ действия, са адски некомпетентни. Истината беше, че той никога не намери за трудно да вербува най-квалифицираните професионалисти – стига да им дадеше правилната нагласа – да проявят „патриотизма“ си или да изпълнят „дълга си към Империята“ или, в крайни случаи, „дълга си към живота“.

В) След като извърши исканото от него дело, докторът може да бъде измъчван от чувство за вина или дори просто да го споходи желание да обсъди станалото. Истината беше, че единствените случаи, когато Пойндекс беше виждал медик да изпитва вина, бяха, когато нравите на обществото се променяха, без докторът да е разбрал това, таксата не е била платена или застраховката му за злополуки не е покрила разходите. И изглежда, че всеки доктор мразеше всеки друг доктор, което пречеше на клюките да получат някога широко разпространение.

За тази операция му трябваша не повече от два часа, за да намери хирургическия екип. Сред участниците бяха най-добрите и изявените имперски лекари. И Пойндекс плащаше на всички от години.

Историята за прикритие – която Пойндекс беше подхвърлил като небрежна реплика в разговор с една от сестрите – агент на „Меркурий“ – гласеше, че операцията ще бъде извършена върху един от двойниците на Вечния император. Всеки „знаеше“, че Императорът има двойници, изпращани при рисковани или отегчителни задачи. Всъщност нямаше такива и никога не беше имало, това бе откровена глупост, която Пойндекс смяташе да изтъкне пред Императора при първа възможност.

След като се сформира, екипът беше изпратен на Земята. Императорът беше прав: мястото беше идеално.

Еони по-рано Императорът беше решил, че обича съомга. Беше купил от земното правителство и местните власти на провинция Орегон цялата река Умпкуа, от извора до устието ѝ в Тихия океан. През годините беше изкупил и всеки имот в близост до реката. Няколко местни имаха разрешение да живеят и работят в близост до Умпкуа – в крайна сметка снабдителни, водачи, пазачи на дивеча и други подобни бяха необходимост. Императорът ходеше да лови риба, като спираше на места, които бяха почти гола земя, върху която да се разпънат няколко палатки.

Но край същата тази река един индустриалец, Танз Суламора, също си построи лагер. Суламора обаче откри, че не може да понася нито пустошта, нито риболова, ето защо имотът му беше превърнат в луксозна вила за отдих. Суламора, някога най-лоялният следовник на Императора, стана негов озлобен враг и оглави заговора за убийството му. Но и той умря, когато бомбата разкъса и самия Император.

Неговото усамотено убежище стана място, където останалите конспиратори, самопровъзгласили се за Таен съвет, се събираха за консултации.

Сега...

Сега Императорът отиде тъкмо там, за да се отдаде на заслужен отдих – както твърдяха клиповете – от нескончаемите си задължения.

Този път Императорът така и не разбра, че е пътувал до Земята.

Дни преди заминаването му храната беше внимателно обработена със сънотворни. Императорът не разбра, че съзнанието му се замъглява. Той продължи да изпълнява функциите си и да се консултира с помощниците си по важни въпроси.

Дори не осъзна, че тези помощници – не познаваше нито един от тях – бяха старателно обучени агенти на корпус „Меркурий“, които му поставяха проблеми, ставащи все по-прости по-прости. Накрая станаха толкова прости, че дори едно едноклетъчно можеше да ги разреши.

Цялата постановка беше традиционна операция, наричана „Рейгън-Бейкър“, създадена, за да поддържа слабоумен владетел на власт колкото се може по-дълго.

Пойндекс и неговите подчинени водеха Императора все по-надолу, докато не загуби съзнание. Но те продължиха с малките дози, сега разтворени в интравенозната течност, за която всички, които се грижеха за спящия владетел, смятаха, че е подхранваща.

Пойндекс не искаше да рискува.

Най-накрая му докладваха, че Императорът е едно ниво над продължителната хибернация, използвана от ранните космически пътници, хибернация, която беше убила повечето от пасажерите и екипажа на онзи чудовищен кораб, напуснал Земята в посока към най-близката звезда преди изобретяването на междузвездните двигатели и преди откриването на АМ2, която направи тези двигатели приложими на практика.

След това Пойндекс накара да стабилизират Императора и го прехвърли на „Нормандия“, бойния кораб тип яхта на Императора, който по официални данни не съществуваше.

Императорът остана в това състояние. И всичко изглеждаше спокойно и сигурно. Пойндекс почувства известна гордост.

След това естеството на устройството или устройствата в тялото на Императора трябваше да бъдат проучени по електронен път. Пойндекс не можа да се справи. Беше сравнително сигурен, че няма защита срещу сканиране. Императорът, в крайна сметка, минаваше през охранителните екрани, без нищо да му се случи.

Но беше само донякъде уверен.

Следователно, спокоен от неприятното усещане, че живее в Тъмните векове, Пойндекс нареди на главния хирург да направи разреза. На хирурга му беше допълнително обяснено, че операцията трябва да бъде проведена бързо, все едно е в спешно отделение и има само секунди, за да запази живота на пациента.

Беше добре, че Пойндекс даде тези инструкции. Той се беше измил, облякъл хирургически дрехи и отиде в операционната, място, което му беше доста познато. Първият разрез отвори телесна кухина и Пойндекс видя устройството. Бутна ръката на хирурга настрани и докосна с пръстите си яйцевидната пластмаса. Затопляше се.

– Изрежи я – нареди той.

– Но...

Скалпелът на хирурга се премести два пъти и устройството се освободи. Копеле, помисли си Пойндекс. Хванах те, преди да се взривиш.

- Там. Още едно!
- Но имаме кръвоизлив!
- Забрави за това, режи!
- Още едно устройство.
- Какви са жизнените показатели? – попита Пойндекс дрезгаво.
- Стабилни.
- Добре. Докторе, отворете гръдния кош.
- Тежкият лазер, предвиден за рязане на кости, се задейства.
- Там. Още едно. Извади го.

Лекарят изпълни заповедта. Пойндекс се потеше. Можеше да има още едно. Но не можеше да изпрати касапски отряд.

- Проучи. Огледай областта около малкия мозък.
- Да, сър.
- Времето спря.

– Изглежда, има някакъв вид късообхватен предавател. Много къс обхват – тридесет сантиметра. Ако искате мнението ми, бих казал, че е много сложен енцефалограф. Но това е всичко.

Пойндекс беше пред припадък.

– Тогава това е всичко. Можеш да забавиш темпото. Стабилизирай го. Спри кръвенето и го заший.

– Ами тези? – попита вторият хирург, като посочи трите направени от човешка ръка устройства, извадени от тялото на Императора.

– Мои са. Не сте ги виждали.

Трите устройства веднага бяха изпратени за технически анализ.

Първото беше сложна бомба, използваща конвенционална материя за детонатор и Антиматерия–2 за експлозив. Беше достатъчна, за да създаде двукилометров паркинг с операционната зала за център. Пойндекс стисна зъби. Сега вече знаеше откъде беше дошъл мистериозният взрив, задействал се микросекунди след като убиецът на Тайния съвет беше прострелял Императора. Бомбата беше предвидена, за да препятства аутопсия.

Второто устройство беше комбинация от приемник и бомба, нагласена да се взриви, ако Императорът някога бъдеше наранен. Освен това съдържаше определени програмирани обстоятелства. Пойндекс изгуби няколко часа, за да отгатне целта на устройството. Електроенцефалографът в черепа на Императора непрекъснато следеше мислите му. Ако тези мисли се отклоняваха от зададените обстоятелства, бомбата щеше да избухне.

Интересно. Един от начините да се предпазиш да не полудееш.

Или... Той реши да не се задълбочава в тези въпроси.

Третото устройство беше най-интересно. Беше много силен предавател. Активиращите му механизми бяха свързани с жизнено важните органи на Императора. И така, съобрази Пойндекс, ако Императорът загине, излъчвателят щеше да продължи да предава. Или, замисли се той, ако Императорът бъде принуден със сила да направи нещо, което не би трябвало, или бъде упоен да действа по-определен начин, или стане психотичен и неуравновесен отвъд границите на зададения профил, бомбата щеше да се взриви, а предавателят да излъчва.

На кого?

Къде?

И известно време след това Вечният император се завръща.

Пойндекс се изкуши да продължи изследването си.

После се овладя.

Каква беше вероятността след събуждането си Вечния император да нареди екзекуцията на всички участвали в този проект?

Почти стопроцентова.

Каква беше вероятността Вечният император да нареди всеки свързан с тази операция да бъде подложен на мозъчно сканиране, за да се види какво знае за невероятната му тайна?

Повече от сигурна.

Пойндекс внезапно разбра, с абсолютната яснота отвъд опита, параноята или аморалността, че неговите шансове да оцелее, ако разследва къде отива този мистериозен сигнал, са по-малки от нула. С неохота Пойндекс лично унищожи и трите устройства.

Не беше сигурен какво точно беше направил. Нито защо Императорът имаше тези бомби в тялото си или защо искаше да ги махне. Изглеждаше смислено Императорът да се пази от похитители.

Но... ако беше вечен, както вече беше доказал, какво ставаше, когато бомбата избухнеше? Как Императорът преживяваше взрива?

Психическа проекция?

Стига глупости. Още малко и щеше да приеме откачените вярвания на Култа на Вечния император, според които техният владетел периодично ходи да общува със Свещените сфери.

По дяволите. Сега беше времето да бъде напълно верен слуга.

– Сър, кървите.

Пойндекс се изтръгна от мислите си и отдаде чест на войника от „Богомолка“.

– Благодаря. Трябва да съм се порязал. Ще се погрижа за раната.

Войникът кимна и продължи обиколката си, очите му оглеждаха пустошта за всеки враг на Империята, който можеше да се спотайва там.

Благодарен за болката, своето решение и прекъсването, Пойндекс се отправя към лазарета.

Позволи си кратък миг на гордост.

От този миг нататък Императорът, подпомаган от слугата си, нямаше вече да бъде контролиран от миналото.

Очите на Вечния Император се отвориха.

Намираще се в студено и стерилно място. Гол.

Обхвана го паника. Пак ли беше на кораба? Беше ли станала грешка? Беше ли отново онзи хленчещ интригант, когото ненавиждаше?

Не. Усети болка. А не схванатите мускули на прераждането...

Спомни си.

Да.

Трябваше да е на Земята, а Пойндекс беше изпълнил дълга си.

Императорът все още живееше.

Той позволи на съзнанието си да се полута, макар и наполовина упоен. Но дори в унеса си осъзна, че вече не се чувства наблюдаван. Бе изчезнало чувството, че трябва да брани всяка своя мисъл.

Връзката беше прекъсната.

Очите на пазача, убиеца, Гласа на кораба, бяха затворени.

Сега беше жив.

Сега можеше да управлява, както съдбата му беше отредила.

Сега беше свободен.

Вечният император се усмихна.

КНИГА ТРЕТА ОБЛАЧНА СЕНА

21

Клането в университета „Пушкан“ имаше широк отзвук из Алтайския куп. Слухове за трагедията плъзнаха по улиците на Рурик, докато войските откриваха огън. Стен отбеляза тази аномалия като важна, докато се опитваше да извлече някакъв смисъл от хаоса, който бушуваше около него.

Обграден от джохиански войски, чиито изрични заповеди бяха да защитават Имперското посолство, Стен стоеше в окоето на бурята и наблюдаваше ставащото, като пишеше тонове доклади, означени „Строго секретно“.

Самото клане беше видял през очите на два от разузнавачите Фрик и Фрак, които се спускаха над войниците, докато те стреляха по студентите. Той изобщо не хранеше съмнения, че Искра е наредил атаката. Да го докаже обаче, щеше да бъде по-трудно. Войниците не носеха обозначителни знаци по униформите си. Очевидно бяха хора. Но можеха като нищо да са от разбунтувала се джохианска милиция. Или дори да са торки.

Стен забеляза, че според първия слух атаката е дело на отряд от суздалската милиция.

Тази информация пристигна, докато той наблюдаваше как Риел полита от барикадата. Слухът беше последван от точно противоположен около секунда по-късно: богазите бяха извършили това ужасно деяние.

Стен, който беше виждал доста кръвопролитни сцени в живота си, се насили да изгледа жестоката драма, която се разиграваше пред очите му. Видя няколко по-млади офицери за свързка да повръщат при гледката. Дори Фрестън, най-главният в отдела, се извърна настрани.

– Мъжът не е глупав... – каза Алекс, докато наблюдаваше касапницата на екрана. – А е напълно побъркан.

Стен не му обърна внимание, тъй като се опитваше за десети път да се свърже с Искра, за да му каже да изтегли копоите си. За десети път обаждането му беше отклонено от нископоставен чиновник, който обясни, че Искра „медитира“ и е оставил изрични инструкции да не го

безпокоят.

– Ще го медитирам аз – изръмжа Стен. После се обърна към Алекс.
– Дай ми картина от двореца.

Секунда по-късно двойка Фрик и Фрак прелетя над Площада на Каканите.

Новините там бяха също толкова лоши. Група протестиращи, раздвижени от слуховете за клането в университета, се приближаваше към двореца.

Стомахът му се сви, тъй като вместо очакваната конфронтация между тълпата и джохианските войски, той видя контингент от имперски гвардейци да се изсипват на стълбите на двореца.

Те се засилиха към тълпата и се врязаха като ударни войски. Сблъсъкът беше бурен и кратък. За секунди тълпата беше изблъскана и обърната в бягство. В уплахата си хукналите накъдето очите им видят същества се блъскаха и тъпчеха падналите на земята.

За да станат нещата още по-лоши, много от имперските гвардейци преследваха бягащите и ги биеха с палки.

Синд изруга.

– Държат се като проклетите полицаи, а не като войници. При това лоши полицаи.

Стен не каза нищо. Вече беше овладял напълно емоциите си, но някъде в съзнанието му се беше загнездило нещо, което отказваше да се махне. Когато всичко свършеше, несъмнено щяха да се размахват обвинително насочени пръсти и да сочат в какви ли не посоки. А имперската гвардия току-що се бе превърнала в потенциална мишена.

– Искам всички да са в бойна готовност – каза Стен на Килгър. – Наредете от кухнята да носят каф непрекъснато. И кажете на персонала да докарат походни легла. Докато не кажа друго, всеки да работи, докато не падне от умора.

Алекс отиде, за да мотивира персонала. Стен се обърна към мониторите. Очите му вече бяха кръвясали и подути. Той усети ръката на Синд да го докосва леко по гърба.

Тя не каза нито дума. Но лекият допир му вля сили. Стен се зае с определено неприятната задача.

Докато часовете минаваха, се случваше трагедия след трагедия.

Суздалската милиция, нахъсена от гняв заради слуховете, навлезе изневиделица в квартал на богазите. Запали го. После изкла изплашените богази, докато те се измъкваха от колибите си.

Отмъщението дойде почти светкавично. Когато трима суздали

поведоха двадесет или повече от децата си към стол за хранене, група богази излезе от скривалището си. Възрастните загинаха за секунди. После и децата. Една от богазите вдигна малкото вълче високо във въздуха. Разпори го с човката си, после го погълна цялото.

– Баба беше права – засмя се тя. – Суздалите не стават за нищо. Освен за ядене.

Тази случка със сигурност щеше да налее още масло в огъня. Суздалите бяха сред най-грижовните родители в цялата империя, генетично предразположени да убиват всичко, което заплашва малките им.

Докладите за продължаващи инциденти не спираха да ваят.

Същата вечер малък отряд торкиска милиция нападна джохиански пазар. Но джохианците бяха подготвени. Изскочиха войници, за да посрещнат торките, които извикаха ужасено и изненадано и побягнаха. Джохианците ги последваха. Едва бяха развалили строя си, когато се появи много по-голяма торкиска част и ги атакува в гръб. Над двеста души умряха на пазара. Повечето от тях цивилни.

Отново и отново сблъсъците се повтаряха. Рурик стана място на кървави междусобици. Стен едва успяваше да следи ставащото. Той продължаваше безстрастно да пише доклади, да се опитва да се свърже с Искра и да не получава отговор. Имаше сходен успех и с Вечния император. Шефът му беше неразположен. Стен беше леко учуден. Никога не беше виждал Императора болен.

На следващия ден Стен се вгледа с премрежен поглед в монитора – о, чудо на чудесата, – мирна група от цивилни вървеше към „Пушкан“. Беше смесена тълпа, поравно съставена от всички раси на Алтайския куп. Носеха венци, които да положат в памет на избитите студенти.

Групата носеше големи, написани на ръка плакати, които призоваваха за завръщане на мира и реда в купа. На някои от тях дори се виждаха приятни неща за д-р Искра.

Стен не беше изненадан от случилото се после. Той намали звука и извърна поглед от екрана, когато войниците, пазещи мястото, откриха огън. Погледна към Синд. Тя стоеше изпъната по войнишки, с вдигната брадичка. Но очите ѝ бяха обградени с черни сенки. Тя потръпна неволно, когато и двамата чуха виковете на ужас, носещи се от университета.

Устата ѝ се отвори, сякаш се канеше да каже нещо. После тя я затвори отсечено.

Иска от мен да спра всичко това, помисли си той. Но е наясно, че не мога да направя нищо по въпроса.

Стен никога не се беше чувствал толкова унил. Толкова

негероичен. Не че вярваше в героизма. И ако Синд хранеше някакви подобни илюзии, те се бяха разсеяли напълно през последните няколко часа.

Чу Фрестън да вика името му и се обърна.

– Д-р Искра е, сър – съобщи офицерът. – Чуди се кога ще ви е удобно да се срещнете?

Стен отиде подготвен за *Ursus horribilis*. Всъщност, забравете гризлото. Пълна с откровения, дипломатическата му нота до Искра би одрала кожата и на *Ursus artictis*, със същия успех.

Макар и да не обвиняваше директно Искра, че е наредил касапницата в „Пушкан“, той му го наемкваше доста недвусмислено. Освен това заклеимваше нападението над съществата, дошли да положат венци, както и неоторизираното използване на имперски войски за разправа с цивилното население.

Подсили обвиненията с ясната заплаха, че ще препоръча на Вечния император да преосмисли подкрепата си за Искра.

За съжаление, Стен знаеше, че върви по изключително тънък лед. Важността на Алтайския куп беше такава, че трите кардинални принципа на дипломатията имаха особена тежест тук: А) Първо се консултирай с шефа. Б) Първо се консултирай с шефа. И най-важното от всичко... В) Първо се консултирай с шефа.

И все пак, макар че беше възпрепятстван от неуспеха си да се свърже с Императора, Стен тръгна за срещата решен да продължи с блъфа си.

Искра скочи на крака в мига, в който Стен влезе в стаята.

– Господин посланик – каза той. – Протестирам срещу нежеланието ви да подкрепите правителството ми!

Стен запна от изненада. Затвори уста. Вдигна вежди. Хладно.

– Нещо повече, ще поискам Императорът да ви отзове като свой посланик в Алтайския куп.

– Колко мило, че решихте да ми го кажете лично – процеди Стен сухо. – Предполагам, че искате...

– Настоявам, сър. Не искам.

– Настоявате, така да бъде. Макар че бих ви препоръчал да изличите тази дума от речника си, когато говорите с Вечния император. Да се върнем на въпроса ми. Има ли това... настояване... нещо общо с хаоса, който вилнее из улиците навън? Или просто не ви харесва официалният

ми тон?

– Аз виня вас за агонията, която моите бедни хора изпитват, да. Можете ли да отречете, че вие и вашите... служители... показвате липса на одобрение към моето назначение?

– Мога. И то лесно. Одобрението е за аматьори. Моят професионален дълг е да ви подкрепям. Но – и това е сериозно но, сър – моята мисия е да върна реда в Алтайския куп. Мисия, която, мога да добавя, за съжаление е застрашена – ако не и обречена, докато говорим. И вие, сър, трябва да поемете пълната отговорност за това. Както възнамерявам да информирам Императора.

– Значи съм бил прав – изсъска Искра. – Вие ми се противопоставяте?

– След това, което се случи в „Пушкан“, нима очаквате поздравления? Военен оркестър, за да увековечи постиженията ви?

– Вие вините мен за този чудовищен акт? Мен! – Искра докара най-доброто си възмутено изражение. Стен би се засмял, ако не спореха за убийства. – Ще ви кажа, че съм отвратен от инцидента. Наредих пълно разследване. Оглавено от човек, чиято репутация е безукорна – генерал Даул.

Хо-хо, помисли си Стен. Значи така стоят нещата? Даул беше подкупен от Искра.

– Ще информирам Императора – каза Стен. – Той ще бъде... заинтригуван. Не тази дума бих използвал, за да опиша реакцията му към кашата, в която сте нагазили.

– Ба! Всичко, от което имат нужда, е здрава ръка. Това са моите хора, господин посланик. Вие не ги разбирате. Кръвните вражди са неразделна част от историята ни. Това е природен факт и напрежението винаги къкри под повърхността. Затова, тъй като подкрепата ви за мен е толкова незабележима, нужен е само един инцидент като този в „Пушкан“, за да се разрази хаос.

– Хаос е това, в което сме потопени сега – каза Стен. – Какво възнамерявате да правите по въпроса?

– Това е моя грижа – сопна се Искра. – Вътрешна работа на този куп, запомнете това.

– Ще се постарая – отвърна хладно Стен.

Той се замисли за нотата в джоба си, която щеше да отвори в Искра ново изходно отвърстие. Ако му я връчеше, както беше планирал, тя нямаше да улесни бъдещите му отношения с Искра.

Замисли се за младите хора, загинали на барикадите в „Пушкан“.

Майната им на бъдещите отношения. Това беше мигът, в който Стен реши да се отърве от негодника. Щеше да събере всяка пращинка от доказателство. Щеше да построи железен случай. Така че, когато говори с Императора, да му предостави достатъчни основания Искра да бъде изхвърлен далече от Алтайския куп.

Освен това докторът вече се беше обявил за негов враг. Когато се стигнеше до подобна ситуация, повечето книги по дипломация предлагат да се нанесе удар – дълбоко във вътрешностите.

Стен измъкна нотата и я връчи на Искра.

– Малко четиво за преди лягане – каза той. – А сега, ако ме извините...

Излезе от стаята, оставяйки Искра да се взира след него.

След като Стен си отиде, Венло излезе от укритието си.

– Това беше ненужно – каза ядно той. – Току-що си създадохте сериозен враг.

– В негово лице? Та Стен е просто функционер.

– Още една грешка, докторе. Повярвайте ми, той не е функционер.

Студени тръпки пропъзяха по гърба му, когато Венло се сети за срещата си със Стен и Махони. Все още беше жив само защото им беше необходим.

– Освен това беше прав и за университета – добави той.

– Беше необходимост – заяви Искра. – Както казах и на този глупав посланик, моите хора имат нужда от твърда ръка. Само от това разбират. Инцидентът в университета ми дава идеалното извинение да използвам тази твърда ръка. Моето име ще бъде благославяно поколения наред, когато всичко приключи. Повярвайте ми. Знам своето място в историята.

Той погледна към Венло и на лицето му се изписа неодобрение:

– Учудвате ме. Не очаквах, че ще пиците толкова заради малко кръв, пролята за благородна цел. Странно е как си мислиш, че познаваш някого.

Венло измърмори нещо неопределено. През ума му проблясна мисълта, че ако задачата му беше от обичайните му занимания, нямаше да има никакви проблеми да убие Искра. Веднага. Без дори да се изпоти или да използва нечестни похвати.

– Предполагам, че е невъзможно – каза накрая.

Искра се вгледа в него, като се опита да го въвлече в детинска битка на погледите. Пръстите на Венло го засърбяха от желание да изтръгне очите на добрия доктор. Вместо това сведе глава.

– Добре – каза Искра. – Сега да поговорим за някои неща, от които имам нужда. Искам да обсъдим тези искания внимателно. Императорът трябва да разбере какво ми е нужно.

Той започна да изрежда голям списък от покупки, за които Венло беше сигурен, че няма да се поправят на Императора.

– Целият съм слух – усмихна се Венло.

Стен се облегна на задната седалка на гравиколата. Пороен дъжд обгръщаше като пелена прозорците.

Нямаше никаква представа какво трябваше да предприеме сега. Искра беше едно от онези същества, които всеки дипломат срещаше поне веднъж в кариерата си.

Как да се държи с владетел, който се бореше за собственото си падение? Лесното решение беше просто да си тръгне. За съжаление това почти никога не беше възможно.

Трудност номер едно: В ситуации като тази почти никога няма очевиден наследник. Ако владетелят падне, същото става и с царството. Кое то може и да е просто чудесно за всички страни извън царството, само че:

Трудност номер две: Самоубийствените владетели винаги са издигани от външни сили, чиято собствена съдба зависи от благодеянието на застрашеното царство. С други думи, не се позволява нещата да се развиват естествено. Ако мълния удари подобно изсъхнало дърво, много националности бързат да пристигнат с пожарни команди.

Стен осъзна, че научава голям урок благодарение на Искра. Алтайският куп беше обречен на сегашните неприятности от мига, в който първите джохианци бяха дошли с разрешително, дадено им от Императора.

Разрешителното – странна дума за бизнес връзка между джохианците и Императора – ги беше направило специални, привилегировани измежду останалите. Тяхното право да управляват беше станало божествено, като при древните монарси. Разрешителното в крайна сметка беше създало Каканите, които насилствено управляваха съпротивляващото се население.

Без външната подкрепа на Императора съществата в Алтайския куп щяха да бъдат принудени да намерят друго решение. Щеше да има кръвопролития наистина, но накрая джохианците, торките, суздалите и богазите щяха да постигнат някакъв консенсус.

Когато пое задачата, Стен си мислеше, че ще работи за създаването на такова правителство. Надяваше се поне да положи основите за подобно развитие.

Вместо това... Вместо това Стен трябваше да се занимава с проклетия Искра. Какъв дракх имаше шефът му в главата си?

Стен се отърси от раздразнението. Нямахме смисъл да разсъждава над решенията на шефа. Императорът можеше и да е вечен, но никога не беше твърдял, че е безгрешен. Ако Стен искаше от него да избере по-мъдър ход, самият той трябваше да му помогне.

Шофьорът даде сигнал. Приближаваха се към суздалското посолство, първата спирка на Стен. Това беше първата стъпка в плана му да постигне някакво споразумение.

Докато се взираше през прозореца, една трета от този план замина по дяволите.

Суздалското посолство беше празно. Млади торки се ровеха из набързо изоставените лични вещи.

Стен се измъкна от гравиколата. Младите същества го забелязаха и се напрегнаха, готови да побягнат. Стен махна на охраната си, която бързо беше излязла от придружаващите го коли, да се прибере. Той се приближи сам към децата.

– Добри находки? – обърна се към високия младеж, като допусна, че водачеството може би е свързано с ръста.

– Какво значение има за теб? – попита най-дребният от торките. Дотук с догадките. Явно днес не беше от добрите дни на Стен.

– Ето един по-добър въпрос – каза Стен. – Какво значение има за теб?

Той измъкна няколко кредита и ги размаха пред искрящите малки очи. Дребният торк се опита да ги хване. Стен дръпна ръката си назад.

Кимна към посолството.

– Къде отидоха?

– По домовете си. Какво си мислиш? – детето се взираше в парите с присвити устни. Стен сложи няколко кредита в малката ръка.

– Каж ми още – подкани го Стен. – Започни с това кога си тръгнаха.

– Преди три или четири часа – отвърна детето. – Играехме си надолу по улицата, когато изневиделица настъпи страшна суетня. Суздали, които лаят и вият, както си знаят. Гравилихтери и войници суздали навсякъде. Преди да се усетим, изнесоха всичко от сградата и потеглиха.

Стен даде на хлапето още малко кредити.

– Някой да е тръгвал след тях?

– Не. Нито някой се появи по-късно. Суздадите си тръгнаха сами. И не говореха изплашено.

– За какво говореха? – попита Стен и отпусна още малко пари на малкия негодай.

– Да убиват богазите, ти какво си помисли? – Младият торк очевидно беше поразен от невежеството на Стен. – Промъкнахме се близо, разбиха ли? За да проверим дали няма да оставят нещо ценно след себе си. Чухме водача на глутницата да говори с куцокракия, който ръководи милицията. Каза, че предстои голяма битка. С богазите. Затова си отиваха вкъщи, за да помогнат в битката.

Детето погледна Стен. Очите му бяха като на старец.

– Предполагам, че суздадите нямат шансове – каза то. – Вярно е, че са опасни. Но билетата са по-лоши. Ти как мислиш? Суздадите или богазите?

Стен му даде и останалите кредити.

– Има ли значение?

– Не, разбира се. Просто се опитвам да пресметна шансовете. Залозите са за богазите в моя квартал. Десет към едно. Реших, че може би ще ми подшушнеш нещо, за да припечеля малко пари. И да се заема със сериозни дейности.

Той размахна юмрука с парите пред лицето на Стен.

– Според мен – продължи, – човек трябва да се обзаложи и да рискува при всяка възможност. Искам да кажа, човек може да има късмет цял ден и така и да не разбере. Ако схващаш за какво говоря.

– Определено схващам – кимна Стен. Тръгна си убеден, че шансовете му са намалели още повече.

– Моята визия е проста, генерале – каза Искра. – Но вярвам, ще се съгласите, че простотата на идеята е от първостепенно значение.

– Без съмнение – отвърна генерал Даул. – Това е едно от качествата ви, на което винаги съм се възхищавал от години насам. Вие виждате нещо, което изглежда доста сложно, но после, с малко пренареждане, то престава да е сложно. Става е просто. Реално. Гениално. – Даул нямаше и най-малката представа какви ги приказва. Но нямаше значение. Генералът беше експерт в ласкателствата.

Той отпи от водата, която Искра му беше предложил за освежаване – като се престори, че ѝ се наслаждава сякаш е вино.

– То е като тази чаша вода – продължи Даул, като търсеше каквато и да е аналогия. – Аз виждам вода, но вие виждате...

Мозъкът му даде на късо. Какво по дяволите виждаше Искра? Може би виждаше просто вода. Лично Даул можеше да види и зеленокожо земноводно. Такова, което квакаше.

– Да. Продължавай – насърчи го Искра. – Какво виждам аз, генерале?

– Символ – издиша тежко Даул. – Точно така. Символ. Кой друг освен гений би видял символизма в обикновена чаша вода?

Той бързо хвърли поглед към лицето на Искра, за да види как е минал този словесен танц. Докторът грееше и кимаше. Уф. Слава Богу.

– Вие се насочвате към сърцевината на нещата, както винаги – каза Искра. – Затова чувствам, че се нуждая от вас. Знаех си, че ще намеря сродна душа.

– Абсолютно – съгласи се Даул, като нервно приглади белите си кичури. – Няма никакво съмнение в това.

Какъв стар глупак, помисли си Искра.

– Вие вероятно сте най-уважаваният човек сред военните, генерале – каза на глас.

– Благодаря ви.

– Това е самата истина. Имате репутацията на верен служител. И ревностен защитник на джохианските традиции.

– Старите нрави бяха най-добрите – изтъкна Даул. Това беше тема, на която можеше бързо да се възпламени. – Понякога мисля, че старите ценности бяха загърбени твърде прибързано.

– Точно такава е и моето виждане.

– Нима?

– Разбира се, но ще трябва сурови мерки, за да се върнем към славните дни на нашите джохиански предци.

– Вярно. За съжаление. Но е вярно.

– Обаче определено не искам да ви вълвам в наистина неприятните събития. Има неща, които трябва да бъдат свършени и които, боя се, ще накърнят репутацията на джохианския войник. Ще имам... Отряди със специално предназначение, обучени и подготвени за изпълнението на поставените им задачи, които ще бъдат отговорни само пред мен и ще бъдат извън обичайната йерархия на военното командване.

Даул засия.

– Колко проникателно от ваша страна, сър.

– Искам вие да командвате редовните ми сили в борбата за

възстановяването на мира из славния ни куп. Това ще изисква ясно мислене и непоколебима отдаденост.

– Значи аз съм вашият човек – кимна леко Даул. – И ви благодаря за честта.

– Когато хората ни за пръв път дошли в този куп – продължи Искра, – те били изправени пред враждебна територия, населена с невежи видове и варварски човешки издънки.

– Ужасни времена. Ужасни – измърмори Даул.

– Тогава не сме били толкова много.

– Колко вярно. Винаги съм го повтарял. Не е имало много от нас в онези дни. Но ние сме компенсирали недостатъчния си брой с храброст.

– И още нещо – каза Искра.

– Да, другото нещо беше... а...

– Ум – подчерта докторът.

– Точно така. На езика ми беше.

– За да потиснат тези зверове – съжалявам, но не споделям мнение на модернистите. Те са зверове, нищо повече. За да потиснат тези зверове, нашите предци са възприели тактика, която може да се опише с проста и елегантна фраза. Фразата и всичко, което стои зад нея, е съществена част от джохианското наследство.

– Знам отговора – каза Даул. – Но вашите думи са много по-красноречиви от моите. Моля ви, кажете ги и заради двама ни.

– Разделяй и владей – произнесе тържествено Искра. – Накарахме зверовете да коленичат с това просто средство. Нашите бащи подстрекавали суздадите и богазите. И торките също така. И сме ги настройвали едни срещу други. Дори сме натрупали добри печалби, като сме продавали оръжия на всички страни. Оставили сме ги да се избиват едни други. А после сме пристъпили напред, за да ги поведем.

– За Бога! Трябва да направим същото нещо сега – възкликна Даул, като удари длан в гърдите си, а патриотичното му сърце заби гордо. – Разделяй и владей! Връщане към свещената традиция.

– Значи... ще приемете поста, който ви предлагам?

– С гордост, сър – засия Даул. – С гордост.

Той избърса изплъзналата се сълза от ъгълчето на окото си.

Мениндер имаше малко неугледно имение в центъра на квартала на торките.

Професионалното око на Стен забеляза, че неугледният вид е

внимателно изпипан. Стените бяха тухлени и покрити с увивни растения. Големият вход беше стар и хлътнол. Градината отвъд портата беше запусната. Но охранителните кабели, които опасваха стените, бяха ярки и нови. Портата беше подсилена със стомана. И избуялата градина беше използвана за слагането на бодливи плетове и остри папрати.

Разузнаването твърдеше, че Мениндер има пари. Купища като за торк. Но той беше внимателен и не парадираше с тях. И беше изчезнал, когато дракхът се изсипа.

– В траур съм – обясни Мениндер, като хвърли въдицата в зелените води на езерцето.

Стен седна до него. Дъждът беше отстъпил място на изпепеляващо слънце. Но тук, под дърветата, които хвърляха сянка над любимото място за риболов на Мениндер, беше хладно. Торкът дръпна кордата, провери примамката и я хвърли още веднъж.

– Смърт в семейството? Съжалявам да го чуя – каза Стен.

Мениндер свали очилата си, избърса несъществуваща сълза и ги сложи обратно.

– Беше млад братовчед... Загина в „Пушкан“.

Стен понечи отново да поднесе съболезнованията си, но видя циничен проблясък в очите на Мениндер.

– Колко близък беше този братовчед? – попита той вместо това.

Мениндер се ухили.

– Не знам – седми, в най-лошия случай осми. Не бяхме много близки. И все пак беше шокиращо.

– Мога да си представя – каза Стен.

– Толкова съм разстроен – продължи Мениндер, – та се боя, че ще мине поне година, преди да покажа лицето си на публично място.

– Наистина ли мислите, че Алтайският куп ще се успокои за това време? – попита Стен.

– Ако не го направи – отвърна Мениндер, – скръбта ще ме обхване отново. Тъгата е упорита болест. Идва и си отива.

Той изтегли кордата и я метна отново.

– Като треската – вметна Стен.

– Да, но без тревожните симптоми. Човек може да тъжи и да лови риба по едно и също време.

– Странното около този риболов е – отбеляза Стен, – че изглежда изключително целенасочен. Никой не безпокои човек, който лови риба.

– Струва ми се, че не съм единственият, който лови риба тук, господин посланик – отвърна Мениндер. Той метна въдицата на друго

място в езерцето.

– Предполагам, че се опитвам да измисля подходящата стръв – каза Стен.

Мениндер поклати глава.

– Забравете. Няма достатъчно кредити и слава, които биха могли да ме изкарат навън. Живях дълго, бих искал да умра от естествена смърт.

– Трудно е да се постигне в наши дни – подхвърли Стен.

– Наистина. – Кордата на Мениндер се заплете в някакви клони. Той отпусна пръчката и я разхлаби.

– Честно казано, не виждам как ще стане по-добре, поне докато съм жив.

– Ще се намери решение – каза Стен твърдо. – По един или друг начин.

– Предполагам, че имате планове за моето участие в решението?

– Да, имам.

– Вероятно сте решили да ме включите, защото бях достатъчно глупав да си заложа главата преди.

– Накарахте някои същества да говорят помежду си, при положение че нормалното им поведение е да се бият помежду си.

– Някога вярвах, че съм добър в подобни неща – поклати глава Мениндер. Той придърпа леко кордата.

– Все още сте. Според мен.

– Глупав, безполезен талант. Ако изобщо е талант. Лично аз смятам, че съм много добър лъжец.

– Скоро ще настъпят някои големи промени – каза Стен. – Преди много време – и при подобни обстоятелства – посъветвах същество като вас да се укрие, докато бурята утихне. Казах му, че най-доброто, което може да направи, е да развие добра режеща кашлица.

– Той послуша ли ви?

– Да. В резултат преуспя.

– Но вие искате от мен да направя точно обратното?

– Да.

– Дали сте на другия човек по-добър съвет.

– Това беше тогава, сега е за сега.

– Без да се обиждате, господин Стен, но аз нямам могъщата сила на имперското назначение, която да ме защитава. Изпитвам остра нужда от сигурност. Дори и да бях под защита, домът ми ще е първото място, където добрият доктор ще изпрати отрядите с тежките ботуши и бухалките.

– Но не мислите, че Искра ще се справи?

– Не, по дяволите! Това, което ме измъчва, е, че някога самият аз споменах името му. В добра светлина. Кажете на Императора, че този път се е обърнал много. Но не ме цитирайте. Предпочитам да избегна вниманието, ако това не ви пречи.

– Няма да ви лъжа, като твърдя, че вие сте единствената надежда – каза Стен. – Но може да сте много важен.

– Мислите, че трябва да рискувам живота си – и този на семейството ми – за някаква благородна борба с вятърни мелници? За да спасим Алтайския куп?

– Не си ли заслужава?

Мениндер издърпа кордата, докато обмисляше.

– Не знам.

– Ще ми помогнете ли?

– Може би някой друг път.

Стен се изправи. Огледа зелените води на езерцето, като се зачуди защо не е видял и бегла следа от риба.

– Има ли нещо тук? – попита той.

– Някога имаше – отвърна Мениндер. – Зареждах го всяка година. После времето нещо се обърка. Навярно сте забелязали. Стана му нещо на времето. Промени се равновесието или Бог знае какво. Всичката риба умря.

– Но вие все още идвате на риболов.

Мениндер се засмя и хвърли въдицата си отново.

– Разбира се, никога не знаеш кога можеш да хванеш нещо.

Стен откри Каебак, външния министър на богазите, в сградата на посолството. Тя сваляше знамето. Беше сама, като се изключи охраната ѝ. Всички останали вече бяха потеглили към космодрума. Каебак смяташе да ги последва. Бързо.

– Няма нужда да заминавате – каза Стен. – Мога да гарантирам сигурността на посолството ви.

– Богазите нямат нужда от охрана – отвърна Каебак. – Страхът не е нас. Гняв там. Суздали забравили гняв на богази. Ние ги накараме да съжаляват, че са го сторили.

– Защо вините суздалите за ставащото? Техните деца също загинаха в „Пушкан“.

– Ба! Това са лъжи. Суздадите правят пропаганда. Винят богази за

ужасното дело. Това е извинение. Те искат война. Добре. Ще им дадем каквото желаят.

Според Каебак разговорът беше приключил. Тя се качи на чакащата кола. Стен направи последно усилие.

– Елате в имперското посолство с мен – настоя той. – Нека ви покажа кадри от личното си разузнаване. Ще видите, че суздалите са дали също толкова жертви, колкото и богазите.

Колата потегли. Стен се дръпна назад. Каебак подаде човката си от прозореца.

– И вас са измамили. Няма нужда да гледаме лъжи на суздали. Отивам у дома. Ще помогна на другите да сготвим малко кучешка яхния.

Лошият късмет на Стен продължи да го преследва през целия ден и през ранните часове на следващия. Той отправяше обаждане след обаждане до Вечния император.

Но всеки път беше посрещан със съобщението, че Вечният император е неразположен – и никой не можеше да му каже колко дълго това състояние на боледуване ще продължи.

Стен се чувстваше като сляп и беше отчаян поради липса на напътствия. Ситуацията се влошаваше с всеки час.

Искра вече трябваше да се махне, бе убеден в това.

Но имаше само едно същество, което можеше да вземе подобно решение. Съдбата на Алтайския куп висеше на косъм.

Опита да се свърже за последен път.

– Много съжалявам, господин посланик – дойде успокояващият отговор на секретаря на Императора. – Сигурен съм, че Императорът ще ви се обади при първа възможност. Да, предадох му съобщенията ви. Да, споменах, че не търпят отлагане. Много съжалявам за неудобството, господин посланик, но съм сигурен, че ще разберете.

Стен стисна зъби. Къде, по дяволите, беше Императорът?

22.

– Имах намерение да проведа този разговор с теб от известно време насам – каза Императорът. – Забавянето е наистина непростимо. Дължа много на теб и на организацията ти.

Старата жена се засмя, докато отговаряше:

– Наш дълг – (кикот) – е да ви служим, ваше – (кикот) –

превъзходителство. В крайна сметка не е ли това – (кикот) – същността на култа към Вечния император?

– И все пак. Вие запазихте... спомена за мен... в трудни времена.

– Как би могло – (кикот) – някое време да бъде трудно? – отвърна Зоран. – Когато вие сте – (кикот) – винаги с нас?

Императорът не отговори. Остави мълчанието да се стеле, мрачно като стаята, в която беше накарал да въведат старата жена. Беше искал да създаде определена атмосфера за задачата си. Мрачна царственост. Но адското кискане на Зоран продължаваше да разсейва мрачното усещане. Вбесяваше го.

Което не беше добър начин за започване на отношенията. Тя беше толкова стара. Над сто и петдесет годишна, но с добре оформеното тяло на млада жена под оранжевите си роби. Като върховна жрица (избрана) на култа, тя трябваше да бъде – или поне той очакваше да е така – побъркана. Това се беше потвърдило от постоянното кискане, докато не осъзна, че то е нейното средство да подведе питания. А и очите ѝ блестяха с повече интелигентност, отколкото удоволствие от възвишеното му присъствие.

– Вярно ли е – поинтересува се той накрая, – че вашата... хм, организация вярва, че съм бог?

– Представител на – (кикот) – Свещените сфери е по-добро описание на нашите вярвания, ваше величество – отвърна Зоран.

– Значи... не се прекланяте пред мен като пред бог.

– „Прекланям“ е толкова – (кикот) – неподходяща дума, ваше – (кикот) превъзходителство. Ние не принасяме в жертва – (кикот) – угоени агнета или – (кикот) – първородните си деца. Но ние – (кикот) – ви почитаме.

– Като бог?

– Като вечно – (кикот) – създание.

– По дяволите, жено! Аз бог ли съм, или не?

Кискането спря. Зоран си пое дълбоко дъх. Императорът я плашеше. Не очакваше сияние да обкръжава възвишеното му присъствие, когато влезе в стаята. Всъщност тя очакваше обикновен на вид човек. Какъвто той и беше – макар че изглеждаше дори по-добре и беше по-висок, отколкото се виждаше в предаванията.

Това, което я потискаше – освен мрака в стаята, който тя съобрази, че беше създаден за нея, – бяха очите на Императора. Никога не поглеждаха право към нея, а се местеха от страна на страна. Безкрайно. Беше почти... патологично. Тази мисъл я притесняваше още повече.

– Прости ми раздражението – каза Императорът. – Неприятните държавни проблеми ми се отразяват.

Той се наклони към нея с най-чаровната си усмивка. Зоран забеляза обаче, че очите му не се спряха.

– Ще простите ли грубостта ми?

– О, ваше величество – заяви Зоран разпалено, – аз трябва да ви моля за прошка. Аз съм просто глупава старица. И вие сте толкова търпелив с мен.

Вечният император изхъмка. Така беше по-добре. Забеляза, че и кискането е спряло. Още по-добре.

– Сега може би ще ми обясниш цялата тази божествена ситуация?

– О, разбира се, сир. Ако съм звучала загадъчно, това е само по навик. Има толкова много различни нива на съществува. Думата „бог“ няма същия смисъл за всяко същество.

– Това е вярно – потвърди Императорът. Той се гордееше, че е познавач на мистичните учения.

– В човешките идеи обаче – продължи Зоран, – предполагам, че бог е точно описание на свещената ви личност.

Императорът се засмя.

– Представете си. Аз – бог.

– О, но ние си го представяме през цялото време – каза Зоран. – Всъщност всички членове на култа към Вечния император са длъжни да си представят това два пъти на ден. В молитвите си. Към вас.

– Колко интересно – отбеляза Императорът, очите му се присвиха в усмивка... но продължаваха да се местят, местят. Напред и назад. Напред и назад. – Всъщност това е един от най-интересните разговори, които съм водил напоследък.

– Толкова се радвам, че мога да ви развеселя ваше величество – каза Зоран.

– Кажете ми, колко същества в действителност вярват в, ха-ха, мен?

– Хиляди по хиляди, ваше величество. Може би дори милиони.

– Милиони, ммм?

– Точният им брой не може да се посочи лесно в момента. Но мога да кажа, че нашите членове достигнаха рекордна бройка по време на... хм, отсъствието ви. Станаха дори още повече точно преди завръщането ви. За известно време.

Устните на Императора се свиха.

– Искате да кажете, че са намалели?

– Да, ваше величество. Съжалявам, че трябва да ви го кажа. Но

можеше да се очаква. Съществата са толкова слаби. А и свикнаха с това, че се завърнахте.

– Толкова скоро? – изсъска Императорът.

– Такава е природата на съществата, ваше величество. А и хазната ни не е каквато беше.

Императорът знаеше за финансирането на сектата в миналото. То беше идвало тайно от страна на Кес, единствения интелигентен член от Съвета на петимата. Зоран нямаше представа за истинската цел на Кес. Императорът възнамеряваше да остави нещата така.

– Какво ще ни струва, за да увеличим ентузиазма сред вашето паство?

– Много малко, ваше величество. Казвам на всички потенциални дарители, че членовете на култа са най-отдадените в Империята. Те са обикновени същества, които живеят пълен, продуктивен живот всеки ден. В свободното си време заменят костюмите си с роби и разпространяват посланието за вашата слава пред всеки, който желае да го чуе.

– С други думи, няма посредници, през които да минават даренията – заключи Императорът.

– Деветдесет процента от всеки дарен кредит отиват за каузата. Само десет процента се харчат за администрация, транспортиране, поща и подобни неща.

– Забележително – възхити се Императорът. И наистина го мислеше, Беше накарал агентите си да проведат щателно разследване на култа и те бяха потвърдили данните.

Той измъкна фиш от бюрото си и го подаде на Зоран.

– Накарах хората ми да направят малко... проучване. Ще откриеш резултатите тук. Направили са разбивка – регион по регион – на цялата ми Империя. Нещо като профил на най-... да кажем, най-ценящите ме поданици.

Зоран откри, че ръцете й треперят, докато поемаше фиша. Тя бързо прикри това.

– Как бихме могли някога да ви се отблагодарим, ваше величество?

– О, това е нищо. Просто малка подкрепа за добрата ви работа... По въпроса за финансирането. Между нас не трябва да съществува никаква връзка, разбирате ли?

– Да, ваше величество. Би било... неуместно.

– Точно така. Ще ви потърсят в скоро време. Ще ви бъде направено голямо дарение. Използвайте го добре. Ще има и още, по-късно. Когато има нужда от тях.

– Да, ваше величество.

– Радвам се, че се разбрахме – каза Вечният император.

Зоран не се радваше особено. Това беше доказателство, реши тя, че невинаги е разумно да се молиш за нещо толкова усилено. Защото съществуваше голяма опасност молитвите ти да получат отговор.

А сега тя не смееше да го откаже.

23.

– Наблюдавах малко чудо – оповести Алекс.

– Учиш се да говориш правилно, така ли?

– Да съм ти откъсвал носа наскоро?

Стен нарочно изплези език, предпазливо близна носа си и поклати глава. Килгър умееше да го развеселява, както винаги – една от причините да бъде толкова ценен член на „Богомолка“.

Другата бе изключителната му дарба да убива...

Алекс му додаде фиш. Стен сложи фиша в четец. Беше доклад с гриф „Строго секретно“, който бе получил началникът на полицията на Джохи. Не видя нищо извън обичайната смесица от убийства, насилия и алчност.

– Можеш да гледаш, колкото искаш, но аз сега съм ходещо и дишащо резюме.

– Казвай.

– Арсеналите навсякъде из Джохи се разграбват, млади Стен. Някои складове на ченгетата, но най-вече военните оръжейници. Ограбванията нямат край.

– Някак не съм изненадан – каза Стен сухо. – Като се има предвид в какво сме се набъркали, ако бях жител на тази обругана земя, бих потърсил начин да уравновеся шансовете. Като например – продължи той – да се снабдя с бронетранспортър клас „Пери“. И това би било запасното ми оръжие.

– Пийни си, капитане. Синд, налей на момъка глътка. Той се запиля нанейде. Толкоз е тъжен и обезсърчен, не, опустошен е окаяникът, защото добрият Император не му се обади. Знаеш ли, моме, какви проблеми носи командването. Помня, че имаше време, когато Стен беше щастлив, танцуваше из улиците, празнуваше, докато натъпчеше корема си, опразнеше купата, а барманът му оставяше халба бира и го завиваше с топло одеяло, когато припаднеше. Сега е станал циничен и гледа

отвисоко на всичко. Забравил е, че няма да има утре, освен ако аз не го пожелаая.

– Ти, Алекс? – зачуди се Синд престорено силно, докато носеше га-рафата. – Искаш да кажеш, че ти наистина си Първото същество?

– Разбира се – заяви Алекс и наля стрег на всички. – И мога да го докажа. Ако този стрег е отровен и аз започна да се гърча и да се преви-вам, сякаш съм Неси, и хвърля топа, няма да има утре, нали?

– Не и за теб със сигурност.

– Да. Стрегът не е отровен, така че вие, слаботелесници, можете да пиете, без да изоставате. И ето го доказателството. Ако няма утре за мен, а аз съм най-важният, няма да има утре за никого, нали тъй?

Стен и Синд се спогледаха. Очевидно Килгър ги водеше поне с два страга.

– Сега – продължи Килгър – да се върнем към оръжейните, които се разграбват. Всички доклади в това поверително резюме на станалото, което най-важните полицаи са получили и което уредих и ние да вземем, след като посетих местната кръчма и установих, че не става за човек, нито за звяр, ни за малоумник, навеждат на една мисъл. Знаеш ли какво е странното в тези кражби, шефе? Оръжията се измъкват наляво и надясно, но няма доклад за убит охранител.

– О?

– Какво означава това „о“? – зачуди се Синд.

– Трудно е – обясни Стен – да влезеш в оръжеен склад, за който се предполага, че се пази от армията или националните сили, или каквото и да е, без някой патриотичен идиот да се направи на герой и или да застреля някого, или да бъде застрелян.

– Да. Проклетата армия е замесена в цялата работа.

– По дяволите – заяви Синд. – Може би е най-добре да се придър-жам към чистия войниклък. Този дракх от специалните операции, в кой-то вие двамата специализирате, ви прави цинични.

– Споменах ти това – отбеляза Алекс – преди еони, на Нютон, кога-то искаше да държиш Стен за ръка, при промъкването му на Първичен.

– Така е. Трябваше да те послушам.

Самият Стен не внимаваше какво точно си говорят.

– Нямам нищо против малко свободни действия – подхвърли той. – Първо, ще ми се отрази добре. Второ, не е зле да покажем на тези мест-ни отрепки, че светът не се подчинява на техните прищевки; и трето, не ми харесва идеята на местните военни – те явно смятат, че могат да си основат собствена терористична организация, която да им е на

разположение и на повикване. Нека видим къде отиват тези оръжия.

Синд го погледна скептично.

– И какво ще направим? Ще изпратим Фрик и Фрак да обикалят всеки арсенал, който все още не е ограбен? Ще ни трябват доста сензори.

– Не. Те имат мотива, ние ще им създадем възможност. Ще използваме тактиката, която аз, хм, хм, наричам Маневрата на пеещото оръдие.

– Нискобюджетен филм – присмя му се Синд.

– Не е така. Трябва ни само...

– Ей това – довърши Килгър, като плъзна уилигън върху бюрото на Стен. – Ако обесниците търсят каквото и да е оръжие, предполагам, че сърцата им направо ще изхвъркнат за имперска гърмяща пръчка, а? Мисля, че съм прав, тъй като трима злодеи се навъртат покрай страничния вход от около три нощи насам.

– Никога няма да ми позволиш да блесна с ума си, господин Килгър.

– Е, шефе. Не знаех, че това се опитвате да правите. Ала все още има доста нещица, в които да покажете ума си. Като например, кой ще привика котката?

– Ние просто... проклетие.

– Да. Не вярвам на охраната на посолството. Хората на полковник Джерети нямат мозък да разберат какво възнамеряваме да правим. Бор най-вероятно биха отрязали брадите си, ако им подхвърля подобна идея. И знам, че гурките ще ти кажат да не си губиш времето с глупости.

Стен кимна. Килгър беше прав.

– Бих платил доста за двама добри в промъкването, а иначе зли членове на „Богомолка“, които да свършат работата.

– Не съм сигурна какво сте намислили, но аз ще го направя – заяви Синд.

– Недей, враговете са те зяпали много пъти.

– Господин Килгър, те никога не биха допуснали, че най-добрият телохранител на посланика ще излезе навън в нощ като тази, нали? Особено с военна екипировка.

– А, шефе, и аз се бях навил да опитам същото. Но не хваща дикиш. Дори като съм дегизиран, разпознават огромното ми туловище – и Алекс потупа гърдите си гордо. – Та като ме видят, ще решат, че съм стар войник, и няма да се ловнат в подобен капан. Дори и в мъглива нощ като тази. Но ако погледнат и видят млад войник, момък, който се е

понапил малко в таверната и плете крака към поста си по войнишки почин...

– Килгър, подхвърлянето на оръжие е нещо, на което те учат още в началото на обучението в „Богомолка“. Искаш аз, посланик Стен, да...

– Хубаво е, момко, да преоткриеш корените си. Научава те на скромност.

– Копеле.

– Пак си говорил с мама.

– Не ме чакайте, но ми оставете малко стрег.

– Може би ще свърши – каза със съжаление Синд. – Ще ми трябват още три-четири, докато Килгър ме убеди, че наистина знам какво става.

– Хайде, момко. Късно е, смяната излиза след няколко минути, а аз се съмнявам в честността на момчетата от другата страна на улицата. Ще пусна прилепче след теб. Със сигурност записът ще бъде голям хит при следващото събиране на „Богомолка“.

Стен го дари с неприличен жест, поиска още един стрег, но реши да не го пие. Трудно беше да се правиш на пиян, ако мозъкът ти наистина беше замаян. Освен това трябваше да намери униформа, която да му става.

По-малко от час по-късно имперският охранителен отряд тръгна на обиколката си съвсем показно. Заповедта беше издадена от командира на караула. Смененият пазач отдаде чест, свали оръжието и се присъедини към задната част на строя. Новият пазач отдаде чест и зае поста си. После отрядът продължи напред.

Новият пазач помарширува на поста си, после спря, за да се облекчи. Отвъд широката улица двамата наблюдатели забелязаха, че е оставил оръжието си и се е подпрял на стената с една ръка.

Пазачът оправи ремъците си и се обърна. После се сети за улигъна, завъртя се бързо назад и го вдигна на рамо. Направи няколко крачки, после оръжието явно му стана неудобно. В разрез с издадените заповеди той разхлаби ремъка и намести оръжието върху рамото си.

Разходи се още два пъти около поста си. Един от наблюдателите сметна, че е видял проблисък в близост с устните на мъжа, а и неговата крачка определено стана по-несигурна. Пазачът се върна към портата и се скри в нишата, на завет от свирепия вятър, на няколко метра от постовата колибка. Остана неподвижен в продължение на няколко минути.

Двамата мъже размениха погледи. Първият започна да шепне нещо

и комуникационната уредба в колибката иззвъня. И продължи да звъни. Пазачът се надигна, запрепъва се бързешком към караулката и отговори на повикването.

Уилигънът остана, забравен за миг, в нишата – а пазачът беше с гръб към него. Докато успее да завърши шумното си и подробно обяснение и да затвори, уилигънът беше изчезнал.

Килгър наблюдаваше показваното от прилепа в сухия, топъл и допринасящ за опиянението комфорт на кабинета на Стен. Изчака още няколко минути, преди да активира фаза две, през която сержантът на караула щеше да открие пазача пиян и да установи липсата на оръжието. Несъмнено щеше да нареди провинилият се да лежи в карцера.

Наля двойна доза на Стен, когато чу пазача да се прибира по коридора.

Значи следваше фаза три, която можеше да започне по всяко време. В задната част на уилигъна беше скрит малък излъчвател. В момента беше в режим на приемане. След час-два, когато бъдеше отнесен до мястото, където крадците складираха откраднатите оръжия, Килгър щеше да активира предавателя за насочващ сигнал. И независимо дали оръжието беше откраднато от търсещи печалба крадци или от някой член на нечия частна армия, щеше да ги отведе на интересно място.

Стен и Килгър вече можеха да планират фаза четири.

– Чисто, момко. Чисто като в добрите стари дни – поздрави Алекс приятеля си, който тъкмо влизаше.

Стен потъна в един от столовете.

– По дяволите, старите дни. Проклетият вятър реже костите. Къде е Синд?

– Момата каза, че може да се справи по-добре, отколкото ние двамата, когато работим в тандем. И промърмори нещо за някакъв стар воин, който трябвало да си стопли костите.

Стен се ухили и побутна недокоснатия си стрег към Килгър.

– В такъв случай ще ви кажа лека нощ, лорд Килгър. Оттеглям се, за да медитирам върху внезапните облаги на стария воин.

– Ясно. А аз ще си мисля, докато давя нещастieto си, каква ли гадост ни очаква по-нататък.

Следващата гадост, напълно нормално, беше осигурена от очарователните същества в Алтайския куп и беше доста по-сериозна от оръжието с предавател, откраднато от някакъв отряд на смъртта.

Адмирал Мейсън, дори по-мрачен от обикновено, информира Стен за събитията. Нямаше много работа на „Виктори“ напоследък – благодарение на някое добронамерено и загубено из Алтайския куп божество – и затова Стен му беше наредил да използва корабите за различни задачи, свързани с електронно наблюдение.

Мейсън беше възразил, най-вече защото Стен издаваше заповедта, но млъкна, когато посланикът изтъкна, че не вярва на никого в Алтайския куп, включително и на разузнавателните източници на собственото си посолство – които, ако бяха ефективни, трябваше да предупредят по-рано за назряващата криза.

Мейсън рапортува официално, като поиска разрешение да говори само със Стен. Посланикът изгони секретаря си, специалист по кодирането, и личния си протоколчик и изключи в кабинета всички видове електронно подслушване. Това беше сигнал за Килгър да подслушва от съседния кабинет.

Мейсън, без предисловия, измъкна малък четец и го включи. На бюрото на Стен се появи холограма. Тя показваше барикадите, разположени пред главния вход на университета „Пушкан“, студентите, които се бяха качили отгоре, и после нападението. Филмчето – размазано и късо – беше направено от турист от друг свят, чието такси се беше загубило и се беше озовало в средата на мелето. Филмчето беше фалшификат, разбира се – не показваше бронираните машини, които военните бяха използвали, за да изтласкат студентите, а нападателите носеха обикновени палта вместо войнишки униформи.

– Видяхте ли това? – попита Мейсън.

– Да, излъчват го веднъж на всеки час по всяко пиратско предаване.

– Версия Б – оповести Мейсън и пусна друг фиш. Същата сцена, само че този път нямаше много хуманоиди в университета. Сега по барикадите стояха суздали – а нападателите бяха богazi.

– Чудесно – каза Стен. – Откъде взехте тази версия?

– Според вашите заповеди пуснах „Сан Хасинто“, за да подслушва суздалите и богазите. Прехванал го е на честота, която всеки от световите на богазите може да излъчва.

– Бихте ли се обзаложили – попита Стен, – че ако „Сан Хасинто“ беше изчакал малко, щеше да прехване същото филмче, но този път с богазите като жертви?

– Няма нужда от облози, сър.

„Сан Хасинто“ беше едно от тайните предимства на Стен – разрушителят беше нов, кръстен на шпионски кораб, който беше първият

имперски кораб официално унищожен от таанците. Имаше си оръжия, двигатели и сензори и всъщност беше съвсем малко по-удобна за обитаване голяма версия на тактически кораб.

– Значи пропагандните машини на всички са задействани докрай – заключи Стен. – Колко дълго преди началото на кръстоносните походи... О! Има и още?

Мейсън имаше и друго съобщение но то беше твърде деликатно и бе предадено устно от капитана на „Сан Хасинто“ на Мейсън с молба да стигне до Стен.

Джихадът вече беше започнал. Две пълни флотилии на суздалите: едната – официалната флота, която Каканът беше позволил за „местна сигурност“, другата – сбор от овехтели транспортни кораби, контрабандисти и патрулиращи кораби, бяха в бойна готовност.

След като проучи корабите и системата, анализаторът на имперския кораб беше определил целта. Суздалите не искаха друго, освен пълно унищожение на главния свят на богазите. Ракът трябва да бъде изрязан докрай, независимо колко ще са жертвите от двете страни. На богазите твърде дълго им беше...

– Разрешено да атакуват, горят, кълцат, унищожават и тъй нататък, и тъй нататък – довърши Стен. – И разбира се, също толкова упоритите и прагматични богази се надигат да защитават своите владения. А защитата, след като отблъсне нападателите, ще се превърне в свирепа атака върху злите хрътки, суздалите, нали?

– Да, сър.

– Тази работа става все по-приятна е всяка секунда. Килгър, ела тук.

Алекс, без да си прави труда да обяснява, влезе през вратата.

– Оставаш да държиш властта. Мейсън и аз ще се поразходим, за да предотвратим погром.

– Да, сър – застана мирно Килгър. Дори да беше ядосан, че го изключват, Алекс беше достатъчно добър специалист, за да не го покаже пред външен човек.

Лицето на Мейсън, шокирано преди миг, също замръзна във военна маска.

– Поемате ли командването?

– Да, адмирале.

– Много добре. Трябва да ви предупредя, че разполагаме с твърде малко време, преди богазите и суздалите да се сблъскат, затова не можем да изчакаме към нас да се присъединят каквито и да е имперски

подкрепления. Вече направих прогнози.

– И аз така си помислих – каза Стен. – Няма да сме оторизирано подкрепление – нашата Империя е доста разпръсната тези дни, ако не сте забелязали. Просто ще вземем малко местни за пълнеж, и вие, аз и „Виктори“ ще посмачкаме малко неприятелите. Да започваме, адмирале.

– Права ли съм, Алекс, да не се ядосвам, че Стен изостави теб, мен, гурките и Бор, защото официално все още е тук?

– Виждате ли, майор Синд? Учете се да мислите. След още два-три живота ще ви хрумне нещо.

– Майната ти, Килгър.

– Трябва да се каже: „майната ви, господин Килгър“. Не знаеше ли, че съм назначен от самия посланик и заслужавам мъничко уважение.

– Точно това получаваш. Мъничко уважение...

Скуката беше убила повече войници, отколкото байонетите.

Точно тя уби братята Тукунгбази.

Не само те изпитваха отегчение – и сержантът на отделението им беше станал небрежен, а също и командващият взвода, а и ротният, и така чак до полковник Джерети. Да осигуряват охраната за двореца и доктор Искра, се беше превърнало в рутина.

Братята Тукунгбази, за които това беше първо разпределение в бойно звено, не бяха доволни. Не се бяха присъединили към гвардията, за да бъдат използвани като почетна стража или полицаи усмирители. Те така и не разбраха, че никой в батальона на Трета гвардия не си харесва назначението, особено кариеристите. Но понеже бяха професионалисти на професионална мисия, независимо че от пехотинците никога не ставаха добри умиротворители, те държаха устите си затворени и изпълняваха дълга си.

Изпълняваха дълга си, поддържаха казармите и екипировката си в безупречно състояние, пиеха ужасната бира в пивницата на базата и се оплакваха.

Особено от ограниченията, които на войниците се струваха напълно безсмислени. Бяха посрещнати добре на Джохи, нали така? Тогава защо бяха сложени под карантина в собствените си квартири и зони за забавление, защо бяха затворени и пазени зорко?

Може би джохианците бяха малко груби, но те бяха войници, нали

така? Нямахме опасност, стига да не се отпуснеха.

Войниците не знаеха, че твърде много предавания излъчваха кадри как силите на реда упражняват минимална, но необходима сила, за да осигурят безопасността на доктор Искра или да препятстват уличните боеве да прераснат в бунтове. И определено не бяха чували коментарите, които често съпътстваха тези кадри, нито историите, които се създаваха, допълваха и разпространяваха в лавките за алк и каф в Рурик.

Скука...

За щастие, братята Тукунгбази имаха приятел. Една от старите жени, които работеха в пивницата, винаги ги поздравяваше с усмивка и им подхвърляше шега. Веднъж им каза, че съжालява, задето не могат да излязат и да се срещнат с хората на Джохи. Особено с внучката ѝ.

И им показва холограма.

Двамата братя се съгласиха, че ограниченията са много глупави. Не просто глупави, но и ужасно несправедливи. Жената на холограмата беше много красива. Старицата ги попита дали искат да напишат бележка на внучката ѝ. Единият брат го направи. Бележката получи отговор. Младата девойка наистина искаше да види братя и споменаваше, че има приятелка, която също проявява интерес. И двете съжालяваха, че са родени в такъв изостанал свят като Джохи, и копнееха да се срещнат с истински мъже отвън. От светове, в които се случваше нещо.

Братята Тукунгбази, които идваха от затънтен планетоид, бяха поласкани.

Бележките от младата девойка и нейната приятелка ставаха все поинтересни. Братята Тукунгбази загубиха всякакъв интерес към романтични или лъстиви флиртове с колежките си. Никоя от жените в батальона не можеше да се равнява по красота на новите им познати, камо ли в загатнатите области на романтични преживявания.

Когато братята получиха свободен ден, поредната бележка им предложи да минат покрай оградата. От другата страна, мъчително близко, на около сто метра, се намираха две млади жени. Много красиви, наистина. Младите жени им помахаха и беше почти непоносимо за братята, че не можеха да отговорят.

За това решиха да минат от другата страна на оградата.

Смятаха да излязат вечерта и да се върнат преди изгрева, като изпълят фантазиите си в дела. Започнаха да търсят дупки в отбраната.

И тъй като гвардията беше съставена от пехотинци, а не от специalisti по сигурността, а оградата беше предназначена да пази натрапниците да не влизат, а не обратното, откриха такава.

Всичко, което трябваше да направят, беше да препрограмират един от охранителните роботи и да се измъкнат, след като дежурният патрул отmine. Разбира се, и патрулът си вършеше задълженията рутинно.

Отвъд оградата те съблякоха нощните си дрехи и ги скриха на входа. Вгледаха се един в друг, издокарани в пълни бойни униформи. Всички обичаха мъже в униформи...

Братята Тукунгбази, несведущи в съблазняването, бяха решили да занесат малък подарък на красавиците. Купиха две бутилки алк в комисариата, марка, която никой от двамата не можеше да си позволи. Но понеже нямаха къде да харчат парите си и двамата бяха понатрупали значителни суми. Пък и тази вечер щеше да е специална.

Старата жена в пивницата им беше дала карта, за да намерят апартамента на внучката й. Никой от братята Тукунгбази не сметна за странно, че старичката активно участва в прелъстяването на внучката си – слуховете в казармите твърдяха, че всеки в този куп би причинил всичко на всекиго.

Не беше далече от истината – но не това имаше предвид слухът.

Жената живееше на горния етаж в една сграда с апартаменти. Поскоро истински коптори. Братята Тукунгбази би трябвало да намерят за странно, че сградата е единствената наоколо с ясно означен адрес и входно осветление, което все още функционираше.

Откриха апартамента и почукаха на вратата.

Чуха женски смях и подканващ глас:

– Не е заключено.

По-големият брат дръпна дръжката. Вратата се отвори. Видя овехтяло канапе, маса и две искрящи свещи. После две сенки се извисиха от двете страни на вратата, мръсно одяло тутакси бе увито около главата му, ръцете му бяха приковани отстрани и той чу задавеното хъхрене на брат си.

Това беше всичко, което видя.

Първото нещо, което направиха, беше да го ослепят.

Трима от пазачите, които патрулираха пред главния вход на двореца на Искра, откриха телата на братята Тукунгбази.

Те бяха увесени на три набързо издигнати триножника на около петдесет метра от периметъра.

Бяха идентифицирани по липсата им при извънредната поименна проверка.

Мъчителите им не бяха оставили друг начин да ги разпознаят.

Няма разумна причина, заяви мрачно полковник Джерети, когато

съобщи на служителите си за убийството на тези двама млади войници.

А точно това бе причината да бъдат убити.

Те бяха първите.

– Имам въпрос, господин Килгър.

– Питайте, майоре. – По някаква причина Синд се държеше официално и Алекс ѝ отговори със същото.

– Когато някой е арестуван и задържан за съдебен процес, не е ли обичайно да му се предостави някаква защита? Дори процесът да е нагласен? Дори тук, на Джохи?

– Би трябвало да е тъй.

– И не е ли нормално на затворника да му се разреши някаква комуникация с роднините му? Дори тук, на Джохи?

– Това е логическа връзка, която не бих направил, като се има предвид природата на чаровните същества, е които си имаме работа. Спрете да се правите на загадъчна, майоре. За какво става въпрос?

Преди Синд да продължи, Алекс изруга. Беше се досетил.

Синд се беше поинтересувала какво е станало с всички онези същества, които доктор Искра беше арестувал преди време. Същества, които по думите му, щели да бъдат изправени пред съд.

Не беше чула нищо и бързият преглед на показваното от медиите в архивите на посолството не беше дал резултат. Нито опитният комуникационен офицер на Стен, Фрестън, си спомняше да е чул нещо.

После тя се обади на Хиндс, началника на корпус „Меркурий“ за тази станция. След засадата в копторите Хиндс беше загубил пълна вяра в своите аналитични способности и сега оценяваше всеки агент като клас три – ненадежден, клас четири – възможно е да е вербуван от противника, или клас пет – двоен агент.

Имаше трима агенти в армията, всички нископоставени и извън главните мрежи. Хиндс се свърза с тях. И тримата бяха ужасени, никой не искаше да търси информация и никой не беше чул нещо повече, освен че разни войници и бюрократи са били арестувани.

Като се изключи едно нещо: те бяха задържани, точно както бе казал доктор Искра на Стен, в крепостта Гачин, северно от Рурик.

Килгър превъртя казаното от Синд през ума си.

– Хм...

– Много ли си зает?

– Да. Провери ли какво е времето?

– Да. Вземи си якето.

24.

– Имаме пълна прогноза – с шейсет и пет процента точност – в бойната зала, ако искате да я видите, сър.

– Не, адмирале – каза Стен. – Аз определено нямам вашето умение да дешифрирам мигащи точки светлина – и бездруго стомахът ми казва точно колко лошо е положението.

– Очаквам заповедите ви.

На Стен му беше дошло до гуша от държанието на Мейсън.

– Адмирале? Може ли да говоря с вас насаме?

Мейсън кимна на палубния офицер да поеме командването и следва Стен в адмиралската каюта.

– Адмирале – започна Стен, – нарочно изисках вашето участие при тази задача, защото вярвах, че сте достатъчно професионалист, за да следвате заповеди и да не намесвате личните си антипатии. Сгрешил съм. Откакто пристигнахме на Джохи, се държите като нацупено дете, което тъкмо е получило шоколадче и си мисли, че му го дава Бог.

– Посланик...

– Да започнем с това. Моят граждански пост е без значение. Никога не съм предавал военния си чин, нито съм поискал да бъде прехвърлен в запас. На Джохи ме попитахте дали поемам командването. Казах, че ще го направя. Следователно, да се обръщате към мен с военния ми чин, е напълно приемливо. Замълчете, адмирал Мейсън. И ще съм ви благодарен, ако застанете мирно. Нямам нито времето, нито енергията да се състезавам с вас, нито го смятам за необходимо. Ако продължавате, когато излезем от тази кабина, ще ви разжалвам пред вашия щаб и офицерите на „Виктори“. Ще видите, че подобна заповед ще е съвсем законна и ще бъде разгледана като разумна на последвалия военен съд. Това ли искате?

Мейсън не отговори.

– Докато не получите други инструкции, ще се обръщате към мен с „адмирале“. Аз, разбира се, също ще спазя уважението към ранга ви и ще продължа да представям заповедите си към вас като предложения. Нямам намерение да накърнявам авторитета ви. Нито мисля, че е добре за вас да продължавате да се държите така детински. Принизявате себе си и своя чин в очите на своите подчинени!

Това подейства, Мейсън пламна, стегна се и му трябваше миг, за да възвърне напълно самообладанието си.

– Това е всичко, което имах да кажа. Някакви коментари или предложения?

– Не. Не, сър.

– Добре. Този разговор няма да се повтори. Сега. Ще излезем ли навън, за да опазваме мира?

Мейсън отдаде отсечено чест; извърна се и се отправи обратно към мостика.

Стен си позволи да се усмихне. По дяволите, всички тези абсурдни клишета, които му бяха подхвърляни, докато се издигаше в чин, работеха, стига човекът от другата страна наистина да вярваше в този дракх.

Е, както и да е.

Той последва Мейсън – като си обеща, че когато всичко това приключи, ще завлече копелето в някоя мрачна алея и ще го набие така, че да се възстановява седмица и половина.

Следващото действие на Стен беше да „помоли“ адмирал Мейсън да събере най-вещите хора от щаба си и офицерите на „Виктори“ в конферентната зала и да осигури връзка през сигурен екран с капитаните на ескортиращите ги кораби.

– Благородни същества – поде Стен без предисловия, – ситуацията е очевидна.

Офицерите кимнаха.

„Виктори“ се плъзгаше в процепа между два широко разтворени купа. На екрана, настроен за човешките възприятия, човешките престранствени предубеждения и виждания, малката флота проблясваше в черната нощ като огромни светли облаци от двете страни. По-детайлен екран би показал малки петна от светлина вляво и вдясно по посока на „Виктори“. Това бяха набързо събраните флотилии на богазите, решени да защитят главния си свят и купа вляво, а отдясно, в средата на мрака, който представляваше процепът, бяха атакуващите флотилии на суздадите. Бойната зала, разбира се, щеше да покаже всеки свят и кораб в границите на предварително зададено разстояние.

„Виктори“ щеше да се появи точно по средата между двете флотилии след...

– Време до контакта? – поинтересува се Стен.

– Приблизителна оценка – два корабни дни, сър. Точна...

– Не е нужно. Благодаря, командире. Има ли информация, която да навежда на мисълта, че те знаят за идването ни?

– Не, сър.

Това не беше учудващо – едно от големите предимства на имперските кораби беше много по-добрата сензорна система. И още едно доста секретно предимство: преди АМ2 да се зареди на неимперски кораб, му беше добавян допълнителен „кожух“, който беше произведен на Империя Екс. Всеки неимперски кораб, който използваше междузвезден двигател, щеше да произведе слаб пурпурен отблясък на екрана, отблясък, който можеше да се засече от по-голямо разстояние, отколкото немодифицираните следи на имперските кораби. Не беше много – но достатъчно, за да се печели по някоя война от време на време.

– Целта на нашата малка игра – започна Стен – очевидно е да не позволим на суздадите и богазите да се избият едни други. И също така да не им позволим да решат, че някой, който се намесва в кръчмарска свада между приятели, заслужава да си го отнесе.

Няколко от офицерите прикриха усмивките си. Адмирал Мейсън не правеше такива брифинги.

– Така – продължи Стен. – Очевидно единственият начин да постигнем това е с отчаяни мерки. За щастие, адмирал Мейсън е, както знаете, един от най-изкусните имперски лидери в заблуждаването на противника.

Стен искаше да се изрази различно, да каже, че Мейсън е пълен с дракх и следователно по-квалифициран за отчаяни планове, отколкото всеки друг адмирал, когото познаваше, но се въздържа.

– Двамата обсъдихме проблема и той даде някои интересни предложения. Аз също успях да добавя малко идеи, които заслужават да се обмислят. Нашият план ще се осъществи на пет стъпки. Фаза едно е подобаващо гадна. Фаза две е благородна. А фаза четири може да спечели на някого медал или два. Фаза пет ще е пълна и откривена нечестност.

– А фаза три, сър? – въпросът бе зададен от капитана на разрушителя „Принстън“.

– Това е моята евтина идея – каза Стен. – Всички ръце на борда на „Виктори“ прекарват свободното си време в работа над нея.

Стен прегъна пръстите си несъзнателно. „Всички ръце“ не беше преувеличение – неговите собствени го боляха от металните стружки и дървените трески, забили се в пръстите и дланите им.

– Ще стигнем и дотам. Фаза едно ще започне незабавно, докато продължаваме с брифинга. Наредете на всички оръжейни офицери и екипите на „Кали“ да заемат бойните си постове.

Ракетите „Кали“, сега вече пето поколение, бяха чудовищни унищожители на кораби. „Кали“, клас V, бяха вече почти тридесет метра дълги, като нарастваха не само като размер, тъй като при всяко следващо поколение се подобряваше системата за насочване, следене, чувствителността на сензорите и системите за електронно противодействие, Енергията идваше от АМ2 – „Кали“ бяха всъщност миниатюрни звездолети. Единственото, което не бяха намерили за нужно да подобряват от поколение на поколение, беше мощността. Шейсет мегатона все още бяха достатъчни да разбият всеки военен кораб. Дори „Форез“, таанският боен кораб, който си оставаше най-могъщият боен кораб, „изстрелван“ някога, беше изваден от строя с „Кали“.

„Кали“ летеше към целта си под прекия контрол на оръжейните офицери. Контролната система използваше шлем, който улавяше мозъчните вълни. Управлението беше еволюирало от старите ръчни джойстици и малки дросели до неволеви или волеви нервни реакции на „пилота“. „Кали“ също така можеше да бъде пусната в автоматичен режим на самонасочване. Но това се правеше при специални обстоятелства – оръжейните офицери бяха избирани заради силните си инстинкти, превъзхождани само от тези на потенциалните пилоти на тактически кораби, и предпочитаха да си играят на лъжекамикадзета.

Фаза едно беше пускането на всички налични „Кали“.

Те бяха изстреляни от гнездата си във „Виктори“ и разрушителите при пълна скорост за тридесет секунди, а после двигателите бяха изключени. Ракетите се разгърнаха пред имперската ескадрила.

Зад тях идваха тактическите кораби на „Виктори“, които следваха същата схема на движение.

Това беше фаза едно – слепата карта на Стен.

Фаза две се започна по-късно, когато дежурните офицери докладваха задействането на алармите във флотата на богазите. Те бяха „видели“ идващия неидентифициран кораб – всъщност „Виктори“. Тъй като очакваха суздалите, техните сензори бяха добре настроени, незатруднени от излъчванията на собствените им двигатели. Стен изчака няколко корабни часа, като нареди да не се отговаря на никакви предизвикателства от страна на суздалите и богазите, после събра човешките си актьори за следващата част от плана.

Всички комуникационни канали на богазите и суздалите бяха засипани от мощните предаватели на „Виктори“.

Всички приемащи видеоекрани показваха:

Добре известния имперски посланик Стен. Застанал на мостика на боен кораб, в пълно официално облекло. От двете му страни стояха двама също толкова тържествено облечени офицери – Мейсън и неговият адютант, в парадни униформи.

Излъчването беше много кратко и по същество. Стен информира двете страни, че нарушават имперските и алтайските мирни договори, сключени преди доста време, както и цивилизованите спогодби за интерпланетарни права. Беше им наредено незабавно да се върнат по домовете си и да не предприемат допълнителни агресивни действия.

Ако не го направеха, щеше да има строги наказателни мерки.

Излъчването нямаше за цел да убеждава или дори да сплашва. Това беше просто трик, за да придаде официалност на истинския боздуган, който Стен беше подготвил.

Надяваше се, че никой няма да се досети, че е направен от метално покритие и летви – съвсем буквално.

Отговорът беше очакваният.

Суздалите не отговориха – нито от флотилиите си, нито от родните си светове. Богазите, които бяха малко по-дипломатични, излъчиха предупреждение, че всички неутрални кораби не трябва да навлизат в посочените координати. Всяко нахлуване щеше да бъде посрещнато като вражеско. Дори да допуснат евентуални грешки, те щяха да бъдат в допустимите параметри на самозащита.

„Виктори“ не отговори.

Стен се надяваше това да разтревожи и двете страни.

Времето минаваше. Оставаха четири корабни часа, преди „Виктори“ да изникне точно „между“ двете вражески сили.

Те на свой ред щяха да попаднат в обхвата на „Виктори“ след пет часа, а помежду си след дванадесет.

Ситуацията се развиваше интересно.

– Три часа, сър. А флотата на богазите включи звездните двигатели.

Стен се изправи от походната кушетка, на която се беше отпуснал, за да подремне. Това беше пресметнат жест, който трябваше да покаже на по-младите войници, че Стен е толкова самоуверен, та може да заспи преди началото на събитията.

Разбира се, не беше спал.

Притесняваше го обаче фактът, че едно време наистина беше

задрямвал на три или четири пъти, когато беше опитвал тактически трикове.

Мейсън излезе от каютата си.

– Готови сме, сър.

– Много добре.

Мейсън се приближи до Стен.

– И вие не спяхте, нали, сър?

Очите на Стен се разшириха от изумление. Нима Мейсън се опитваше да се държи приятелски? Да не би абсурдното мъмрене да беше накарало адмирала да промени отношението си?

Не. Мейсън просто обработваше Стен, значи, когато дойдохе подходящото време, щеше да го причака в алеята с торбата с пясък.

– Може би можем да започнем фаза три – каза той.

– Ще дам заповеди.

Фаза три беше наистина голям блъф.

Докато беше на Джохи, Стен беше направил бърз списък с начините, които правят хората нещастни. Смътно си спомни една история, разказвана като шега, но и като нещо, върху което си заслужава да се помисли, докато течеше обучението му в „Богомолка“. Историята гласеше, че преди еони млад партизански командир се опитвал да забави военен конвой. Трябвало да е било в тъмните векове, защото превозните средства са се движели по земята, а и не се споменаваха въздушно покритие. Конвоят се състоял от бронирани коли и тежки оръдия. Партизанинът имал двадесет мъже, само половината от които въоръжени. Той можел смело да се хвърли пред колоната и да задържи конвоя за пет минути с цената на цялата си група. Вместо да го стори обаче, той ограбил близка къща. Взел всички чинии за ядене и внимателно поставил всяка от тях на пътя с лице към земята.

Наземни мини. Стен беше възразил – командирът на конвоя трябва да е бил пълен глупак, защото едва ли мините приличат на изкривени метални чинии, дори в онези отдавнашни времена.

След като Стен приключи с лицевите опори, с които всяко военно училище награждаваше обучаващите се на равни интервали за грехове, вариращи от дишане до содомия, инструкторът отбеляза, че разбира се, командирът е знаел, че това не са мини от вид, който му е известен. Възможно било обаче да са нещо ново. Да са капан. И ако били истински, а той минел през тях, щял да се озове пред отряда за разстрел, ако не бъде разкъсан на място от взрива.

За това решил да действа бавно и внимателно, изпратил сапъори,

които да повдигнат всяка чиния, да се убедят, че е чиния наистина, и да се придвижат към следващата. Водачът на партизанския отряд ги забавил допълнително, като стрелял от време на време, въпреки прикриващия огън на конвоя.

– Конвоят бил забавен с цели два И-часа, според историята, без партизаните да понесат загуби. Замислете се за това, войници. Господин Стен, вече можете да спрете да правите лицеви опори.

Наземни мини... Космически мини. Да, това беше. Мините – тези смъртоносни устройства, които стояха и чакаха цел, а после я взривяваха, или изчакваха, докато целта попадне в обхват, и после започваха да я преследват – не бяха популярни оръжия. Въпреки факта, че те бяха най-евтините и ефективни убийци на скъпа машинария и същества. По някаква причина изглеждаха мръсни и недостойни на честните войници. Или, в краен случай, не особено бляскави.

Стен никога не беше гледал на убийството на друго същество като на нещо бляскаво. А дори да имаше подобни идеи, секция „Богомолка“ щеше да ги изличи от ума му отдавна. Пък и бе виждал колко ефективно таанците бяха използвали мините. Таанците действаха според верния, ако и не особено цивилизован принцип, че убийството е убийство и няма особена нужда от морално оправдание.

Тъй като конвенционалните военни сили на Империята бяха „благородни“, те знаеха малко за мините или изобщо не се интересуваха от тях – така че всеки, когото въоръжаваха и снабдяваха с оборудване, като войските в Алтайския куп, едва ли щеше да е експерт по въпроса.

И по време на полета от Джохи палубата с хангарите на „Виктори“ се беше превърнала в дърводелска работилница. Летвите, които Стен беше поръчал, бяха свързани в приличаща на таралеж конструкция и покрити с метално фолио.

Неколкостотин от тези импровизирани съоръжения бяха складирани на палубата.

По команда те бяха изхвърлени, по няколко наведнъж, в космоса. Оформиха поток, разделителна линия между двете флотилии. Разбира се, те продължаваха да пътуват със същата скорост, с която и „Виктори“, но Стен смяташе да направи следващия си ход, преди тези „мини“ да прочистят пространството.

Ефектът от появата им беше светкавичен.

Идващите флотилии преминаха в режим на паника, когато сензорите им уловиха „мините“, и техните командири започнаха да анализират какви са тези странни обекти, които бяха захвърлени от имперския

кораб като сладки, хвърляни към тълпата по време на парад. На своите екрани сигурно виждаха „Виктори“, съпътстващия го екраниращ разрушител, може би няколко тактически кораба, а след това и мините, които се сипеха.

Много добре, много добре, помисли си Стен. Разтревожени са. Сега ще чакат...

След малко и двете флоти изпратиха напред ескадрила разрушители да разузнаят.

Сега ще им покажем, че нашите чинии имат бомби.

– Адмирал Мейсън?

– Да, сър. Всички кораби... всички бойни постове – нареди Мейсън. – Цел... разрушителите. Внимавайте с разпределението. Една цел за оръжие. Всеки млад офицер, който не спази заповедта, ще бъде разжалван, пратен на военен съд и освободен от служба.

Мейсън, грижовната бащинска фигура.

Ракетите „Кали“ полетяха напред или се пренасочиха, когато им беше съобщено от разпределителите, че друга ракета ще стигне по-бързо до целта. Когато приближиха, малко преди разрушителите на богазите и суздалите да засекат присъствието им, те ускориха докрай. Екраните на „Виктори“ пробляснаха, докато ракетите попадаха в целта, после показаха само празно пространство на мястото на унищожения разрушител.

Два разрушителя на богазите и три на суздалите успяха да се завърнат обратно към флота си.

Всеки анализ би показал, че ракетите са изстреляни от тези странни наглед „мини“.

Стен кимна на Мейсън още веднъж – и тактическите кораби се спуснаха от високите си елиптични орбити, които бяха поддържали до този момент. Врежете се, стреляйте и се измъквайте, бяха заповедите.

Два крайцера и пет разрушителя бяха унищожени.

Много добре, помисли си Стен. Съжалявам, че умират същества, но поне не са имперски същества. А и загиваха много по-малко, отколкото ако двете флотилии се бяха сблъскали. Или ако суздалите успееша в намерението си да атакуват родния свят на богазите.

А сега за финала, помисли си Стен. Отново всичко започна с подреждането на сцената.

Посланик Стен излъчи още веднъж предупреждение, като отново нареди на двете флотилии да прекратят действията си и да се върнат по родните си светове.

Но очевидно предаванията от кораба не бяха добре защитени от

чуждите комуникационни връзки. Излъчванията се предаваха от „Виктори“, а усилен сигнал ги препредаваше назад в посоката, от която беше дошъл корабът.

Бяха кодирани, разбира се. Но компютърните и шабните анализатори установиха, че „Виктори“ е свързан с други кораби, кораби отвъд обхвата на детекторите. И изглеждаше, че става въпрос за цяла имперска флота, а „Виктори“ е просто съгледвач – чудовищно огромен и добре въоръжен съгледвач, но все пак съгледвач – за наистина тежките кораби. Минути по-късно прогнозите сигурно се бяха влошили, когато „Виктори“ промени честотите и кода и започна да предава към друга също толкова „невидима“ флота.

Суздалите и богазите може и да не бяха особено разумни при подхода си към гражданските права, но във военно отношение бяха доста способни.

Без да отговорят на заповедта на Стен, двете флоти преустановиха контактите и се отправиха с пълна скорост към родните си светове.

Стен издиша облекчено и се свлече на стола.

– По дяволите – въздъхна той искрено и вероятно развали впечатлението за хладнокръвен командир. – Наистина не мислех, че ще проработи.

– Ще подейства само този път – каза Мейсън тихо, за да не го чуят офицерите му.

– Веднъж е повече от достатъчно. Ще ги засипем с всички възможни нелицеприятни факти и се надявам, че ще дойдат на себе си, каквото и да значи това в този проклет куп. А ако се опитат отново, ще измислим нещо още по-злобещо и отново ще ги ступаме. По дяволите, адмирале, на негодник като вас винаги ще му хрумне някоя идея. Сега обърнете курса. За пръв път успяхме да препятстваме непрекъснатите им интриги. Да видим дали ще можем да продължим да го правим.

Крепостта Гачин беше построена с цел да бъде едновременно непревземаема и ужасяваща. Предназначението ѝ никога не беше включвало да се използва като реална крепост, а само като последен затвор за всеки дръзнал да се опълчи на Какана. Тя се извисяваше самотно върху малко островче на километър от брега. Яките каменни стени се издигаха направо от скалите на острова. Нямаше плажове, никакви открити пространства отвъд тези стени. Нито път по суша до острова.

Алекс и Синд пропълзяха близо до скалите на континента и

започнаха да наблюдават.

Бяха се подготвили за мисията много внимателно. Лежаха под изкусно разположено фототропно камуфлажно покривало, което сега блестеше в бяло, за да съвпада с цвета на снежните преспи и обледените скали наоколо. Всеки от тях имаше качен върху триножник мощен бинокъл, както и пасивни топлинни сензори и детектори за движение, фокусирани върху входа и укрепленията на крепостта Гачин.

– По дяволите, студено ми е – изруга Синд.

– Жено, недей да се оплакваш. Бил съм на твоя свят, той е лятно кътче в сравнение с тукашния.

– Без майтап – каза Синд. Сега вече знаеш защо толкова много от нас живеят извън планетата. А и ти, не ми ли каза, че твоята планета е лед, сняг и други подобни?

– Да, но ледът е някак по-нежен. И снегът се рее надолу като листенца на цвете.

– Виждаш ли нещо?

– Не. Което ме кара да мисля, че си права.

– Ще знаем със сигурност преди да падне нощта. Надявам се.

– Добре, а докато чакаме, ще ти разправа една историйка, която се отнася до обстоятелства, много напомнящи смразяващата обстановка в момента. Казвал ли съм ти някога за времето, когато участвах в състезание по хумористични петостишия? Знаеш какво представляват, нали?

– Не сме напълно нецивилизовани.

– Това е хубаво. Беше по времето, когато бях млад и зачислен към почетната стража на Земята. Таблоидите съобщаваха за състезанието. Много кредити за победителя. Кой можеше да измисли най-смешното, най-мръсното петостишие? Е, биваше си ме, когато става въпрос за мръсни петостишия.

– Никога не съм се съмнявала в това.

– Няма да обърна внимание на забележката, майоре. И така, написвам мръснишката си поема, а тя беше толкова мръснишка, че дори аз се изчервих малко, като си помислих, че името ми ще стои под нея. Но кредитите бяха доста, както споменах. А Бог знае, че бедният войник има нужда от всеки кредит, който може да докопа. И тъй, времето минаваше, и после един ден преглеждам таблоидите и съм поразен. Аз не съм победителят! Не печеля нищо! Победителят е някой си Макгуайър. Д.М. Макгуайър, от малкия остров Ейре, както го наричат, от град Дъблин. И петостишието е толкова мръснишко, че не могат дори да го публикуват. И когато се възстанових от шока, започна да ме човърка.

Искам да кажа, какво може да е по-мръсно от това, което аз подадох. Така че си взех малко отпуск и се отправих към Ейре и столицата му Дъблин. И започнах да търся Д.М. Макгуайър. Минаха дни, седмици, но накрая издирих и последния Макгуайър в Дъблин. Оказа се дребничка възрастна дама. Сладка, с блясък в очите и усмивка на устните, и от вида ѝ просто знаеш, че ходи на църква по два пъти на ден, и мръсна дума никога не е докосвала устните ѝ. Тя не би могла да е Макгуайър от сътезанието, но аз съм отчаян. Затова събирам смелост и питам. Направо щях да се побъркам, когато призна, че е тя. Тогава я попитах какво е написала. Тя на свой ред се изчерви и каза, че е уважавана вдовица и не може да говори така пред мъж. Говореше странно при това, трудно я разбирах на моменти. Дори я накарах да ми го напише, но и това не поиска да направи. Със сигурност нейната трябваше да е най-ужасната поема, писана някога. Така че започнах да я убеждавам и да я умолявам, докато накрая тя предложи: „Може ли да я кажа, като изрека «пусто» на мястото на лошите думи?“ Веднага се съгласих. Нямаше да ми е трудно да разбера кои са. И тогава тя пое дълбоко въздух и изрецитира:

„Пусто, пусто, пусто, пусто,
 пусто, пусто, пусто
 пусто, пусто,
 пусто, пусто,
 пусто река от говна.“

След дълга тишина... смях. Алекс засия.

– Знаех си от самото начало, че в теб има нещо, което харесвам. Сега сте три.

– Три какво?

– Три същества, които оценяват историите ми. Едната е морж, другият е лемур, а ти си третото.

– Почтена компания, несъмнено – каза Синд. – И каква е поуката, която се отнася до сегашната ни ситуация?

– Като всеки добър проповедник – отвърна Алекс, – не мисля, че моите проповеди заслужават допълнителни обяснения.

И се възцари тишина.

Всъщност това, че не бяха видели нищо досега, беше доста информативно. Синд и Алекс се криеха в убежището си вече два дни. Не бяха видели никакъв въздушен транспорт да се задава към Гачин, нито следи от пазачи по стените. През нощта само няколко лампи светеха в

зловещата цитадела.

Два часа по-късно, точно преди здрачаване, Алекс изръмжа:

– Виждам нещо. Два грависледа. Идват от юг. Товарни лихтери, предполагам. Какво правят в замъка?

– Нищо – съобщи Синд. – В никой от тези куполи – мисля, че те са за противовъздушни установки – няма движение.

– Лошо – каза Алекс. – И което е по-лошото, няма следи от оръжия или пазачи при лихтерите. И мога да различа товара на палубата. Проклятие. Храна. Храна за не повече от взвод, мисля. Виждаш ли ги?

– Да – отвърна Синд. Тя наблюдаваше как лихтерите се спускат към площадката за кацане. Малко след това група униформени мъже излезе, за да посрещне лихтера. Никой от тях не изглеждаше въоръжен, може би носеха само пистолети.

– Никаква охрана – отбеляза тя.

– Няма храна, няма охрана, няма пазачи, което значи никакви затворници, нали?

– Точно така.

– Е, къде доктор Искра складира обичайните си заподозрени?

Синд поклати глава. Нямаше представа.

– Да започнем ли да търсим? Като знаем, че не искаме да открием.

И в пълния мрак те събраха мълчаливо оборудването. И двамата имаха доста добра представа къде се намират арестуваните при чистката войници и чиновници. Трябваше само да потвърдят подозренията си.

– Провал – избухна Искра. – Провал. Невъзможно е да се попълни исканата квота навреме. Няма наличен персонал. Всички патрулиращи елементи са дадени под наем на клиентски правителства за близкото бъдеще. Какво, по дяволите, става?

– Империята все още се възстановява, сър – каза Венло със съвсем безстрастен тон. – Няма го рога на изобилието отпреди войните.

– Не ме интересува Империята – продължи да бушува Искра. – Това, което ме вълнува, е пълната невъзможност на имперската система да подкрепи водача си. Императорът ме избра, за да върна Алтайския куп към стабилност и ред. И въпреки това ми се отказват средствата, които са необходими, за да осъществя тази цел.

Венло си помисли дали да не каже нещо – списъкът с исканията на Искра беше или арогантен, или невеж, или налудничав. Освен другите неща, които Искра искаше – за които настояваше, – беше цяла дивизия

от имперски гвардейци за личната му охрана, два първокласни бойни екседрона от имперския флот и удвояването на квотата от АМ2 за Алтайския куп, без да указва каквато и да е причина освен „продължаването на възстановяването на легалното правителство и обществения ред“.

– Да не би тези копелета да искат да се проваля?

– Съмнявам се, докторе.

– Императорът ще направи най-добре да изясни на тези арогантни бюрократи едно нещо. Аз съм със сигурност единственият, който може да донесе мир в този куп. Не само за моите хора, но и за Империята. Досега съм бил лоялен в поддръжката си на политиката на Първичен свят. Съмнявам се, че високопоставените имперски власти ще се зарадват, ако започна да търся други алтернативи.

Венло постепенно се беше усъвършенствал в прикриването на реакциите си спрямо изказванията на Искра. Обаче последната му заплаха го накара да насочи вниманието си към комуникационен екран, който не показваше нищо особено важно. Когато отново се обърна към Искра, лицето му беше спокойно и приветливо.

Той реши обаче, че няма да кара Искра да уточнява.

Други алтернативи? Като например? Разбитите таанци? Призраците на Тайния съвет?

Нима добрият доктор смяташе, че Императорът се нуждае повече от него, отколкото той от Императора?

Тази информация, след като бъдеше предадена, щеше със сигурност да предизвика реакция. Венло тръпнеше от нетърпение да го направи.

Стен очакваше да се завърне към планините от проблеми и вихрите от бедствия. Но остана изненадан.

– Няма проблеми, шефе. Приключих приоритетните дела, Синд се занимаваше с обикновените, а Ото разчисти боклука. Можеше да останеш още една година във ваканция, без да ни липсваш.

– Да го убием ли, Синд? – избърбори въпросният Бор.

– По-късно.

– Ще трябва да се наредите на опашката – каза Стен. – Чинът ми надвишава този и на двама ви.

– Защо не прием? – попита Ото. – Да празнуваме завръщането на нашия крал-воин Стен. Или началото на седмицата, което ви се стори по-важно.

– Защото, момко, ще поработим довечера.

Алекс със самодоволен вид показа, че Стен трябва да даде обяснението. Стен се ухили – Килгър умееше да го задържа здраво стъпил на земята, и беше по-добър в това, отколкото онзи роб, който трябвало да шепне в ухото на императора по време на триумф: „И това ще премине.“ Или каквато е била фразата.

– Оръжието, което оставихме лошите да откраднат и складират за зимата, беше с проследяващо устройство – каза Стен. – Мисля, че е време да ги посетим.

– Ха! – възкликна Ото. – Добре. Не се разбирам много с имперските войници, но заради закланите двама братя трябва да им изпратим поздрав от ада. Надявам се, че оръжието не е скрито в гардероба на някой пъпчив обирджия.

– Не мисля така, Скрито е някъде в дъното на лавка за храна.

Ото изръмжа удовлетворено.

– Добре, вероятно не е самотен злодей. Място за закуски, хм. Добро прикритие за хора, които идват и си отиват. Ще запомня това. Значи най-вероятно е група. Има ли някой идея за кого работят?

– Не още. Това е едно от нещата, които трябва да разберем.

– Колко силно ще ги ударим?

– Първо разузнаване – обясни Стен. – Преброяването на неприятелите е от значение, ако мястото се охранява, но това е вторично. Синд?

– Ами... Имате ли снимка от въздуха на мястото? Благодаря. Открит достъп до задната част, ще ни трябва един отряд. Ще влезем с... да видим, един отряд отпред, един взвод в резерв, четири през вратата. Ще държим рота в резерв, предполагам.

– Значи ще искаме подкрепа от полковник Джерати и неговата гвардия.

Това дори не беше въпрос.

– Определено не – отвърна Стен. – Предполагам, че от тях може да изтече информация, а и това със сигурност ще стане, ако се свържем от посолството с комуникационната връзка на Искра. Пък ако започнем да изпращаме кодирани сигнали до гвардейците, някой може да подуши нещо.

– Да не би да мислиш, мой Стен, че този обесник Искра има собствени терористи?

– Точно сега, Ото – отвърна Стен, внезапно налегнат от умора, – подозирам всички в този скапан куп в присъединяване или оглавяване на отряди на смъртта. Освен вас двамата.

– Ами аз, шефе?

– Ха, Казвам го за последно. Ха. Теб те познавам. Сега. Достатъчно размотаване. Ще влезем с Бор заради ефекта на сплашването. Гурките остават в резерв.

– Няма да им хареса – вметна Синд.

– Добре. Предпочитам да не им хареса. Както се развиват нещата, ще имам нужда от много гневни млади хора в близко бъдеще. Майор Синд, напишете оперативната заповед. Имаме пълен залез на луните в 2,45. Тогава ще започнем.

Имаше само една светеща лампа в ресторанта. Отзад до касата. Зад тежките решетки Стен видя, че вътрешността беше пуста, също като улицата.

– Който и да използва това място за прикритие – прошепна Алекс, – е доста самоуверен. Няма дори пазач. Или пък са намерили проследяващото устройство и са го оставили, за да ни устроят малък капан.

– Или са самоуверени, или са си платили за прикритието. Виж.

Стен посочи полицейския гравислед, който се плъзна бавно над покривите.

– Какво за тях? Или сме достатъчно раздразнени, за да убиваме ченгета?

– Ото има заповед да използва сигнални ракети и гранати, ако някой се намеси – обади се Синд. – Това би показало, че големите момчета си играят, и те трябва да се отдръпнат настрана. Но ако ни провокират, няма да ги щадим.

Комуникаторът, закачен за бойната ѝ жилетка, изщрака.

– Задният отряд е на позиция. Готови сме.

– Е, ще действаме ли?

Килгър се изправи до приклекло положение, засили с две ръце тежък метален прът сякаш беше перце. Удар – решетката и вратата влетяха в сградата. Алекс го пусна и ускориенето запрати тарана с останките навътре, докато той се дърпаше встрани...

Синд хвърли подобрена граната вътре...

Прикритие за очите и пурпурен проблясък...

Стен се втурна през вратата, опря гръб на стената и се огледа, докато цевта на оръжието му обхождаше наоколо...

Синд се претърколи и залегна...

Стен се стрелна напред, към входа на кухнята...

Килгър влетя в магазина и се подготви да го прикрива. Синд приклекна, Степ влезе с подскок в кухнята. Стен се движеше, а Килгър му осигуряваше прикритие.

Задната стая беше празна...

Килгър се изправи с тарана...

– Лараз – извика Стен. Парола, за да не се застрелят...

Вратата отлетя навън в нощта...

Дула на оръжия... косматите лица на Бор, които ги гледаха...

– Чисто – обяви Стен. – Строй войниците си, Синд. Задръж резервния взвод отвъд улицата. Ото. Трима войници.

– Сър.

– Тук е, капитане. Под фурната.

– Имащ ли нужда от помощ?

– Ха.

Килгър остави оръжието си долу и видимо без усилие повдигна огромната кухненска печка на една страна. Тръбопроводите на фурната изскърцаха, но не се пропукаха.

– Малко скривалище – отбеляза той, пресегна се надолу и дръпна малък метален пръстен, захванат за бетонения под. Пръстенът – и подът – се вдигнаха лесно, беше скрита врата с противотежести.

– Еврика – оповести той. – И ев-не-рика. Шефе?

– Изчакай за секунда. Вие тримата – нареди Стен на чакащите трима Бор. – Искам да направите това място на нищо. Трябва да изглежда, че всичко е било претърсено, преди да попаднем на скривалището. Няма смисъл да издаваме тайните си.

Тримата Бор се спогледаха. Не беше толкова приятно като да убиеш някого, но все пак беше разрушение. Захванаха се щастливо за работа, като блъскаха и трошаха.

– И какво имаме тук? – провикна се Стен над звука от чупенето.

– Имаме типичен терористичен арсенал – докладва Алекс.

Алекс беше прав – но това беше доста голям склад, – стаята в мазето беше почти три на три метра, натъпкана с оръжия. Оръжията бяха каквито Стен очакваше – това, от което всяка частна организация от биячи или, в зависимост да чия страна бяха, борци за свобода, би събрала; откраднати, купени или придобити оръжия от най-различен калибър. Военно оборудване, откраднато от или дадено им от джохианската армия. Две много стари картечници. Шест или седем минохвъргачки домашно производство. Няколко бомби. Половин кашон с гранати. Нямаше достатъчно мунции за всички оръжия. Няколко ножа. На Стен му

се стори, че видя и меч. Три или четири пистолета на една лавица. И два уилигъна имперско производство.

– И така, един от тях е наш – каза Килгър. – Но откъде идва другият?

– Кой знае? Уилигъните са се появили преди доста време – отвърна Стен. – Може би някой в посолството преди нас е имал такъв, Може би Трета гвардия е загубила един, но още не са го разбрали.

Килгър подхвърли една от пушките на Стен. После Стен я даде на Синд, която ѝ хвърли професионален поглед.

– Имам по-голям опит с истински войници – каза тя. – Тази проклетия е мръсна.

– Не толкова, колкото другите – отбеляза Килгър. – Обикновено терористите отделят повече време за реторика, отколкото за чистене. Шефе, вече намерихме сиренцето. Ще направим ли публично оплакване или какво?

– Ще го взривим на място – реши Стен. – Видя ли нещо тук долу, което да свърже склада с някого?

– Не, капитане. Направено е достатъчно професионално, не са оставени визитни картички. Ха! Какво е това?

Той го подаде на Стен. Беше пистолет, но пистолет, който стреляше със снаряди от АМ2. Стен повдигна вежда. Империята, по очевидни причини, се опитваше да налага изключително строг контрол върху смъртоносните уилигъни. Това важеше с двойна сила за пистолетите, макар че подобно оръжие ставаше единствено за обири, стрелкови упражнения или за парад. И попадането му в частни ръце беше доста необичайно.

А този пистолет беше дори по-специален. Беше украсен едновременно със злато и сребро. Дръжките бяха от някакъв вид прозрачен бял рог. И цялото оръжие беше гравирано с резба.

Стен огледа гравюрата внимателно – нямаше ловни сцени или същества, които да подсказват от кой свят беше дошла тази изненада.

– Има ли кобур? – попита той.

– Да, и то доста хубав. Истинска кожа, бих казал. Няма инициали, няма знак на производителя, нищо.

– Това – отбеляза Синд, след като огледа оръжието внимателно – е нещо, което един посланик би дал на владетел, или обратното. Чудя се, ако проверим серийните номера, дали няма да открием, че предишният имперски посланик е направил разпродажба? Или че получателят му – поне първоначално – е бил някой като покойния Какан?

– Имаш добра идея – предупреди Килгър. – Но недей да я разгласяваш, независимо колко силно е подозрението. Това, което намерихме, със сигурност е трофейна играчка. Жалко е да се унищожи такова нещо.

– Така е – съгласи се Стен. – Достоеен е за лорд. Задръж го, Алекс... не. Почакай.

Алекс се ухили зловещо. Не беше дори малко огорчен, че го лишават от сувенира му.

– Имаш видение?

– Ще го получиш следващия път – обеща Стен. – Когато го вземем отново, този пистолет може да ни даде информация. Измъкни устройството от уилигъна. Виж дали можеш да го прикачиш на този красавец.

– Никакви проблеми, шефе.

– Сега, след като сложиш експлозивите, за да разрушиш това съоръжение от смърт – продължи Стен, – трябва да се случи така, че само две от скривалищата да се взривят. Третото просто ще изгори – но се увери, че е изгоряло напълно и детонаторът го няма. Не искаме лошите да останат с големите оръжия. Тъй като взривът не е бил достатъчно мощен, той е разрушил големите оръжия, но е запратил пистолета... ето там.

– Защо – оплака се Килгър – всички подобни интриги изкарват мен, Килгър, великия барутен монах – некадърник?

Стен вдигна ръката си със свити в юмрук пръсти, с изключение на средния, който беше вдигнат високо.

– Това, господин Килгър, е единственият отговор, който пиан, разжалван и изпратен в карцера постови може да измисли. Сега нека взривим това място преди туземците да чуят нещо или нещо друго да събуди любопитството им.

Килгър поиска пакет с експлозивни и започна да подготвя мястото. Синд издърпа Бор извън периметъра. Това не беше най-сложната постановка, която Килгър беше подготвял – веднъж беше обезвредил ядрена бомба под вражески обстрел, а друг път беше превърнал камила в ходеща бомба, – но тази изискваше определена концентрация.

– Откъде знаеш, че някой ще вземе пистолета и ще го прехвърли в друг арсенал? – попита Синд.

– Не знам, не и със сигурност. Но хората, които си изкарват прехраната с продажба на оръжия, стават малко особени, когато им покажеш необичаен нож или ръчен пистолет. Просто се надявам да ни заведе до някого с достатъчно авторитет да си позволи подобна играчка.

– Като кого, например?

– Като този, който ръководи тази организация. С когото да се

разправим открито.

– Стен, ти си зъл човек.

– Казваш го само за да влезеш в леглото ми.

– Вярно е. И бих те целунала, макар че ще се отрази зле на дисциплината.

– Моята или на Бор?

– Твоята, естествено.

Но въпреки това го целуна.

Венло се опита да разчете действителните мисли по лицето на екрана. Не можа.

– Това ли е всичко? – попита мъжът.

– Да, сир.

Беше толкова тихо, че Венло можеше да чуе бръмченето на сигнала.

– Имаш ли някакви предложения?

След кратка пауза Венло отговори отрицателно.

– Продължавай. Трябва да обмислим всички възможности.

Мъжът на екрана докосна сякаш несъзнателно центъра на гърдите си.

Венло избра думите си внимателно.

– Когато ме подготвихте за тази задача, поисках... помолих за резервен вариант.

– И аз казах, че не съм подготвен да дискутирам подобна възможност. Тогава не бях и сега не съм. Моята политика е твърда. Доктор Искра трябва да получи пълна подкрепа.

– Да, сир. Простете ми.

Отново мълчание.

– Извинението не е необходимо. Не искам слугите ми да бъдат роби. Едно нещо трябва да е съвсем ясно. Доктор Искра ще бъде владетел на Алтайския куп. Това е основната цел. Обаче... това, което наричаш резервен план, не може да бъде пренебрегнато. Изследвай всички възможности и евентуални усложнения.

Екранът се опразни.

Венло кимна машинално в знак на подчинение. И макар че нямаше кой да го чуе, той изрече на глас.

– Да, ваше величество.

25.

Вечният император изслуша замислено доклада на Стен за доктор Искра. Не каза нищо, докато Стен vadеше всеки камък от кошницата и го редеше върху злощастния му събрат.

Стен разказа за клането на студентите. Представи доказателствата, че е дело на Искра. Спря се на умишлената кампания за дезинформация, целяща да породи война между обитателите на Алтайския куп. Разобличи лъжите, които Искра беше наприказвал, за да прикрие кампанията си на терор. Не пропусна мистериозните нападения над имперските войници. Празната крепост. И още много неща.

Накрая приключи. Стен изчака, за да види накъде ще повее вятърът.

– Предполагам – каза Императорът, – че препоръката ти в този случай не е в полза на доктор Искра.

– Съжалявам, сир – отвърна Стен, – но моята работа е да ви съобщавам неща, които няма да ви харесат.

– Точно така – съгласи се Императорът. – Иначе щеше да си толкова безполезен, колкото и всички тези глупаци, които ме обграждат. Знаем, Стен, че винаги мога да разчитам да ми кажеш истината, независимо колко неприятна е.

– Благодаря, сир. Сега... Ако позволите...

– Почакай – спря го Императорът. – Няма нужда да продължаваш.

– Извинете ме, сир? – Стен беше искрено удивен. А и беше обезпокоен от новия навик, който Императорът беше придобил – никога да не го поглежда в очите. А и тези проклети очи. Движеха се напред и назад, сякаш бяха на подвижни лагери.

– Казах, няма нужда да говориш повече. Знаем какви са препоръките ти. За съжаление, трябва да ги отхвърля. Искра остава. Ще продължиш да го поддържаш.

– Много съжалявам да го чуя, сир. И се надявам да не го изтъкваме погрешно, но искам да ме освободите от поста ми.

Очите на Императора спряха непрестанния си ход. Само за миг. Впиха се в него като студена стомана. После Императорът се засмя.

– Разбирам защо го казваш, Стен – каза той. – Мислиш, че съм загубил доверие в теб.

– Възможно се, сир. Но не аз трябва да съдя за това. Просто... е, добре, трябва ви някой, на когото може да разчитате да изпълни

заповедите ви.

– Вече казах, че ти вярвам, Стен.

– Да, сир. Но и аз ви заявих ясно, че не съм съгласен.

– Вярно е. Но съгласието няма нищо общо. Такива са заповедите ми. Освен това трябва да знаеш, че доктор Искра пожела да бъдеш сменен. Аз твърдо отхвърлих искането му.

– Да, сир. – Стен не можа да измисли какво друго да каже.

– И му казах същото, което ще кажа и на теб. Ти си твърде близо до ситуацията, Стен. Не можеш да видиш гората от отделните дървета.

Стен знаеше, че вероятно има истина в това. Не беше наясно с голямата картина. За разлика от Императора.

– Все още не смятам, че съм най-подходящият човек за тази работа, сир. Въпреки това, благодарая за доверието, което имате в мен.

– Преживели сме много заедно, Стен – каза Императорът. – Знаем какво можеш да направиш. И какво не можеш. Всъщност, струва ми се, че зная по-добре възможностите ти от теб самия. А проблемът с Алтайския куп стана дори още по-критичен. Ако те изтегля сега, отзвукът в медиите ще е опустошителен. Може би прибързах с Искра. Макар все още да мисля, че е най-добрият избор от възможностите, които имах пред себе си. Както и да е. Обвързал съм се с този човек. Изключително важно е да не бъде злепоставен.

– Да, сир.

– Разчитам на теб, Стен – каза Вечният император. – Може би повече, отколкото някога преди. Направи всичко възможно, за да проработи. Каквото и да се налага да направиш. Това са заповедите ми.

– Да, сир.

– И, Стен?

– Да, сир?

– Усмихни се. Бъди щастлив. Всичко ще се нареди.

– Да, сир – каза Стен. Той отдаде чест, докато образът на Императора избледняваше.

26.

Стен не можеше да заспи. Всеки път, когато се унесеше, пред него изплуваше лицето на Императора. Тези очи го преследваха. Очи, които никога не се успокояваха. Очи, които изследваха ръбовете на съвестта му, пресмятаха тайните съмнения на Стен и ги събираха като

доказателство.

В кошмара на Стен Императорът събираше всички тези съмнения в гърчеща се, макаронеста маса. Обръщаше към Стен лице, помрачено от гняв. И тези очи се въртяха заради него. Стен знаеше, че ако някога спрат, с него ще е свършено.

И ето че сега идваха. Въртяха се. Въртяха се. Прорязваха димяща пътека през пода към него. После се издигаха, в търсене на неговите очи, за да ги изгорят.

Стен се събуди с вик. Тялото му беше обляно в студена пот. Той се затътри към тоалетната и известно време постоя приклеknал в напразен опит да повърне. Чувстваше се глупаво, че сънува такива кошмари – но се страхуваше да се върне в леглото за нова борба със съня.

Тихо шумолене и парфюмираната топлина на Синд.

– Добре съм – каза той.

– Разбира се. Редовно намирам напълно здрави и щастливи хора, коленичили в банята, които се давят и повръщат.

– Ще се оправя... след минута.

– Знам. Сега недей да спориш, приятелче. Или ще си имаш неприятности.

Тя го вдигна, съблече го и го бутна под душа. Студените пръски боднаха кожата му и го разбудиха напълно. Потта беше отмита като стара смазка. После студената вода се превърна в гореща и облаци пара го обгърнаха. Голото тяло на Синд мина през облаците. Беше въоръжена със сапун и гъба.

– Обърни се – нареди тя. – Ще започна от гърба ти.

– Мога и сам – каза Стен и се протегна за сапуна.

– Казах, обърни се – тя блъсна гъбата в гърдите му.

– Ох! Добре, добре. Печелиш! – той се обърна.

– В случай че не си забелязал – изтъкна Синд. – Аз винаги печеля.

Тя намокри гъбата, сапуниса я добре и започна да го търка.

Беше приятно. Той забрави очите.

По-късно, подпрян на възглавниците и облечен в нова пижама, Стен отпиваше от горещия и силен чай, който Синд беше поръчала от кухнята на посолството. Отвън се чуваше как вятърът вие из улиците на Рурик. Странно, изпитваше спокойствие. Уют.

Синд седна на леглото до него, тънка, загърната в цветна роба. Обикновено спокойните ѝ вежди бяха сбърчени, докато обмисляше съня на Стен.

– Някога чудил ли си се – попита тя – какво би станало, ако

Императорът не се беше върнал?

Стен поклати глава.

– Звучи ми като още по-лош кошмар – отговори той. – Нещата бяха доста объркани, ако си спомняш.

– Спомням си. И да, имаше бъркотия. Но в крайна сметка ние правехме нещо по въпроса. Всеки хранеше много надежди. Някаква идея за бъдещето.

– Не мислиш ли, че и сега имаме бъдеще? Нещата са неприятни, съгласен съм. Но след като преодолеем тези препятствия...

– Ще се завърнем към нормалното? – прекъсна го Синд. – Кажи ми какво е нормално, Стен. Аз съм млада. Не знам нищо за чудните дни преди Таанската война.

– Не бъди саркастична.

– Избягваш въпроса ми.

– Добре. Е, не беше рай.

– А какво тогава?

Стен направи унила гримаса.

– Общо взето като сега, признавам. Освен че... имаше повече от всичко.

– Всички са били по-щастливи тогава, нали? Хората тук, на Джохи, например са били по-щастливи, нали така? Разбира се, имали са Какана, който ги е тормозел, но пък са тъпчели до насита търбусите си. Което е правило нещата хубави. Истински рай за потиснатите.

– Пак ставаш цинична.

– А ти пак избягваш въпроса.

– Просто така стоят нещата – каза Стен. – Някой трябва да командва. За да вървят нещата. За съжаление, понякога този някой е негодник. Тиранин.

– Като Какана?

– Да, като Какана.

– Като доктор Искра?

– Най-вече като доктор Искра. Поне Каканът имаше извинението, че е слабоумен стар глупак.

– Но нашите заповеди са да накараме тукашните жители да преглътнат доктор Искра – каза Синд. – Макар да сме наясно, че е по-лош и от Какана. Това смислено ли ти се струва?

– Не и ако не гледаш голямата картина – отвърна Стен. – И в най-добрите времена Империята е пазила деликатен баланс между доста твърдоглави личности. А това, ще се съгласиш, не са най-добрите

времена.

– Няма да споря.

– Добре. Както и да е, Искра може и да е кучи син. Но той е императорският кучи син. Той помага на Императора да запази статуквото.

– С други думи, целесъобразно е да властва? Вярно е, въпреки че ще осъдим тези хора на нещастие за поколения напред?

– Не бих го казал по този начин. Но, да. Целесъобразно е. Но в Империята има милиарди други същества, за които трябва да мислим.

– И колко от тях са управлявани от някой като доктор Искра?

Стен отвори уста, за да отговори. Отговорът не дойде. Челюстта му рязко се затръшна.

Синд продължи, без сама да е сигурна накъде бие.

– Какво прави някого добър тиранин, Стен? Добър диктатор? Идеален върховен водач? Има ли такова нещо?

– Вероятно. За малко, поне. Често пъти хората отчаяно искат някой да им каже какво да правят. И ще се карат и избиват едни други, докато човекът на белия кон не се появи, за да ги спаси. Тогава с радост ще дадат всичките си права на този човек. Ако имат късмет, новият владетел ще е млад, човек със силна визия. Няма голямо значение каква е тази визия, стига всички да са съгласни, че си заслужава да се преследва. Истинската работа в тази насока постепенно помага на нещата да се нареждат. Проблемът е, че никога не съм чувал или чел за случай, където ентонията да не се проявява. Като при Какана.

– Обясни, моля те.

– Когато диктаторът се задържи твърде дълго, става немарлив. Отдалечава се от хората. Започва да вярва, че властта му идва от самия Бог. Събира група поклонници около себе си, чакали, които да се подчиняват на заповедите му срещу част от мършата. Накрая всички владетели – за абсолютни владетели говоря – достигат точка, в която разчитат повече на чакалите, отколкото на хората. И това е началото на края. Защото губят представа кой наистина им дава власт. А това са просто хората, които те управляват.

– Хубава лекция, професор Стен.

– Нямах намерение да изнасям лекция.

Синд замълча за малко. Разхлаби връзките на робата. После прошепна, съвсем тихо:

– Звучи ми като доста добро описание на Императора.

Стен не отговори. Но кимна едва доловимо.

– Не ми отговори на първия въпрос. Какво щеше да стане, ако

Императорът не се беше завърнал?

– Няма смисъл да се мисли за това – отвърна Стен. – Голите факти са, че без АМ2 всички щяхме да сме варвари. Нямахме да има почти никакви комуникации отвъд най-малките планетни системи. Междувездните пътувания щяха да се извършват или с убийствените стари кораби, или, ако са снабдени със звездни двигатели, но без АМ2, биха изтощили ресурсите на системата. Никакъв прогрес. По дяволите прогреса! Всички щяхме да изпаднем в упадък. До пълно невежество. А Вечният император – както тези смешници от Тайния съвет научиха за свой ужас – е единственият, който контролира АМ2.

– Какво е станало с АМ2? – попита Синд. – Така и не разбрах.

– Просто спря – каза Стен. – Както всеки можеше да види – а Съветът положи доста усилия, – доставките на АМ2 спряха в мига, в който Императорът беше убит... или каквото там се е случило с него.

– Откъде идва АМ2? – попита Синд.

– Какво? – Стен беше наистина озадачен. И това го накара да се почувства сякаш коефициентът му на интелигентност е отчайващо нисък. Неприятно усещане.

– Ако е спряло доставянето му, трябва да е идвало от някое място – заразсъждава Синд. – Нямам предвид огромен таен склад или нещо подобно. Защото дори тогава щеше да се изпразни по някое време и щеше да се наложи да бъде напълнен отново. Което значи, че нещо – или някой – би трябвало да отиде и да го вземе? Откъде го взима? Или това е глупав въпрос?

– Изобщо не е глупав – каза Стен.

– Не мислех, че е. Просто изведнъж ми хрумна. После се сетих, че някой трябва да си е задавал този въпрос и преди.

– Не и на висок глас – каза Стен. – Императорът не обича някой да търси неговото АМ2.

– И все пак АМ2 трябва да съществува на някое място. В огромни количества. Купища и купища от него. Стои там и чака. И който го намери...

– Някой го е направил – изрече изведнъж Стен, докато озарението го осеняше, и съвсем не беше сигурен, че откритието му се нрави.

– Това го е направило Император, нали? – попита Синд.

– Само отчасти – отвърна Стен. – Забравяш нещо. Трябвало му е повече АМ2.

– Как така?

– Той е открил начин да живее вечно. Или почти вечно, по

дяволите.

– О, това ли – промърмори Синд. – Голяма работа. Кой иска да живее вечно? След известно време всичко става скучно. Никога няма да се отучиш да правиш неща като...

– Ох! – извика Стен, докато Синд захапваше зърното на гърдата му с острите си зъбки.

– И няма да изпитваш тръпка, когато...

– Ще ти дам няколко часа, за да приключиш – изохка Стен.

– Пък и – продължи Синд – вероятно няма изобщо да се интересуващ, ако...

Тя изви бедра и дръпна главата му. Стен отиде натам, накъдето го дърпаше, като бегло си отбеляза, че жената има чудесен начин да докаже гледната си точка.

27.

Все още бяха на моравата. Но Мястото на пушците не беше тихо. Вятърът брулесше върховете на дърветата с мощен вой.

Стен, Алекс, Синд и Ото стояха близо до един от грависледовете на посолството. Съпътстващата ги охрана от гурки се беше разпръснала в защитен периметър около тях.

Браконьерът, открит с помощта на бездънния джоб на Алекс, им беше обяснил нервно как да стигнат до мръсния път и оттам до сечището. Когато видя Синд да вади записващо оборудване, той поиска кредитите си веднага. Алекс му плати и попита мъжа дали ще ги изчака. Когато приключе, щяха да го откарат до селото му.

Не. Мъжът настоя да си върви веднага, щеше да стигне пеша до дома си. Тридесет километра. Нямаше значение. Браконьерът отстъпи заднешком към дърветата, обърна се и хукна сякаш дяволът беше по петите му.

Стен не знаеше дали мъжът беше по-уплашен от това, че лицето му ще бъде записано, или от дългите, плитки изкопи, които се простираха по протежение на моравата.

– Копали са ги същества от града – заяви Ото. – Селяните щяха да знаят, че земята се сляга. И щяха да издигнат могили.

Никой не каза нищо.

– Колко?

Стен поклати глава. Имаше малко опит като гробар.

– Пет хиляди са онези, за които хората са имали куража да докладват, че са изчезнали – каза Стен.

– Вдигни числото на квадрат – посъветва го Алекс разсеяно, с поглед зареян към покритите изкопи. – Което значи, че има още доста за намиране.

Обърна се към Стен.

– Какво ще правим, шефе?

Стен се замисли, после отиде до грависледа и отвори отделението с екипировка. Измъкна две лопати и даде едната на Килгър.

– Предполагам – каза той, – че можем да го наречем археологически разкопки. Ще направим дупка с ширина един метър в един от изкопите. Синд, искам да снимаш. Увери се, че филмът запечатва местата, където по земята няма следи от скорошна дейност. Има малки растения...

– Лишеи – подсказа Алекс.

– Лишеи, които са пораснали. Никакви стъпки освен тези, които ще оставим, докато се приближаваме...

Гласът му заглъхна.

– Сър – предложи Ото. – Войниците могат да разкопаят.

Стен поклати глава и даде знак на Синд да започне записа. После се приближи към най-близкия изкоп и отбеляза мястото на изследване с върха на лопатата. Започна да копае внимателно. Песъкливата почва се отместваше лесно. Алекс копаеше също толкова предпазливо от другата страна.

Стен беше изкопал по-малко от метър, когато внезапно спря.

– Ото, донеси малка лопатка.

Той коленичи и продължи да копае много внимателно със сечивото. После изсумтя. Задави се и повърна отстрани на изкопа.

Ото му донесе манерка и противогаз. Подаде друг противогаз на Алекс.

– Това е миризма, с която никога не се свиква.

Стен изплакна устата си и сложи маската. Радваше се, че скрива лицето му.

– Два... може би три месеца?

– Някъде там, шефе. Синд? Може ли да снимаш право надолу в криптата?

Синд се приближи.

През визьора различи гръб на жена. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба с пластмасови белезници. До нея се виждаше мъжко лице. Очните

ябълки бяха оголени, устата бе зейнала широко, викът – задушен с пръст.

Синд заповяда на очите си да спрат да запомнят – машината щеше да свърши това. Те не се подчиниха.

– Защо Искра не е изхвърлил тези тела в морето? – зачуди се Ото. – Или не ги е изгорил?

– Да бъдеш заровен жив – обясни Стен, – е достойна смърт тук, на Джохи.

– Как може убийството изобщо да бъде достойно? – изръмжа Ото.

Стен помогна на Алекс да излезе от гроба.

– Не ми отговори, шефе, за каква цел ще използваме това зверство? Според мен ще е добре, ако повикаме лешоядите от медиите и оставим делото да бъде разнесено из целия Алтайски куп. Ще има повече дърва за огнената буря, ако го сторим.

– Прав си. Ще покрим дупката. И единственото, което ще направим – поне засега – е да изпратим копие от записа на Синд до Първичен.

– Строго секретно за Императора? Стен, това не е първият ни доклад, а само най-лошото, за което сме го уведомявали. Какво те кара да мислиш, че ще му обърне по-голямо внимание... Знам, че е виждал и по-зловещи гледки през еоните.

– Не знам – вдигна рамене Стен. – Но най-добре е да се започне с нещо... Защото беше прав, когато каза, че идва огнена буря. И ние сме точно в центъра ѝ.

После замълчаха.

И не се чу нито звук освен този от лопатите, които зариваха масовия гроб... и високия рев на вятъра, който набираше сили над главите им.

28.

Въпросът дали разкритието при Мястото на пушеците ще промени курса, поддържан от Императора, така и не получи отговор.

Семейството ѝ не беше богато, нито бедно. Или поне не и каквото жителите на Рурик наричаха бедно – на много други светове тя би била разглеждана като съвсем изпаднала. Но тя познаваше и двамата си родители и само двама от братята ѝ бяха умрели като бебета. Беше яла винаги поне веднъж ма ден, а дрехите ѝ бяха чисти, ако и да бяха преправени

и закрпени облекла, останали от по-големите ѝ сестри.

Тя беше джохианка. Но не си спомняше като дете – на шестнадесет И-години, тя, разбира се, мислеше за себе си като за възрастен – да е хранила някаква особена омраза към суздалите и богазите. Макар че самата тя рядко виждаше някой от двата извънземни вида в своя сектор. И не беше изпитвала нещо различно от съжаление към неколцината торки, които беше срещала.

Преди няколко години беше слушала приказки, че светът ще се промени. Към по-добро. След като този тиранин Каканът си отидеше – тя преди никога не беше мислила за него, – щеше да се възцари нов ден.

И това щеше да се дължи на човек на име Искра. Някои приятели ѝ дадоха памфлети, в които се обясняваше как този благороден мъж винаги е вярвал в Алтайския куп, а също, че те са центърът на цивилизацията и че тъкмо джохианците ще разпалят новия пламък.

Тя, разбира се, не беше чела нищо от творбите на доктора. Беше ѝ казано, че те са твърде сложни за някой с нейния пол и образование и няма нужда да си губи времето.

Беше се присъединила към малка организация, тайна организация, разбира се, и се беше заклела да помогне за настъпването на този нов ден с всички сили.

А после Искра се завърна на родния си свят. Тя беше част от ревящата тълпа, която го приветства. Мислеше, че го е видяла – точка в края на балкона на двореца, който някога бе принадлежал на Какана.

После започнаха безредиците. Новият ден не идваше достатъчно бързо. Торките все още парадираха и се фукаха с богатствата си, богатства, които бяха заграбили от джохианците. И по-лошо, Джохи все още беше замърсен от присъствието на богазите и суздалите.

Дори когато те напуснаха, все още имаше злини, които възпираха опитите на доктор Искра да оправи с твърда ръка възцарилата се бъркотия. И разбира се, след като водачът на клетката ѝ обясни, тя видя истинските злодеи ясно: тези имперци, които се опитваха да направят доктор Искра тяхна марионетка, също както бяха използвали Какана. Сега тя осъзна, че доктор Искра е държан почти като пленник в този дворец, а не управлява свободно, както смяташе някога.

Тя искаше да направи нещо. Нещо, което да доведе промяната по-бързо.

По някакъв начин, какъвто и да е, тя можеше да помогне.

На заснетите кадри видя какво бяха направили другите. Двама младежи и една жена – жена по-млада и от нея – се бяха самозапалили, като

доброволно се покриха с позор заради тази недостойна смърт, ала само такъв удар можеше да покаже на джохианците, че са опозорени.

Тя каза на водача на клетката си, че е готова да умре. Той обеща да се допита до съветника си дали подобно действие би било подходящо.

Два дни по-късно ѝ предаде, че не това е съдбата ѝ. Щеше да ѝ бъде разрешено да изпълни по-важна задача, задача, която щеше да издуха като силен северен вятър имперците от световите им.

Тя беше поласкана и смирена.

Тренираше и се подготвяше усърдно.

Два дни след като Стен откри телата в гората, ѝ беше съобщено, че времето е дошло.

– Проклетниците никога не слушат – каза пазачът на другите двама имперски гвардейци, които стояха на пост. – Можеш да им повториш хиляди пъти, че това място е затворено, че не може да минат от тук за пазара, а те кимат, усмихват се и се пробват отново. Когато Творецът е правил джохианците и ги е питал искат ли акъл, те решили, че ги пита за чакъл, и казали да изсипва.

Постът беше на една от улиците, които водеха до Площада на Каканите. Беше добре подсигурен, защото частта от двореца, дадена за казарми, столова и офиси на Трета имперска гвардия, беше на стотина метра разстояние.

Той се прозя – беше минал един час от зазоряване насам, което значеше, че остава още един час до смяната и до яденето, – вдигна своя уилигън, завъртя го и излезе от колибката. Видя как гравелихтерът се носи към него. Скапана антика, помисли си. Проклетото возило всъщност се движеше с добра скорост.

Товарното му отделение беше натъпкано с нещо, което приличаше на полуузрели, полуразложени плодове, каквито никой освен джохианец не би си помислил да купи, камо ли да яде.

Пазачът поклати глава. Реши, че когато всичко това свърши, никога няма да се оплаква от нещо в родния си свят, след като беше виждал с колко малко преживяват тези джохианци. Почти можеше да ги съжали, ако не бяха такива изпълнени с омраза копелета.

Не можеше да види кой управлява лихтера през напуканото, мръсно предно стъкло. Пазачът вдигна и двете си ръце нагоре – универсалния знак за „Спри“.

Лихтерът спря, но не се приземи. Движеше се напред-назад,

полюшван от буйния вятър, който нахлуваше от Площада на Каканите.

Пазачът изруга. Премести се от едната страна. Може би шофьорът не можеше да го види. После се усмихна одобрително. Беше хубаво момиче. Махна отново, но лихтерът включи двигателите на пълна мощност и мина към и през него.

Можеше и да изглежда овехтял, но маклийновите му генератори бяха сменени и настроени на максимална мощност. Пазачът имаше една секунда, за да реши, че младата жена го е разбрала погрешно, после се отдръпна от пътя, а лихтерът се устреми с пълна скорост напред.

Имперската – а и всяка разумна – сигурност изисква: входът към всяко охранявано съоръжение да е построен така, че влизащите превозни средства, наземни или въздушни, да бъдат принудени да намалят скоростта си до минимум. Но точно този вход имаше само един V-образен завой.

Солидни огради, тежки ограждения или дори навита бодлива тел трябва да са издигнати на поне три метра над земята. Тази порта имаше само три ката бодлива тел, като третият се беше смъкнал зад втория.

Гравилихтерът закачи телта, но продължи полета си.

Беше задължително, продължаваше имперският устав, всяко съоръжение да включва вторични заграждения за превозни средства, в случай че първата преграда бъде преодоляна.

Такива заграждения така и не бяха построени.

При никакви обстоятелства, налагаше уставът дори по-настоятелно, казармите не трябва да бъдат уязвими за самоубийствени взривове. Минималните предпазни средства включваха монитори, противовъздушни постове, земни препятствия, непрекъснати патрули с бронирано оръжие, и тъй нататък, и тъй нататък.

Гравилихтерът беше само на десет метра от стъпалата към казармите на имперската гвардия, когато приятелската усмивка, която младата жена пилот беше отправила към пазача, се стопи. Пред нея имаше две ръчки, едната оцветена в червено, другата в синьо. Тя беше инструктирана, че синята ще задейства таймер и ще има тридесет секунди, за да избяга.

Червената...

Червената беше за спешни случаи.

Тя нямаше как да разбере, че двете ръчки правят едно и също. Беше решила, че няма да допусне никакви грешки. Това щеше да бъде изстрелът – взривът, – който щеше да отекне отвъд Джохи или дори отвъд Алтайския куп.

Щеше да се чуе на Първичен свят, където злият кукловод, Вечният император, ще бъде принуден да се вслуша и да осъзнае какво са причинили машинациите му.

Тя дръпна червената дръжка с все сила.

Умря първа, докато трите тона конвенционални експлозиви в товарното отделение на лихтера се взривяваха.

Ударната вълна премина през стените на казармите. От шестстотин и петдесетте същества, които носеха обозначителните знаци на батальона, повече от половината или още спяха, или тъкмо ставаха. Общо петстотин и осем гвардейци бяха в сградата на двореца.

Полковник Джерети, с канче за каф в ръка, тъкмо се канеше да попита един от офицерите и сержант-майора на батальона дали имат нужда от още едно, когато експлозията го помете.

Взривът разби казармите.

Късметлиите умряха в експлозията.

Тези с по-малко късмет така и не дойдоха в съзнание или бяха смазани от срутилите се отгоре им сгради.

Но имаше и други.

Виковете започнаха още преди ударната вълна да отшуми и докато прахът се слягаше.

Ударната вълна прекоси половината град и достигна посолството.

Стен, все още в леглото, бе изпаднал в мрачен размисъл и Синд се опитваше да го убеди, че денят му ще се подобри значително, ако легне и остави езика ѝ да продължи да се разхожда. В същия миг се чу бръмчене и сградата се разтресе. Той се изправи на крака, гол. Беше убеден, че са ударили самото посолство.

Стоеше на прозореца, без да обръща внимание на виковете на Синд да залегне, и се взираше в огромния стълб от дим и огън, който започна да се издига.

Дълбоко в себе си разбра, че това е повратната точка.

Какво щеше да се случи отгук нататък, той нямаше представа.

Но нещо му нашепваше, че предстои погром, пред който всички убийства и предателства ще изглеждат дреболия.

29.

– Знаех, че нещата ще са доста мрачни, когато се върнах – каза

Вечният император. – Но като повечето от поданиците си смятах, че е нужно само да затегнем колана и да продължим напред.

Императорът доля чашата на Махони със скоч и напълни своята отново.

– Бях достатъчно глупав, за да смятам, че с малко въображение и много работа кризата ще бъде овладяна.

Погледът му се задържа за миг върху Махони, после продължи напред.

Махони видя внезапно проблеснал образ на гущер, гълтащ муха. Той изхвърли ужасното видение от съзнанието си.

– Сигурен съм, че накрая ще стане, сир. Всички имаме пълна вяра във вас.

Императорът се засмя кухо.

– Вратата е надценена стока, Йън. Да, стока е. Знам. Току-що купих малко за всеки случай.

Махони не каза нищо. Не искаше и да знае за какво говори Императорът.

– С какво мога да ви помогна, сир?

– Това е една от възхитителните ти черти, стари приятелю – каза Вечният император. – Когато те повикам, винаги си готов да предложиш услугите си.

В други времена на Махони би му станало драго, че Императорът го нарича свой приятел. Но сега думите му звучаха студено и неискрено.

– Благодаря ви, сир – отвърна той почтително и отпи от питието, за да прикрие смущението си.

– Първо, нека ти кажа какво се случи – поде Императорът. – Имаме бюро, затрупано с фишове от експертите ми – той удари по древното си бюро, за да придаде тежест на думите си. – Които си противоречат във всичко, освен в едно.

Императорът обърна палеца си надолу.

– Оптимистите казват, че затъваме бавно. Дават прогнози за пълен срив след двадесет И-години. По-умерените смятат, че ще стане след пет или шест. Песимистите твърдят, че вече се е случило. Казват, че сме носени от икономическа инерция. Че огромната големина на моята империя скрива неоспоримия, ясен факт, че сме мъртви, мъртви, мъртви.

– Със сигурност всички те грешат, сир – каза Махони. – Експертите правят състояние от мрачни прогнози, а не от добри новини.

– Няма грешка. Освен може би моя. Просто пренебрегнах това,

което стоеше пред мен.

– Но... Не виждам как може да е така.

Малко стреснат, Махони изгълта питието си и се протегна за гарафата, за да допълни чашите им. Беше празна. Той стана и отиде до бюфета, за да вземе друга гарафа със скоч, после промени мнението си, като видя стъкленица със стрег. Вдигна я.

– Може би имаме нужда от нещо по-силно, шефе – предложи той.

Лицето на Императора побеля от гняв.

– Какво прави това тук? – излая той. – Вече не го пия.

Разтревожен, Махони наблюдаваше как гневът се усилва.

– По дяволите – изсъска Императорът. – Казах на Блейк, че не желая този дракх в близост до мен.

После се усети и направи вял опит да се усмихне.

– Съжалявам – извини се. – Дреболиите ме изкарват от равновесие тези дни.

Махони просто кимна и се върна на мястото си с гарафа скоч. Какво, по дяволите, ставаше тук? Откъде внезапната омраза към нещо толкова дребно? За първи път Махони почувства, че се намира в присъствието на непознат. Опасен непознат.

Императорът продължи, сякаш нищо необичайно не се беше случило, докато Махони допълваше чашите със скоч.

– Когато Таанските войни приключиха – каза Императорът, – дългът, който бяхме натрупали, беше зашеметяващ. Но аз имах твърд и добър план, за да го изплатя, без да причиня твърде много неудобства. За съжаление...

Нямаше нужда да довършва. Махони знаеше много добре, че Императорът така и не беше получил възможност да задвижи този план.

– Все още можех да се справя – изтъкна Императорът, – ако не беше Тайният съвет. Господи, как са харчили само! И то за неща, които не си заслужават. Не са сторили нищичко, за да върнат кредитите в хазната или дори да предизвикат малък икономически разцвет.

Императорът се облегна назад в стола си и вдигна краката си на бюрото.

– Дългът от войната с таанците – продължи – сега е равен на една десета от настоящия ни дефицит. Предполагам, че този дефицит – при сегашното внимателно харчене – ще се удвои след една И-година.

Махони не беше човек на парите. Те не го вълнуваха. Големите количества дори обиждаха чувството му за морал. И определено не ги разбираше. Но точно това му беше ясно.

– Проблемите на Империята достигнаха критична маса преди четири години, по време на управлението на Тайния съвет – заяви Императорът. – По това време пораженията от липсата на АМ2 станаха невъзвратими. Хвърлиха всичко в безумен танц. Огромен вихър, който ни засмуква в дупката. И всеки път, когато нечия икономика се разпада и потъва, тя придърпва и друга след себе си. Сега бъркотията е придобила своя собствена логика и закони. Освен ако не взема драстични мерки – наистина бързо, – дори и най-здравите части на Империята ми ще бъдат засмукани навътре.

Императорът пресуши чашата си, тресна я в бюрото и обърна страшните си очи към Махони. Лек проблясък... и те продължиха да се движат.

Махони внезапно изпита усещането, че му се разиграва постановка. Фактите на Императора бяха твърде точни. Твърде убедителни: хикс по игрек непременно трябва да означава това, което ще ти бъде казано след малко.

– Не само икономиката се срива – продължи Императорът, – но и лично аз съм затруднен. Почти разорен съм. Както знаеш, Йън, в миналото съм използвал част от личните си ресурси, за да помогна на Империята в тежки времена. Но Тайният съвет ги разграби заедно с всичко останало. Сега дори не можем да се опрем на моите пари.

– Какво възнамерявате да правите, сир? – попита Махони. Тонът му беше неутрален.

– Трябва да събера всички, Йън – каза Императорът. – Навсякъде из Империята има хиляди водачи, които действат по хиляди различни начини.

Той небрежно напълни чашата си и отпи.

– Така че за начало ни трябва уеднаквяване. Второ и по-важно – трябва да сложим край на всички конфликти. Виж какво се случва в Алтайския куп например. Нашият добър и компетентен приятел, посланик Стен, се побърква заради неприятностите, които му създават тези същества. Такива нестабилни региони доведоха до Таанската катастрофа.

Вечният император поклати глава.

– Ще ти кажа, Йън. Единственият изход, който виждам, е всички да минат под едно управление. И от своята позиция преценявам, че аз трябва да бъда този водач. Искам да премахна посредниците, Йън. Отук нататък искам само аз да командвам парада.

Той сви рамене.

– Или можем просто да се предадем и да си отидем къщи. За

съжаление, нямаме друг дом, където да отидем.

– Как се вписвам аз, сир? – попита Махони.

– Възлагам ти да ръководиш цялото представление – каза Императорът. – Да оглавиш моя план за възстановяване.

– И какъв е той, ваше величество?

– Моите лакеи ще обявят първата фаза от плана ми в парламента следващата седмица. Ще направя еднократно предложение към всички провинции. Ще ги насърча да предадат независимото си управление. Ще им предоставя шанс да станат доминиони – на моята Империя.

– Извинете ме, сир – обади се Махони, – но защо биха се съгласили на подобно нещо? Защо биха се отказали от властта си? Както сте ми казвали сам, това е противоестествено за повечето същества.

– Със сигурност. Но ще им предложи. А също и пръчка. Но първо за алчността. Като провинции те плащат пълната цена за АМ2. Освен това са със силно ограничени дажби. Като доминиони ще плащат не само по-малко за АМ2, но и по-ниски данъци като цяло.

– Ами ако откажат, сир? Каква е пръчката?

Вечният император се усмихна. Зла усмивка.

– О, като за начало ще увеличи с една десета таксите за АМ2 за всички провинции. А също и допълнителни ограничения на дажбите. Което – тъй като икономическата природа не може да се надхитри – ще изстреля цените на пазара до небето.

Тих кикот. Махони потрепери.

– Това е само за начало – изкиска се Императорът. – Имам в ръкава си още няколко изненади. Като дългогодишен създател на крале съм придобил доста добра представа как да ги сваля от власт.

– Да се върнем на първоначалния ми въпрос, сир. Как се вписвам аз? – Махони не беше забравил, че всъщност първоначалният му въпрос беше: „Как мога да ви помогна, сир?“

– Ти ще бъдеш мой представител в преговорите с провинциите. Ще добавя още слава в ковчежето ти с почести – като благодарност, а и за да засили престижа ти в очите на глупаците, които ще посещаваш. А искам да посетиш всеки главен водач на провинция. Омай ги. Плени ги с твоя ирландски чар. И извий ръцете на когото се налага. Просто бъди твърд, Йън. Увери се, че са наясно с тежестта на пръчката, която ти давам.

– Дълбоко съм поласкан, сир – каза бързо Махони. – Но аз съм най-неподходящият човек за тази работа. Ще бъде нелоялно от моя страна, ако не отклоня тази чест. Подобно действие не би било във ваш

интерес... сир.

Императорът обърна гневното си лице към Махони.

– Защо, Йън? – Въпросът беше зададен с мек тон, очите гледаха невидящо над рамото на Махони.

– Защото смятам, че идеята е ужасна, сир – избухна Махони. – Винаги сте искали да бъда честен. И винаги съм бил... Това мисля, сир. Не искам тази работа. Защото не вярвам в нея.

– Защо да вярваш? Това е план, не е... религия.

– Първо, сир, според моята оценка, пръчката ще се използва повече от моркова. Ще трябва да наложите насилствено статута на доминион върху повечето от провинциите, сър. И те ще ви намразят заради това. Което значи, че заповедите ще бъдат изпълнявани в най-добрия случай с нежелание. Което автоматично обрича всичките ви действия на провал. И това, сир, е моето скромно мнение.

Професионалното мнение на Махони беше, че всичко подчинено на микромениджмънт е обречено. Ако човек нямаше какво да спечели, защо да рискува да се провали? Отношението „остави големия вожд да разреши проблемите“ се разпространяваше бързо. А това обиждаше демократичната му ирландска душа.

Според Махони беше най-добре съществата да бъдат оставени сами да решават съдбата си. В миналото тъкмо това обичаше в тази Империя. Имаше проблеми, със сигурност. Но имаше и място за най-различни подходи как да се оправят нещата. Място за гении, както и за глупаци.

Сега започна да се чуди на предишните си виждания. Дали все още имаше място в действителност?

– В нормални времена бих се съгласил с теб, Йън – отбеляза Императорът. – Дори мога да изброя много случаи от историята.

– Сещам се как британската корона поема контрола над Източноиндийската компания, сир – каза Махони. – Един от вашите любими примери. Като урок за провала, струва ми се.

Императорът се засмя. На Махони му се стори, че в смеха има малко от старата искра. Това го накара да се почувства по-добре.

– Давай, Йън. Хвърляй по мен собствените ми размисли. Малцина биха се осмелили. Възраженията стимулират мисленето ми. Поддържат ме да не се закотвя на едно място.

Той се наведе над бюрото и леко сниши гласа си.

– Казвам ти, Йън, екипът от същества, които ме обграждат, са пълни некадърници. Липсват ми старите дни. Когато ти, аз и няколко други талантиливи същества – като Стен например – движехме нещата. Липсва

ми този политически авантюризм.

Императорът се облегна назад и пресуши питието си. Студенината отново го обгърна.

– За съжаление... това вече не е възможно. И не говоря само за сегашната криза. Проблемите станаха твърде големи. Твърде сложни. Управлението чрез пълен консенсус е идеално за едно племе. Двадесет до тридесет души максимум. По-голям брой от този намалява ефективността на идеала. Време е за нов ред, приятелю. Универсален ред. Необходимо е ново мислене на добронамерените индивиди.

Махони не успя да се въздържи.

– Не съм сигурен, че управлението тип просветена монархия се вписва в дефиницията на „новото мислене“, сир – избълва той.

Императорът поклати глава:

– Прав си, но и грешиш, Йън. Забравяш, че аз съм... безсмъртен.

Той задържа погледа си върху Махони. Очите му бяха като огледала, които отразиха погледа на Махони обратно към него.

– Не мога да измисля нищо по-съвършено в социалното изкуство на управлението от наличието на отдаден, добронамерен владетел, който да поддържа курса до края на историята.

Императорът се втренчи в Махони сякаш искаше да проникне в душата му.

– Разбираш ли вече, Йън? След като обясних? Можеш ли да видиш истинската красота зад планираните нелицеприятни мерки?

Комуникационната уредба изжужа. Махони беше временно спасен от отговора. После, докато Императорът говореше, отсрочката се отложи за неопределено време. Беше спасен от най-лошите възможни новини.

Императорът излая заповед и ядно прекъсна връзката. Обърна се към Махони.

– Катастрофа в Алтайския куп, Йън – съобщи той. – Имперски войски са загинали при най-унизителни обстоятелства.

Обърна лицето си към прозореца и се вгледа в идиличните земи около Аръндел. Остана мълчалив дълго време, докато обмисляше.

Накрая се обърна.

– Забрави предишното предложение, Махони – каза той. – Ще спорим по въпроса по-късно. Имам нещо много по-важно за теб.

– Да, сир – отзова се Махони. Този път беше наясно, че не може да откаже.

30.

Разкопаването на гвардейските казарми отне три дни тежък труд. Петстотин и осемдесет войници беше имало там, когато чудовищната бомба в гравелихтера се беше взривила.

Четиристотин тридесет и седем мъртви. Сто двадесет и един ранени – повечето със сериозни травми, които изискваха ампутация толкова спешно, та хирургическият екип на посолството се съмняваше, че за повече от половината ще се наложи регенерация на крайниците. Двадесет и трима невредими – поне физически.

Отначало бяха двадесет и шест. Трима войници бяха извадени изпод руините без видими наранявания. Един от тях се изправи, ухили се и каза:

– Благодаря ви, копелета, кой иска пиячка?

След като направи пет крачки, падна мъртъв на земята. Другите просто умряха тихо в леглата си в болницата. А двадесет и тримата оцелели бяха психично разстроени, разбира се. Никой не знаеше – поне не беше докладвал – колко джохиански цивилни работници също са загинали при взрива.

Но преди три дни и последният викаш, загубен в лабиринта, някога бил сграда към двореца, замлъкна и умря.

Батальонът на Трета имперска гвардия беше престанал да съществува. Ото откри флага им, погребан близо до тялото на Джерети, и накара да го опаковат за доставка до родното подразделение на дивизията. Батальонът можеше да бъде създаден наново след подходящ интервал от време. А можеше и никога да не възкръсне.

Ранените и контузените гвардейци, които се бяха намирали извън казармите, бяха натоварени на борда на „Виктори“ и евакуирани.

Стен беше поставил Мейсън начело на спасителната операция, а самият той беше прекарал голяма част от времето в копаене заедно с останалите служители на Империята. После беше наредил на Мейсън да откара с „Виктори“ жертвите на Първичен свят. Беше пратил на Първичен копие от заповедите си до Мейсън, но не му пукаше особено дали те ще получат императорското одобрение или не. Беше леко изненадан, че бяха напълно одобрени – дори получи кратко кодирано съобщение, че незабавно ще бъде изпратена допълнителна подкрепа.

Следващото комюнике от Първичен беше за награждаването с медали. Някои бяха дадени на гурките или Бор, които Стен беше

препоръчал. Други бяха посмъртна почит – като за полковник Джерети и високопоставените офицери на батальона. Ако тези офицери бяха оцелели след взрива, вероятно щяха да бъдат разжалвани и може би разстреляни за престъпна некомпетентност.

Стен, Килгър и Мейсън също бяха наградени. Удостоени бяха с безсмислени медали, които можеха да се захвърлят в някое чекмедже и да се забрави за тях. Катастрофата трябваше да се изучи заради уроците – а не да се отбелязва с медали и панделки. Но такава е природата на всяко военно формирование.

Стен имаше други проблеми.

Взривът, който беше унищожил гвардейците, като че ли бе изиграл ролята на катализатор. Джохи изпадна в нещо като бяс.

Внезапно Империята се оказа враг на Алтайския куп. На Империята трябваше да ѝ бъде даден урок. Империята трябваше да престане да се меси.

Стен се възхищаваше донякъде на кампанията. Тъй като до известна степен тя беше спонтанна – селяните никога нямаха нужда от много насочване за следващия си погром, – но най-вече защото беше хореографски издържана.

Отначало Стен беше в реактивна позиция: пишеше съответните протести до доктор Искра и онова, което Искра насмешливо определяше като правителство; даваше съответните отговори, опитваше се да държи репортерите далече... и същевременно да запази посолството функциониращо и своите служители живи.

Незабавно беше обявил Джохи за много опасен свят и беше информирал всички Имперски светове, че всеки гражданин, посещаващ Алтайския куп, го прави с цената на голям риск за живота си. Той настоя Първичен да изисква виза за всеки, който идва в купа.

Изпрати отряди от въоръжени до зъби гурки и Бор, за да открият всички жители на Империята и да ги ескортират до посолството.

Повечето имперски, посетители – благодарение на някой неалтайски бог – бяха професионални бизнесмени, умели в надушването на опасност и избягването ѝ. Но винаги имаше изключения: възрастни двойки, решили да видят кътче от Вселената, което никога не бяха посещавали; младоженци, избрали Джохи от, както изглеждаше, архаичен пътнически фиш. Стен спаси старите хора. Не успя да се намеси навреме, за да направи същото и с младите двойки.

А после самото посолство попадна под обсада.

Отначало се събра само малка група джохианци, които замеряха с

камъни всяко превозно средство или човек, опитващ се да влезе или излезе от посолството. Стен се посъветва с Килгър. Килгър кимна утвърдително. Ситуацията явно се влошаваше.

– Тогава ще им покажем как да организират истинско въстание.

– Да, шефе.

И Килгър се зае да действа, подготвяйки отговор. Вече можеше да го прави и насън. Това далеч не беше първият път, когато той и Стен бяха обграждани от „дивилни тълпи“ на „мирен свят“.

Бяха изработили много ефективен стандартен план за обезвреждане.

Тълпата се увеличи. Вместо камъни започнаха да хвърлят запалителни бомби и импровизирани гранати с пирони, направени от нискокачествени експлозиви.

Според представителя на доктор Искра, И Дийн, тези хора олицетворяваха справедливия гняв на Джохи. Стен не си беше направил труда да запита от какво е породен този гняв. И Дийн бе казал, че Искра, който беше доста зает в момента, с радост ще изпрати войските си да разчистят областта, ако Стен поиска това. Как ли не, помисли си Стен. Още едно клане, което със сигурност ще се припише на мен, тъй като този разговор явно се записва.

– Не – отвърна Стен любезно. – Императорът няма да нарани невинни джохианци, които свободно изразяват политическите си виждания – това е тяхно право.

Той прекъсна връзката. Не мислеше, че дори монтажистите на Искра могат да изфабрикуват от тези му думи искане за клане.

После стрелбата започна. Огнестрелни оръжия в ръцете на хора, получили поне някакво обучение. Една от секретарките беше простреляна в крака, а друга от чиновничките получи временна слепота, когато миналият наблизко шрапнел запрати мазилка в лицето ѝ.

Това преля чашата. Стен нареди всички цивилни да се приберат и да се придвижват само по необходимост, и то през дневните часове, това важеше и за войските.

Естествено, следващата фаза беше директна атака.

Стен прати всички служители, чиято работа не беше належаща, в мазетата под посолството. Разположи всички получили военно обучение или запознати с използването на оръжия близо до входовете и изходите на сградата.

Бор бяха доста заети да разглеждат плановете на Килгър. Донякъде чудовищните същества може и да се славеха като варварски убийци –

каквито и бяха, разбира се, – но освен това бяха и изкусни търговци и пилоти. Което означаваше, че всеки от тях има почти генетично прехвърлен опит и вроден талант като механик. Всеки от тях например можеше да завари всичко, включително и радиоактивни материали, на ръка, безопасно и с минимум защита. Или да възстанови разбит двигател, невиждан преди – само с помощта на аматьорски сечива и час, за да го разгледа.

Посолството имаше две поостарели бронирани машини за борба с размирици. Оръдията бяха свалени и Алекс постави на мястото им устройства по свой избор. Четири коли на посолството, включително и издължен церемониален гравелихтер, който Стен беше наследил от своя предшественик, бяха разглобени, съоръжени с импровизирана броня и екипирани със същите оръжия като първите две.

Четири от бойните лихтери на гурките също бяха модифицирани – с тежки железни V-образни остриета, заварени за предната част. И четирите бяха разположени близо до един от изходните люкове на посолството.

Стен и Алекс правеха и замаскираха бомби, после ги скриваха близо до земята по външните стени на посолството.

Тази нощ Лалбахадур Тапа, когото Стен беше произвел в джемадар, взе два от немодифицираните лихтери и взвод от гурки. Излязоха през една от страничните врати и отидоха да плякосат склад за железария. Взводът се върна, без да е понесъл жертви. Лалбахадур беше изпълнил мисията си, но, както каза и на Стен, не беше виждал толкова огромно хале с толкова малко стока вътре.

– Как може джохианците да намират толкова време, за да избиват съседите си, а да отделят толкова малко за осигуряването на подслон и храна?

Стен също не знаеше отговора.

Килгър набеляза дванадесет души от охраната на посолството за специални дейности. Те щяха да бъдат въоръжени с откраднатото „оръжие“ и бяха кръстени заради архаичното чувство за хумор на Алекс отряди „Томкет“.

По изгрев слънце посолството беше готово. Стен реши, че нападението ще се случи някъде в късния следобед – трябваше време, за да се организира, да се насъска и мотивира всяка тълпа.

Гурките и Бор бяха готови да противодействат, в случай че тълпата минеше през портите или над стените, или да нападнат, ако се наложеше.

Трябваше да се решат две задачи.

Алекс се погрижи за първата – направи последна проверка на сигурността на посолството, като се концентрира върху всички структури извън територията му, които обаче гледаха към сградата и можеха да се използват за команден център. Това включваше две сгради – една с нови офиси, другата почти изоставен небостъргач от типа на копторите. Всяка имаше нова комуникационна антена на покрива.

И двете бяха белязани.

Синд изпрати най-добрите си стрелци в двора на посолството и им зададе цели. Обхватът беше минимален, разбира се, и упражнението се провеждаше само за да се уверят, че снайперите им не са променили настройките на мерника си от последната стрелба.

Синд се радваше, че снарядите, с които стреляха, бяха с АМ2, а не нормални, защото не ѝ се налагаше да изчислява при какъв сантиметров обхват целта ще дава същото отклонение, като допустимото за един километър или някаква друга глупост от каменния век. АМ2 летеше без отклонения и в права линия, право към целта си.

Оръжията им бяха имперски снайперистки пушки. Смъртоносни, модифицирана партида от уилигъни, използващи стандартни АМ2 снаряди. Но изгласкването не идваше от лазер, като при стандартните пехотински пушки, а от модифицирани линейни ускорители, разположени около цевта. Обикновено изглеждащ визьор автоматично измерваше разстоянието. Ако целта се скриеше от поглед – зад стена например, – окулярът се извиваше, докато мерниците не попаднеха на мястото, където снайперът си мислеше, че е мишената, невидима от другата страна на стената. Дърпане на спусъка и оръжието стреляше зад ъгъла.

Синд имаше своя лична пушка, модифицирана за максимално удобство – от пълнителя до тежката цев и мекия спусък. Един от гурките, Наик Ганджахадур Рай, набелязваше цели за нея.

Стен се надяваше, че изстрелите иззад стените на посолството ще намалят ентузиазма на размирниците, но не можеше да прогони съмненията си.

Изчакаха.

Напрежението ескалираше, викове, камъни, бутилки и призови прелитаха над стените на посолството. В ранния следобед Стен усети, че тълпата е наелектризирана и готова за действие. Вероятно се проточи толкова дълго, тъй като денят беше мрачен и ветровит – не беше идеалното време да се разруши посолство.

Той премести снайперистите на Синд на покрива. Един етаж по-

надолу, скрити в кабинет със свалени прозорци, Алекс и още два противоракетни екипа на Бор причакваха нападателите.

Всички шурмови войски на Стен бяха на една честота, което по принцип би предизвикало пълно объркване на комуникациите. Но понеже използваше наистина опитните гурки и Бор, Стен реши, че може да си позволи известна неразбория. Комуникациите бяха нагласени за внезапна промяна на излъчването.

– Всички отделения, всички войски – започна той. – Останете на изчакване на тази честота. Началници на отделения, проверете комуникационните си устройства и на двете честоти и докладвайте. Стен, край.

Излъчваше открито, тъй като нямаше време за кодове, нито пък особена нужда. Ако човекът, който оркестрираше тази „спонтанна демонстрация“, искаше да слуша и да се опита да реагира, това устройваше Стен.

Всички уреди бяха в изправност, с изключение на радиостанцията на един от началниците на отделение, който трябваше да смени два комуникационни уреда. Някой век, помисли си Стен, ще измислят радио за пехотата, което да работи надеждно на повече от пет метра от мястото на производство. Но нямаше да е през този.

Стен се обърна към подпрения на триножник мощен бинокъл и реши, че е време да види какво става навън.

Викове. Знамена. Пищялки. Викащи размирници. Барикади, блокиращи съседните улици. Пукотевицата на няколко малокалибрени пистолета, насочени срещу кой знае кого. Посолството беше напълно обградено от море от лудост. Тълпата се люшкаташе и реवेशе.

Ревеше като вятъра над Мястото на пушечите, помисли си той, а после изключи тази част от съзнанието си.

Голяма тълпа, прецени. Приблизително... да видим. Предположи, че са над сто хиляди същества.

– Откъде знаеш, че има толкова много? – зачуди са Синд, заела позиция на два метра встрани.

– Лесно – отвърна той. – Просто преброих краката им и разделих на две. Почакай. Синд. Цели. Алфа. Тринайсет и трийсет. Петстотин метра. Браво петнадесет. Четири... поправка, триста седемдесет и пет. Чарли. Шестнайсет, четиристотин. Още един... Делта. Девет, на шестотин метра. Изглежда, че той може да е големият Лимбургер. Наблюдавайте, моля. Стен, край.

Той използваше часовникова ориентация, като дванадесет часът съответстваше на централния булевард от посолството към двореца, и

отстояние в метри.

Наблюдателите докладваха бързо. Всички цели, които беше предложил, бяха отвъд ядрото на тълпата. Беше търсил същества, покачени на високо, които изнасяха речи, организираха, подтикваха.

Тълпата ставаше по-шумна. Сега, помисли си Стен, ако тези оратори бяха просто гневни граждани, загрижени за справедливостта, до няколко мига щяха да си проправят път към челото на тълпата.

Но те не се движеха.

Професионални подбудители, значи. Такива, че който и да ръководеше този маскен бал, не желаше да ги жертва, почнат ли да прелитат куршумите. Или просто бяха страхливци, в който случай почти съжали за това, което щеше да стане.

– Алекс.

– Да, момко.

– Когато вземеш своите два, ще подхванем въздушните подбудители.

– Да, капитане. Искате ли малко инцидентна информация?

– Не... да.

– Донесъл съм си малкия предавател с мен. Онзи, който е свързан с джаджата за бляскавия пищов, който бяхме оставили.

Стен се замисли... О! Алекс говореше за детектора, свързан с изкусно украсения пистолет, който бяха намерили в закусувалнята.

– Говори.

– Както каза, скапаният Камамбер го държи.

Копеле, помисли си Стен. И така. Както и беше смятал, цялата „тълпа“ беше създадена, изградена и мотивирана. И който и да ръководеше тази операция, беше свързан и с малко частен тероризъм. И вярваше достатъчно фанатично, дори това да не беше потвърдено от разузнавателните данни, за да изпрати самоубиец да се взриви и убие стотици имперски гвардейци.

– Получаваш го, Алекс. Не губи този сигнал.

– Сметнах, че ще го кажете, шефе. И се надявах да сте впечатлен и да добавите, че ми дължите услуга затуй, че съм тъй самопожертвователен. Излизам оттук и ще следя от комуникационния център. Алекс, край.

– Синд? – Стен вдигна ръка към комуникационния микрофон.

– Чух – каза тя и се обърна към снайперисткия си отряд. – Тук е Снайпер Шест Истински. Делта е отрицателен. Повтарям, Делта е отрицателна цел. Край.

Тази цел – това същество, което Стен беше съгледал отвъд тълпата и беше предположил, че е тайният ръководител, носеше откраднатия пистолет. Колкото и да му се искаше да свали Делта сега, целта трябваше да бъде поразена по-късно.

– Ето ги, идват. Неизвестно отделение, идентифицирайте се.

– Съжалявам. Главно централно.

Стен завъртя бинокъла си. Наистина към портите се придвижваше група от хора.

Препъваха се, по-скоро. Стен даде заповед.

Възбуждащ газ изсъска от проекторите над стените на посолството. Много тънка струя, а и газът беше разреден десет към едно. Беше оцветен в жълто и щеше да изцапа всеки, когото докоснеше. Това беше за в случай, че Стен или някой друг трябваше да идентифицира размирниците по-късно, тъй като багрилото се отмиваше след поне седем къпания.

Този газ беше използван не само за да всее смут, но и за да покаже, че могат да се случат и по-лоши неща.

Първата вълна се отдръпна, примигвайки объркано. После вече жълтеникавите размирници се спуснаха напред. Този път размахваха ножове, импровизирани копия и запалителни бомби.

Стен докосна едно от копчетата на панела пред себе си и бомбите, които той и Алекс бяха заложили, избухнаха. Всъщност бяха по-скоро силно компресирани пръскащи контейнери, а не бомби. Бяха маскирани като кофи за смет, основи на улични лампи и всичко друго, което би изглеждало нормално на улицата. Всяка бомба съдържаеше поне двадесет литра лубрикант.

Стана трудно да се ходи по хлъзгавите улици около имперското посолство.

После екипите „Томкет“ нападнаха, като изскочиха от бързо отворилите се и затворили се изходни люкове на посолството.

Бяха екипи от по двойки, единият държеше улигън и беше получил заповед да не го използва, освен ако екипът не бъдеше заклещен, а другият мъкнеше огромна раница с плячкосаното от склада. Лагери. Много лагери, сграбчени в шепа и разпръснати наоколо.

Капан от лагери.

„Томкет“.

Стана много трудно да си гневен бунтовник и да не си паднал на земята.

Тълпата се поколеба. Предните редици внезапно загубиха

решителност, а задните искаха да разберат какво става напред и да се присъединят към грабенето, което би трябвало да започне след броени секунди.

Люковете на посолството се отвориха отново и две умиротворителни превозни средства, заедно с четирите други, които Стен беше модифицирал, изскочиха навън и откриха огън.

Всъщност вода.

Под умерено налягане. Дори не колкото на пожарникарски маркуч.

Първите няколко редици от тълпата решиха, че искат да се приберат вкъщи. Беше студено.

Стен щеше да им помогне. Втора вълна от гравелихтери излетя от посолството. Разнесоха се викове и хората се отдръпнаха от пътя на остриетата, които ги приближаваха, докато не осъзнаха, че гравелихтерите умишлено нападат три метра над земята.

Лихтерите не бяха предназначени да бъдат оръжие – те продължиха към барикадите, разположени на страничните улици. Блъснаха ги веднъж, завъртяха се обратно и блъснаха отново, натрупаните отломки и цивилните грависледове бяха избутани встрани. Сега улиците бяха разчистени.

Лихтерите се обърнаха и ускориха към посолството. Нямаше жертви. Стен въздъхна облекчено – това беше най-опасната част от плана му, с най-голям шанс да доведе до жертви.

Тълпата се люшкеше в нерешителност.

Атаката на гравелихтерите беше хуманитарният жест на Стен, който да отвори път за отстъпление, когато следващата част на плана бъдеше осъществена. Той също искаше да си отиде у дома.

– Сега!

Й хората започнаха да умират.

Пръстите на Бор докоснаха изстрелващите механизми и ракетите излетяха от цевите. Бяха за еднократна употреба, но насочваната или дори недобре прицелената ракета не можеше да пропусне. И двете удариха в целите си: едната в горната част на небостъргача с копторите, другата в новата сграда.

Съществата, които нямаха намерение да се намесват в истинско физическо насилие, камо ли да рискуват живота си, имаха само секунда, за да примигнат, когато двете огнени дъги профучаха и ракетите избухнаха.

Ударните вълни се разнесоха навън... и други пръсти докоснаха спусъците.

Алфа... Браво... Чарли...

Подбудителите бяха мъртви, преди да успеят да видят как димът се кълби от леговищата на началниците им.

Тълпата замръзна.

А после вратите на посолството се отвориха.

Виковете и писъците утихнаха.

Последва пълна тишина.

След това се чу хрущане от ботуши, които стъпваха върху отломки.

Стен, ограден от двадесет гурки, излезе през вратата на посолството. Всички те бяха с кукрита, петдесетсантиметровите извити ножове, държани под ъгъл от четиридесет и пет градуса спрямо гърдите. В готовност.

Направиха десет крачки напред и спряха, без заповед.

Десет Бор, с насочени улигъни, излязоха навън и се разпръснаха във ветрило, подsigурявайки фланговете. Те също спряха.

От тълпата се понесе шепот. Това бяха убийците. Тези малки кафяви мъже, които не взимаха пленници, мъже, които, както разказваха слуховете, убиваха и изяждаха собствените си деца, ако те не проявяваха достатъчно кръвожадност. Всички злословия, които най-добрите пропагандатори бяха разпространили за тези непалски воини, злословия, на които гурките не обръщаха внимание, сега произведоха обратен ефект. Тези мъже бяха дори по-ужасни, отколкото слуховете твърдяха. Те не бяха хора дори, а убийци, които се спускаха с дългите си ножове и не оставяха нищо освен кръв и тишина след себе си.

Отново без заповед Стен и гурките направиха една премерена крачка напред. После спряха.

Още една.

И още една.

След още пет крачки щяха да стигнат до отломките.

Тълпата побягна. Хората, решени преди мигове да опустошат посолството и да го разрушат до основи, се превърнаха в стадо уплашени създания, които искаха само да се измъкнат от опасността.

Виейки, пишейки, те се отдръпваха настрани, далече от смъртоносните ножове, и се разбягваха панически.

Стен и гурките не помръднаха.

Стен кимна едва доловимо и гурките, като един, се обърнаха на пета. С отмерена крачка се отправиха към посолството. Бор изчакаха гурките да се приберат, после вдигнаха оръжията и ги последваха.

Вратите се затвориха.

Стен се доближи до една стена, увери се, че никой не гледа, и се опря на нея. Доста близо, помисли си той.

Джемедар Лалбахадур Тапа дойде до него, застана мирно и отдаде чест.

Стен върна поздрава.

– Много добре.

– Не е много добре – отвърна гуркът. – Всеки може да уплаши овце. Или деца. Имперските гвардейци не са отмъстени.

Стен също стана сериозен.

– Тази вечер – обеща той. – Тази вечер или следващата нощ. И вече няма да играем детски игри. Нито с деца.

Всъщност минаха три нощи преди движещата се точка, маркираща издайническия пистолет, да спре.

Заповедта на Стен беше устна, не беше записана никъде и беше много кратка.

Двадесет гурки. Доброволци. Да са готови за специална мисия в 23,00 часа. Само ножове и пистолети. Войнишко облекло.

Алекс най-накрая повдигна вежди: Защо не фототропни камуфлажи?

– Не искам никой да се чуди за това по-късно – каза Стен отсечено. – Това е екзекуция, а не лично отмъщение.

Всички гурки се писаха доброволци, разбира се.

Осем Бор. Всички отлични пилоти. Четири гравелихтери с основно въоръжение.

Синд му каза, че всички искат да участват. Начело с нея, добави тя.

Стен не каза нищо за естеството на специалните задачи. Очевидно нямаше и нужда.

Войниците се събраха в 22,00. Отвън небето беше облачно, черни облаци се стрелкаха пред лицата на четирите луни, които се виждаха в момента.

Нямаше обичайното за гурките окуражаване преди битка. Те знаеха. Както и всеки друг в посолството. Пивниците и коридорите бяха пусти.

Стен и Алекс покриха лицата си с камуфлажен грим, сложиха маскировъчните дрехи и провериха оръжията си. Алекс имаше пистолет и дълъг един метър метален прът, който беше облепил с изолирбанд.

Алекс отиде в комуникационната зала, за да види за последен път

целта – следеше не само сигнала от пистолета, но на екрана течеха и кадрите от четири Фрик и Фрак, които Килгър беше изпратил по следите му, както и на още осем, кацнали из района, за да осигурят разузнаването.

Гурките и осемте пилоти Бор влязоха в гаражите на посолството. Синд беше начело на строя.

Стен отвърна на поздрава ѝ и нареди на войските да се подготвят за преглед. Гурките измъкнаха кукритата си. Ремъците на шапките под брадичките им бяха затегнати здраво, а очите им гледаха в небитието.

Стен прегледа редиците. От чиста формалност провери едно-две от остриетата. Те, разбира се, бяха наточени като бръсначи.

Той върна строя под командването на Синд и тя нареди да приберат оръжията и даде свободно. Алекс се спусна по стълбището с мрачна усмивка на лицето.

– Заформя се пир на приятели – съобщи той. – Живо, живо, извика тя. Сензорите уловиха събирането на петнадесет лешояди. Ще се събират на обсъждане или да празнуват, но изглежда, че цялата клетка е налице.

Стен кимна.

Раздаде заповедите за мисията:

Отряди от четирима. След приземяването – навлизане в целевата зона. Изчакване на сигнала за атака. Никакви огнестрелни оръжия освен при извънредни обстоятелства.

И:

Никакви ранени. Никакви пленници.

Затичаха се към вътрешния двор, където ги очакваха гравелихтерите. Бор се настаниха зад контролните пултове, гурките се качиха на първите два – останалите щяха да бъдат използвани за почистването – и лихтерите се вдигнаха и полетяха през заспалия град към мястото за нападение.

Целта беше на по-малко от двадесет минути разстояние. Никой не продума. Стен, който седеше на дясната седалка до пилота, видя голямата проекционна карта на екрана и мигащата черта, която сочеше местоположението на пистолета и тяхната цел.

Беше спрял преди два дни в голяма къща, оградена от обширни земи, близо до реката малко по-нагоре от Рурик. Щаб квартира? Убежище?

Стен не се интересуваше особено. Той и Алекс щяха да огледат мястото – после.

Лихтерите се приземиха на няколко метра от голямата къща.

Имаше по един полузаспал пазач отпред и на задната врата. Обезвредиха ги мигновено.

Алекс провери главния вход за сензори и аларми. Нямаше.

Стен извади кукритото си и като вълна двадесет и един ножа блеснаха под лунната светлина.

После мъртвешкият блясък изчезна, задушен от облаците.

Те влязоха.

Задачата отне пет минути. Нямаше викове. Когато всичко свърши, телата на закланите петнадесет терористи и двамата пазачи бяха наредени на избуялата морава. Синд пребърка телата за документи и нещо, което да заслужава внимание.

Стен и Алекс взеха малки прожектори от един от гравилихтерите и претърсиха сградата, набързо, с обиграните техники, които бяха научили през разузнавателното си обучение. Никой от тях не проговори.

Алекс наруши тишината.

– Липсват ми някои данни. Тълпата беше от поклонници на Искра. Надъхана с неговата пропаганда. Едно и също. Джохи за джохианците. Но не мисля, че това го свързва със сигурност с размириците.

– Аз също.

– Мамка му. Защо копелето не е дошло да пийне с биячите си, за да открием тук.

– Това става само по филмите.

– Знам. Но един момък има право да мечтае, нали? Хайде, Стен. Няма какво повече да търсим тук. Да запалят ли имението?

– Да.

Телата вече бяха натоварени на двата резервни гравилихтера. Стен изчака, докато пламъците набраха мощ, после даде заповед за изтегляне.

На седемнадесетте тела щяха да бъдат прикрепени тежести и да ги захвърлят в морето.

Тероризмът, когато се практикуваше правилно, беше двуостър нож. Хората на доктор Искра можеха да срещнат известни проблеми при набирането на членове за нови клетки след мистериозното изчезване на тази.

Убийците се изтеглиха, след като се бяха спуснали като мълнии с дългите си ножове и не бяха оставили нищо освен кръв и тишина след себе си.

Малцина социоисторици биха оспорили, че в апогея на царстването си Вечният император имаше повече власт, отколкото което и да е същество преди него.

Неговите почитатели – а те винаги бяха легиони – пишеха, че в по-голямата си част това се дължеше на факта, че той не упражняваше тази власт. Циниците казваха, че това е основната причина да я задържи толкова дълго: Императорът беше идеалното неутрално решение за много кървави конфликти и диспути.

Накратко, властта му беше прехвърлена, защото така беше най-безопасно.

Когато Императорът се зае да спечели повече власт, която да използва срещу враговете си, той се изправи пред нелека задача. В момента, в който намеренията му станеха ясни, деспотите и демократичните правителства щяха да му се противопоставят в равна степен.

Освен това знаеше, че първата цел, която противниците му ще набележат, е неговата способност да управлява. Той беше твърде стара политическа лисица, за да не е наясно, че всичките му плюсове си имаха и обратната страна.

Триумфалното му завръщане от смъртта беше развълнувало милионите му поданици. Грандиозни паради и публични зрелища бяха устройвани почти две години. Той беше герой над героите.

Но всички паради, имат край – обикновено в тъмна уличка, където цветните знамена се превръщат в овехтели дрипи. Тръпката от победата скоро се заменя с отегчението на всекидневието. Накрая самата победа издига справянето с проблемите на невъзможно ниво. Обикновените същества се разстройват, че личните им проблеми продължават.

Обикновено хората обвиняват за това безхаберие то на водачите си. Социоисториците обичат да избягват тези моменти. Това е една от основните истини, които подриваха устоите на науката им. Затова и няма нещо, в което един историк да се съмнява повече от истината.

За да се пребори с този първичен политически негатив, Императорът трябваше да демонстрира успех. В нормални времена можеше да увеличи броя на много от начинанията си. Сега около него нямаше нищо освен развалини и страдание. Със сигурност имаше на разположение Таанската война, за да обясни разрухата; страданието беше приписано докрай на Тайния съвет.

За съжаление тези две причини бяха – по думите на онзи митичен политик, Ланслидеджонсън – стари кучета за камшика.

На Императора не му трябваша извинения. Трябваша му положителни действия.

Когато Каканът умря, той съзря своята възможност. Цял куп бе в бъркотия. Но това беше поправима бъркотия. След като редът бъдеше възстановен, купът щеше да стане миниатюрен символ на Империята му: хора и извънземни, живеещи и работещи щастливи заедно под топлия блясък на имперското благоденствие.

Затова и избра доктор Искра. Съществуто се беше представило не особено бляскаво, но все пак сравнително добре като териториален управник. Книгите му бяха политически коректни, страстите му умерени. И познаваше добре Алтайския куп. Когато името му беше добавено към потенциалните владетели, всички бяха погледнали благосклонно на него.

При проучването на общественото мнение на джохианците той се появи на първо място. При торките на второ място, след Мениндер. Също както беше втори след любимите синове – архаична политическа фраза, която не определяше пола или видовете – на богазите и суздадите.

Искра изглеждаше най-безопасният. Императорът си създаде неприятности, като взе това решение, а после го разпространи из цялата Империя.

Стен не беше изпратен в Алтайския куп само заради неоспоримия му талант да превръща аскорбиновата киселина във вкусни разхладителни питиета. Постиженията му бяха толкова всеизвестни, че присъствието му гарантираше широкия интерес на медиите.

След това Императорът започна изкусна, макар и целенасочено едностранчива, кампания за популяризирането на Искра.

Публикуваха се сериозни статии в научни издания, в които се дискутираха нуждите на жителите на Алтайския куп, посочваше се разделението между видовете в миналото и за това разделение се обвиняваше слабоумието на Какана. В тези творби Искра биваше засипван с хвалби. Често се споменаваха уменията на Искра „да цели рани“.

В жълтатата преса темата беше скромността му. Искра беше обрисван като интелектуалец с голямо сърце, същество, заклето да живее спартански, да дава пример за всички останали. Неговите диетични предпочитания бяха превърнати в рецепти за здравословно хранене, сигурен начин да се постигне дълголетие.

Компанията, възхваляваща Искра, беше толкова мащабна, че само глупак – и то глупак отшелник – не би разбрал, че престижът на Императора е заложен в Алтайския куп.

Така че, когато бомбата избухна в имперските казарми, на Рурик беше унищожено доста повече от живота на имперските войници. Планът на Императора заплашваше да се провали.

Естествено, разполагаше със старото куче Махони, но не можеше да го пусне веднага. Трябваше предварително да се изиграят няколко политически хода.

Императорът се нуждаеше от моментално решение на кризата.

Нямаше място за колебания. Решението беше пълно информационно затъмнение.

Ранет беше старомодно новинарско създание, което обичаше да вижда със собствените си очи ставащото. Освен това беше и легендарен боен репортер, отразявал Таанските войни от предните линии. Тя не беше надигала глава по време на убийствените години от управлението на Тайния съвет. Но беше продължила да си води записки и тогава. Когато Императорът се завърна, превърна тези бележки в смайваща поредица от документални филми, които описваха в детайли зверствата и безумията на Тайния съвет.

Последната серия течеше, докато Искра поемаше властта в Алтайския куп. Предаването беше гледано от милиони. Би било цинично да се каже, че това беше причината Вечният император лично да ѝ благодари при това финално излъчване.

Ранет прие комплиментите му с типичната си невъзмутимост. Когато видеокамерите спряха, тя се обърна към Императора и попита:

– Ваше величество, какъв е този клоун Искра?

Усмехнатото лице на Императора се изопна. Престори се, че не е чул. Вниманието му веднага беше отклонено от важни държавни дела. Преди Ранет да успее да проговори, охраната на Императора го изведе навън.

Затова Ранет реши сама да намери отговор на въпроса си. Нейният редактор не беше възхитен.

– Засипан съм от истории за Алтайския куп и благостта на Искра. Ранет. На кого му трябва повече? Пък и добрите новини не продават видеоизлъчванията.

– Не мисля, че са само добри – отвърна Ранет. – Иначе нямаше да

попитам.

– Това е пълен дракх, Ранет, Всичко случило се в този куп е добра новина. Толкова зле са били досега, че всичко им се струва възхитително. Не, трябва ти някоя малка война, която да отразяваш. С много кръв.

– Ако отида в Алтайския куп – заяви Ранет, – мисля, че ще открия кръвта, която искаш.

– Разполагаш ли с нещо, освен с репортерските си инстинкти?

Тя просто се вгледа в него с красноречиво мълчание. После сви рамене, което значеше, че се движи само по инстинкт, но това беше добър инстинкт. Редакторът се вгледа в нея. Неумолимо. Мълчанието му беше също толкова красноречиво в тази рутинна битка на волите. После повдигна вежда: наистина ли си сигурна? Ранет отново сви рамене.

Редакторът въздъхна:

– Печелиш, по дяволите. Махай се от очите ми.

Ранет мина под прикритие. Намери свободна каюта на товарен кораб за Алтайския куп. Единствените същества, които знаеха за пътуването ѝ, бяха нейният редактор, чиновникът в компанията, който оправи таксата за пътуването, и капитанът на кораба, благонадежден пияница.

Ранет беше от хората, които редовно попадаха на точното място в точното време.

– Просто имам късмет – казваше тя на колегите си в бара на журналистическия клуб. Те никога не ѝ повярваха. Приписваха добрата ѝ работа и щастието ѝ на „лъжи, подкупи и външност“. Ранет не лъжеше, по-скоро би пропуснала история, отколкото да даде пари, а външният ѝ вид не беше нищо толкова забележително.

Късметът ѝ проработи отново два И-дни до пристигането в Алтайския куп, когато чу за катастрофата в Рурик. Докато слушаше обърканите предавания на комуникаторите на кораба, Ранет се засмя. Тя беше единственият журналист от голямата лига на мястото на събитието, за да докладва случилото се и ужасните му последици.

Ранет се отправи към каютата, за да се подготви. Беше си донесла фишове с малките мръсни истории на купа.

Осемнадесет И-часа преди Джохи капитанът изтрезня и потропа на вратата ѝ.

– Имам лоши новини, госпожо – каза той. – Трябва да се връщаме.

Ранет го стрелна с поглед, известен с това, че подкосява крака далеч по-здраво стъпили от неговите.

– Обяснете, моля.

Капитанът поклати глава.

– Не мога. Вицепрезидентът на компанията не иска да каже защо. Нареди да не доставям товара на Джохи. И да се върна в Соуард.

– Забравете товара – предложи Ранет. – Можете да закарате мен.

– Няма начин, госпожо, съжالياвам.

– Ще платя допълнително. Двойна цена, по дяволите, ще купя целия ви кораб!

Капитанът въздъхна. Това нарани чувствителната му душа.

– Беше ми наредено да не кацам на Джохи. При никакви обстоятелства.

Ранет се изправи на крака.

– Вие имате договор с моята компания – закрепя тя. – И искам той да се изпълни. Докрай!

Притисна капитана до стената.

– Я повикай този вицепрезидент на линията. Чува ли ме?

Капитанът се подчини.

Тя започна с вицепрезидента и постепенно стигна до президента на компанията, докато гневът ѝ изгаряше пространството от Първичен свят до Алтайския куп.

Беше безнадеждно.

Когато корабът се обърна безумно назад и се понесе обратно към Първичен свят, Ранет научи две неща: Корабната компания беше също толкова разстроена, колкото и тя – на борда имаше скъп товар с малък срок на годност. А заповедта беше дошла извън компанията.

Което значеше, че е политическа.

Което значеше, че действието може да е насочено само срещу нея.

Някой много важен искаше да попречи на Ранет да отрази ставащото на Джохи.

И тя не можеше да направи нищо.

Редакторът ѝ беше също толкова раздразнен.

– Никой няма да го признае, но това си е имперско вмешателство, черно на бяло – каза той по дългообхватната връзка. – Разтърсих веригите до Арьндел, но няма полза. Всички са твърде уплашени.

– Как са разбрали, че пътувам?

– Шпиони. Подслушвателни устройства. Какво друго? В момента проверявам кабинетите ни.

– Какво прави конкуренцията? – поиска да знае Ранет.

– Това е единствената добра новина – отвърна редакторът. – Не сме само ние. Никой, абсолютно никой журналист не може да стъпи в Алтайския куп.

Бяха изтекли достатъчно подробности обаче, за да изпадне Императорът в ярост.

Жертвите от взрива на казармите нарастват, твърдеше един видео-материал. Срам за Алтайския куп, гласеше друг. И имаше още много: Семействата на гвардейците в шок... Трагично имперско недоглеждане в Рурик... По-дълбокомислените видеопредавания включваха и: Алтайски неприятности, свързани с Искра... Въпроси относно избора на съмнителен професор от Императора... Искра – тиранинът учен...

– Следващия път, когато напиша конституция – изрева Императорът, – ще включа официален закон за тайните, който да е много суров. Да предвижда вкарване в затвора. Разстрели, по дяволите, скапани зали за мъчения.

Жената със съблазнителна млада фигура и стар политически поглед изръкопляска.

– Няма проблем с този дракх – каза Аври. – Последните проучвания на медиите показаха, че простолудието ви подкрепя, шефе. Десет процента са на мнение, че свободната преса е важна. Шестдесет и пет процента казват да изритате тези размирници от шейната. А останалите двадесет и пет процента са толкова глупави, че смятат вечерните новини за филм.

Гневът на Императора преля в буен смях.

– Това харесах в теб от самото начало, Аври – отбеляза той. – Винаги минаваш към същественото.

– Имам своята диплома по лов на скалпове на Дюзабъл – отвърна тя. – Но докторската си степен получих, докато ви гледах как действателно... сир.

Аври погледна към Императора с откровено възхищение.

– Никога не съм виждала политик, жив или мъртъв, който да успее да стори това, което вие направихте.

Императорът изхъмка скромно.

– Не съм изобретил нищо ново. Просто крадях идеи от майсторите – той се усмихна на Аври. – Разбира се, добавих и няколко нови промени в правилата.

– Бих казала, че точно това направихте, сир.

– Стига с това сир – каза Императорът. – Когато сме само двамата, разбира се. Няма място за уважение в бизнес, който кара мъртвите да гласуват.

Императорът беше срещнал Аври при дългия си път от смъртта към имперската корона. Трябваше да уреди изборите на Дюзабъл, а тя държеше идеалния кандидат за тази работа: празноглаво хубаво момче, което изпълняваше заповедите и носеше гласове като добро политическо кученце.

По онова време той беше оценил най-вече изключителния мозък на Аври. Но докато я гледаше сега, облечена в черния си костюм, отбеляза си мислено и други интересни места. Аври улови погледа му. Усмихна се лъчезарно и се облегна назад, за да му даде по-добър изглед.

Императорът почувства възбуда.

Остави я за малко настрани. Да отлежи.

– Как вървят нещата в парламента? – попита той.

– Много добре – отговори Аври, леко разочарована. Но се оживи бързо, като поде любимата си игра; броенето на „за“ и „против“. – Тайрен Уолш упражнява речта, която съчинихме за него. Глупакът не разбира и дума от това, което говори, но звучи положително настроен.

Уолш беше хубавецът, когото Аври и Императорът бяха изкачили на върха на Дюзабъл в битката срещу един от най-коварните и мръсни политически шефове в Империята.

Сега Императорът беше повикал Аври, за да започне своят план за превръщането на независимите имперски провинции в доминиони.

– Ето как съм очертала нещата – поде Аври. – Уолш произнася пилотната реч, точно както казахте. Започва с тежките думи за начало: дълг, патриотизъм, лоялност... всички тези думи са натоварени с много символизъм.

Императорът кимна.

– Добре. Добре. После обявява каквото трябва, нали?

– Това искахте, нали? – подчерта Аври. – Но мисля, че отивате към края твърде бързо. Искам да кажа, че не бива Уолш да звучи като ваша подлога.

Императорът се засмя.

– Разбира се, че не.

– А така ще прозвучи – настоя Аври. – Нали всъщност ще обяви, че е първият голям владетел, който ще предложи системата си на вас.

– Тоест ще стане един от моите доминиони? – попита Императорът.

– Точно така – потвърди Аври. – Разбира се, в случая на Уолш това няма значение. Той вече е управляван. Изцяло от вас. Но някои от другите владетели обичат да изразяват и собствените си виждания. Няма да се дадат така лесно.

Императорът се досети накъде бие.

– Какво имаш наум?

– Геройски сандвич – усмихна се хитро Аври. – Ако сложим достатъчно боклуци вътре, никой няма да забележи колко тънки са парчетата шунка и сирене. Ще са гласували и ще се прибират към вкъщи, преди да се усетят какво е станало.

– Продължавай – подкани Императорът.

– Добре, размахваме флага, както казвате – Аври вдигна юмрук във въздуха. – После добавяме малко трогателни истории. Например писма от възрастна жена, която изпраща и малкото си спестявания, за да помогне на Империята. Направих няколко видеоматериала с умиращи от глад деца. Добър и зловещ дракх. Оранжева коса. Подути кореми. Истински сърцераздирателно.

– Кръв, пот и детска урина – заяви Императорът. – Винаги действа.

– Разбира се. Сега чуите това. Докато все още преглъщат бедните дечица, искам да ги ударя със стар войнишки ветеран.

– Става доста интересно – каза Императорът. – Аз самият бих могъл да гласувам за такъв четири или пет пъти.

– Така си е – кимна Аври. – Изкопах един стар ваш генерал. Пенсиониран е от трийсетина години. Има повече мръсотия в главата си, отколкото мозък. Обработих го с – цитирам: тегобите на Империята, край на цитата. Накарах го да се разреве. Накрая той се изправи с мъка на крака – подпрях го с патерици – и призова всички същества в Империята да работят заедно.

После направи невероятен призив за съединение. Каза, че това е най-важното нещо в живота му. И че няма достатъчно голяма саможертва за подобно дело, и тъй нататък, и тъй нататък. Ще мине като по вода. Гарантирам. Изпробвах го върху тестова група миналата нощ. Всички се просълзиха. Но най-хубавото е, че публиката изпразни джобовете си за имперския кризисен фонд. Най-добрите пари на глава, които тези измамници някога са виждали.

– После Уолш ще направи изявлението? – попита Императорът.

– Точно така.

– Чудесна работа – одобри той. – Но ще добавя допълнителен щрих.

– И той е?

– Покачване в таксите за АМ2.

Аври кимна.

– Да. Добра идея. Ще изплаши твърдоглавците. Какво за таксите?

– Искам да влезе със задна дата. За всичкото АМ2 след края на Тананските войни.

Аври подсвирна.

– Може да ги уплаши твърде много.

– Съжалявам. Ще трябва да измислиш как да го прокараш.

Очите на Аври внезапно засияха.

– Може би ако генералът умре в края на речта си. И тялото му падне пред камерите. Така че отваряме кавички за предсмъртни думи, затваряме кавичките. Доста е немощен. Предполагам, че техниците могат да му докарат удар при повторното снимане.

– Лоша идея – възпротиви се Императорът.

– Да. Някой може да научи. Да изтече информация.

– Не се тревожа от това – каза Императорът. – Просто предсмъртните му думи са подготовка за Уолш. А той е момчето, което повежда това начинание.

Аври схвана логиката му.

– Затова вие сте шефът – призна тя. – Ще измисля нещо. Ще бъде лесно.

Интервюто приключи и Аври хвърли на Императора она поглед. Очите ѝ се плъзгаха по него, а тя се въртеше на мястото си.

– Както и да е – каза тя тихо. – Това е планът.

– Нямам възражения – кимна Императорът. – Задействай го.

Той ѝ върна погледа. Остави очите му да се разходят по тялото ѝ. Започвайки от пръстите на краката и издигайки се нагоре.

– Ще има ли нещо... друго? – попита Аври.

Императорът замълча за малко. После:

– Може би... по-късно.

– Споменах ли секретарката си? – попита Аври и облиза устните си. – Много ми... помогна за това.

– Ще трябва да ѝ благодаря по някое време – каза Императорът.

– Мога да ѝ се обадя... сега.

– Да го направим лично? – попита Императорът с нисък глас.

– Много лично. Само... ние тримата.

– Обади ѝ се – подкани Императорът.

32.

Пойндекс огледа доклада отново. Не беше се променил, откакто го

чете за последен път. Не беше се променил, откакто го беше прочел преди три минути. Ако не идваше от надежден – доколкото един шпионин изобщо вярваше на своите източници – оперативен агент, щеше да реши, че или някой се опитва да го излъже, или пък, че докладът е отпреди години, от времето на Тайния съвет.

Пойндекс отдавна си беше обещал, още на Земята, че ще бъде „послушен“, че ще спре да разпраща агенти и да се опитва да разбере какво „наистина“ става. Разбира се, не успя да го направи. Никой, който веднъж е стъпвал в света на сенките, не можеше отново да повярва, че истината се вижда под лъчите на прожекторите.

Според доклада, някой влагаше големи суми пари в Култа към Императора. Също както Кес от Тайния съвет беше правил преди години. И този някой не беше лесен за намиране „анонимен благодетел“. Кредитите идваха от много места и всеки от тях можеше да се проследи донякъде, после дирята изчезваше безследно.

Пойндекс машинално пусна още едно търсене за култа, за да открие дали не се случва нещо интересно.

След няколко минути получи отговор.

Случваха се много неща. Високопоставени членове на култа, за които автоматично бяха открити досиета по времето, когато Пойндекс оглавяваше корпус „Меркурий“, реализираха мечтите си. Те бяха повишавани – често пъти през главите на шефовете си – доста бързо.

Космите по врата на Пойндекс настръхнаха. Пръстите му удариха по клавишите и той се измъкна от търсачката. От челото му се лееше пот.

Замисли се, после лицето му се изкриви.

Вероятно беше параноичен. Но изпита същото чувство за дълбока опасност, когато бомбата беше извадена от Императора.

Беше благодарен, че е програмирал компютъра си да работи с превключватели. Търсенето например би могло да бъде проследено от достатъчно добър експерт. Но следата щеше да води до отворен терминал в библиотека на далечен свят.

Култът към Императора се беше активизирал...

Той плъзна настрани скрито капаче на клавиатурата и натисна две метални лостчета едно към друго, което задейства програма за отмяна и му коства един нокът.

Имаше само едно същество, което можеше да разиграва толкова много членове на култа като кукли на конци и което също така разполагаше с достатъчно стерилни канали, за да налива пари...

Компютърът му се прочисти и презаписа програмите си, както диктуваха стандартните военни процедури. После отново беше почистен... и отново презаписан.

Самият Вечен император...

Компютърът на Пойндекс изщрака и третата, последна програма беше добавена, програма, която изключваше всички действия, извършени от Пойндекс през последната И-седмица.

Но какво би могъл да спечели Императорът от култа към Вечния император?

Пойндекс се почувства малко по-спокоен.

Да не би да искаше да се превърне в бог, по дяволите?

Скова го студ отвъд нулата по Келвин и Пойндекс разбра, че никога отново няма да бъде спокоен, че винаги ще се озърта през рамо, след като знаеше това, за което вярваше, че е истина.

Господин Еку, почетният дипломат на вселената, се наклони, почти се завъртя безконтролно, и си пожела расата му да се научи да оценява безспорно ободряващите облаги от простацината и вулгарността.

Под него се простираше арктическа пустош.

Сиви морета се разбиваха в самотна скала, извисяваща се вдясно от него. Вляво плаваше огромен айсберг. Беше яркосин на фона на оловното море – единственият първичен цвят докъдето стигаше погледът. Болезнено самотен цвят.

Еку не искаше да търси сравнения за този свят, но откри, че има целия чар на християнския ад, след като огньовете са угаснали.

Върху ледена грамада ниско под него някаква точка се премести. Еку се съсредоточи върху точката и тя се превърна в огромно, затлъстяло водно същество, същество, чиято подкожна мас, зъби и кожа го правеха пригодно за този леден ад. Вероятно то смяташе, че времето е пригодно и пролетно.

Изглеждаше странно, че съществото върху ледения куб прилича на примитивен рибояд, а всъщност беше сред може би най-добрите философи. Или поети.

Внезапен повей го блъсна и Еку почти загуби контрол още веднъж. Дългата му три метра опашка плесна във въздуха, докато се опитваше да го стабилизира. Големите му бели крила се извиха, за да пренастроят подемните области по посока на повей – мъничките червени крилца се опитваха да компенсират малките неточности.

Беше твърде стар и достолепен, за да се занимава с тези глупости – да лети сам през полярна буря сякаш беше младеж, който току-що е открил как да лети.

Освен това смяташе всичко свързано с този самостоятелен проект за евтина мелодрама, от тези, които децата и глупаците обичаха. С ясно означени герои и злодеи – едно същество срещу армиите на злото и пр.

В добавка господин Еку вярваше, и се страхуваше от това си убеждение, че той е единственото същество, което несъмнено е наясно с великото зло, злото, което можеше да запрати всичко в небитието. Това, продължаваше мисълта му, е абсурдно, и той се гордееше, че е научил, че в този свят рядко има истина и почти никога светлина. Всичко беше в сиви нюанси. Трябваше да се изследва и тълкува много предпазливо.

Може би Рюкор имаше служители, които да причакат и да упоят госта Манаби, след което да го заведат в тайна стая, където да прекара живота си, бърборейки за Вечния император.

Може би затова беше изпратил и този материал предварително, материал, който усърдно беше скрил с екзотичния код, използван в дните на трибунала, пред който членовете на Тайния съвет бяха изправени, за да отговорят за престъпленията си.

Господин Еку се опита да събере мислите си, но това се оказа също толкова безуспешно, както и опитите му да се успокои. Реши, че едничката причина умът му да е толкова недисциплиниран е, че е наистина ужасен. Страхът беше чувство, което винаги пречеше на логичния анализ.

Не че беше ирационално да го изпитва.

Господин Еку беше служил на Вечния император много пъти и дори беше убедил своята раса да пренебрегне дълбоко вкорененото си желание за неутралитет, за да подкрепи скришно Империята по време на Таанските войни. Но той не страдеше от никакви илюзии относно евентуалните действия на Императора, ако последният разбереше за вижданията, мислите и мисията на господин Еку.

Това беше и една от причините да изчезне от своя свят, без да каже на никого за целта и намеренията си. Пристигането му в родния свят на Рюкор беше извършено с един от корабите на свободно търгуващите Романи. Още една връзка, родена от дните на трибунала и създадена от човека, който искаше всеки да може да лети: Стен.

Стен беше привлякъл Еку да участва в трибунала с малък подарък: самоделен холографски дисплей на „въздушен цирк“ от древната Земя, където прикованите към земята хора рискуваха живота си, карайки

движени от бензинови двигатели въздухоплатни с двойни крила, на които всеки уважаващ себе си археоптерикс би погледнал с презрение.

Когато видя модела, господин Еку се беше възхитил:

– Наистина ли са правила такива неща?... Никога до този момент не съм се замислял какво ли е да си завинаги прикован към земята заради гените си. Боже мой, колко отчаяно са искали да летят.

– Всички същества са готови да рискуват – беше казал Стен – за малко свобода.

Чудеше се как се справя човекът с малката си задача в Алтайския куп. Надяваше се, че е добре, но предполагаше, особено като се имаше предвид последното информационно затъмнение за областта, че ситуацията, която тъй или иначе беше неприятна, се влошава.

Запита се дали ако Рюкор сметне налудничавата му теория за вярна, ще въвлекат Стен. Как? Като какъв, запита се той. И за да направи какво?

Да не би да започваш да постъпваш както хората – всеки път, когато има привидно неразрешим проблем, решението е да плеснат с ръце и да прехвърлят властта на рицаря в бляскава броня, който в крайна сметка се оказва тиранин?

Тъкмо това беше създавало сегашната ситуация.

Това, поправи се господин Еку, и АМ2.

АМ2. Ето го препъникамъка. Без АМ2 всичко в Империята – нейните успехи и престъпления, – щеше да бъде загубено.

И АМ2 щеше да попречи за намирането на истинско решение на този проблем, завърши мрачно Еку.

Хоризонтът се изчисти и той видя остров. Беше студен и неприветлив като всичко оставало в този свят. Назъбени скалисти игли се издигаха от каменистите плитчини. Пуст – но деликатните му сензорни мустачки му подсказваха, че долу има живот.

После очите му потвърдиха казаното от други сетива, когато видя движение на един от каменистите „плажове“ на острова. Още същества като това, което му беше помахало, се бяха излегнали върху обливаните от ледени вълни скални издатъци сякаш бяха хора, печаци се под лъчите на тропическо слънце.

Чу гърлен рев да се извисява над воя на вятъра, когато едно от тези същества се изправи в цял ръст на задните си перки и изкрюка приветствено. Рюкор... трябваше да е тя.

Съществото направи няколко тромави крачки по земята, гмурна се и се превърна в плъзгаща се грация сред разбиващата се вълна, после

изчезна.

Сега, помисли си с раздразнение господин Еку, как да изтълкувам поведението ѝ? Дали да я последвам под водата сякаш съм трифибия²?

После черната скала се премести настрани и зейна вход към широк тунел в средата на една от скалите на острова. Около нея и отгоре ѝ, на върха на скалата, проблясваха антени.

Еку се спусна надолу, като инстинктивно сви крилцата си, въпреки че тунелът беше достатъчно голям, за да пропусне и товарен звездолет.

Това беше домът на Рюкор и нейният офис.

Йън Махони често сравняваше на шега Рюкор с морж. Но в действителност приликите бяха само физически, и то донякъде – видът на Рюкор също обитаваше водна среда, благодарение на еволюцията и предпочитанията си. Физическата прилика не беше толкова голяма – Рюкор беше значително по-едра от най-големият земен *Odobenus*, с дължина на тялото пет метра и тежест повече от два тона.

Нейният вид обаче беше известен със своя интелект, особено в областите, изискващи интуитивен анализ и способността да се вадят екстраполативни заключения от определени данни. Следователно бяха и поети. Философи. Проектанти на градове и светове. И, както в случая с Рюкор, психолози.

Когато се пенсионира, тя беше психологът с най-висок ранг на имперска служба. Освен това беше използвана тайно от Йън Махони – тогава началник на корпус „Меркурий“ и секция „Богомолка“ – като специалист в оценяването на мисленето на шпионите, саботьорите, убийците и предателите. Имперски и неприятелски.

Стен я убеди да напусне убежището и уединението си, когато събра трибунала. На нея, както и на всички останали, привлечени към начинанието, което тогава изглеждаше като победа, ѝ бяха предложени всевъзможни облаги. Но след завръщането на Императора тя осъзна защо се бе оттеглила: предстоеше ѝ да изпише тонове върху поведенческите мотиви при хората и другите видове, а само тя беше способна да ги обясни.

Пък и Рюкор имаше определени резерви спрямо използването на уменията ѝ от някой друг, за да убеди анализирания индивид или култура да се държи по-определен начин.

Сега искаха от нея да използва талантите си още веднъж. Но за

---

2. Машина, пригодена за движение по въздуха, земята и във водата. – Бел.пр.

далеч по-машабна цел – този път от Еку.

– Много е необичайно, знам – извини се Рюкор. – Накарах да построят тази зала, за да се виждам със сухоземните си приятели и клиенти. А също и като лична шега, тъй като прекарах годините си в служба на Империята или във вана със солена вода, или в гравиколничка.

Господин Еку помръдна деликатните си мустачки, като любезно показа, че му е приятно – неговият вид нямаше нужда от допълнително подсилване на егото заради факта, че са умни.

Тази зала беше подходящо отмъщение. Беше широка пещера с високи тавани, чийто вход над водата беше прикрит с прозрачна стена. Еку предположи, че тази стена е подвижна и се вдига и спуска с приливите и отливите. Когато погледнеше към морето, му се струваше, че няма нищо между разбиващите се вълни и наблюдателя, освен тези покрити с пяна скали, които оформяха частично уединена лагуна. Звучите на вятъра и морето се записваха, а силата им се контролираше от смесително табло. Входът към пещерата беше през водата под стената за Рюкор и себеподобните ѝ и през солидно построени коридори за сухоземните създания.

Еку се рееше над изкуствения шелф, който Рюкор беше поставила за сухоземните си посетители. Той също беше свързан с приливите и отливите и щеше да се издига и пада, за да е винаги на няколко сантиметра над малките вълнички в пещерата.

Шелфът беше отрупан с всякакви удобства и устройства – от четци, комуникационни устройства до компютри. Над тази конферентна зала се намираха апартаментите и трапезариите.

До личните покои на Рюкор и до работния ѝ кабинет се стигаше през подводни тунели. Оборудването, което психоложката използваше в изследванията си, беше или непромокаемо, или запечатано.

– Не съм добре запозната с... етикецията – призна тя, – камо ли с нуждите от забавление на въздушните същества. Вие дали...

– Кацаме? – мустачките на Еку потръпнаха още веднъж и след миг на леко неудобство лицето на Рюкор се набръчка и смехът ѝ отекна в залата, докато активираната акустична система не го приглуши. – Не – отвърна той. – Расата ми се приземява, но рядко. И то за специфични цели.

Той не обясни. Рюкор не попита.

– Мога ли да ви предложа нещо за освежаване? Тъй като Манаби не са сред най-известната раса в Империята, ми беше трудно да разбера какво предпочитате за консумация. Но открих, че следното под формата

на спрей се смята за приятно. Въпреки че тези микроорганизми не са съвсем същите на нашия свят, успяхме да синтезираме сместа.

Перките ѝ се протегнаха и докоснаха плаващия панел до нея. Екранът отгоре изписа химическа формула. Еку я огледа. Отново се „засмя“.

– Източникът ти е бил прав, Рюкор. Харесваме органичен компот. Но той ни пречи да летим и ставаме „раздразнителни като гущерчета“, както се изразява нашият общ приятел Килгър. Може би по-късно. Може би след като приключим разговора си, ще се чувствам по-малко глупак, по-малко разтревожен и по-способен да релаксирам. А може и да искаш да ме успокоиш с тази формула, тъй като се боя, че основните ми неврологични реакции стават непредсказуеми.

– Манаби – каза Рюкор направо. – Не се побъркват.

– Може да съм първият.

Пещерата беше спокойна, като се изключат неясните звуци на вятъра и морето. Рюкор остана неподвижна за няколко мига.

– Не – заяви тя твърдо. – Ти не си луд. Прегледах материала ти. Анализирах го едновременно интелектуално и електронно. След това позволих на най-доверения си помощник – той е в действителност един от синовете на сестра ми и може да му се вярва, тъй като корупцията на Империята не ни вълнува, а и досега никой не се е опитал да ни поквари, предлагайки ни права за риболов на Земята.

Тя се засмя и Еку си отдъхна.

– Първо обаче – каза тя – нека да ти благодаря за този пакет, който ми изпрати. Това е първата истинска книга от древната Земя, която притежавам. Имам въпрос: томът първоначално беше ли непромокаем?

– Накарах да го направят такъв.

– Да, предположих. Представих си как този примитивен човек, писал в най-тъмната от тъмните епохи, е стоял и се е взирав в ужасните времена. В онези дни не е имало друго, освен знахари и вещици, както мисля, че са се казвали хората, които са правели магии и са забърквали злотворни течности в казани, седнали край огромните племенни огньовете, за да плашат реалните и измислените чудовища от мрака. И така, този беден човек е решил, че някой ден ще има правила за психологията. Че ще стане наука. Само че как я наричаше той? Психоистория? Забележителна самонадеяност. Аз самата намирам тази мечта за пленителна. Макар да съм наясно, че ако не можем да решим проблема за п-те тела в астрономията, тера-кубичните-тера-положителните тела, които съставляват интелигентния живот, няма никога да могат да бъдат подложени на измерване. Трябва да кажа обаче, че намерих героя на този писател,

Селдън, за доста отблъскващ. Твърде много ми напомняше за някои от моите наставници в детството, проповядващи лъжливи истини, извратени предразсъдъци и самомнение. Но аз се отклоних. Виждам защо си ми направил този подарък, обаче как този литературен, провалил се опит да се открие ред в подчинената на ентропията вселена и също толкова погълнатата от ентропията система е свързан с данните, които ми изпрати? Един въпрос: как избрахте какво да включите в този материал – като подбихте само данни, които да подкрепят теорията ви?

– Не – отвърна Еку. – Опитах се да дам най-пълно възможно описание, според способностите си.

– Вашият опит в дипломатията показва, че знаете кога да бъдете честен – каза Рюкор. – Позволих си да редуцирам суровите данни до символна логика.

Още веднъж тя докосна таблото и няколко екрана светнаха. Еку, въпреки че не използваше символни представяния в своето изкуство, познаваше тази дисциплина.

Беше необходим повече от час така редуцираните данни да преминат през екрана.

Тъй като бяха неразбираеми за повечето хора, може би щяха да им изглеждат по-малко депресиращи. Но не и за двете опитни същества в пещерата. Най-накрая и последният екран угасна.

– Моята редукция е приблизително правилна, нали? – попита Рюкор.

– Не приблизително. Напълно – крилете на господин Еку увиснаха. Ситуацията беше наистина толкова зле, колкото смяташе.

– Да обобщим това с думи – продължи Рюкор, студено, клинично. – Очевидно е, че Империята среща огромни трудности. Не е причина за голямо безпокойство обаче, тъй като това не е първият, нито дори петдесетият път, когато Империята се е изправяла пред катастрофа. Обаче вие предполагате, че този политически, икономически и социален упадък е предизвикан от самата Империя. По-точно от действията, които Вечният император е предприел след... завръщането си.

Господин Еку отбеляза:

– Затова и се страхувах, че ставам некомпетентен в разсъжденията си.

– Никак дори. След като ви уверих, че сте напълно нормален, сега ще приемете ли освежително питие? Защото идва моят ред да поразсъждавам и да добавя малко интересни детайли. Получих ги, след като вашият пакет пристигна.

– Благодаря ви, ще си взема.

– В контейнера вдясно от вас. Активира се, да, с тази голяма ръчка.

Влагата изсъска във въздуха. Господин Еку почувства приповдигнатост и изведнъж си спомни за времето, някога на Земята, когато беше видял обикновени птици да си играят сред водните пръски.

Рюкор си взе парченце от нещо, което приличаше на сушен торф.

– Рибя кожа – обясни тя. – Окачена над най-високите океански пръски и изсушена от вятъра. Това е най-близкото до наркотик, което моята понякога простовата раса е създала. Макар че изследванията продължават. Но да се върнем на темата. Забелязах, че сте включили в данните кризата, която нашият млад кръстоносец, Стен, се опитва да разреши. Алтайският куп. Той поддържа побъркан човек, както ви е известно. Доктор Искра. Знаете ли, че Искра е бил държан години наред в изгнание с благословията на Императора? За да контролира предния владетел. Освен това открих, че Стен има преки заповеди от Императора да задържи Искра на власт, независимо от цената.

Тялото На Еку подскочи сякаш докоснато от повей на вятъра.

– Откъде черпите информацията си? – попита той.

– Не мога да ви кажа. Моят колега остава в системата и следователно е в опасност.

Рюкор спря и перките на опашката ѝ се стовариха върху водната повърхност.

– Колко странно – зачуди се тя. – Да се чуя да казвам, че животът на приятел е в опасност, защото е близо до нашия уважаван владетел и защото е казал истината.

– Аз самият се почувствах в потенциална опасност – призна си Еку.

Рюкор не отговори, но продължи с тезата си.

– Втори факт. Не си спомням кога се сблъсках с него. Но ви уверявам, че беше при съвсем законно проучване. Както казах, не си спомням обстоятелствата, но се зачудих колко точно печели Императорът – пряко, в парично изражение – от управлението си. Или простото владееие на властта е достатъчна компенсация? Затова проведох малко разследване. По очевидни причини бях много внимателна в задоволяването на любопитството си. Но открих, че Вечният император наистина разполага с големи капитали, вложени в различни области на политиката, която провежда, а тя освен всичко друго обещава и добра възвръщаемост. Инвестициите са направени посредством много подставени лица, така че никога да не могат да се проследят до Императора, Не сметнах подобно действие нито за морално, нито за аморално. Тези инвестиции, както

научих после, бяха използвани по времето на кризата, за да стабилизируют икономиката... както и неговата политика. Което значи, че печалбите от тях биха се оценили като неморални от повечето същества. Мисля, че се наричат мръснишки капитал.

– Мръсен.

– Да не би спреш да... О. Да. Мръсен би било правилно. Преди няколко дни много внимателно проверих няколко от тези фондове. Личното богатство на Императора се умножава с чудовищни темпове, секунда след секунда. В тези времена, които повечето биха определили като икономическа депресия, собственият ни владетел печели от бедността на собствената си Империя.

– Това е безумно – възкликна Еку, а обичайната му невъзмутимост се стопи.

– За пръв път съм съгласна с използването на думата, макар че от клинична гледна точка то е безсмислено. Между другото – малко подкрепа за това, което казахте. Наблюдавали ли сте Вечния император при появяванията му в публичното пространство? Все по-рядко и по-рядко, разбира се, а и когато го прави, ъглите са благоприятни и далечни. Но ако се вгледате отблизо как очите му се местят, като на бито земно куче, което очаква следващия бой – или пък на някой, който затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в това, което някога се наричаше маниакално-депресивна психоза.

На господин Еку отново му се прииска ругатните да заемаха подобаващо място в речника на неговата раса. Рюкор казваше, че Империята се управлява от безумец, а тази мисъл беше чудовищно невъобразима. И все пак съзнанието му му нашепна колко много пъти беше общувал с луди владетели и бе изпитвал неясна, безлична симпатия към бедните същества, които те тиранизираха.

– Още едно парче от мозайката – продължи Рюкор. – Императорът е наредил многократно увеличаване на военните разработки. Кайренес например фалираха след края на Таанските войни. Военното корабостроителство не беше вече нужно, а техният покровител, Суламора, беше мъртъв. Тогава, и досега не мога да разбера как стана това, Кайренес изведнъж забогатяха с АМ2 по време на завръщането на Императора. Спомнете си, че физическото завръщане на Императора беше с кораб от централната система Дюзабъл. Много добре, по някакъв начин Императорът е бил подпомогнат и съществата от Дюзабъл са били възнаградени. Така се действа в политиката. Така че да забравим за първоначалното златно теле и яйцето му, или каквото и да е било онова същество. Но

просперитетът им продължи. През последната И-година научих, че почти сто нови договора са били дадени на корабостроителниците на Кайренес. Някоя от тези поръчки не е била обявена на открит търг. В тези времена, когато цари мир, защо е необходимо да се строят бойни кораби? Има предостатъчно останали от войните. Всъщност, гробищата за кораби са пълни с напълно здрави корпуси.

– Възможно ли е – предположи Еку, като умишлено прие ролята на адвокат на дявола – това Императорът да нарича популярни мерки?

– Възможно е. Но не ми харесва да използвам неразумна предпоставка, от която да изхождам. Това е предразсъдък на науката ми, разбира се. Но ето и още една част от мозайката. Една моя колега – всъщност тя беше сред малкото хора, които се опитах да науча да мислят логично – получи интересна задача. Тя е експерт в психологията на военното набиране. Подготви кампания, строго секретна, за Таанските светове.

– Какво?

– Да. Нашите бивши врагове сега са още по-зле от Империята. Нищо не се прави, за да се подобри състоянието на икономиката им, между другото. Но набиращите офицери обикалят тези светове и записват доброволци.

– Това е зло – каза Еку. – Но от историята е известно, че военните дават парите си най-вече там, където бедността е най-голяма.

– Правилно. Но ако си спомняте, Императорът беше решил в края на войната, че старите бойни мечти, които таанците наричаха своя убийствена и самоубийствена „култура“, трябва да бъдат заличени. А днес тези имперски офицери провеждат кампания, която се основава на идеята, че е време воините таанци да се издигнат и да се пречистят. Да докажат, че все още имат силата на предците си, въпреки че тези предци са се сражавали за погрешна кауза. Сега е дошъл техният ред да защитават Империята и тъй нататък.

Еку се издигна високо нагоре, близо до тавана на пещерата, докато обмисляше чутото.

– Възможно е за профан в икономическата област да изглежда, че можеш да излезеш от депресията, като закупуваш ненужно оръжие – отбеляза той. – Но не наемаш моряци или войници. Те просто са твърде скъпи и размирни по време на мир. Съществуването на ръба на мизерията и опашките за социални помощи са по-икономични, ако може да се мисли толкова коравосърдечно. Защо да се търсят войници, ако няма враг?

– Може би Императорът вижда враг – каза Рюкор тихо. –

Помислете за природата на кралете – добави тя почти шепнешком. – Помислете в какво се превръщат.

– Но Императорът е вечен – възрази Еку, а обичайното му спокойствие се пропука. – Това никога не се е случвало преди.

– Така е. Нещо се е променило. Но това не е моя грижа. – Тя отново натисна панела. – Изкусително е, а и много лесно за всяко поколение да вешае Армагедон. Но компютрите не стават сприхави и раздразнителни. Аз правя прогнози. Предвиждания. Ще стигнем и дотам, по-късно, след като и двамата си починем, за да сме сигурни, че няма да допуснем грешки. Но ето ги заключенията: Империята доказва накрая, че не е някакво генетично изключение. Като всички империи преди нея и тя следва курс на закостеняване, корумпиране, разложение и сега е обречена на разруха. Не от някакъв исторически процес или от външен враг. А заради едно същество: Вечния император.

Същата беше и присъдата на Еку.

– Предполагам – каза Рюкор, след като помълча и помисли известното време, – че сте дошли тук за повече от потвърждение на вече известното на здравия ви разум. Вие сте твърде рационално същество, за да пропътувате толкова далечно разстояние, да поемете голям риск за вашата раса и личност просто за да поискате допълнително уверение.

– Да – отвърна Еку. И внезапно мисълта изникна в него: Ето го тук, майстора на дипломатията. Консултант. Експертен съветник. Сивата власт на петстотин владетели и същество, което беше предлагало съвети на самия Вечен император, при това привездани в изпълнение. И ето го тук, дошъл да иска съвет от Рюкор сякаш беше емоционално нестабилен младок.

Той разбра защо Рюкор наистина беше толкова високо ценена.

– Искате да знаете – каза тя – какво трябва да направим, за да предотвратим разрухата.

– Да – потвърди още веднъж Еку.

– Нямам представа. Обмисляла съм и продължавам да обмислям, но нямам отговор. Все пак ще ви предложи една мисъл, тъй като всичко друго, което казах, е адски мрачно. Помислете върху следното. Какво би се случило, ако Императорът не се беше завърнал? Искам да кажа, не се беше завърнал изобщо, а не да се завърне по-късно.

– Щяхме да попаднем в хаос – заяви Еку. – И да деградираме до варварство.

– Съгласна съм. Но за подобно развитие щеше да има само една причина – загубата на АМ2, нали така? Присъствието или отсъствието

на Императора не е достатъчно важен фактор, за да срути всичко.

– Да – каза Еку предпазливо. – Съгласен съм с това.

– Благодаря ви. Сега, не е ли вярно, че всяка раса, всяка култура е имала своите тъмни епохи? Понякога са били много, нали?

Господин Еку кимна.

– И винаги световите са се възстановявали от тях?

– Не мога да кажа винаги – вметна господин Еку. – Някои раси може да са преминали напълно към варварство и ние да не сме ги срещнали. Или да са деградирали до пълна анархия и да са се заличили.

– Махнете думата „винаги“ тогава – продължи Рюкор. – Но е вярно по принцип. Не е ли също така вярно, че след като упадъкът на дивачеството бъде отхвърлен, следващата стъпка е възраждане.

– Да. И бихте ме обнадеждали, само че това не се отнася до Империята. Нейното присъствие е твърде значимо, твърде древно и твърде всеобхватно.

– Не и ако АМ2 се махне от уравнението.

– Но Императорът е единственото същество, което знае къде АМ2 съществува в суров вид или как се синтезира.

– Господин Еку – възрази Рюкор меко. – Вие сте твърде образован и интелигентен, за да си позволите твърдението, че само един откривател може да създаде определено изобретение. Че само един художник може да сътвори определена картина. Или че само един философ е способен да възпроизведе социална система.

Господин Еку каза:

– Отново ме обнадеждихте. Но страхувам се, не вярвам, че можем да започнем проект „Манхатън“ за издирване на АМ2 и да го доведем до успешен край. Тайният съвет се опита достатъчно усърдно.

– Тайният съвет беше, тук отново трябва да използвам семантично натоварена дума, *зъл*. По-неутрално определение би било *ориентиран към себе си*. Но ще използвам *зъл*. Злото, като обратното на доброто – в категориален смисъл, – е по дефиниция късогледо, обслужващо себе си, мързеливо и нечестно. Затова и търсенето на Тайния съвет е било ограничено и обречено на провал.

– Рюкор, как можете да оставате такъв оптимист след толкова много опит? – зачуди се Еку. – Виждал съм злото да триумфира поне толкова пъти, колкото и доброто.

– Както Килгър би казал на онзи диалект, който нарича разбираем език: чисто съзнание, чисто тяло. Избери си. Сега – продължи тя, като се измъкна от водата и се качи на гравиколичката – ще се качим ли горе,

където ни очакват моята храна и вашият спрей? Няма нужда да се притесняваме тази вечер. Дори ентропията се движи с отмерена, бавна крачка.

Еку полетя над количката, докато се изкачваха нагоре, по-дълбоко в недрата на пещерата, като продължаваше да обмисля основния проблем. Осъзна, че някак и двамата бяха приели факта, че Императорът трябва да бъде премахнат или поне обезвреден. Като се изключеше въпросът с АМ2, следващият въпрос беше кой ще се наеме с тази нелепа задача?

Едно име мина през ума му за втори път.

Мъжът, който искаше всички да летят.

Стен.

33.

Ехото от експлозията в казармите все още не бе заглъхнало, когато Искра реши да консолидира и увеличи властта си. Новинарското затъмнение на Вечния император се вписа идеално в плановете му.

Искра изпълни с ефира със словесни нападки срещу тези (неизвестни) предатели, които бяха накърнили честта на Алтайския куп със своята подла атака над умиротворителните сили на Империята. Обяви военното положение. Постанови полицейски часове след зазоряване и преди мръкване. Забрани всякакви демонстрации, публични протести и стачки. Освен това намекна за „други мерки“, които щяха да бъдат „разкрити в подходящото време“. Приключи с безстрастен призив към всички граждани да претърсят душите си и тези на съседите си за знаци на нелоялност.

След насилствено потисничество в продължение на поколения хората бяха наясно какво ще се случи после. Някои извадиха скътаните си пари, за да подкупват. Други съставиха списъци с врагове, които да обвинят. Повечето се скриха в домовете си и зачакаха тропота на ботушите и ударите с приклади по вратата.

Но колкото и да бяха опитни в политиката на страха, съществата от Алтайския куп не бяха подготвени за това, което се случи.

Милхауз стоеше изправен гордо в новата си черна униформа, с килната барета и сребърна значка „Студенти за Искра“. Имаше капитанска емблема на едното рамо и знак на Корпуса на чистотата. Измъкна

пистолета си и изръмжа заповеди на своите нетърпеливи, млади последователи.

– Искам всичко да е отмерено идеално. Заемете позиция – тихо, по дяволите! И когато дам сигнал, всички се устремяваме изведнъж. Схвапахте ли?

Чу се групово; „Да, сър“.

Милхауз махна царствено с ръка. Корпусът на чистотата започна да действа.

Таранирацията отряд пое водачеството. Милхауз и основните сили го следваха. Всички се спуснаха по тъмната, оградена от дървета алея, която водеше към библиотеката на Рурик. Луните на Джохи осветяваха сцената.

Библиотеката светеше до късно тази нощ. Главният библиотекар – възрастен торк на име Порей – се беше молил много, за да му позволи да избегне вечерния час и да работи до късно през нощта. Официалната причина: да сортира съблазнителните материали, забранени с извънредните декрети на Искра.

Истинското намерение на библиотекаря обаче беше да спаси колкото се може повече от материалите. Порей и служителите му се свързаха със симпатизиращи им интелектуалци. Бяха правили същото много пъти по време на управлението на Каканите. В миналото тази традиция беше спасила най-ценните текстове в системата на библиотеката.

Докато тъмните силуети на Корпуса на чистотата на Милхауз заобикаляха сградата, Порей още веднъж обмисляше избора си. Не можеше да спаси всичко. Трябваше да предаде достатъчно голям брой забранени материали, за да докаже лоялността на интелектуалното общество.

Той погледна количките с фишове и книги, предназначени за тайните хранилища в мазето. Отстрани бяха наредени материалите, които смяташе да даде на подпалвачите на Искра.

Беше много малка купчина.

Порей въздъхна. Не се справяше добре. Трябваше да реже по-дълбоко. Хвана два старинни тома. Бяха истински книги – единствените копия на творбите, притежавани от библиотеката.

Едната беше доста омачаканата „451 градуса по Фаренхайт“ на Рей Бредбъри. Другата беше непокътнато копие на „Здравият разум“ от древния мислител Томас Пейн.

Порей мразеше да си играе на интелектуален бог. Измъчваше го, че неговите вкусове са единственият съдник за това, което ще остане, и това, което ще си замине.

Погледна отново към „Здравият разум“, после към „451 градуса по Фаренхайт“. Сви рамене.

Бредбъри отиде на количката, за да бъде спасен.

„Здравият разум“ трябваше да изгори. Простете ми, господин Пейн, помисли си Порей.

Чу се трошене на стъкло и стържене на метал. Милхауз нападна.

Порей зяпна, докато облечените в черни униформи младежи се втурваха в библиотеката. Служителите и доброволците нададоха ужасени викове.

– Смърт на интелигенцията! – изрева някой.

Милхауз се завъртя към Порей и вдигна пистолета си. Порей инстинктивно издигна Томас Пейн като щит.

Милхауз стреля.

Порей падна на земята.

Също толкова мъртъв, колкото и „Здравият разум“.

Опашката пред бакалията се проточваше на половин километър. Стотици след стотици гладни същества се нареждаха на нея, купоните за храна бяха приготвени за мига, в който вратите се отвореха.

Продължиха да чакат и след като сутрешните часове минаха, което значеше седем часа за съществото начело на опашката. Стояха под слънцето, което изгаряше.

– Отварят все по-късно и по-късно всеки ден – оплака се една старица.

– И изборът на храна е все по-малък – измърмори друг.

– Всичко е боклук – добави трети. – Доктор Искра трябва да дойде и да види тази неразбория. Ще обеси собственика на магазина, задето е такъв крадец.

Преди някой да успее да отговори, опашката се премести напред.

– Отварят – извика някой. После опашката изведнъж спря. Чуха се шокирани изсумтявания. Хората от по-назад проточиха вратове, за да видят какво става напред.

Бакалията не отваряше.

Вместо това група строени войници идваха от алеята, с приготвени оръжия.

Офицерски глас избумтя над тълпата:

– Никой да не се движи. Това е проверка на документите. В лявата си ръка ще държите купоните за храна. В дясната документите за

самоличност.

Тълпата бързо се зае да изпълни поисканото от офицера.

Но старата жена, която се бе оплакала от дългото чакане, имаше други виждания. Тя се отдели от тълпата и закуцука към офицера.

– Трябва да се засрамите, млади човече – каза тя. – Всички сме гладни. И сме чакали часове наред, за да купим храна за семействата си.

Офицерът я застреля на място. Подритна все още гърчещия се труп.

– Заповядай, бабке. Сега вече не е нужно да чакаш.

Командирът на смяната в квартала на богазите тръгна да обхожда барикадите, като проверяваше за дупки в защитната стена и дали пазачите са на постовете си. Барикадата се оказа толкова здрава, колкото и при последната ѝ инспекция, пазачите бяха нащрек сякаш им беше първо дежурство.

Тя погледна към спящия квартал. Всички прозорци бяха тъмни. Това е добре, помисли си. После чу тихи звуци зад себе си. Извъртя се. Звукът беше изчезнал. Само въображение, реши тя. Аз съм глупаво същество.

Малък кораб изскочи над барикадата, картечниците му затракаха.

Изстрелите я прерязаха надве, преди да успее да извика за предупреждение.

Още два кораба се появиха и откриха огън върху квартала. След няколко минути жилищата горяха и богазите се изсипваха на улицата. Някои бяха ранени. Някои носеха ранени. Всички бяха парализирани от страх.

Джохианските войски разбиха барикадата. Следваше ги дълга редица от гравилихтери.

Час по-късно камионите с оцелелите богази потеглиха в нощта.

На следващия ден булдозери изригнаха мъртвите заедно с димящите отломки. Докато нощта падне, кварталът се беше превърнал в гола земя.

Следващата вечер видеоизлъчванията на Джохи обявиха нови жилища за „квалифицирани граждани“. Бяха разграбени до сутринта.

Писмо от майор Шейс Марл, до Директор-началник Сикт, командир на Седми боен фронт:

... и като си давам сметка, че изпращането на такова писмо нарушава военната система на подчинение, сметнах, че няма

ной друг с авторитет и призвание освен вас, който да разреши този проблем, както ще видите.

Пиша ви не само като на мой върховен командир, но също и защото си спомням, че преди години, преди онзи злодей да ни управлява (проклето да е името му), и да ви принуди да подадете оставка, вие говорихте пред моя най-първи клас в академията „Кюшев“, и аз никога не забравих думите ви. Казахте, че офицерът има дълг отвъд написаното в заповедите, дълг към честта и расата си. Това писмо е последният ми шанс да изпълня този дълг.

Проблемът възникна, когато ми беше наредено да извърша прочистваща операция на Очо IX, един от Спорните светове, Сектор седми на вашия фронт. Едва частично умиротворен, но все още със суздалски въоръжени елементи, които настояваха със силата на оръжието, че този свят трябва да е техен, а разбира се, правото е на страната на джохианците. Получих задачата си, беше ми наредено да умиротворя определена област, бяха ми дадени поддържащи части, чиито названия не са важни, освен с едно изключение. Тази част беше Трета ударна рота, Втори полк от корпуса със специално предназначение, предвождан от капитан Л'мердинг.

Инспектирах частта преди включването ѝ и останах с впечатлението, че тези войници изглеждат адекватно в униформите си и особено добре са въоръжени за антипартизански операции. От друга страна, имах усещането, че не са достатъчно тренирани, нито командващите им офицери бяха особено впечатляващи. Разбира се, не отправих критика към капитан Л'мердинг, а просто приветствах частта му и казах, че ще им дам възможност за повишение и да докажат, че новият им корпус е достоен да принадлежи на джохианската армия и да служи на доктор Искра.

Единственият отговор на капитан Л'мердинг беше, че те имат заповеди и смятат да ги изпълнят.

Тук, може би, трябваше да се обърна към полковник Елман, моя началник, и да поискам да уточни кой командва. Не го направих. Войските бяха приземени и се отправихме към предградията, населени от смесена популация от торки, джохианци и суздали, където суздалските бандити държаха своите укрепления. Както обикновено, суздалите се бореха яростно (виж Оп.Реп. 12–341–651–06, трети месец, седмици едно, две и три) и нанесоха

поражения на моите сили. Бяха взети много малко пленници, тъй като, както ви е известно, суздадите предпочитат смъртта пред предаването.

Първият ми проблем с Трета рота беше, че капитан Л'мердинг отказа да изпрати войските си в провинцията, като възрази на моята заповед с твърдението, че истинският враг не са блатниците – това бяха точните му думи, а по-скоро злите конспиратори зад тях в градовете. Реших да не разследвам това странно твърдение, тъй като съм войник, а не човек на политиката.

Първоначално вниманието ми беше изцяло съсредоточено върху битката, разбира се, и едва през третата седмица на прочистващата операция получих информация, в която ми беше невъзможно да повярвам отначало, но знаех, че трябва да разследвам, за да защита честта на джохианците.

Този доклад обвиняваше 3/2 от корпуса със специално предназначение в най-ужасяващи зверства. Аз лично отидох в областта, за която ротата отговаряше, и установих, че обвиненията са верни. Те избиваха цивилни суздали в нарушение на приетите стандарти за водене на война. Техните цели бяха, в частност, всички образовани суздали, особено онези, които бяха учители или съдии. Освен това обръщаха внимание на всеки богат суздал. Тези същества бяха измъквани от домовете си и изчезваха. Капитан Л'мердинг отказа да обясни какво се случва с тях, но мисля, че съдбата им е очевидна.

Имаше потвърдени доклади за избити деца и изнасилвания на цивилни, за разграбени сгради. Убийствата на цивилните суздали са били извършвани през деня, а телата им са били оставяни на улицата. Очевидно тази ударна рота е съставена от гангстери и хулигани. Капитан Л'мердинг беше разлепил обяви из области, носещи собствения му подпис, които постановяваха, че употребата на суздалски език, говоримо или писмено, е забранена, и на всички суздали се забранява да се събират в групи от повече от двама. Незабавна екзекуция беше наказанието за нарушаването на всяко подобно нареждане.

Беше издал и други заповеди, също толкова незаконни, но най-лошата гласеше, че всяко престъпление, извършено от суздал, ще срещне изключително суров отговор, който ще включва унищожаването на домовете, изкореняването на рода му и екзекутирането на сто суздали, избрани случайно, за възмездие. Казах

на капитан Л'мердинг, че го освобождавам от служба. Той се изсмя. Опитах се да го поставя под арест. Аз и моите помощници бяхме обезоръжени, пребити и ни беше предложено да напуснем областта или да си понесем последствията.

Върнах се в собствената си част и уведомих командира на батальона за непосредствените действия на капитан Л'мердинг, поисках да бъде изпратен боен отряд, който да арестува това позорно същество и неговите биячи. Полковник Елман ми каза да се занимавам със своите дела. Възразих и ми беше дадена пряка заповед да оставя чудовищата на Л'мердинг на мира. Всъщност полковник Елман ме информира, че тази рота и другите елементи от Корпуса със специално предназначение следват заповеди, дадени от най-високо място – заповеди, които може и да не се нравят на никого, но са съществени за осъществяването на мисията ни. Отказах да приема това и отидох да говоря със следващия в йерархията на командването, а след това, тъй като нищо не се случи, с командира на дивизията.

Бях обвинен в неподчинение и срамно за джохианец държаие. Когато продължих да настоявам, бях съвсем незаконно понижен със сто места в списъка за повишения, без изслушване или съд. Вече съм отчаян, директор-началник, и се обръщам към вас.

Не е ли останала чест в Алтайския куп? Няма ли достойнство в нашата благородна раса? Нима нашата собствена армия, армията, на която посветих живота си, се е превърнала в сбирщина от убийци?

Писмото не получи отговор.

Шест седмици по-късно майор Шейа Марл беше прострелян в някаква област. В доклада се споменаваше, че е имало неволен изстрел с оръжие, но виновникът не може да се установи.

Майор Марл беше повишен посмъртно, беше награден с орден, получи още една звезда и беше погребан с почести на Спорния свят Очио IX.

Главният път, който водеше към космодрума на Рурик, беше море от нещастие. Хиляди и хиляди същества се мъкнеха през проливния дъжд, блъскаха се, влачеха се и бяха изтиквани напред от джохианските войски.

Нямаше разделяне на видовете в този насилствен марш. Суздалите

кретаха редом с богази и хора.

Тълпата от несретници беше толкова гъста, че ако някой паднеше, тялото му щеше да бъде отнесено от масата. Хората се провикваха отчаяно към членовете на семействата си или просто от мъка.

На космодрума ги очакваха хиляди стари кораби, поръчани от Искра. Други военни обслужваха тези кораби, те наблъскваха съществата, докато не останеше никакво място.

По сигнал вратите на отделенията се затваряха и корабите излитаха. Едва бяха излезли в орбита, когато следващите кораби заемаха местата им.

Професор Искра наблюдаваше сцената с голям интерес. Той натискахе копчетата, които контролираха изгледа на различните видеоекрани: широк кадър на задръстена улица; близък план на безнадеждни лица; още един далечен изглед, показващ случващото се на космодрума. Докато един от корабите се издигаше, той се облегна назад в стола си и си позволи дълга, приятна глътка от билковия си чай.

Искра хвърли поглед към Венло, странна тънка рязка раздели устните му – Венло предположи, че е усмивка.

– Надявам се, разбирате, че наблюдаваме как историята се разгръща пред нас? – попита Искра. – Кой би могъл да си представи такова преселение? Такова мащабно прочистване на нашия свят?

Венло просто изсумтя.

– Хайде – настоя Искра. – Сигурно заслужавам поне малка похвала за начина, по който се справих с кризата?

– Не влиза в длъжностната ми характеристика, професоре – отвърна Венло. – Пък и си имате достатъчно поклонници.

Искра беше твърде доволен, за да се сърди.

– Няма проблеми. Не очаквам комплименти от невежите.

Венло посочи видеоекрана.

– Смятате, че това е гениално?

– А вие как бихте го нарекли, необразовани ми приятелю?

– Лудост – излая Венло. – Или просто глупост.

– Боже, Боже. Човечността в това студено сърце е наранена и кръви.

– Не бъркайте професионалното ми мнение с мекушавост, професоре – каза Венло. – Би трябвало да е ясно на всеки, освен на педантичен глупак, че само влошавате нещата. Това не само, че не е необходимо, но и е опасно. Всеки път, когато правите нещо такова – той посочи с пръст войниците, пребиващи изостанал бежанец, – си създавате пет или шест

нови врагове.

– Това не е състезание за популярност – изтъкна Искра през смях. – Пък и смятах, че ще сте зарадвате. След онова, което се случи при казармите, би трябвало да се радвате, че отмъщавам за смъртта на вашите гвардейци.

– Не го прехвърляйте на нас, докторе – предупреди Венло. – Никой не е искал от вас да предприемате подобни действия. Не въвличайте Императора в това.

– Но той вече е въвличен – възрази Искра. – И то доста силно. Вече цялата Империя е наясно колко съм важен за него.

Той посочи към видеоекрана.

– И като всеки друг в Алтайския куп, скоро ще разбере, че именно в негово име се правят всички тези жертви.

Очите на Венло се присвиха.

– За какво говорите?

– Това е само началото – засмя се Искра. – О, ще трябва още много да работим, докато се прочистим.

– Което значи?

– Гледайте следващото ми предаване – каза Искра. – Мисля, че дори вие ще бъдете впечатлен от новите ми извънредни декрети.

Венло се извърна. На видеоекрана видя как един от бежанците се отскубва от тълпата. Съществуто набързо разви саморъчно направено знаме.

Едва успя да прочете думите, преди войниците да го покосят:

„Къде е Императорът?“

34.

– Ваше величество, нямаше начин някой да предвиди в какво се е превърнал Искра – каза Венло, добавяйки капчица загриженост в гласа си, – камо ли вие. Последния път, когато проверявах, видях, че трябва да се грижите за цяла империя.

За скрито изумление на Венло сянка пробяга през лицето на Императора. Учудване, че някой го е грижа? Венло не можеше – по-скоро не искаше – да тълкува видяното на екрана. Изражението на Императора бързо се превърна в маска на спокойна властност.

– Да – каза той. – Прав си, Венло. Ти разбираш донякъде реалностите на управлението. Мога да разбера защо Махони те ценеше високо,

макар и да бяхте противници.

Сега беше ред на Венло да си сложи маската на невъзмутимост. Йън Махони в действителност беше отказал не само да му стисне ръката, както един джентълмен би направил, когато играта приключи, но беше казал, че иска да го убие. Бавно. Венло му беше повярвал. Безусловно.

Императорът сякаш не забеляза внезапната липса на реакция от страна на Венло.

– Тези последни действия на доктор Искра и неговият режим, които ти, Стен, и други агенти ми докладвахте, са напълно психопатични – продължи Императорът. – Затова трябва да се справим с проблема светкавично и незабавно.

– Да, ваше величество. Благодаря ви, че изяснихте ситуацията. Опасявам се, че бях объркан коя точно от мерките трябва да се използва – излъга Венло, умишлено подмазвайки се, за да види в кой момент прочутата антиподлизурска непоносимост на Императора ще се прояви.

Императорът обаче гледаше към друг екран, който Венло не можеше да различи.

– Прегледах фиша, който си приготвил за така наречения резервен вариант. Добра работа, Венло. Поздравления.

– Благодаря ви, сир.

– Ще ти кажа коя от всички мерки искам да бъде предприета. Още нещо, обаче. Ще има малка промяна. Държа да участваш лично. Не е достатъчно да се направлява упражнението отдалече. Не трябва – не може – да се допусне и най-малка грешка.

Венло изсумтя леко.

– Ваше величество, операциите ми винаги са били успешни, и всеки път съм държал на едно нещо в моето планиране.

– Да, когато дракхът се разсипе, ти безопасно да напуснеш мястото.

– Никога преди не съм бил обвиняван в страхливост, сир. Причината да предпочитам да работя от разстояние е да запазя ръцете на клиентите си чисти. Без значение е, ако някой агент бъде заловен и после си признае, защото умишлено му е давана фалшива информация.

Венло си помисли, но предпочете да не го казва, че неговите планове работеха достатъчно добре, за да поразят най-голямата от всички риби: самия Вечен император. Но определено не страдаше от самоубийствени наклонности.

– Това не е важно в случая – каза Императорът. – Дадох ти заповед. Искам да си на място и готов лично да поправиш всяка грешка, ако

такава бъде допусната.

– Да, сир.

– Много добре. Казах ти, че Махони е изпратен към Алтайския куп, както и какви са задачите му. Той не знае нищо за този план, между другото. И искам да се изтеглиш оттам, колкото се може по-скоро – след като операцията бъде завършена. Сега, след като добавихме Махони към уравнението, твоите действия трябва да постигнат няколко неща. Първо, доктор Искра трябва да бъде убит. Незабавно. Не трябва да подозира нищо до времето на премахването си.

– Очевидно, сир.

– Второ. Като се имат предвид заповедите на Махони, неговата задача ще се улесни, ако част от тези подлизурковци, които се събират около Искра, онези неуспешни търсачи на власт, които Стен споменава в докладите си – ще бъде добре, ако някои от тях престанат да съществуват. Объркването, докато им намерят заместници, е желателно в очите на Империята.

– Това означава, че ваше величество ще нареди или мярка В, или Р.

– Правилно. И ще разбереш коя, когато ти кажа последното условие. Империята не бива да бъде уличена за тези действия. И най-добрият начин, който виждам, за да се избегне всякакво подозрение, е един от най-ценените ни и уважавани слуги да умре случайно при тези събития.

– Посланикът? Сир?

– Да – каза Вечният император. – Всички съществуваме, за да служим. А това ще бъде най-ценната му услуга към мен. Стен трябва да умре.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ВИХЪР

35.

Венло не виждаше големи пречки за изпълнението на плана на Императора – поне що се отнасяше до убийството на Искра и на всеки друг джохиански политик, който би влязъл в капана.

Не му харесваше особено идеята да убие Стен, за да покрие конспирацията. Не защото хранеше някакви приятелски чувства към него, Стен и Махони в крайна сметка го бяха проследили до тайното му убежище и го бяха накарали да мине през опустошителната процедура на мозъчното сканиране – но той смяташе, че Императорът планира драма, след която нямаше да бъде последван от никого.

Венло не мислеше, че някой извън Алтайският куп ще се развълнува от факта, че поредният мръсен диктатор е бил убит. Най-вероятно биха били доволни от този факт, дори и да подозираха, че Вечният император е наредил убийството.

Но той беше получил своите заповеди.

Така че Стен щеше да умре.

Това можеше да стане, колкото повече обмисляше нещата, изгодна за самия Венло. Стен беше твърде плъзгав, твърде добър в двойните и тройните игри на разузнавателните служби. Ако той беше мъртъв, това щеше да направи изтеглянето на Венло по-малко рисковано.

Венло все още беше ядосан от заповедта на Императора, че той самият трябва да участва лично в убийството. Глупаво. И показваше леко недоверие. Но той сви рамене и забрави за това. Вечният император не беше първият, който искаше абсурдни неща – но определено беше най-големият клиент, за когото Венло беше работил, и трябваше да остане доволен.

И тъй, Императорът искаше от него да се върне в дните от младостта си и да докаже още веднъж, че може да убива лично. Така да бъде. Венло добави още един И-час към нормалните си физически тренировки, докато обмисляше къде да застане във въпросния ден.

Беше прекалено умен, за да пренебрегне императорската заповед. Най-вероятно споменатите от Императора „други агенти“ в Алтайския

куп не съществуваха. Но защо да рискува?

Един или десет трупа повече, за Венло нямаше значение. След известно обмисляне той намери тайната вратичка. Беше просто изтегляне и изчезване, което значеше, че би трябвало да проработи. Бръсначът на Окам важеше и за мокрите поръчки.

След като напуснеше мястото на касапницата, Венло трябваше само да излети от Джохи и да напусне купа. Чудесно. Имаше частна яхта, скрита извън Рурик две седмици след пристигането му с доктор Искра.

Венло, както някой беше казал на времето, не използваше дори тоалетната, без да се увери, че има друг изход – дори това да значеше да скочи в дракха долу, Венло беше приел твърдението като комплимент.

След като беше открил изхода, Венло реши и какво оръжие ще използва. Би предпочел направено в Империята оръжие заради качествата му, но тъй като планираше да го остави на място, реши, че е по-добре да се придържа към местното производство. Тъй като се гордееше с вкуса си, той предпочете дори оръжието на убийството да е необикновено. Откри идеалното средство: остаряла ловна пушка, която беше правена по поръчка преди цял век, за да убива вид диви животни, който беше изчезнал. Беше намерил калъп за куршуми, беше излял нови, след което беше заредил ръчно метателен експлозив в гилзите на оръжието.

А сега за убица.

Убийците, тъй като Императорът искаше най-големия взрив за парите си. Това също беше просто.

Започна с частите на доктор Искра със специално предназначение. Всеки диктатор, обществен или корпоративен, за когото Венло някога беше работил или за когото беше слушал, поддържаше частна армия от биячи със собствени означения – от Фида'ис и Айнзацгрупен до „Богомолка“ и новосформираната Вътрешна сигурност.

Венло не ги ценеше особено. Открито ги наричаше „бради“ или „брадатаи“ и отказваше да обясни защо. Всъщност Венло правеше скрита алузия с една от най-некомпетентните организации на убийци на всички времена, съществувала много отдавна на древната Земя.

Първата и – както Искра мислеше – най-добрата клетка от тези части със специално предназначение, съставена от дълбоко законспириран екип, беше изчезнала от уж сигурната си къща извън Рурик. Нямаше никакви слухове, нито някоя от другите частни ударни групи на Джохи беше поела отговорност за случая. Венло се беше зачудил, тъй като тази клетка имаше задача да тормози имперския гвардейски батальон и почти сигурно беше отговорна за взрива при казармите, дали Стен не си е

доставил малко лично удоволствие, като ги е премахнал.

При всички случаи ефектът беше мигновен – и смразяващ. Няколко подразделения от частите със специално предназначение поискаха предназначение на други светове, уж за да изпълнят дълга си срещу богазите, суздалите и торките. Други клетки прекратиха активността си. Всичко приключи, когато съществата, все още верни на Искра, ги откриха и се погрижиха за предателите.

Във всеки случай частите със специално предназначение бяха, поне според Венло, смехотворни формирания. Но това не значеше, че той не може да ги използва. Беше разпитал техния шеф на разузнаването кои същества, с които специалните части не бяха успели все още да се справят, сега служеха в джохианската армия, смятаха се за потенциални предатели и бяха способни да организират въоръжена съпротива.

Това му помогна да състави един списък.

Получи втори списък от армейската антиподдривна служба. Списък, който беше не по-малко истеричен.

Всяко име, което фигурираше и в двата списъка, беше добавено от Венло към възможните кандидати. Не можеше да повярва колко голям стана този кратък списък – по дяволите, Искра не беше добър дори в прочистването.

Което му даде насока за последните щрихи – да издири всеки, който беше приятел или беше служил в една част със съществата, прочистени от Искра при пристигането му на Джохи, същества, за които Искра все още се кълнеше, че са затворени в крепостта Гачин. Венло не се подлъгваше, но не си беше направил труда да разбере къде Искра беше скрил телата, понеже смяташе, че са останали следи.

Беше особено доволен от последния списък. Още по-доволен остана, когато откри, че някои от тези същества, всяко от които имаше причини да ненавижда Искра, се бяха записали в определени части.

Венло се зарадва дотолкова, че си позволи чаша хубаво вино същата вечер. Единственото по-съвършено нещо от създаването на фалшив заговор беше използването на истински такъв за собствени цели. После изпрати двама от най-доверените си помощници, за да разберат кой ръководи този зараждащ се заговор.

Бяха четирима млади офицери. Никой от тях нямаше особена идея как ще се развие заговорът им – но щеше да влезе в ход, и то скоро, за да унищожи Искра. Не бяха особено умни, нито макиавелисти. Ако Венло не ги беше намерил, вероятно щяха да бъдат открити и елиминирани от антиподдривната служба или екипите на специалните части.

Тридесет от тях можеше да привлече, реши накрая. Много добре. Техниката за убийство, която щеше да използва през този ден, носеше в ума на Венло името „Алената група“. Той иззе досиетата им от контра-разузнавателния отдел, като се позова на неподлежащата на въпроси власт на Искра. После ги изгори. Сега му бяха задължени. Беше спасил живота им. Най-малкото, което можеха да направят, беше да се пожертват, но този път, за да изпълнят мечтите си, вместо да завършат като безполезна пепел на Стената на смъртта.

Двамата му помощници се свързаха с четиримата офицери, без да казват, че тайният съветник на Искра иска да пререже гърлото на шефа си. Венло се оказа прав – те бяха повече от готови да се пожертват.

Вече имаше половината си играчи. Сега му трябваше другата половина – жертвите.

И театър.

Това също беше просто.

– Не разбирам – каза доктор Искра, след като прегледа меморандума на Венло – каква е целта на този фарс. Какво бих спечелил аз, или казано другояче, правителството на Алтайския куп?

– Солидарност – отвърна Венло.

– По какъв начин?

– Първо, селяните обичат да гледат глупави представления, както казвате в есето си „Нуждата революцията да разбере душите на хората“.

– Правилно.

– Второ, носят се слухове за определени събития на други светове, в които са взели участие военните и отрядите със специално предназначение.

– Разпространението на клевети трябва да се накаже.

– И това се прави – заяви Венло. – Вашите части със специално предназначение са особено ефективни в това направление. Но сега имаме възможността да представим положителен образ. Как би могъл някой, след като види благородните джохиански воители на парад, да продължи да смята, че те са виновни за това, за което намекуват слуховете?

– Аха.

– Освен това подобен парад е чудесна възможност за вас да покажете, че правителството ви е силно подкрепено от всички, включително от торките, когато зрителите видят водача на торките върху парадната платформа.

– Мениндер няма да дойде.

– Напротив възрази Венло. – Защото алтернативите, които ще му бъдат представени, няма да бъдат приятни.

Искра се замисли.

– Да, да, Венло. Сега разбирам какво имаш предвид. А и мина твърде много време, откакто съм се показвал пред хората. Както отбелязах в част от анализа ми на Ка... на тази забравена чудовищна тирания, той е посял семената на падението си по много начини, не на последно място сред които е криенето в този дворец. Беше във втория том.

– Съжалявам – каза Венло. – Бях твърде зает, за да чета в свободно-то си време. Още нещо – продължи той. – Имперският посланик трябва да бъде поканен.

– Стен? Аз поисках освобождаването му от длъжност – изгъкна Искра. – Още една необходимост, която не бе взета под внимание от онзи мъж на Първичен свят. Защо да бъде поканен? И защо би присъствал?

Венло не зяпна от изненада, но му се искаше. Искра, въпреки хилядите му статии и речи за управлението, не разбираше нищичко от него.

– Трябва да бъде поканен, защото това ще покаже на населението, че сте подкрепени от най-високо място. И че тревогите им за недостиг на АМ2 са неоснователни. А Стен ще присъства поради една проста причина: той е професионалист.

Стен се загледа през прозореца, докато слушаше как Килгър пресява идващите съобщения зад него. Времето продължаваше да следва очакванията на Стен, като се сменяше от влажно, мрачно и потискащо на влажно, мрачно и дъждовно, облаците идваха толкова бързо, че никой не знаеше как да се облече, когато излиза навън.

– Скапан подлец. Не знаех, че мръсникът има достатъчно мозък да ме проследи. Ще подсвирне „Бони Белс“ на своя гроб, ако някога получи пари от лорд Килгър. Дава ми поличка, която е с древния десен на овцекрадеца Кембъл, и твърди, че не може да я отличи от карето на рода Килгър. Ха. Сега какво имаме тук? Хм... Хм...

Смях.

– Ха, шефе, това е интересно.

Стен се обърна:

– Какво имаш, друже?

– Спомняш ли си малкия Пит Лейк? Метеорологът от флота, който бяхме зачислили в „Богомолка“ на времето?

– Забравил съм.

– Беше по времето, когато трябваше да взривим язовирите на онази планета, със съществата, които изглеждаха като невестулки и миришеха като тях? Трябваше да го сторим при започването на дъждовния период, за да не нанесем максимални щети, но все пак достатъчни, та да разкалтим правителството и да изпратят имперски умиротворители?

– О, да. Почакай. Метеорологът? Човек. Човекът, когото наричахме господин Гущер?

– Да, това е момъкът.

– Как, по дяволите, е останал извън затвора? Или се е изплъзнал от военния съд?

– Нямам идея. Може би сме сбъркали и момите и техните любовници са харесали действията му, и просто са крещели без дрехи. Не зная. Както и да е. Получавам писма от него понякога. Справя се добре. Има конюшни на Земята, с истински земни коне за богати момиченца. Бях го питал защо времето на Рурик е толкова сбъркано. Казва ми, че всяка голяма планета, която се върти бързо, има хубави морета, малка земна маса, високи планини и много луни, най-вероятно ще е доста неприятна.

– Разбира се – каза Стен, който не мислеше особено за времето, освен когато гледаше през прозореца. То беше просто още една част от дупката, която представляваше Рурик.

– Отправи ни малко предупреждение. За циклоните. Но при всички случаи трябва да го приемем със зрънце съмнение. Ето. Погледни сам.

Алекс подаде дългото, написано на ръка писмо на Стен. Стен го прегледа, докато не стигна частта, за която говореше Алекс, после зачете забързано – той си спомняше господин Гущер и искаше да махне писмото от ръцете си и да ги измие в банята колкото се можеше по-скоро.

„... затова и ще бъде неприятно на Джохи – ужасно студено през зимата, невероятно горещо през лятото, и, о, да – възможно е да е кое да е от двете извън сезона.

Пада ти се, проклетнико, задето си останал с униформения дракх.

Едно нещо, за което бих искал да внимаваш – и не е зле да бутнеш онзи проклетник Стен пред някое от тях заради мен, – са торнадата. Торнадата са силни кръгови ветрове, които ще те издърпат от гащите ти, ако не си под земята или встрани от тях.

Не ги подценявай – вихрушките стигат до 400–800 километра в час ротационна скорост на вятъра във вихъра, и се движат

някъде със сто и дванайсет километра в час. Някъде около тези стойности измервателните инструменти се трошат, така че не смятай скоростите за максимални. Не можеш да избягаш, затова е най-добре да се скриеш.

Имам цяла камара със статистики в документите си, които мога да ти изпратя, ако си твърде любопитен какво може да направи едно торнадо – да убие хиляда души за четиридесет минути, да прекара сламка през наковалня, да захвърли четири тактически кораба, всеки тежаш по няколко килотона, на половин километър разстояние, без да споменаваме екипажите, и тъй нататък.

Най-добрият пример, за който се сещам, е Алтаир III и глупаците там, които са били достатъчно безмозъчни да построят столицата си в пояс на торнада (звучи доста като този Рурик) – и да, торнадата се държат по определен начин. Както и да е, през летен следобед градът с приблизително население от пет милиона е ударен от седемдесет и две торнада за един ден. Загинала е една пета от населението – предполагам, че не са строили укрытия срещу бури.

И само за да ти покажа колко съм добър, ще ти кажа за какво да гледаш, преди фунията да те засмуче в орбита.

Първо, има пренасящи течения, които преодоляват обичайните инверсионни слоеве. Въздухът се издига на около десет хиляди метра височина и всяка въздушна струя, която стигне до горе, може да го приведе в движение. Това ще повдигне въздуха от цялата област и ще дестабилизира инверсионните слоеве.

Въздухът от струята е като гигантска тръба, която се върти на височина, и когато върховете на перестите облаци срещнат тази тръба, тя се огъва в средата от изкачващия се въздух, благодарение на ротационния вятър, който се ускорява с тежестта.

Докато тръбата става по-вертикална, ветровете се увеличават с височината, но най-важното, започват да се извиват от югозапад... точно тогава получавате гигантска въртяща се тръба, вписана в огромна буря-майка...

... Ако имате нещо толкова примитивно като радарна станция наоколо, можете да видите тази тръба, която ще изглежда като протегнатата котешка лапа. Понякога я наричат числото шест или отражение на кука.

Това е облачната стена... мисли за нея като за хоризонтално торнадо, обикновено е черно, но понякога дори зелено...

Облачната стена се накланя. На повърхността на земята със сигурност ви очаква адска буря, така че няма как да не се изнервите.

Но трябва да сте и малко уплашени.“

Стен продължи нататък.

„... градушка... Низходящите ветрове преди възходящите... надвиснал облак... внезапно облаците около фунията се откъсват от облачната стена и се завъртат около мезоциклона – най-южната тръба – не си спомням колко точно тръби има.

Но само пълен безумец би останал да ги брои, защото точно сега основният вихър ще унищожи цялата ти седмица...“

Писмото продължаваше с неразбираем низ от уравнения – очевидно господин Гушер се беше уморил да описва по спомени и беше проверил.

Стен върна писмото обратно.

– Благодаря ви, господин Килгър, за това, че ми посочихте още едно нещо на този проклет свят, което ще се опита да ни убие.

– Няма проблем, Стен.

Един екран извън и Алекс погледна изписващите се букви.

– Виж, това е по-добро от вихрушката на Гушера. Доктор Искра ще прави парад. На войските си. И би оценил присъствието на посланик Стен на платформата. Намерението е очевидно. Да те отегчи до смърт със своите ботушки, които потропват нагоре-надолу...

Алекс завъртя екрана към Стен. Никой освен цирк не прави подобен парад просто така. Защо? Замисли се. За да повдигне духа на цивилните най-вече. Второ, за да даде шанс на Искра да се покаже благороден – всички диктатори обичаха това.

Не беше достатъчно.

Някой почука на вратата. Една от секретарките влезе и подаде на Килгър плик. Алекс го отвори.

– Да, ето и потвърждението за шествието. Написано на ръка, с хубавия почерк на Искра. И върху истинска хартия, струва ми се. Чудя се – продължи Алекс – каква ли дяволия е замислил? Ще откажеш ли, момко?

– Не. Ще отида.

– Не смятам, че е разумно. Не можеш ли да се разболееш или нещо такова?

Стен поклати глава. И двамата разбираха, че не може. Това беше

част от посланическия пост – дори такъв, който не се ценеше особено от съвременното правителство, пред което защитаваше имперските интереси. Стен трябваше да се появи и да придаде автентичност на замисъла на Искра, какъвто и да беше той.

– Ако отидеш – каза Алекс накрая – няма да носиш нищо друго, освен новия си пролетен фрак, цветя в косите и глупава усмивка. А сега говоря като съветник по сигурността. Ако трябва да играеш проклетата му игра, най-добре да не играеш по правилата.

Стен се ухили. Това, което Алекс предлагаше, беше сериозно нарушение на протокола – изтъкнат дипломат да отиде въоръжен, с подкрепления, на празненство на домакинстващото правителство.

Но като имаше предвид ставащото в Алтайския куп и почтените, извисени същества, които Стен беше срещнал дотук, той реши да не рискува своята личност.

Големият юмрук на Килгър блъсна по металната скамейка. Тя трябваше да се използва като стойка за маклийновите генератори на гравилихтерите. Краката ѝ се огънаха, но удържаха.

– Мога ли да помоля за вниманието ви – изрева той и разговорите секнаха. Килгър стоеше пред група от гурки и Бор в един от гаражите на посолството. – Искам очите ви да са приковани върху таблицата на стената, там. Ще бъде кратък – продължи той. – Можете да намерите собствените си задачи, както са описани там. Този гараж е прочистен преди не повече от час от мен и майор Синд и няма подслушвателни устройства. Затова няма нужда да използваме кодови фрази. Накратко – шефът ще ходи на парад утре. На площада на Куковците. И ние мислим, че има нещо гнило. Затова ще заемем позиция там, нали? Искам гурките да се разделят на отряди. Два отряда за гравилихтер. Ото, повишен си в сержант и ти се дава да командваш Бор. Четирима на гравилихтер плюс два екипа с тежко оръжие. Разбрано?

– Както кажете – избоботи Ото. – Ами нашият капитан?

– Капитан Синд поема противоснайперисткия отряд. Тя ще вземе всички квалифицирани снайперисти. Ще ги разположим по двойки на покривите преди изгрев слънце. А сега, ето ги заповедите. Ако има и най-малък опит за покушение над Стен – искам нападателя мъртъв. Мъртъв, преди да успее да разбере какво става, и определено преди да натисне спусъка отново. Всички комуникационни линии ще бъдат отворени, тъй че ако има неприятности, искам всички да се изсипете на

платформата. Не се тревожете за пленници и подобни неща.

– Въпрос?

– Да, момко?

– В името на брадата на майка ми – каза младият Бор, – май изпращате кавалерията само заради подозрението, че може да има опасност.

– Да.

– Не споря, сър. Но какво бихте направили, ако има потвърдена заплаха за посланика?

Лицето на Алекс остана невъзмутимо, но очите му проблеснаха.

След малко каза:

– В такъв случай ще затворя Стен в някое мазе и платформата ще бъде бомбардирана с ядрено оръжие преди церемонията да е започнала. И тъй... Това е всичко. Знаете какво да правите, момчета. Погрижете се. Тръгваме един час преди зазоряване.

– Килгър, това не е моят фрак.

– Да. Млъквай и го обличай. Парадът започва след по-малко от два часа.

– Стои ми ужасно – изръмжа Стен, докато се оглеждаше. – Кой го е шил? Омар, майсторът на палатки?

– Сакото е с подплата, без която не може.

– За какво ми е? Ако някой тръгне да стреля по мен с оръдие?

– Ах – усмихна се Алекс. – Винаги съм знаел, че не си толкова глупав, колкото Синд твърди. Оръдие е ключовата дума. А сега се закопчай. Ако си спомняш, всички тези глупости, които правя от вчера насам, са по твоя вина. Хайде, момко. Аз ще си облека моя костюм. Ако си послушен, ще ти купя бира после...

Ако, помисли си Килгър, има после...

Стен огледа гъстата тълпа от двете страни на широкия булевард, докато гравелихтерът му приближаваше двореца.

Ако това трябваше да бъде празник, доктор Искра се беше объркал, помисли си той. Лицата бяха гневни, мрачни като навъсеното небе. Отначало Стен реши, че враждебността е предизвикана от двата имперски флага на гравелихтера, после разбра, че греша. Това беше чист и непредубеден гняв. Стен видя някакъв мъж да поглежда нагоре, докато един от постоянно патрулиращите грависледове мина над него, а после да се изплюва ядно в канавката.

Ото приземи церемониалния гравелихтер на посолството зад огромната платформа, която беше специално построена в единия край на Площада на Каканите. Гравелихтерът изглеждаше дори по-ужасно в момента – поставките за оръжията и по-голямата част от бронята бяха изрязани, но нямаше време да се направят поправки. Машината изглеждаше сякаш се беше провалила в квалификациите за сапърско дерби.

Двама гурки в церемониални униформи, които включваха кукрита и уилигъни, излязоха от лихтера и вдигнаха оръжия за почест – първо към джохианския флаг от едната страна на платформата, после към средата, където беше сложен изборният от доктор Искра символ. Искра все още не се беше появил, но той беше единственият от почетните особи, който липсваше.

Стен пристъпи напред, Алекс го последва. Килгър беше избрал пълното церемониално облекло от родния си свят: плоски обувки, карирани чорапогащи с кама, затъкната в горната им част, поличка с кожена торбичка, в която имаше пистолет, още една кама на бедрото му, черно кадифено сако със сребърни копчета, широко жабо на врата и дантели на ръкавите. На главата си носеше баретата на клана, а праметнато над едното му рамо беше карираното наметало.

Този костюм обаче не беше точно това, което би носил на Единбург като лорд Килгър. Плоските обувки бяха допълнително пристегнати, за да не се изуют, ако му се наложеше да тича. Карето беше много тъмно, но Алекс обясни, че било древното ловно каре на неговия клан. Стен така и не беше сигурен дали наистина има клан Килгър, или Алекс и няколкото хиляди души в неговите земи не си измислят всичко това. Шотландците бяха напълно способни да направят нещо толкова сложно само за да се помайтапят с англичаните.

Той не носеше обичайния церемониален меч, отново с цел ефективност. А наметалото издаваше тъп звук, когато някой го удареше – Стен вярваше, че е възможно Алекс да носи цял арсенал отдолу.

Зад Стен вървяха още двама гурки. Стен се поклони на джохианския флаг и, като стисна зъби, на емблемата на Искра. Ото вдигна гравелихтера и се отдалечи – щеше да чака в готовност в парк зад двореца с всички останали резервни части.

Двама от бячите на Искра от частите със специално предназначение стояха в основата на стълбите с детектори. Алекс ги погледна веднъж. Дори хулиганите понякога имаха разум и двамата се отдръпнаха настрани, като отдадоха непохватно чест.

Гурките останаха в задната част на платформата. Стен се почувства

по-сигурен за гърба си. Отпред в основата на платформата, застанали рамо до рамо, пазеха още от войниците от специалните части.

– Малко информация – прошепна Алекс. – На всички войници, които ще минат за парада, им е съобщено, че ако оръжията им се отклонят към платформата, телохранителите на Искра имат заповед да ги застрелят на място. Не би ли искал да направиш кариера в джохианската армия?

Стен беше двойно по-изненадан, когато се изкачи на платформата. Първо видя Мениндер. Интересно. Някой или нещо го беше изкарало от траура му.

Втората изненада – и му трябваше миг преди да разпознае съществото – беше Милхауз, бунтовникът, сега в черната униформа на това ново „студентско“ движение, което Искра беше създал, а Стен само беше чувал за него.

Имаше две по-възрастни същества до Милхауз – родителите му. Милхауз срещна погледа на Стен, понечи да се извърне, сетне дръзко се взря напред.

Стен се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни лицето, не успя, но за да бъде любезен, кимна: „Може би сме се виждали на някое благотворително събитие?“

Почти почувства съжаление към проклетника. Хората, които сменяха убежденията си, рядко печелеха доверие – и всеки го знаеше, особено онези, които ги бяха вербували. Вярно в шпионажа, вярно и в политиката. Милхауз имаше само едно бъдеще – да бъде използван от доктор Искра, докато му е нужен, и после да бъде освободен.

И тъй като Искра беше Искра, помисли си Стен, това освобождаване най-вероятно щеше да е свързано с плитък гроб, а не със скришно оттегляне.

Не повече, отколкото Милхауз заслужаваше.

Стен, последван от Килгър, си проправи път до отреденото му място. Любезен поздрав към Даул, пременен в пълна парадна униформа, окичена с медали. Кимване към другите почетни гости и политици.

Спря се до Мениндер.

– Радвам се – каза той – да видя, че сте се възстановили от трагедията на семейството ви.

– Да – отвърна Мениндер и кимна едва доловимо към емблемата на Искра. – Никой не може да проумее колко съм благодарен, че намерих нови приятели, които ме разведриха, като ми казаха колко много значи останалата част от семейството и как трябва да се погрижа за древните

си имения, и, като цяло, ме убедиха да захвърля траура.

Точно както беше предположил Стен. Мениндер беше изнуден да присъства.

Военният оркестър започна да свири нещо, което би могло да мине за музика, и доктор Искра със своите помощници по петите се спусна надолу по стъпалата на дворцовата тераса и мина бавно през огромният пуст площад до платформата.

– Имаш ли идея – прошепна Стен на Килгър – защо докторът няма да оглежда войските от обичайното място?

– Попитях – изсъска Килгър. – И ми казаха, че е защото терасата е далече. А докторът иска да е близо до малките си герои.

– Доста евтина лъжа.

– Да. И това, което ме тревожи, е, че платформата не е построена правилно.

Килгър беше прав – не беше на повече от метър и половина над земята. Основната предпазна мярка при размирици изискваше платформата да е достатъчно висока, за да затрудни полудялата тълпа да я залее.

Цимбалите удариха и военният оркестър заглъхна.

В моментната тишина Стен чу някъде отдалече пищенето на флейтата на някой уличен менестрел, който подготвяше тълпата.

И тогава, сякаш по поръчка, облаците се разсеяха, силни ветрове ги отвяха сякаш бяха мръсно пране, и невероятно синьо небе проблесна над тях.

Оркестърът засвири отново и парадът започна.

Площадът на Каканите се изпълни с тракането на ботуши, ръмженето на вериги и еката на маршова музика. От време на време Стен можеше да чуе нагласените подвиквания на гледащата тълпа.

Той аплодира, като удряше с горната част на ръката си в гърдите, в алтайски стил, докато поредното военно формирование минаваше покрай платформата.

– Пети батальон, Шести полк, Желязната гвардия на Перм – обяви невидимият коментатор по високоговорителите.

– Не ги ли видяхме вече?

– Не, шефе. Онова беше Шести батальон, Пети полк. Трябва да слушаш по-внимателно.

– Още колко дълго ще кара войските да минават пред нас?

– Проклет да съм, ако знам – прошепна Алекс. – Докато очите ни

кръвясат и започнем да мърморим за чудесата на стария Искра. Това е масова хипноза, момче.

– Време е – каза Синд. Нейният наблюдател послушно се отдръпна от визюра и застана зад своята пушка. Синд зае позиция и започна своята смяна, като оглеждаше покривите на двореца и прозорците на своя сектор.

Другите екипи от снайперисти правеха същото – единият наблюдаваше, а другият чакаше зад пушката. Наблюдателят можеше да действа добре само за няколко минути, преди да започне да му се привижда движение като завеса, залюляна от вятъра, заплаха, която беше сянка от комин, или неща, които всъщност не съществуваха.

Архитектурният стил на двореца на Каканите не улесняваше работата им. Беше построен и допълнително украсен в стил, който можеше да се окачестви само като ранно неромантичен с готически водоливници.

Синд и наблюдателят ѝ бяха заели позиция върху един от покривите на двореца със сравнително хоризонтална част, където да оставят запасните си оръжия и амуниции, а после се бяха придвижили внимателно по стръмния наклон, за да огледат. Убиточервена качулка, с цвета на покрива, върху който стояха, покриваше визюра, а двамата снайперисти бяха прикрили лицата си с камуфлажни бои.

Очите на Синд се насълзиха от усилието след няколко минути. Тя прегледа покривите, после още веднъж, рутинно. Спря и върна визюра назад.

– Ърл – каза, като шепнеше несъзнателно. – Три часът. Прозорецът на спалнята.

– Видях го – отвърна мъжът зад пушката. – Прозорецът е отворен. Не мога да видя вътре. Твърде тъмно е.

– Дай половин пръст наляво – нареди Синд.

– Охо.

– Аз ще поема пушката.

Ърл понечи да протестира, после зае визюра. Синд се премести напред, а ръцете ѝ машинално приготвиха собствената ѝ пушка.

Отвъд площада, встрани от прозореца на спалнята, един от капациите към покрива беше вдигнат – капак, който беше затворен преди това. И много близо до този капак имаше нисък парапет, който би създал идеално прикритие, ако някой искаше да измине тридесетте метра до

мястото, където стената завиваше и осигуряваше идеален път за бягство.

Прозорецът беше на шестстотин метра от платформата и на около...

– Разстояние?

– Дванайсет... Дванайсет и двадесет и пет.

– Същото...

Синд приготви пушката за стрелба, уви ремъка ѝ около ръката си, докато кръвообращението спре, и застана неподвижно, готова за изстрел.

Всичко, което съществуваше, беше отвореният прозорец на хиляда и двеста метра разстояние.

Тя чу как Ърл докладва, че имат възможна цел и нарежда на друг екип да направи рутинна проверка.

Венло беше готов. Беше закрепил чудовищната си пушка стабилно върху бюрото. Намираще се на около три метра от прозореца, зад умело прикритие. Нито човешко око, нито визьор биха го съзрели в полумрака. И ако някой свръхпараноичен охранител използваше визьор с увеличена светлочувствителност, блясъкът от околните покриви щеше да заслени подобно устройство.

Погледна още веднъж през мерника на пушката, после разтри очи. Беше забравил колко изтощително занимание е дебненето и колко бързо концентрацията се губи.

На шестстотин метра се намираще платформата.

Венло беше избрал целите си и шест големи куршума бяха заредени в пълнителя на пушката.

Ако имаше грешка... Първо Искра.

После Стен.

После...

Малкият комуникационен приемник, настроен на честотата на предаването от площада, обяви:

– Осма рота, Гвардейско помощно крило. Спасителите на Гумрак. На крак, Разузнавателна рота, Осемдесет и трета пехотна дивизия.

Това беше.

Оставаше Алената група.

Гравилихтерите на помощното крило се устремиха напред, по три в

редица, с бавна скорост. Малко пред тях се движеше лековъоръжената група от разузнавачи.

Всеки гравилихтер носеше пълен набор войски, застанали мирно. Пилотите на гравилихтерите бяха съсредоточени върху строя, а командирът на лихтера отдаваше чест.

Шест редици по-назад, в централната колона, се намираше първият от убийците на Венло. Пилотът на гравилихтера беше един от младите офицери заговорници, както и всички останали войници вътре.

– Шестнайсет... седемнайсет... осемнайсет...

При отброяването на двайсет гравилихтерът се намираше, както показваха пресмятанията, на около петдесет метра преди и на двадесет метра встрани от платформата.

Пилотът задейства маклийновите генератори на пълна мощност и зави рязко надясно.

Гравилихтерът се завъртя, сблъсквайки се в един от съседите си, който загуби контрол и предизвика верижна катастрофа сред парадния строй.

Младият офицер се мъчеше да задържи нивото на машината, после я свали на земята и лихтерът се плъзна към платформата.

Войниците изскочиха в движение и откриха огън с гранатомети по хората от частите със специално предназначение.

На пазачите им трябваша броени секунди, за да се окопитят, но една трета от тях бяха мъртви дотогава. После оцелелите се задействаха, зашипвайки с картеч парада.

Строят на помощното крило се разкъса, гравилихтерите се издигнаха към небето и бяха свалени от други членове на специалния отряд, които имаха заповеди да убият всеки, който направи нещо нерегламентирано.

Взвод от разузнавателните войски развали строя си, и всички залегнаха. Дадоха се заповеди и пушките загърмяха.

Тяхната цел беше платформата.

Един откос и...

– Граната! – разнесе се вик и взводът се затича напред.

Четвърт секунда по-рано четиримата гурки на Стен бяха стояли мирно в края на платформата. Сега, изневиделица, се изкачиха, разблъсквайки паникьосаните политици настрани. Подпряха уилигъните на бедрата си и снарядите от АМ2 започнаха да прерязват и покосяват разузнавателния взвод.

Стен посегна към скрития в костюма си пистолет и падна,

притиснат от Алекс към земята. Алекс се надигна, захвърли наметалото си и скритият отдолу улигън откри огън.

Даул стоеше като поразен, когато гранатата падна на дъска точно пред него – колко досадно – и той я изрита. Гранатата тупна от платформата и се взриви, като го запрати върху Мениндер. И двамата мъже паднаха на земята, Даул полузашеметен.

Мениндер понечи да отмести туловището на генерала от себе си, после размисли. Какъв по-добър щит би могъл да открие, осъзна той, а после обърна мислите си към камуфлажа и доста успешно се престори на труп.

Очите на доктор Искра бяха широко отворени, веждите му започнаха да се смръщват като на професор, който ще наругае любим студент за това, че не може да отговори на елементарен въпрос, когато покрита в кръв жена изскочи пред него.

Ръцете на Искра се протегнаха напред, опитвайки се да избутат този ужас встрани.

Жената простреля Искра четири пъти в лицето, преди изстрелите на пазачите да я покосят.

Стен се претърколи настрани, а пистолетът излетя от кобура му. Изправи се до клекнало положение, докато умът му осмисляше виковете на тълпата, огнестрелните залпове, трясъците от ада, който беше представлявал парад допреди малко, и воя на гравелихтери на пълна мощност.

С крайчеца на окото си видя лихтерите на Бор да се откъсват от паркинга си, после под него се оказаха двама мъже, които се прицелваха, и той стреля... туп, туп... и двамата паднаха мъртви... огледа се за друга цел...

Доволната усмивка замръзна на лицето на Венло, докато включваше системата за увеличение на визьора. Картината се приближи.

Искра беше мъртъв. Без съмнение.

Мениндер и Даул бяха ударени – вероятно. Нямаше значение, те не бяха важните цели.

Сега. Сега оставаше Стен.

Ето го. Копелето не беше мъртво. Изправи се на крака...

Издига се... задръж дъха... издишай плавно... обхвани спусъка... подготви се за отката... натисни... сега!

Изстрел-откат-удар от приклада, опрян в рамото му. Затворът

изхвърли пушешката гилза, трак, следващият куршум влезе в камерата, по дяволите, целите не се виждат...

– Стен е поразен – съобщи безстрастен глас по комуникационната уредба.

Млъкни, каза Синд. Не поглеждай. Не се обръщай. Просто се съсредоточи върху този прозорец и завесата, помръднала се от пробляска на изстрел, копелето е тренирано, достатъчно умен е, за да избере място сред сенките, и тя запрати три АМ2 снаряда през прозореца...

Официалната дреха на Стен може и да беше подплатена с броня от Килгър. Но човек не можеше да издържи удара на солиден куршум, тежък малко над сто грама и идващ със скорост от около осемстотин метра в секунда, освен ако не се намираше в танк. Иначе бронезилетката беше също толкова полезна, колкото и за пешеходеца, блъснат от камион.

Но мина твърде много време, докато се пробудят старите умения на Венло, докато умът му очакваше отката да блъсне рамото му.

Шестстотин метра не са съществени при модерните оръжия. Но са фактор. Особено когато става въпрос за огнестрелно оръжие с конвенционален метателен експлозив, който да изблъска тежък куршум до целта. Затова траекторията на куршума на Венло, изстрелян от пушката за лов на динозаври, беше висока, пръстеновидна дъга, изложена на вятъра и студените и топли вълни.

Куршумът трябваше да уцели Стен в корема. Вместо това първа премина през тежкия стол до него и после се разби. По-голямата част рикошира Бог знае къде. Но плътната му обшивка се блъсна директно в бронираното сако на Стен, в основата на една от здравите плочки, с които Килгър го беше покрил. Стен се претърколи от платформата. Противоударната възглавница се изду и за миг посланикът заприлича на плаваща играчка за баня. После, докато падаше към труповете, възглавницата спадна и пред него се изпречи някой с пушка с щик.

Неясно как, но пистолетът все още беше в ръката на Стен и той застреля мъжа, и затърси нова цел, после осъзна, че все още е жив и може да чуе превъзходното „Айо... Гуркали“, докато подкрепленията му пристигаха.

Снарядите на Синд направиха таванската стаичка на решето и

запратиха Венло зашеметен назад. След миг той се окопоти и се затъргузи към отворения капак, но не, някой щеше да го чака там, спокойно, предвидил си и това, протегни се надолу...

Ръката на Венло откри кордата, която задействаше двете димки, които беше закрепил от двете страни на капака. Той дръпна.

Изчакай... изчакай пушека... сега. През капака и навън.

– Мамка му, пропуснах го – изруга Синд, после погледът ѝ се премести, докато от отвореният капак започна да се издига пушек.

– Посланикът е добре! Повтарям, посланикът е добре – излъчи комуникационната линия.

Да не би експлозиите да бяха подпалили пожар...

Не. Това беше прикритие, реши тя, като видя движение, изчезващо зад парапета. О, сладко нещо, помисли си.

– Ърл. Три бързи изстрела. В средата на онази стена. Един метър след олука. Сега!

Бам... Бам... Бам.

Древният камък на парапета се разтроши. Синд успя да види малката наръбена дупка през визьора си.

Ти, зад онази стена, какво ли си мислиш? Смяташ ли, че си достатъчно бърз – или че аз не съм достатъчно добра, – за да минеш през тази малка пукнатина?

Синд се прицели и стреля. Единственият ѝ снаряд премина през пролуката и експлодира в далечната страна на парапета.

Да, ти. Толкова добра съм, че мога да прекарам снаряд през тази пролука, ако видя движение.

Сега, струва ми се, че ако бях достатъчно глупава, за да съм мъжът там, който си мисли, че хиляда и двеста метра и само един изход те правят неуязвим, бих се замислила за резервен изход.

– Ърл, наблюдавай пушека.

– Не е добре за него, разнася се.

Много добре. Какво имаме? Ти си там някъде, лежиш зад парапета. Изходът ти е блокиран от дупката, която Ърл проби, и знаеш, че мога да гледам през нея и да стрелям през нея.

На около дванадесет метра след шпионката на Ърл парапетът свършваше с прозореца на спалнята. Значи лежиш някъде из тези дванадесет метра.

Първо навлизаме в зоната...

Тя запрати още един снаряд в перваза на прозореца и го разби. Да. Сега, ако лежах там, дали бих била по-близо до пукнатината или до спалнята? Бих застанала по-близо до пукнатината в очакване на някакво чудо, за да премина през двусантиметровата „пукнатина“. Разстояние до перваза на прозореца... така. Тя нагласи разстоянието.

Синд насочи визъора настрани, като премести мерника покрай предната фасада на парапета, но задържайки дулото насочено към разбития перваз на прозореца. Някъде там. Линейният ускорител изжува. Готово.

Синд стреля.

Снарядът АМ2 прекоси хиляда и двеста метра, после на зададеното разстояние направи остър десен завой.

Венло се опитваше да измисли какво да прави по-нататък и лежеше неподвижно точно където Синд си представяше че е.

Снарядът го уцели в таза и се взриви.

Половината от тялото на Венло подскочи във въздуха, мина над парапета и падна върху покрива. После се плъзна, бавно, с разперени ръце, сякаш се опитваше да се задържи, покрай ръба на покрива и падна от двеста метра върху площада.

Времето, минало откакто Венло беше използвал димките, беше малко по-малко от две минути.

Милхауз стоеше сам върху платформата. Внезапно осъзна, че е все още жив. Беше единственият.

Там... там лежах телата на родителите му.

Щеше да ги оплаче.

Но династията щеше да продължи.

Искра беше мъртъв.

Но Милхауз живееше.

Началото на това, което приличаше на блажена усмивка, докосна устните му.

Все още беше там, когато кукрито го пререза отзад и главата му подскочи, носена от кървав фонтан, излетя от платформата и нарисува червен полумесец върху плочките на площада.

Джемедар Лалдахадур Тапа отстъпи назад, докато безглавият труп се свличаше. Той прибра кукрито си в ножницата и кимна още веднъж, удовлетворен.

Гуркът беше присъствал в университета „Пушкан“.

Площадът на Каканите беше почти тих. Чуваха се само стенанията на ранените и ръмженето на двигателите на катастрофиралите лихтери.

Стен чу виковете и вайканията на тълпата, докато зашеметените охранители започнаха да разчистват площада. Няколко метра встрани легеше тяло, което Стен разпозна като Искра.

Над главите им ясното небе беше изчезнало и буреносните облаци прииждаха. Толкова, помисли си Стен, за предсказанията за времето, вещниците и всичко останало.

Приблужи се до тялото и го побутна с крак.

– Момъкът е напълно мъртъв.

– Така е.

– Е – каза Алекс, като се доближи до Стен. – Кралят е мъртъв и да живее кралят, нали тъй? Какво, по дяволите, ще правим сега?

Стен се замисли.

– Нямам ни най-малка представа – отвърна искрено.

36.

Двадесет и седем И-часа по-късно в Рурик отекна гръм.

Стен подготвяше внимателно своя доклад за убийството на Искра, който да включва пълни подробности – след първоначалните вести, изпратени до Императора и Първичен свят секунди след прибирането му в посолството.

Някой от космодрума се обади – имперска част или части, на които им предстоеше да кацнат.

Нито Стен, нито Алекс имаха представа какво става. Бяха ли това подкрепления? Някакви имперски поданици, които нямаха нищо общо със събитията? Инвазия?

Небето прогърмя по-силно, отколкото при някоя от бурите на Джо-хи, и корабите се спуснаха към земята.

– Иусе – промълви Алекс. – Не съм виждал толкова кораби, откакто войната свърши. Това трябва да са две... не, три ескадрили. Някой е спрял да се шляе. Или просто са ни разкрили, момко.

Стен не отговори – той също наблюдаваше небето. Втора вълна връхлиташе след бойните кораби.

Транспортни машини за войските, помощни превозни средства и

техните екрани.

Стен предположи, че идва цяла дивизия от имперски войници.

Какво, по дяволите...

– ... правиш тук, Йън?

– Искаш отговора за деня преди вчера – попита Махони, – или променената версия, след като прехванахме очарователното ти съобщение до Първичен свят?

– Това, което смяташ, че ще ми понесе по-добре – каза Стен. Бяха на флагманския мостик на имперския боен кораб „Репулс“, който беше под командването на Махони. Отвън някога безлюдният космодрум на Рурик беше претъпкан с кораби и изглеждаше като централно военно поле на Първичен свят.

Оценките на Стен и Алекс бяха правилни – силите на Махони се състояха от три ескадрили и „домашната“ част на Махони, Първа гвардейска дивизия.

Махони ги поздрави, представи ги на адмирала, командващ силите на флота, доста официален тип на име Лангсдорф, прогони го от мостика и извади бутилка специален ликьор, направен за Императора и наречен скоч.

– Ще ви кажа какви са заповедите ми. Императорът ми нареди да сформирам умиротворителна сила след избухването на казармите. Каза ми, че иска да пристигна внушително в подходящото време. Длъжността ми е имперски губернатор. Трябваше да ви подкрепя и да се уверя, че Искра ще остане на трона си.

Стен присви устни.

– Нищо не е променило мнението му значи? За Искра.

– Нещо трябваше ли да го направи?

– Да. Дванайсет тона камъни, които успях да обработя, и здраво сребърно корито, в което да ги държа. Както и да е. Ще ти покажа тази малка колекция по-късно. Случаят с Искра се разреши от само себе си.

– Затова и заповедите ми бяха променени – каза Махони. – Алтайският куп трябва да бъде управляван директно от Първичен свят.

– Управление от вкъщи – зачуди се Алекс. – Това никога не бил отговор, съжалявам, сър.

– Килгър, денят, в който не можеш да видиш пречка, е денят, в който ще облека отново униформа. И на мен не ми харесва. Но това са заповедите на Императора.

– За колко дълго?

– Не ми беше казано.

Стен завъртя чашата между пръстите си, като се чудеше как да зададе въпроса.

– Йън, какви бяха заповедите ти за мен?

– Никакви. Трябваше ли да има?

– Не знам.

Стен обясни, че беше поискал да бъде освободен по-рано и че Императорът беше отказал. Сега, след смъртта на Искра, Алтайският куп бе дори по-близо до пълен хаос и той предположи, че или ще се прибере позорно вкъщи, или ще му бъде дадена друга задача.

– Предполагам – каза Махони, – че продължаваш като посланик. Поне докато ударните вълни не се успокоят. После смятам, че един от нас ще бъде преместен. Не мога да си представя, че Императорът ще държи и двамата си високоплатени експерти по справяне с проблемите на едно и също място за дълго време. Има твърде много горящи хамбари из Империята.

– Да.

– Не мисля, че трябва да се тревожим за някаква си заповед, нали, Стен?

– Не затова питах.

– Добре. Всичко е уредено. Нека видим дали не можем да накараме тези обесници да подпишат нещо като военно споразумение утре. Сега би ли се отпуснал малко? Станал си докачлив и параноичен, откакто си сред тези скапани убийци.

– Предполагам, че си прав – каза Стен и последва заповедта на Йън, като се опита да се отпусне.

Сега поне имаше някой, на когото да се опре. Но нещо дълбоко в него му подсказваше, че Алтайският куп ще намери начин да повлече Махони, флота и Имперската гвардия в кървавата анархия, която всички наоколо обичаха толкова много.

37.

Седнаха на брега на пустото езеро на Мениндер. Старият торк мълчеше, докато Стен обрисуваше мрачното бъдеще, което заплашваше купа.

– Намирате се пред един от онези моменти в историята – каза Стен,

– когато катастрофите и възможностите са еднакво достъпни. Какво ще се случи сега, зависи от вас.

– Не и от мен – възрази Мениндер. – Изборите се правят от хора с надежда. Точно сега имам също толкова надежда за моите хора, колкото да хвана някога риба в това езеро – той посочи към мъртвите води.

– Някой ще замести Искра – продължи да го убеждава Стен. – И най-вероятно ще замените един деспот с друг. Защо да го оставяте на случая?

– Защото никой човек не може да води Алтайския куп сам – отвърна Мениндер. – Ако не сте забелязали, никой от нас не е лесен за съглашение.

– Забелязах – каза Стен сухо.

– Всъщност сме ужасни в това отношение. По-скоро бихме се убили един друг, отколкото да съжителстваме заедно. Затова и водач става най-големият убиец. По дефиниция... Така работи глупавата ни система. Най-голямото и най-лошото племе изритва дракх по всички останали, колкото се може по-често. Затова и остава голямо и лошо.

– Щях да предложа нещо друго – направи втори опит Стен. – Щях да ви предложа да сформирате нещо като коалиционно правителство.

Мениндер изсумтя:

– Коалиция? В Алтайския куп? Не е особено вероятно.

– Преди почти бяхте съставили една – напомни му Стен.

Очите на Мениндер се присвиха.

– Какво искате да кажете?

Стен реши да говори направо.

– Злополучната вечеря със стария Какан – каза той. – Никога не похвах на тази история.

– А в какво вярвахте? – гласът на Мениндер беше леден.

– Смятам, че Каканът изобщо не е бил поканен – отвърна Стен. – Не би седнал с група суздали, богази и торки. Още по-малко би се хранил с тях. Мисля, че вие... генерал Даул... Ютанг и Дайатри... дори не сте знаели, че той ще се появи. Всъщност смятам, че сте седели в онази стая и сте се чудели как да се отървете от него. А вие сте единственото същество в този куп, способно да сформира съглашение между всички представени видове.

Стен го дари със смразяваща усмивка.

– Ако това е вярно – продължи той, – то доказва, че само вие можете да съберете заедно някакъв вид коалиционно правителство.

Мениндер замълча. Хвалбата на Стен включваше и обвинение.

– Това, което не мога да проумея – поде отново Стен, – е как сте убили стария негодник.

– Не съм – каза Мениндер. Секунда по-късно: – Не сме.

Стен сви рамене.

– Няма голямо значение за мен, тъй или иначе.

– Нима бихте искали убиец за владетел?

Стен го погледна.

– Посочете ми някой, който да не е.

Мениндер се замисли. Накрая каза:

– Ами ако не подкрепя идеята ви? Ще ме оставите ли на мира?

– Не и този път – заяви Стен твърдо.

– Значи нямам голям избор – отсече Мениндер.

– Може би. Но ще проработи по-добре, ако вярвате, че имате избор.

– В такъв случай е най-добре да кажа „да“, колкото се може по-бързо – обобщи Мениндер.

– И аз така мисля – съгласи се Стен.

– Отново Мениндер – изрева Вечният император. – Защо непрекъснато го споменавах?

– Защото, сир, е най-добрият за тази работа.

Вечният император му хвърли изучаващ поглед.

– Това да не е упрек от типа „Казах ли ви“, Стен? Да не би да твърдиш, че съм се издънил с избора си на Искра?

– Не е моя работа да съдя решенията ви, сир.

– Защо продължавам да чувам укор в гласа ти? – попита Императорът.

– Професор Искра беше най-добрият избор сред доста лоши, сир – намеси се Махони. – Всеки може да го види. Именно затова, сир, мисля, че сега идеята на Стен е добра.

– Комитетите не създават добри закони – възрази Императорът. – Никога не са го правили. И никога няма да го правят. Преди да се усетиш, и всеки член има собствени цели, базирани на чисто его. Консенсусът става невъзможен. Купува се с власт или пари, или секс, или всичко от гореизброените.

Императорът пресуши питието си. Холографският му образ направи знак Махони и Стен да сторят същото.

Чашите бяха изпити и напълнени отново. Стен понечи да продължи, но Махони му хвърли особен поглед, така че предпочете да замълчи

и да остави Йън да движи нещата.

– Не мога да бъда по-съгласен, сир – каза той. – Правителствата, съставени на комитетен принцип, като цяло са безполезни. Но в този случай, сир, не може ли това да е временно решение? Всъщност може би то ще доведе до постоянното.

– Обясни – заповяда Императорът.

– Създаването на коалиция – продължи Махони – може временно да успокои духовете. Да спре за кратко насилието.

– Възможно е – съгласи се Императорът. – Продължавай.

– Защо да не дадем на коалицията определено време, сир? Това и това трябва да бъде постигнато за такова и такова време. След което коалицията спира да съществува. Автоматично.

– Някакъв вид ограничителен закон – кимна Императорът.

– Точно така – потвърди Махони. – Комитетът трябва да бъде сменен от по-стабилна система след датата, която вие ще определите.

Императорът се замисли. После каза:

– Добре. Печелиш. Задействай нещата.

– Благодаря ви, сир – каза Стен с облекчен глас – Още нещо...

Императорът махна с ръка.

– Да, знам. Имаш нужда от някакъв драматичен жест, който да покаже, че одобрявам тази коалиционна идея.

– Да, сир – отвърна Стен.

– Какво ще кажеш за царска аудиенция? Накарай Мениндер и останалите да дойдат на Първичен. Ще вдигна шум в двора. Ще благословя свещената им мисия за мир и прочие. Ще ги изпратя като герои. Това става ли?

– Разбира се, сир – каза Стен.

Императорът посегна към бутона, който прекъсваше връзката. Спря се.

– По-добре да подежда – изръмжа той. После образът му изчезна.

Стен се обърна към Махони.

– Йън, дължа ти наистина много.

Махони се засмя.

– Сложи го на сметката ми, приятелю. Сложи го на сметката ми.

– Тук е Кони Джордж, предаваща на живо от космодрума на Соуард. Делегацията от Алтайския куп трябва да се приземи всеки миг, благодарни същества. И виж тълпата от посрещачи, която ги очаква, Том.

– Наистина е сериозно посрещане от страна на Първичен свят, Кони. Господи, какъв исторически момент. Сигурен съм, че зрителите ни са залепени за екраните в очакване на ексклузивен поглед от Кей Ай Ер Си Ей Екс към тази почетна делегация. Чудя се за какво ли си мислят зрителите ни в момента, Кони.

– Сигурно същото като мен, Том, а то е – божичко, каква история!

– Наистина е така, Кони. Наистина... Би ли споделила някои от своите мисли с нас... за този... исторически... момент, Кони.

– Официалното изявление от пресцентъра на Императора гласеше, че на борда са четири същества, които идват да вземат в свои ръце съдбата си. Съдба, която ще възвести мир. Но изявлението не ни разкрива цялата история, Том.

– Не, разбира се... нали така?

– Извини ме за секунда, Том, докато видя дали капитан П'уърс може да ни приближи още малко. Можеш ли да ни преведеш до лявата площадка за кацане, Гари?

– Ще се опитам, Кони. Но има доста голям трафик, а и от кулата ни изпращат предупреждения.

– Просто си вършат работата, сигурна съм, Гари, А каква работа е това!

– Така е, Кони... Добре... Задръж... Уф, откъде дойде този лихтер, да му се не види?

– Вероятно е конкуренцията, Гари. Ха-ха. Прости ми злорадството, Том, но съм сигурна, че зрителите у дома ще разберат.

– Разбира се, Кони. Те знаят защо ние сме най-добрият новинарски екип на Първичен свят. Кей Ар Си Ей Екс, Кони.

– Определено е така, Том. Погледни тези кадри!

– Доста внушително. Добра работа, капитан П'уърс!

– Благодаря, Том. Проклятие... Махнете се от небето ми, копел...

– Внимавай, Гари. Има деца въщи. Ха-ха... След като получихме ексклузивен поглед за ексклузивното ни живо покритие, Кони, защо не довършиш историята.

– Разбира се, Том. Е, след трагичната смърт на професор Искра, Вечният император е стигнал до решение, което повечето авторитети оценяват като истински гениален план за разрешаването на проблемите на жизнено важния Алтайски куп. На борда на този кораб са съществата, които ще поведат този регион към нова ера на мир. Оглавяващ почетната делегация е господин Мениндер. И неговите торки подкрепят тези усилия напълно.

– Както и трябва да бъде, Кони... сега, ще ни кажеш ли повече за... другите. Доста изтъкната група, нали, Кони?

– Точно така, Том. Суздадите са предвождани от Ютанг, една от най-добрите дипломати в Алтайския куп. От страна на богазите е същество с не по-малка важност, Дайатри. И на последно място, но не и по значение е господин Грей – водачът на особено важното джохианско мнозинство.

– Чудесен обзор, Кони. Сега, ще ни кажеш ли какво очаква тези изтъкнати делегати?

– Е, можеш да бъдеш напълно сигурен, Том, че обитателите на Първичен свят няма да пестят прочутото си гостоприемство. Първо е голямото приветствие на Соуард.

– Извини ме, Кони, но искам да напомня на зрителите, че ще предаваме това на живо, веднага щом делегацията стъпи на земята.

– Заповядай, Том.

– Току-що го направих, Кони. Ха-ха.

– Ха-ха. Добре. След това Вечният император е уредил голямо публично тържество в двореца си. Което също ще предаваме.

– Ексклузивно, Кони. На живо и ексклузивно.

– Точно така, Том. След празненството ще има голям кралски бал тази вечер. После...

– Извини ме, че те прекъсвам, Кони, но от кулата съобщават, че корабът идва.

– Не съжалявай, Гари, просто си вършиш работата. Сега, да видим колко можем да се приближим. Искаме да дадем на нашите зрители наистина добър изглед, осигурен от Кей Ар Си Ей Екс.

– От кулата ще се ядосат.

– Не се тревожете, капитан Пуърс. Те са добри хора. Освен това те просто...

– Знам, Кони... вършат си работата.

Мениндер погледна видеоекрана, докато космодрумът се приближаваше. С неохота си призна, че е развълнуван.

Развълнуван като малко дете, глупав стар торк. Но какво лошо имаше? Да бъдем честни. Никога не си ходил никъде през живота си. А сега ще имаш възможност да видиш Първичен свят. Което сигурно е мечтата на всяко същество от... откакто съществува.

Мениндер се засмя тихичко и погледна към другите членове на

групата. И те бяха също толкова развълнувани. Забеляза, че озъбената усмивка на Ютанг има глупавото излъчване на малко кученце. А човката на Дайатри беше широко отворена, докато оглеждаше чудесата на Първичен свят. Не можеше да види джохианеца, но го чу да се подхилква.

Стига, нареди си Мениндер. Очаква ни сериозна работа. Да. Разбира се. Но може ли още малко да бъда дете? Искам да кажа, ще се видя с проклетия Вечен император. В огромния му замък. Може би дори ще му стисна ръката. Ех, ех... Ако мама можеше да ме види сега!

Мениндер видя гравелихтера на екрана. Знакът отстрани гласеше Кей Ар Си Ей Екс. Някакъв новинарски екип, предположи той. Зачуди се дали капитанът на лихтера не се приближава прекалено. Не. Това бяха най-добрите сред най-добрите, нали така? Полубожествен новинарски екип от полубожествения Първичен свят. Абсолютни професионалисти. Беше убеден в това.

Но – о, по дяволите. Продължаваше да приближава. Какво ставаше?

– Пазете се – изкрещя Гари. – Ще се...

Мениндер имаше само миг, за да усети сблъсъка и да види как екранът угасва. После усети тежкия удар зад гърба си. Чу как седалката подава.

И полетя напред, а стената на кабината се озова пред него.

Чу викове, викове, викове. И си помисли... О, дракх.

– Това е Кей Би Ес Ен Кю, предаваме на живо от космодрума Соуард. За тези зрители, които се присъединяват по-късно – случи се ужасна трагедия на космодрума на Първичен свят. Делегация от изтъкнати представители на Алтайския куп – дошли, за да обсъдят мерките за мир с Императора – се сблъска във въздуха с лихтер на местен новинарски екип. Предполага се, че всички същества и на двата кораба са мъртви. Имперски следователи са на мястото на катастрофата в този момент. Вечният император нареди всички знамена да бъдат свалени наполовина за едноседмичен траур. Сега се връщаме към нормалната си програма. Бъдете уверени, че ако има развитие, ще се включим отново. Аз съм Пайт'р'Джинингс, предавам на живо за Кей Би Ес Ен Кю. Дайте ни двадесет и две минути... и ние ще ви дадем Империята.

38.

Стен се вглеждаше мрачно в навъсеното небе на Рурик. Единствената светлина беше бледият, далечен пламък на вечния огън, запален на Площада на Каканите. Всичко беше смълчано и... в очакване.

Ръката на Синд го докосна.

– Мениндер беше последната ни надежда – каза той.

– Знам.

– Аз го убедих да отиде. Той искаше само да си седи кротко до скапаното мъртво езеро. И да бъде оставен на мира.

– Наясно съм и с това.

– Беше старо и коварно псе. Но... по дяволите, харесвах го.

Нейният отговор беше по-силно стисване.

– Нямам и най-малката идея какво да правя – каза Стен.

– Може би... Императорът ще измисли нещо.

– Сигурно.

– Тогава, Махони.

– Той е в същото положение като мен. В момента укрепва защитата. Подготвя се.

– Смяташ ли, че ще е толкова лошо.

– Да. Наистина лошо.

– Но това беше просто злополука. Заради глупавия новинарски екип. Беше нещастен случай, по дяволите.

– Те не мислят така. – Той посочи към смълчания град. – Смятат, че е било заговор. Че Императорът е прилъгал Мениндер и останалите към гибелта им.

– Това е смешно. Защо да го прави?

– Не ги интересуват причините – обясни Стен. – Търсят кого да обвинят. Ние се издънихме последни. Значи сме ние.

Синд потрепери. Стен я прегърна.

– Благодаря – каза той.

– За какво?

– За това, че си тук с мен... За това.

Тя се гушна в него.

– Само се опитай да ме прогониш – прошепна. – Само се опитай.

Дори обзет от мрачните си мисли, Стен се почувства по-спокоен. Той се наклони назад и придърпа Синд към себе си.

Останаха така до зората. Слънцето изгря огромно, червено и

гневно.

Няколко минути по-късно чуха първите изстрели.

– Имаме снайперисти, размирници и грабители – каза Килгър. – Това никак не е добре. Но не е и толкова зле.

– Кое може да е по-лошо? – попита Стен.

– Страхувам се, че идва, момко.

– Какво?

– Хубавото отсъствие на армията.

– Като се замисля, и аз не съм видял джохиански войски наоколо. Но смятах, че това са добри новини. Продължавай. Кажете ми какво изпускам. Започвам да свиквам с тази депресия. Сигурно ще ми липсва, когато излезне.

– Самите същества тук преобръщат нещата с главата надолу – каза Алекс. – Потискащото е щастливо. А радостта – тъжна. Поразени са от проклетото си време, бедните същества... Ядат омраза и злостворство и закусват със създърма.

– Благодаря ти, че ми напомни за овчия стомах, Килгър. Ммм... Наистина се чувствам по-добре сега.

– И за мен е удоволствие да се грижа за теб, момко.

– Кажете ми за армията.

– Липсата на армия, синко.

– Да, същото.

– Е, не е тук, нали? Няма войник или войнишка курва из Рурик. Пусках моите прилепи да обикалят часове наред. Празни казарми, празни офицерски квартири и празна столова.

– Къде, по дяволите, са отишли?

– Добър въпрос. Затова и потърсих тяхната среброкоса стара лисица...

– Генерал Даул?

– Да. И той също липсва.

Стен скочи от стола си.

– Къде е отишъл?

– Заедно с войниците. На учения, както каза мазният му пресекретар. Годишни учения в планините.

Алекс посочи към веригата от планини, които заграждаха долината на Рурик.

– Учения? Скапан дракх! Не вярваш, че е така, нали?

– Не. Освен ако джохианските войници – смели момци и моми – отиват на учение с всичките си муниции.

– Дракх.

– До коленете, стари ми синко. И се покачва бърже.

Даул може и да беше среброкос глупак с миниатюрен мозък. Но седнал на високия си стол в командния център на лагера, той изглеждаше досущ като генерал. И се държеше като много разгневен такъв.

– Нямаме нужда от доказателства – изрева той. – Настояването за доказателства е последното убежище на страхливците.

– Никой суздал не е бил наричан някога страхливец – дойде гърлеият отговор. Беше Трес, военачалникът на световете на суздалите.

– Не се обиждайте толкова бързо – намеси се Снайдер. Той беше братовчед на Мениндер и сега де факто бойният водач на торките. – Това е нашият проблем в Алтайския куп. Всеки път, когато замислим единно действие, някой се измъква и всичко се проваля.

– Уважение трябва да имаме – обади се Хоацин. Гласът му беше дрезгав и разстроен. Неговата жена, Дайатри, беше загинала с Мениндер и останалите. Сега задачата на Хоацин беше да води богазите в битка. Ако имаше такава.

– Разделяй и владей. Разделяй и владей. Това винаги е бил подходът на Императора – каза Даул. Не беше двуличен. Наистина беше забравил, че Искра беше използвал същите думи, макар и в различен – джохиански – контекст.

– Значи ще се бием – уточни Трес. – Какъв шанс имаме? Срещу Вечния император? Неговите сили...

– Кой се вълнува от размера на силите му? – прекъсна го Даул. – Теренът е наш. Хората са наши. Ако се изправим заедно... трябва да надделеem.

– Император не толкова силен, колкото мисли – каза Хоацин. – Бил е таанци много години. Имал е победи, да. Но никога толкова решителна победа. Много дълга война. Войниците, мисля, уморени. Освен това, както генерал казва, това не тяхна земя. За какво да се бият?

– И все пак – поде Трес, – Императорът никога не е бил побеждаван преди.

– Станало е веднъж. Трябва да е – отвърна Хоацин. – Защо иначе Император изчезнал? Аз мисля, че той е избягал от Тайния съвет.

Никой никога не беше разглеждал изчезването на Императора по

подобен начин. Беше погрешно мислене. Но беше видът погрешно мислене, който водеше до предателски заключения.

– Всички трябва да се обединим – заяви Даул. – За първи път в историята си трябва да сме обединени от една кауза. Каузата е справедлива. Войниците ни са смели. Трябва ни само волята.

Последва дълга тишина. Някаква птица прелетя над главите им. Трес се изправи.

- Ще говоря с глутницата си – каза той.
- Какво ще им кажеш? – попита Даул.
- Че ще се бием. Заедно.

Синд все още не можеше да намери обяснение как се беше появил снайперистът.

– Не се води по модата, моме – посъветва я Алекс. – Визьорите на пушките имат вече големи мерници.

– В името на замръзвания задник на баща ми, понякога си много глупав.

– Сега ме обиждаш с езика на Бор. Нямах уважение към истинския си ментор. Засрами се, засрами се, моме.

– Стига, Алекс. Как е влязъл в палата? Как е успял да избере най-добрия прозорец за стрелба? Как е имал всичкото време на света, за да се подготви, да узнае къде ще седи Стен и да създаде условия за бягството си?

– Имаме екип, който се занимава с мъртвите заговорници, малка Синд.

– Нищо няма да излезе от разследването – въздъхна Синд. – Твърде много заподозрени. Твърде много възможни комбинации. Имат по-голям шанс да спечелят от имперската лотария.

– А ти вярваш, че можеш да се справиш по-добре?

Синд се замисли за кратко, после кимна.

– Разбира се. Защото те търсят в погрешната посока. Мъжът беше професионалист. Съдя от избора му на позиция до старата пушка и излятите ръчно куршуми.

– Добре. Твоят мъртъв стрелец е бил професионалист. Това не е обичайно за снайперист. Какво друго те тревожи? – въпреки възраженията си Килгър беше заинтригуван. Може би Синд беше попаднала на нещо.

– Две неща. Първото е лично. Опитва се да убие Стен. По дяволите,

почти успя.

Килгър знаеше това, цъкна с език и махна с ръка.

– Но най-странното е – продължи Синд, – че той беше единственият снайперист. По дяволите, няма никакъв смисъл. При тези обстоятелства трябваше да има поне цял отряд от стрелци на покрива. Или нито един. Освен ако някой не е искал да се подsigури кой точно ще умре. Добре. Знаем, че не е трябвало да убива Искра. Докладът на съдебния лекар доказва, че загинал при атаката на платформата. Но същата атака пропуска Стен. Така че... Бум. Опитва се да го очисти. Благодарение на теб и твоята броня, това не стана... И все пак...

Алекс се замисли.

– Да... Трябва да има още.

– Още какво? – попита Махони. – Какви неприятности подготвяте вие двамата?

Те се завъртяха към Йън, който влизаше в стаята. Синд беше свикнала с големите същества, които ходеха безшумно. Като Алекс. Или приятелите ѝ Бор. Но Махони продължаваше да я изумява. Не беше само фактът, че беше доста стар... Но едрото му ирландско тяло и кръгловатото миловидно лице не отиваха на човек, който би се промъквал безшумно.

Тя понечи да застане мирно и да отдаде чест. Махони ѝ махна да спре.

– Просто ми кажете какво планирате вие двамата?

Синд му разказа за загадъчния стрелец. Махони я изслуша, после поклати глава.

– Доста интересна мистерия, признавам – каза той. – Този мъж определено е професионалист. Което значи, че е бил нает. А това предполага, че който го е наел, го е направил чрез посредник. Тъй че и да откриете кой е стрелецът, това няма да ви доведе доникъде. Може дори да е бил интересен човек по свой си зъл начин. Но се опасявам, че в този случай хикс плюс игрек е равно само на: „на кого му пука“.

– Не мисля така, сър – възрази Синд. – Не и този път. И не е предчувствие, а инстинкт. Професионален инстинкт. Виждате ли, когато го преследвах, направих всичко по силите си, за да мисля като него.

– Естествено – съгласи се Махони. – Продължавай.

Бившият шеф на „Богомолка“ усети, че се включва в играта.

– Много скоро започнах да мисля като него. Дори го нарекох Сладура в съзнанието си.

– И какво прави Сладура различен? – поиска да узнае Махони.

Синд въздъхна.

– Всичко се свежда до познаването на терена и жертвата му. Което значи, според мен, че Сладура е бил в двореца известно време. Мисля, че е разгледал всеки сантиметър от него. Освен това съм сигурна, че се е погрижил да изучи целта си добре. Иначе не би се чувствал сигурен. Не, Сладура би направил всичко възможно да опознае Стен. Наистина добре. Да знае всичко за личните му навици. Да знае накъде би отскочил при нападение.

– Да... Много логично, моме – съгласи се Алекс. – И може би... Просто...

Махони удари по масата.

– Разбира се! Сигурно се е опитал да посети посолството. Или поне да присъства на някое събитие, където и Стен е бил поканен.

– Именно – каза Синд. – Което значи, че или Стен, или Алекс биха могли да го разпознаят.

Тя погледна към Махони.

– Искам Стен да отиде до моргата, сър. Да види дали може да разпознае тялото.

– Кажй го на него, не на мен – каза Йън.

Синд повдигна вежда.

– Ще реши, че е загуба на време, сър – отвърна тя. – Може би ако вие...

Тя не довърши.

– Ще го доведе за ухото – обеща Махони. – Хайде, Алекс. Да отидем да си побъррим с посланика.

Мазето на моргата беше бяло и студено, с антисептичен въздух, който не спираше неприятната миризма, която караше езика да се изприщи.

– Изчакайте за секунда – каза служителят. – Не съм си довършил обяда.

Размаха дебел сандвич пред лицата им. Доматен сок се процеждаше през хляба.

Синд щеше да му избодне очите. Дори с помощта на Махони и Килгър, Стен едва беше склонил да дойде. Бил затънал до гуша в работа.

За нейно учудване обаче, сега той се задейства. Вместо да крещи заповеди, той измъкна няколко банкноти и ги размаха пред лицето на мъжа.

– Можеш да ядеш в движение.

Служителят грабна банкнотите, махна с ръката, в която държеше сандвича, и тръгна напред. Те го последваха.

– Това е единственият начин да привлечеш вниманието на бюрократ – прошепна й Стен. – Ако им викаш, само стават по-упорити и глупави.

Служителят се движеше покрай шкафчетата с трупове.

– Да видим... Къде ли съм го сложил?

Той посочи към далечно отделение, натисна бутона на дистанционното и едно от шкафчетата се отвори с трясък.

Служителят погледна вътре. Капка червен сос се стече върху тялото. Той я забърса с палец, после го облиза.

– Не. Друг труп. – Натисна бутона и шкафчето се затвори. Той се засмя. – Съжалявам, че сбърках трупа.

После сви рамене.

– Бяхме доста заети, след като Каканът почина – обясни той. – Имахме повече клиенти, отколкото време.

Засмя се отново.

– Жена ми е щастлива като прасе в дракх. Работя извънредно от месеци. Още малко така и ще можем да купим къщата на мечтите си.

– Колко прекрасно – отбеляза Синд.

Служителят усети сарказма в тона й.

– Не аз съм ги докарал тук, госпожо – каза той. – Това е вашата работа. Вие ги убивате, аз ги опаковам. Това е моето мото.

Насочи дистанционното към друга крипта и натисна бутона. Едно от шкафчетата се отвори. Той погледна вътре.

– Това е мъжът, когото искахте да видите. Все още е мъртъв. Ха-ха. Слаб като скелет. Вижте бъдещето си. – Той погледна Синд. – Вашето също, госпожо.

Но Махони погледна пръв. Реакцията му беше светкавична и бурна.

– Майко Божия – ахна той. – Това е Венло.

Стен подскочи.

– Не може да бъде.

После и той погледна.

– По дяволите, наистина е Венло.

– Не е възможно – не повярва Алекс, докато сам поглеждаше. – Но наистина е той.

Синд отначало не разбираше за какво говорят. После си спомни. Венло беше мъжът, отговорен за смъртта на Императора.

– Смятах, че е...

– В проклет затвор с повишена сигурност – довърши вместо нея Стен. – Когато проверих за последен път, беше толкова дълбоко под земята, че трябваше да изпомпват слънчевата светлина до него.

– Сигурно е избягал – допусна Синд.

– Още нещо невъзможно – каза Стен. И погледна отново. – Но ето го тук.

– Поне горната част – уточни Алекс.

Махони се намръщи над восьмочното лице, което се взираше в него. Спомняше си деня, в който беше открил убежището на Венло. И последвалия им разговор. Венло беше същество, което можеше да се измъкне от всяка ситуация – дори от най-строго охранявания имперски затвор.

– Но какво е търсел тук? – попита Синд. – Кой би могъл...

Останалата част на въпроса беше прекъсната от извънпяването на линията за спешни случаи на колана на Махони. Той включи предаването.

– Тук е Махони.

Гласът на офицера беше задъхан.

– Най-добре да дойдете тук, сър. Току-що уловихме сигнал от флот, идващ към Джохи. Потвърдихме, че са враждебно настроени, сър.

Махони се затича, докато изключваше връзката. Другите хукнаха след него.

Венло лежеше студен в шкафа зад тях, а загадката му беше забравена пред предстоящата атака.

Служителят в моргата – който беше чул новините – се подготви да направи съпругата си още по-щастлива.

39.

Адмирал Хан Лангсдорф очевидно беше проспал или пропуснал основните примери за военни грешки преди петдесетина години.

Той взе трите флотилии от имперски бойни кораби, за да спре нахлуващите флоти на богазите и суздалите, изпълнен с презрение и самочувствие. Щеше да е лесна, ако и малко кръвопролитна задача. Първо очакваше, че тези примитивни същества – Лангсдорф го прикриваше доста умело, но беше ксенофоб – ще се смразят при вида на стоманения юмрук на Империята. След като се възстановяха от страха и ужаса,

можеха, в най-лошия случай, да оформят някакъв строй и да нападнат фронтално.

Лангсдорф изпрати една ескадрила от крайцери като примамка и подреди останалата част от силите си в разтеглено на едната страна крило зад примамките.

Врагът щеше да се опита да нападне имперските сили и за Лангсдорф щеше да е лесно да разбие фланговете им и да ги обърне в бягство.

Не беше сложен план. Но простотата беше предимство в битката, пък и как би могла някаква сбирщина от птицеподобни и кучета да устои на Империята?

Определено не беше първият военен водач, който се отнасяше с пълно презрение към противника си. Историята пазеше дълъг списък с места, където същото се беше случвало: дългогодишната катастрофа на Ксианг-Ну в Туркестан. Малкият рог. Исандхлуана. Магерсфонтейн. Суомосалми. Диен Биен Фу. Сарагоса. И тъй нататък, и тъй нататък.

Дори името на неговия флагмански кораб би му помогнало. Лангсдорф смътно си спомняше, че „Репулс“ преди много време е било името на воден кораб. Дори мислеше, че се нарича боен крайцер. С това се изчерпваха знанията му.

Той не знаеше, че „Репулс“ и съпровождащият го кораб се бяха устремили спокойно във вражески води, уверени, че самото присъствие на бойни крайцери ще парализира нападателите от ужас, че никой няма да рискува да изпрати изстребител над морето. И определено, че никой от презряната монголоидна раса не би се осмелил да се изправи срещу тези възхитителни творения на Империята.

На японските бомбардировачи им отнело по-малко от час, за да потопят и двата кораба.

Лангсдорф огледа екрана. Дългообхватните имперски сензори бяха засекали флотите на суздадите и богазите. Той изсумтя. Тези същества не можеха да направят нищо както трябва. Ако той нападеше главния свят на някой куп, щеше да събере много повече кораби, отколкото виждаше срещу себе си. Дори да трябваше да прикрепи ракетни установки на всеки лунен ферибот, който можеше да съоръжи.

Две неприятелски ескадрили от крайцери се устремиха към имперската примамка за фронтална атака. Няколко минути по-късно още два строя от суздади и богази – подредени около носачи на тактически кораби и тежки крайцери – се спуснаха върху имперските сили отгоре и отдолу, като затварящите се челюсти на орехотрошачка.

Имперските крайцери откриха ответен огън, но противниците бяха

твърде много.

Битката беше започнала. Адмирал Лангсдорф нареди на тежките си кораби да обградят левия фланг на суздалите и богазите, както турците бяха направили в морската битка при Лепанто. Но за разлика от турците, не задържа никакви сили в резерв.

Командващите флотите на суздалите и богазите вярваха, също като Лангсдорф, че в битката простотата е най-добрият подход. Тяхната тактика беше взета от популярна рисунка на лещанка, погълната от малко по-голяма риба, погълната на свой ред от кит.

Защото още по-нагоре и назад от челюстите, които бяха захапали имперските крайцери, се намираха най-тежките кораби на суздалите и богазите. Техният адмирал изчака, докато бойната формация на Лангсдорф се установи.

После огромните челюсти се сключиха върху далеч по-голямата плячка – цялата имперска ударна сила.

Лангсдорф беше мъртъв, преди да успее да повика помощ – помощ, която нямаше откъде да дойде.

Битката беше катастрофална за Империята.

Суздалите и богазите изгубиха пет крайцера, четиринайсет разрушителя и доста от по-леките кораби.

Имперските оцелели наброяваха един боен кораб, три крайцера, един носач на тактически кораби и двамайсет кораба.

Флотите на богазите и суздалите се престоиха триумфално и се отправиха към Джохи. Тяхната победа обаче нямаше да бъде изучавана в много военни академии, дори в тези на победителите.

Кланетата, по някаква причина, не са особено интересни на войниците.

Провалът на Лангсдорф остави Джохи открит за инвазия, а Първа гвардейска дивизия – пленена във враждебен свят.

40.

Посолството се тресеше под напора на силната буря, която се спускаше от планините. Дори тук – в конферентната зала, издълбана дълбоко под сградата – Стен чуваше пукота на светкавиците и екота на гръмотевиците.

Той потрепери. Не заради студения дъжд навън, а заради думите, казани от странното същество, което се рееше на метър над пода на

залата.

– ... със съжаление трябва да заявя, че разсъжденията ми не се оказаха безпочвени. Може би заради това се изложих на такъв риск, като отидох при доктор Рюкор. Надявах се, че съм направил ужасна грешка. И че нашата мъдра приятелка може нежно да ме върне към реалността.

Господин Еку махна с опашка и мина покрай Стен. Нежно пипало се появи и докосна ръката на Стен.

– Но нямаше грешка. Вечният император е напълно луд – и само сигурна катастрофа е възможната последица от състоянието му.

Стен не каза нищо. За втори път в живота си се чувстваше като сирак. Беше се трудил и бил заради Императора от възмъжаването си – след като истинското му семейство беше убито.

– Не съм сигурен, че мога да го повярвам – промърмори Махони. Въпреки че беше подозирал нещо подобно от известно време насам, откри, че му е трудно да преглътне истината.

– Наистина съжалявам, стари приятелю – каза господин Еку. – Но би трябвало да сте наясно колко съм съм прав. Но... има и две други неща, които трябва да ви съобща.

Той се спусна малко по-близо до пода. Едно от пипалата отвори малък кальф. И в ръката на Махони се появи фиш.

– Това е разузнавателен доклад, който моите служители подготвиха. След като се убедих, че Императорът е луд, се зачудих кой го съветва сега. Кого слуша? Кой изпълнява заповедите му?

Махони се вгледа във фиша.

– И какво научихте?

– Пойндекс – събщи Еку.

Стен пое въздух при този пореден удар.

– Но мъжът е изменник – възрази Махони. – Той предаде Императора, за да се присъедини към Тайния съвет. После ги предаде и тях, за да спаси собствения си живот.

– Това е вярно. А сега надзирава усилията на Императора да превърне провинциите в доминиони на Империята. Работа, която според източниците ми, вие сте отказали. От морални подбуди.

Махони се свлече в стола си напълно отчаян.

– Как е възможно да се е стигнало дотук? – попита той. – След всички тези години?

Пипалата на Манаби измъкнаха още лоши новини. Беше ред на Стен. Подаде му две хартиени папки. Едната беше синя, другата червена. Той машинално забеляза, че името му стои и на двете.

– Вашето лично досие – поясни Еку. – Съжалявам, че трябваше да наруша неприкосновеността на личните ви данни.

Стен сви рамене. Какво значение имаше това сега?

– Първата папка – синята – е вашето официално досие. Запис, открит за обществото, в който са отразени многото ви постижения в служба на Империята. По-подробен анализ разкрива, че в този доклад има празнини. Празнини, които са старателно прикрити.

И Стен, и Махони знаеха, че тези така наречени празнини бяха тайните мисии, предприети от Стен в услуга на Императора.

– Не се опитвайте да ми обясните тези липсващи години – каза господин Еку. – Сигурен съм, че мога да отгатна естеството на мисиите, които сте изпълнили в името на Императора.

– Благодаря – отвърна вяло Стен. – Предполагам.

– Моля ви да отворите втората папка, Стен – продължи господин Еку.

Стен се подчини и откри заглавна страница със знака на Вътрешна сигурност. После погледна към господин Еку удивено.

– Нима ме... разследват?

– Разследването вече е приключило – обясни господин Еку. – Когато имате време да погледнете по-подробно, ще видите, че благородните същества от Вътрешна сигурност имат различно виждане за тези празнини. Виждане, което води до необоримото заключение, че вие сте предател, Стен. Вие, най-лоялният от поданиците на Императора, сте били оръдие на неговите врагове.

Стен бързо прелисти папката и откри насъбраните улики. Затвори червената папка.

– Доказателствен материал, предполагам? – попита той.

– Точно така. Ако не се справите с някоя задача – или по някакъв начин разгневите Императора, – това е папката, която ще излезе наяве. И вашите постижения ще отидат по дяволите.

Стен усети как стаята се залюля около него. Не беше от бурята. Той се овладя.

– Благодаря ви за това предупреждение, господин Еку. Но предполагам, че не сте дошли тук само за да спасите репутацията ми.

Господин Еку поемаше огромен риск с посещението си. Да, беше използвал напълно сигурен превоз, осигурен от Айда Ромкат – старата приятелка на Стен от „Богомолка“. Ако някой научеше за естеството на мисията му, той не застрашаваше само своя живот, но и този на целия си вид.

Манаби спря всички дипломатически преструвки.

– Надявах се, че ще можете да помогнете – заяви той.

– Да помогна? Но как? Не контролирам армии или флотилии. Аз съм просто...

– Недейте да се тревожите, млади Стен – продължи господин Еку. – Не съм сигурен какво искам да направите. Освен да помислите... да помислите усилено. Когато тази грозна задача в Алтайския куп приключи... елате да ме посетите на родния ми свят. Вие също, Йън. Един път вече направихме чудо, нали?

– Но онова беше просто Тайният съвет – каза Стен. – А не Вечният император.

– Мисля, че трябва да го изслушаме, Стен – обади се Махони с дрезгав глас. – Аз се захлех да бъда верен на един символ, а не на човек.

Стен замълча. Как можеше да обясни? Нямаше думи, които да опишат загубата, която беше почувствал току-що. Кралят наистина е мъртъв. Да живее кралят. Внезапно си помисли: Какво ще ме крепи сега? На кого дължа нещо? Освен на Синд? Освен на приятелите си? Замисли се за убежището си на Малък мост. Прииска му се да е сред горите и хълмовете, в малката си хижа до замръзналите езера.

– Намерете някой друг – каза той на Еку. – Не искам да изглеждам като неблагодарник, но ще направя всичко по силите си да последвам предупреждението ви и да го използвам за свои цели.

– Все пак ще ви очаквам, млади Стен – настоя създанието Манаби. – Вярвам във вас.

– По-добре да си вървите – каза Стен рязко. – Хората ми ще ви отведат до кораба ви. Пожелавам ви безопасно пътуване. И благодаря за всичко.

Стен се насочи към вратата. Махони го последва бавно.

– Рюкор ми каза, че първоначално ще ми откажете – извика Еку подире му. – Но каза, че накрая ще се съгласите.

Стен побесня. Обърна се грубо към благородното същество, което беше дошло от толкова далече.

– Майната й на Рюкор.

– Просто си помислете, Стен – чу той да изрича създанието Манаби, докато излизаше през вратата. – Това ще спести много време на всички ни.

Стен премина през приемната зала като вихър, носен на крилете на

яростта. Искаше да се махне. Където и да е. По каквото и да е начин. Да се напие. Да загризе дулото на пистолет.

Почти не забеляза бледото изплашено лице на офицера на рецепцията, докато подминаваше бюрото му и се насочваше към посолството.

Едрата длан на Махони се спусна върху рамото му и го завъртя. Стен трябваше да положи неимоверни усилия, за да не удари приятеля си.

– Стен, чуй ме, по дяволите! Спомняш ли си какво ти казах на Първичен? Преди всичко това да започне? Сега мисля, че знам къде може да се крие отговорът.

Стен отблъсна ръката му.

– Писна ми от тези игри, Йън – викна той. – Нека някой друг да се мъчи да търси промяна. По дяволите. Вече дори не ми пука какъв е въпросът.

Четирима едри мъжаги в униформите на Вътрешна сигурност се появиха в полезрението му. Сърцето на Стен подскочи, когато разбра какво означава присъствието им.

Съществата от ВС се приближиха към тях. Командирът размаха картата си. Един от другите измъкна пластмасови белезници. Стен се подготви.

Командирът на ВС мина покрай него. Главата на Стен се извърна, когато мъжът заговори на Йън:

– Губернатор Махони, вие ще дойдете с нас, ако обичате.

Стен зяпна. Какво, по дяволите, ставаше? Защо не преследваха него?

– По чия заповед? – чу той да боботи гласът на Махони.

– По повеля на Вечният император – отговори отсечено командирът. – Обвинен сте в некомпетентност пред лицето на врага. Освободен сте от командването, смятано от този момент. Ще бъдете ескортиран до Първичен свят, където ще бъдете подведен под отговорност... и в случай че обвинението бъде отхвърлено, ще бъдете съден.

Стен отчаяно се опитваше да разбере какво става. Сигурно говореха за станалото на Спорните светове. Глупавата и унизителна загуба на адмирал Лангсдорф. Той пристъпи към офицерите и Махони.

– Но той няма нищо общо с това – възрази Стен.

– Отдръпнете се, посланик – каза командирът.

Стен се обърна, за да повика помощ, като се зачуди кой ли глупак би дошъл.

– Всичко е наред, Стен – спря го Махони. – Да не влошаваме

нещата. Готов съм – обърна се той към командира.

Стен наблюдаваше безпомощно как избутват Йън към стената, разкрачват го и го претърсват щателно. Ръцете на Махони бяха извити зад гърба. Оковите бяха пристегнати толкова здраво, че ръцете на Йън почервеняха от изтласканата кръв.

Секунда по-късно Йън беше изведен от посолството.

– Ще се обадя на Императора – изкрещя Стен след него. – Това е грешка. Знам го. Ужасна грешка.

– Върви си у дома, момко – извика му Махони, докато го изтикваха през вратата. – Спомни си какво ти казах и си иди у дома.

Вратите изсъскаха и той изчезна.

Стен се затича към комуникационната зала и бутна дежурния офицер настрана. Въведе кода сам и натисна бутона за изпращане.

– Искам да говоря с Императора – заяви той към служителя, който най-накрая прие обаждането му. – Веднага, по дяволите!

– Съжалявам, посланик Стен – отвърна му мъжът, – но ми бяха дадени изрични заповеди. Императорът не желае да разговаря с вас. При никакви обстоятелства.

– Почакай малко, копеле! – изръмжа Стен. – Обада се посланик Стен, а не някакъв загубен чиновник.

Служителят се престори, че разглежда списък, поставен пред него.

– Съжалявам. Няма грешка. Императорът специално е помолил името ви да бъде изличено от списъка с хората, които имат личен достъп до него. Моите извинения, ако това ви затруднява, но съм сигурен, че можете да получите каквото искате по официалните канали.

Екранът избледня.

Стен се дръпна назад. Единственото нещо, което можеше да направи сега за Махони, бе да се моли.

А това беше невъзможно за човек, който изведнъж беше останал без богове.

41.

Освобождаването от командването и арестът на Махони запратиха и малкото останал боен дух на имперските сили по дяволите. За Стен Махони беше не само наставник и приятел, но и човекът, който бе спасил живота му някога на Вулкан.

За Килгър, който не вярваше особено на офицерите, Махони беше,

освен всичко друго, уважаван предводител – той беше командващият офицер на Алекс в „Богомолка“ години преди да срещне Стен.

За Синд, Ото и другите Бор Махони беше изтъкнат боен вожд и старейшина. Ако беше обидил по някакъв начин Императора, смятаха те, трябваше да му бъде даден шанс да отреже собствената си брада в знак на смирение и да изчака присъдата, вместо да бъде ескортиран от въоръжени същества сякаш беше някакъв престъпник.

За Първа гвардейска дивизия Махони не беше просто един от тях, започнал военната си служба в техните редици, а най-почитаният им командир. По време на Таанските войни той беше командващият им генерал.

Сегашният командващ генерал, Пейдрак Сарсфийлд, дори беше служил като началник на рота под командването на Махони на адски свят, наречен Кавит.

Никой от тях не разбираше каква грешка, камо ли какво неизвестно престъпление беше извършил Махони.

Не че говореха за това.

Случилото се беше твърде невероятно. Войниците дори не се оплакваша.

Стен би предприел някакви действия да повдигне бойния дух до приемливо ниво – макар да не беше сигурен какви точно, – ако не се приближаваше още по-ужасен кошмар.

Флотите на суздалите и богазите идваха с пълна скорост. Стен не виждаше начин да предотврати нашествието.

Две групи запазиха самообладание при разжалването на Махони.

Гурките.

И флотски адмирал Мейсън.

Алекс влетя в кабинета на Стен и блъсна вратата зад себе си. Рамката се нацепи, но издържа.

– Току-що – започна той без предисловия – разкодирах заповедите, които ни изпращат. Никой от нас няма да участва. Строго секретни са. Не са от скапания ни уважаван Император, дълго да управлява, а от някакъв глупак в имперския кабинет.

Той побутна разпечатката към Стен. Тя беше кратка:

Продължете мисията според инструкциите. Имперското пряко управление ще продължи. Поддържайте обществен ред.

– Няма предложение как да стане – добави Алекс. – Някакъв луд там е станал саркастичен – и знам кой. Добрият летящ лъч беше прав.

Стен не обърна внимание на брътвежите на Алекс.

– Какво ще правим?

Стен реши.

– Можеш ли да заглушиш кодирания канал?

– С левия си крак, ако трябва. Искаш фалшиво съобщение, което да постановява, че е време да си ходим ли?

– Не. Твърде сложно е да се обоснове. Просто никога не сме получавали това.

– Да, сър.

Килгър се обърна, за да излезе.

– Знаеш ли, момко, щом разголваме задниците си така, не мисля, че има смисъл повече да служи на Императора. За добро или за зло, не вярвам, че той вече заслужава клетвата ми.

– Нека да се тревожим за задниците и разголването им по-късно. Това едва ли ще стане, тъй или иначе – заяви Стен с най-неутралния тон, на който беше способен.

– Адмирал Мейсън, освобождавам ви от командването на „Виктори“.

– Да, сър.

– Искам да вземете каквото е останало от флотата на онзи глупак Лангсдорф, а също и ескортиращите кораби, които бяха оставени при транспортните кораби на гвардията.

– Да, сър.

– „Виктори“ ще бъде отделен и поставен под мое пряко командване, както и носачът на тактически кораби, който оцеля.

– „Бенингтън“, сър.

– Благодаря.

– Какви са заповедите ми? – попита Мейсън все още със студен неутрален тон.

– Приготвяме се да евакуираме всички имперски части от Джохи и Алтайския куп. Как ще бъде осъществено с минимално количество жертви, не съм напълно сигурен.

– Ами Първа гвардия?

– Ще бъда отговорен и за тях.
– Да, сър. Ако позволете да попитам нещо?
– Кажете – разреши Стен.
– Наистина ли смятате, че сте квалифициран като генерал?
– Адмирале, не смятам, че някой е квалифициран да води отстъпление под обстрел, което е нашата задача. Но ще ви припомня, че съм участвал в такова. По време на войната. На планета, наречена Кавит. Имате ли някакви други обиди?

– Не. Но имам друг въпрос.

Стен кимна.

– Какво се промени? Смятах, че Императорът иска Алтайският куп да бъде задържан. Смятах, че това място има някаква значителна дипломатическа важност, която не мога да оценя.

– Изпратих доклад тази сутрин до Първичен свят – излъга Стен. – Казах, че Алтайският куп не може да бъде удържан. Не съм получил отговор. Затова предлагам да продължим с оттеглянето. Ако ситуацията се промени, ще сте сред първите, които ще научат. Свободен сте.

Постовите кораби докладваха, че флотата на суздадите и богазите е на три И-дни път от слънчевата система на Джохи.

– Генерал Сарсфийлд, сам ли сте?

– Да, сър.

– Искам да съберете дивизията си. Опаковайте и подгответе всичкото оборудване, което не е предвидено за бой. Това, което не е абсолютно наложително за планетна бойна мисия, може да бъде качено на транспортните кораби. Какво е минималното време, което е нужно на дивизията ви, за да се подготви за тръгване?

– Уставът гласи десет И-часа при пълна бойна готовност. Можем да се справим за пет.

– Добре.

– Може ли да попитам къде отиваме?

– У дома. Надявам се. Но може да има малки отклонения по пътя.

– Това е достатъчно – обяви Стен, като разтъркваше уморените си очи. Изключи всички екрани в конферентната зала и след като мърморенето за приближаващата гибел заглъхна, се възцари тишина.

Той отиде до масата, където лежеше покрит поднос. Вдигна един от

капаците и измъкна сандвич. Беше само мъничко престоял. Хвърли го на Алекс и взе друг за себе си.

Отстрани имаше гарафа. Той изтегли запушалката и подуши. Стрег.

Беше ли разумно?

Защо не? Катастрофата щеше да е една и съща, независимо дали беше трезвен или пиан.

Той наля две чаши и подаде едната на Алекс. Двамата вдигнаха на здравица.

Бог да благослови Синд. Сигурно беше накарала някой да донесе храната и пиетието, след като беше оглавявала охраната на посолството.

– Имаш ли някаква велика стратегия? – зачуди се Алекс, когато погълна единия сандвич и се разтърси за друг.

– Не по-добра, отколкото на Кавит – каза Стен. Махони беше започнал да изтегля съкрушените имперски сили от онзи свят и Стен беше довършил делото. Беше измъкнал цивилните и почти две хиляди имперски войници. Самият Стен беше завършил като военнопленник.

Бяха му дали най-високи отличия за това постижение и той беше почетен като гениален военачалник. Стен никога не повярва, че това е вярно – смяташе Кавит за пълен провал, а собствените си усилия за не повече от ограничаване на щетите в най-добрия случай.

Поне този път нямаше много имперски цивилни освен служителите на посолството.

– Да – съгласи се Алекс, макар и никога да не беше гледал така сурово на Кавит, както Стен.

– Имам няколко идеи – продължи Стен, – но засега главната ми се изплъзва.

– Не е чудно – каза Килгър. – Остава ни час до пукването на зората. Може би е най-добре да дремнем малко.

Стен се прозя, изведнъж усети как му се доспива.

– Добра идея. Накарай да ни събудят след два часа.

На вратата се почука.

– Ще изгоня...

– Влез – каза Стен.

Вратата се отвори. Трима гурки стояха на прага. Стен внезапно помръкна. Въпреки ранния час и тримата бяха облечени сякаш за парад.

Той потисна едно стенание. Гурките бяха джемедар Лалбахадур Тапа, и новоповишените хавилдари Читаханг Лимбу и Макараджи Гурунг.

Последният път, когато тримата се бяха изправили пред него, беше на Първичен свят. Тогава му бяха предложили те и още двадесет и

четирима гурки да му служат, нарушавайки вековната традиция непалските воители да служат само на Императора, предложение, което очевидно не се беше понарявило на величеството.

Гурките отдадоха чест. Стен им отвърна и им каза да застанат свободно.

– Съжяляваме, че ви безпокоим в този час – поде Лалбахадур официално. – Но това е единственото време, когато сме свободни. Бихме искали да го говорим насаме, ако е възможно.

Стен кимна и Алекс набързо изгълта сандвича, прокара го със стрег и изчезна. Стен им предложи да седнат. Те предпочетоха да останат прави.

– Имаме един-два въпроса за бъдещето, на които не можем да си отговорим – продължи Лалбахадур. – Може би е напълно излишно, разбира се, защото тези зли пернати създания, които летят насама, ще ни разкъсат на малки парченца и ще ни захвърлят на буницето, за да бъдем разкъсани от приятелите им чакали. Не е ли така?

– Без всякакво съмнение – съгласи се Стен. И четиримата се усмигнаха – или поне оголиха зъбите си.

– Но ако се изтеглим от този скапан куп, какво ще бъде следващото ни назначение?

– Предполагам, че ще се върнете при Императора. Поне докато не изтече срокът на службата ви. – Стен се зачуди на този неуместен въпрос, като се питаше защо ли гурките му губят времето, но вътрешният му глас му напомни, че тези войници често използват заобиколни средства, за да засегнат важни за момента теми.

– Не мисля така – каза Лалбахадур твърдо. – Със сигурност трябва да се консултираме с нашия крал на Земята и с висшестоящите си офицери в охраната. Но не мисля така. Ние, непалците, се оттеглихме от имперска служба, когато Императорът беше убит, и отказахме да служим на онези злодеи, които наричаха себе си Таен съвет, и на другите него-дзя, и се върнахме едва при завръщането на Императора.

– Стара история, джемедар. А аз съм много изморен.

– Ще бъда кратък. Смятаме, че сме сгрешили, като сме се върнали. Онзи Император, на когото се съгласихме да служим, не е като последния, на когото служат сега хората ми. Смятам, че не той се е преродил, а Ракшаса, демон, който носи неговото лице.

– Дядото на дядо ми – добави Макараджи Гурунг, и с това допълнително усложни въпроса – би казал, че сега неговият аспект е на Бхайрава Стрешния, който може да се почита само в пияно състояние.

– Колкото и да ми се иска да си говоря с вас, приятели – каза Стен, докато изтощението го преборваше, – може ли да пристъпим към същината?

– Много добре – съгласи се Лалбахадур. – Ако не нарушаваме договора си, а дори тогава бих се замислил дали да не го сторя, бихме искали да ви служим завинаги, сър. И отново не говоря само за нас тримата, но и за другите двадесет и четирима.

Чудесно – реши Стен. Това щеше допълнително да обтегне отношението му с Вечния император.

– Благодаря ви. Поласкан съм. И ще взема предложението ви предвид. Но – и не го казвам просто така – се съмнявам, че ще имам нужда от телохранители.

– Грешите, сър. Но ще разберете това по-късно. Много ви благодаря, че ни оказахте тази чест.

Гурките отдадоха чест и излязоха, като оставиха Стен да се чуди за какво, по дяволите, беше всичко това.

Все едно. Беше твърде уморен. А все още трябваше да измисли как да се измъкне от този проклет куп.

– База... Тук е „Малко ухо“ три-четири Браво – избуча комуникационната линия с глас, който беше внимателно подбран никога да не показва напрежение, стрес или страх.

– Има много неприятелски единици на екрана, насочват се към вас. Приблизително време на пристигане – две астрономически единици, около двадесет И-часа. Основен курс и орбита на корабите...

Сигналът от постовия кораб заглъхна.

Офицерите в комуникационната зала на новия флагмански кораб на Мейсън, „Калигула“, осъзнаха, че четири Браво няма да излъчи пак.

– Адмирал Мейсън – каза Стен. – Изчакайте заповедите.

– Да, сър.

– Трябва да излетите от Джохи с цялата флота. Заемете нападателна формация – каквато изберете – на около една астрономическа единица от планетата.

– Да, сър. Не споря, но предполагам, сте наясно, че корабите ми са поне осем пъти по-малко от техните.

– По-скоро дванадесет, ако оценката ми е вярна. Но това няма значение. Няма, повтарям, няма да влизате в бой с флотата. Ще нападате

само кораби на богазите и суздалите, които се опитват да разрушат строя ви. Вие трябва всячески да се опитате да опазите целостта на това, което ще наречем наша флота. Ясно ли е?

– Да. Значи искате да опитате с блъф?

– Точно така. Смятайте се свободен да правите всякакви лъжливи маневри, стига те да не нарушават заповедите ми.

– Какво ви кара да мислите, че ще успея да ги подведа, или поне да привлека вниманието им? Едва ли ще повярват, че имам някакво тайно оръжие или че желая да се самоубия.

– Ако бяхте суздал или богази и бяхте видели направеното от Лангсдорф, не бихте ли си помислили, че имперските сили са способни на всичко? Стига да е глупаво?

Мейсън се замисли.

– Заслужава си.

Без да каже нещо повече, той натисна бутона на таблото и затвори връзката.

Стен наистина се надяваше Мейсън да оцелее след това. Майната й на тъмната алея и побоя. Стен щеше да изпотъпче Мейсън на паважа посред бял ден – в земите около замъка Аръндел.

– Добре, войници. Съберете се – гласът на Стен отекна в огромния хангар за тактически кораби на „Виктори“.

Всички пилоти на тактически кораби, както и пилотите от две други ескадрили от „Бенингтън“ присъстваха на този брифинг.

– Ще приключим бързо. Можете да уведомите екипажите си. Ето какво става. Неприятелската флота идва с пълна пара. Не можем да ги спрем. Това, което ще се опитаме да направим, е да ги затрудним, за да могат страхливите цивилни и умниците да се изметат. Вие, момчета, ще го направите заради мен и ще оправдаете тези скапани бели шалчета и заплатите си, които се приспадат от моите данъци.

Пилотите се засмяха и се отпуснаха. Всеки от тях знаеше рекордните постижения на Стен като пилот и боен командир на тактически кораб.

– Адмирал Мейсън ще вземе тежките ни кораби, оцелели от разбитата флота. Той ще се престори на глупак и ще убеди приятелите ни, че смята да ги атакува. Ще им се наложи поне да оформят някакъв вид защитна формация между бойните кораби и нашите буканиери. После ще дойде вашият ред.

Стен изведнъж стана сериозен.

– Командири... водачи на ескадрили... нападайте в какъвто искате строй. Вашите цели са транспортните кораби. Само транспортните кораби. Разбийте ги. Ако ги свалите високо над планетата, недейте да чакате да паднат. Ако са в атмосферата, уверете се, че няма да успеят да се приземят. Ако изстрелят спасителни капсули, преди да сте унищожили кораба майка, унищожете капсулите. Ако сте в атмосферата и сте близо до земята и видите вражески войски – поразете ги. Това включва богази, суздали, торки и джохианци. Стреляйте и с двете картечници. Ако корабите ви имат противопехотни бомби, използвайте ги. Това е пряка заповед. Този път искам голямо клане. И всеки пилот, който реши да се прави на звезда или влезе в необосновани битки, ще бъде лично свален от мен. И запомнете – всеки войник, допуснат да се приземи на Джохи, е войник, който ще направи всичко по силите си, за да убие имперски гвардеец. Това е всичко, свободни сте.

Стен започваше да се уморява да повтаря:

– Това е пряка заповед.

Но искаше да се увери, че никой от капитаните и пилотите му няма да страда от заблудението, че тази битка е нещо различно от последен отчаян опит за оцеляване.

Беше виждал преди години, векове, геологични епохи, какво се случва, когато едната от страните се опитва да се бие по цивилизован начин – и не само беше виждал първата под негово командване част избита, но и лично беше погребал твърде много тела, за да се разколебае в желанието си да убива кръвожадните обитатели на Алтайския куп.

Адмиралите на суздалите и богазите проанализираха ситуацията, докато флотите им приближаваха Джохи. Изглежда, нямаше имперски части в атмосферата или в непосредствена близост до планетата.

Всъщност единствените бойни кораби в системата бяха тези на малката имперска флота далеч от Джохи, която беше застанала на орбита между две от луните.

Първи въпрос: можеше ли тази флота да бъде пренебрегната? Не. Ако имперските кораби атакуваха, можеха да всеят объркване и разруха сред транспортните кораби. Втори въпрос: трябваше ли приземяването да бъде отложено, докато флотата не бъде разрушена? Отново не – заплахата не беше толкова значителна.

Освен това, както един политически просветен богази беше изтъкнал:

– Наша конфедерация не много сплотена. Торки, джохианци, суздали, богази. Рано или късно започнат се държат нормално и да си забиват нож в гръб. Най-добър вариант: овладяваме Джохи. Убиваме имперски войници. Разрушаваме имперски кораби. С Джохи като база всякакви промени в съюзите са лесни.

Главните бойни кораби на суздалите и богазите се отдалечиха от Джохи към флотата на Мейсън, оформиха защитен периметър и зачакаха.

Транспортните кораби се устремиха към земята, защитени от тънкия екран на разрушителите.

Първата вълна от имперски тактически кораби ги посрещна, преди да навлязат в атмосферата на Джохи.

Ханелоре Ла Сиотат беше невероятен пилот, както обичаше да казва. Всички бяха съгласни с това, включително и другите пилоти в ескадрилата ѝ. Не толкова невероятна, колкото си мислеше, и определено не толкова възхитителна като тях, но все пак невероятна.

Беше сложила шлем, който контролираше вторичните оръжия, и го беше свързала с управлението. Твърдеше, че ѝ помага да вижда на екрана не само какво прави нейният тактически кораб, но и кой враг да избере по-напред.

Транспортните кораби се очертах ясно на екрана. От двете му страни потекоха разубавителни данни, индикаторите се преместиха, бяха разчетени, дешифрирани и Ла Сиотат ги видя, но не им обърна внимание.

– Приближава се... приближава се... разстояние... разстояние... – мърмореше офицерът, отговорен за оръжията ѝ. – Изчакай...

Корабът порасна на екрана.

– Избери по-нисък клас ракети – нареди Ла Сиотат и офицерът смени избора от дългообхватните „Кали“ на „Гоблин“, които имаха среден обхват.

– Разстояние... разстояние... разстояние...

– Изчакай...

Ла Сиотат се смяташе за невероятно добър пилот – но тя си имаше и своя тайна: не беше особено добър стрелец. Затова никога не стреляше, преди изстрелът да е сигурен, и предпочиташе да се приближи

максимално.

– Изчакай... мамка му!

Сензорите на транспортния кораб сигурно бяха засекали идващия тактически кораб, тъй като той изхвърли аварийно капсулите с войските – продълговати тръбopodobни контейнери, които се разсипаха в атмосферата на Джохи.

– Транспортният...

– Все още е на мушка.

– Изстреляй една! Няма нужда от допълнителни!

Тя сложи оръжейния шлем на главата си, не обърна внимание на образа на проблясващата ракета, която се забиваше в транспортния кораб, който напразно се опитваше да се измъкне, ръцете и краката ѝ натискаха панелите за управление и обърна тактическия кораб – смъртоносен сокол, който се спускаше, докато птиците се разбягваха.

– Разстояние... разстояние...

– „Гоблини“... множествово изстрелване, разделяне на по една цел... включено.

– Включено! Разстояние... разстояние...

– Автоматично настройване... Огън!

Тактическият кораб носеше осем ракетомета за „Гоблини“, всеки от които съдържаше по три ракети. Ракетометите прогърмяха... тактическият кораб се разтресе, докато десет ядрени ракети изфучаха навън.

Деветнадесет спасителни капсули бяха поразени и от останките се посипаха горящи и умиращи войници, войници, които замахваха напразно с ръце, докато гравитацията ги придърпваше към далечната земя.

Внезапно за Ла Сиотат тези цели престанаха да бъдат просто неodushevени симулации върху бойния екран и се превърнаха в същества – чиято смърт беше дошла бързо вследствие на взрива, или ужасно, докато дробовете им замръзваха в смразяващата атмосфера, или благодатно, докато изпадаха в безсъзнание.

И заради близкото попадение Ла Сиотат видя смъртта им от доста близо. Стомахът ѝ се разбунтува. Тя повърна върху контролните панели.

Обърна се още веднъж, за да поразии двадесетата и последна капсула.

Стен наблюдаваше клането от бойния екран в контролната зала на посолството, като съзнанието му отказваше да преведе какво означаваша

внезапно появяващите се и изчезващи точки светлина. Можеше да се изкачи до някой от прозорците горе и да погледне голямата битка над планините около Рурик оттам. Но това би било дори по-лошо.

Около него последните служители на посолството събираха документите и оборудването, което можеха да изнесат от планетата.

Навън, в двора, бушуваха огромни огънове, в които останалата част от записите се унищожаваха.

Стен беше донякъде изненадан, че нямаше паника или неприятности. Килгър му беше обяснил: беше заел рота от гвардията за охрана на посолството, беше казал на гурките и Бор да вземат оръжията си и да помогнат при евакуацията.

– И вече, шефе, сме по-добре, отколкото при Кавит. – На Кавит Алекс организираше евакуацията на гражданите и се беше заклел да не го прави никога отново. – Какво ще правим с посолството? Ще го взривим? Или ще оставим капани?

– Не и по двата въпроса. Може да изпратят друг посланик в близките години. Защо да му вгорчаваме живота?

Погледът на Килгър беше студен като лед.

На кого му пукаше какво ще се случи със следващия режим или следващия глупак, който приемеше имперска заплата?

Но той не каза нищо.

– Имате ли прогноза за кацанията, генерале? – попита Стен.

– Несигурна – отговори Сарсфийлд. – Изглежда, са дошли с около двадесет дивизии. Да кажем пет за първата вълна, пет за втората, същото за третата и останалите в резерв. Това е моя догадка, защото така бих постъпил аз. Но никоя от прогнозите на разузнаването не я е опровергала, затова ще я приема.

– Продължавайте.

– Точно в момента ще кажа – и това са доста сигурни данни, – че са успели да свалят не повече от осем на земята. Останалите или са били загубени при кацането, или са все още в орбита, след като инвазията е била отменена.

Стен изпита съжаление, въпреки че загиналите бяха врагове. Първа гвардейска дивизия, в пълен състав, наброяваше около осемнадесет хиляди същества.

Да предположим, че – и екран на имперското разузнаване показваше, че това е сравнително точно – дивизиите на суздалите и богазите

имат същата бройка.

Триста и шейсет хиляди същества са били изпратени, но само осем дивизии бяха стигнали – нашествениците бяха понесли над петдесет процента загуби, преди да започне истинската битка.

– Разбира се – продължи Сарсфийлд, – данните не са пълни. Единици от всички части на противника почти сигурно са стигнали на земята. Но останките от отделенията и тъй нататък няма защо да се броят.

Сарсфийлд беше истински гвардеец, помисли си Стен. Не изглеждаше разтревожен, че сто и петдесет хиляди врагове в момента бяха на Джохи, подсилени с каквото милицията на торките можеше да предложи – вероятно около сто хиляди същества, и в добавка половин милион от джохианската армия. Седемстотин и петдесет хиляди срещу осемнайсет хиляди.

– Благодарен съм, че все още не са спуснали тежки бронетранспортори или артилерия – добави Сарсфийлд.

Няма да им трябва, уверен беше Стен. Даул и джохианците имаха повече от достатъчно.

Сега, зачуди се той, колко ли време ще им е нужно, за да се прегрупира и да нападнат града?

Знаеше и този отговор. Не повече от три И-дни.

Имперските загуби бяха малки. Само пет тактически кораба бяха разрушени. Но тези пет бяха незаменими.

Стен, Сарсфийлд и Мейсън говореха по троен канал и се опитваха да решат какво да предприемат.

Това, което трябваше да се случи, беше следното. Имперските служители да се качат на корабите си и да изчезнат в дълбокия космос, а после право към дома.

Но имаше два малки проблема: флотите на суздадите и богазите около Джохи и пристигащата армия на съюзниците.

Почти десетина прилепа бяха изпратени из небето, преди Килгър да потвърди със сигурност, че Алтайската конфедерация идва.

Стен имаше две предимства. Първо, корабите на Мейсън извън Джохи – които бяха достатъчна заплаха, за да разтревожат флотите на суздадите и богазите. Второ, имаше въздушно превъзходство в атмосферата, или поне достатъчно единици, за да се бори за това пространство.

Тежките кораби на суздадите и богазите едва ли щяха да висят в космоса и да изстрелват тежките си ракети по имперските сили извън

Рурик. Никой от новосформирания съюз, включително и двете извънземни раси, не биха определили като славна победа разрушаването на старата столица на купа. Това би било твърде Пирова победа, дори за тези същества.

Нито пък флотата, освен като последно средство, щеше да жертва маневреността си, за да се спусне и да размаже тази ос – тактическите кораби, – ос, които можеха с предсмъртното си жило да свалят доста от тях, а никой не би жертвал боен кораб или крайцер просто така.

От друга страна, напредващата армия на Даул постепенно щеше да осигури противовъздушно прикритие, което да изгони имперските кораби от въздуха, така че това беше само временно забавяне.

Внезапно откри още две обнадеждаващи неща. Първо, имаше тренирани, дисциплинирани войски – Първа гвардия, – които бяха свежи и не бяха участвали скоро в битка. Второ, осъзна той, ако успееше да разкара имперските граждани от Рурик, щеше да има само частично преследване.

Самото изритване на Империята от Алтайския куп щеше да се смята за достатъчна победа.

Поне така щяха да мислят представителите на Алтайския куп.

Той слушаше мълчаливо, докато Мейсън и Сарсфийлд разглеждаха и отхвърляха различни възможности, като се опитваха да намерят пролука в клещите, в които бяха хванати.

Една идея го осени. Той я обмисли за малко. Заслужаваше си да се обсъди. Вероятно нямаше да проработи. До дори и да не станеше, ситуацията не можеше да стане по-зле. Можеше ли?

– Господин Килгър – обърна се той официално към Алекс, който стоеше извън обсега на екрана. Мейсън и Сарсфийлд подскочиха изненадано – те не знаеха, че Килгър е там. – Имаме ли код, който не е достатъчно сигурен? Не пълен боклук, но нещо, което ще могат да разбият, поне частично, без много труд.

Алекс сви рамене и повика отговорника за кодовете към посолството. Мейсън понечи да каже нещо, но Сарсфийлд му даде знак да замълчи. Пет минути по-късно Килгър представи избор от три кода, които отговорникът смяташе, че са неефективни, ако не и напълно безсмислени.

– Много добре. Защо да не... – и Стен очерта първата част на плана.

Сарсфийлд не каза нищо, тъй като първата част не включваше него или командването му. Стен видя как Мейсън се опитва да бъде съдържан, по явно му се искаше да каже, че всичко, което този скапаняк Стен

може да измисли, не струва и пукната пара.

– Най-голямото ми възражение е – проговори Мейсън след малко, – че вече го изпробвахме.

– Не съвсем, адмирале – възрази Стен. – Опитяхме по-простата версия на това. Играли ли сте някога на „Познай в коя ръка е камъчето“?

– Разбира се. Бил съм дете.

Стен се съмняваше, но продължи.

– Първия път, когато сте опитали, сте излъгали. После сте казали истината. После отново сте излъгали. Нарастваща нечестност. Това ще се опитаме да постигнем, освен ако някой няма по-добро предложение – или може да посочи някъде очевидната ми грешка.

И така, Блъф номер две започна.

Един разрушител се откъсна от флотата на Мейсън и се отправи в посока към имперските светове и самия Първичен свят.

След като излезе от обхвата на флотите на богазите и суздалите, започна да излъчва кодирано съобщение към флотата на Мейсън и обградения имперски пост на Рурик.

Стен изчака шест дълги часа, наблюдавайки чрез прилепите на Алекс как армията на Алтайския куп се приближава към града. Благодарение на нещо, кой знае какво, по дяволите, може би по повелята на боговете на Ото Сарла и Лараз, войските се движеха бавно. Стен го приписваше едновременно на предпазливостта, тъй като никой от тях не се беше сражавал с имперски войски преди, и на неизбежните пречки пред опитите да се координира един новосформиран съюз, особено такъв, в който всеки мразеше всеки друг.

Беше наредил на тактическите си кораби да действат като въздушна артилерия, като изстрелват ракети въздух-земя към предварително набелязани цели – кръстовища, главни пътища и подобни.

После неговият свързочен офицер Фрестън заедно със свързочния офицер на Мейсън докладваха, че е имало внезапна размяна на сигнали между флотите на суздалите и богазите, трансмисии, които бяха излъчени в рядко използван, което означаваше много сигурен, код. Други трансмисии бяха изпратени към родните светове на суздалите и богазите.

– Адмирал Мейсън?

– Да, сър. Идваме.

Изглежда рибата беше клъвнала.

Стен наистина беше използвал друга версия на стария блъф и Мейсън беше тръгнал на път, като се преструваше, че изпраща съобщения към идваща имперска флота.

Разрушителят, изпратен напред, беше излъчил съобщение с несигурния код, от чието съдържание можеше да се заключи, че идва от предния отряд на ударната имперска флота. Тази митична сила заповяда на Мейсън да напусне позицията си около Джохи – закляшените сили на планетата трябваше сами да се погрижат за себе си за известно време – и да послужи като екран за тази идваща флота.

Предаването продължи в смисъл, че Мейсън ще получи пълни инструкции по-късно, но тази специална сила е била изпратена със задачата да накаже дисидентските светове на богазите и суздалите – умишлено не се споменаваше за никакви дисиденти сред хората, – като нападне извънземните светове за назидание.

Стен беше изпипал прекалено добре измамата си – беше заложил на факта, че така би постъпил всеки от другите алтайски видове, ако беше на мястото на Империята.

Три И-часа по-късно тежките кораби на суздалите и богазите напуснаха орбита и се отправиха към родните си системи.

Стен, като се опитваше да пресметне сложните астрогоационни уравнения, реши, че те сигурно ще се насочат по определена траектория към световите си. Курс, който щеше да е по-пряк от спазвания от Мейсън и определено такъв, че да не се засича с възможните пътища, които огромната имперска ударна сила най-вероятно щеше да използва за атаката си.

Аха. И цялото това хитроумие от човек, който имаше нужда от помощ за основните принципи на астрогацията, докато се учеше да лети. Нямахше да проработи, поне не за дълго. Стен се надяваше заблудата да трае достатъчно за следващата фаза и за да успее Мейсън да се измъкне на флотата на суздалите и богазите и да заеме необходимата позиция.

При всички положения едната ухапка на клещите беше премахната.

Четири часа по-късно разузнавачите на Алтайската конфедерация навлязоха в покрайнините на Рурик.

Стен беше съобщил на Сарсфийлд надеждите, а не заповедите си. Не искаше Първа гвардия да смята, че ги кара да правят някакво повторение на подвига при Термопилите.

Спрете ги. Опитайте се да ги принудите да се окопаят. Накарайте ги да мислят, че ще контраатакуваме.

Сарсфийлд, също както и Стен, си даваше сметка за положението. Никой от тях не смяташе, че тази последна измама ще сработи. Трудно е, много е трудно да излъжеш някой, който държи три аса и жокер, а с двата лакътя е затиснал сляпата си карта, за да не се покаже, когато имаш четири различни цвята и само дързост.

Разузнавачите на противника продължиха необезпокоявани.

Но самообладанието им беше подложено на изпитание. Откриха изоставени барикади. Три преобърнати превозни средства. Горещо високо стърчеше някаква антена. Загадъчни послания бяха написани върху паважа.

Разузнавачите продължиха с нарастваща предпазливост.

Не видяха следи от имперски войници.

Едва ли биха и могли – разузнавачите на гвардията бяха специалисти в това да остават незабелязани.

Последва доклад към конфедерацията.

Прилепите бяха зад линиите и очакваха първите тежки верижни машини и грависледове да влязат в града. Никой не обича да рискува скъпите си верижни машини и още по-скъпите си гравилихтери в теснотията на градския бой. Но алтайските сили нямаха друг избор.

Бяха в капан.

Сарсфийлд нареди артилерията да открие огън. Собствените му оръдия и ракетни установки забълваха срещу набелязаните предварително цели, които не бяха скрити от неприятелските превозни средства.

Тактическите кораби бяха изстреляни от корабите майки, приземени близо до огромният парк в задната част на посолството, където Стен беше наредил да качнат транспортните кораби.

Невероятният пилот Ханелоре Ла Сиотат насочи тактическия си кораб нагоре, видя как оръдието на верижната машина се завърта и запрапи залп от ракети от отворите в туловището на кораба си. Стреля няколко пъти с предните картечници и изчезна.

Ла Сиотат ругаеше почти непрекъснато. Мамка му. Можеше спокойно да се присъедини към скапаната пехота. Тя продължи надолу по улицата, под нивото на покривите, като търсеше друга цел.

Звездът беше унищожен и атаката спряна за миг.

Но те продължиха да прииждат.

Бронираните части на джохианската армия се придвижваха бавно и ефективно към центъра на града. Това беше добре тренирана сила на собствен терен. Верижните машини можеха да уцелят всичко, което пехотинците пропуснеха, а отстрани имаше стрелци, които пазеха танковете от нападение.

– Батарея А... огън! – и четирите имперски грависледа сякаш избухнаха. Всяка експлозия беше предизвикана в действителност от четиридесет и осем ракети, изстреляни от задната им част. Следовете се вдигнаха и се отправиха към друго място.

Ракетите бяха точно това – метателен експлозив, криле и бойна глава. Тяхната точност даваше отклонение от петдесет метра на всеки четиристотин метра. Невероятно зле. Но когато сто деветдесет и две ракети, всяка с петдесет килограма експлозив в бойната глава, едновременно паднат върху някоя област, широка сто метра, и тази област е пълна с елитни бронирани и пехотни отряди, резултатите бяха внушителни.

Джохианските пехотинци умряха до последния човек.

Няколко от верижните машини бяха ударени и обезвредени. Но повечето от тях все още бяха способни да се бият.

После два противотанкови екипа се изправиха от скривалищата си сред отломките и ракетометите им откриха огън.

Но конфедерацията продължи да приижда.

Небето беше черно и високо, а в далечината се виждаха зараждащите се буреносни облаци.

Килгър обърса потта от челото си.

– Времето ще се развали и ще загубим тактическите кораби.

Синд направи гримаса. Корабите можеха да летят във всякакво време. Но никой не си беше представял, че това може да включва да управляваш космически кораб из град в разгара на буря и да се биеш с врагове на земята, което значеше най-вече посредством визуално разпознаване, и същевременно да не прекараш доста време в разкрасяване на местната архитектура.

Или ако архитектурата беше здрава като в Рурик, да се разбиеш.

Секунди по-късно започна бурята, огромни капки дъжд се устремиха надолу.

Килгър изруга и напразно потърси укритие наоколо, а после езикът му стана два пъти по-цветист, когато градушката се изсипа върху му.

Направо чудно, помисли си той. Не само че си имаме купища врагове, но сега и времето се присъедини към тях.

Ла Сиотат стоеше до тактическия си кораб, без да обръща внимание на дъжда, който се процеждаше през отворените врати на хангара на „Виктори“. Корабът беше приземен зад посолството, а другият носач на тактически кораби, „Бенингтън“, бе съвсем наблизо.

– Сър, бих искала да се опитам – настоя тя. – Просто ще използваме сензорите на „Кали“ от предната част и с помощта на ракетата ще мога да откривам целите си.

– Не – отсече командирът на полетите. – Приземени сме. След това ще излетим от планетата. А ако не стане наистина, ще се впуснем в самоубийствена атака, вместо само да се доближаваме до тях, както искаш. Това е заповед.

– Получих доклад – каза Сарсфийлд безизразно, – че моята артилерия изстрелва възпиращи снаряди навсякъде. Приближават се, Стен.

– Кажете им да изоставят оръжията си и да се придвижат към транспортните кораби.

– Да, сър.

– Как сме с натоварването?

Сарсфийлд се консултира с един от офицерите си.

– Всички батальони са строени, освен един, който се качва сега, и Първи батальон, който е разположен на площада. И артилерийските батареи, които се отправят към корабите в момента. Предполагам – продължи Сарсфийлд, – че Първи ще трябва да си пробива път с бой, Мамка му. Поне – добави той тъжно, – те самите пожелаха да заемат тази позиция.

Както и всеки друг батальон от Първа гвардия, според Стен.

– Всички служители на посолството са се качили – заяви Стен. – Както ви е заповядано, всички кораби трябва да се издигнат, когато Първи батальон нападне врага. „Виктори“ ще остане на земята до последния възможен миг. Всеки, който успее да се измъкне от битката след издигането, се качва на него. Разпускам тази станция.

– Разбрано. Вие сте последен. Към „Виктори“ ли отивате?

– Не – отвърна Стен. – Ще бъда с Първи батальон. Стен. Край.

Сарсфийлд нямаше достатъчно време, за да изрази протеста си. Стен стана, разкърши се и посегна към бойното си облекло.

Алекс, също облечен за битка, го беше пригответил. Отправиха се към стълбите. Килгър се обърна и дръпна жица, после двамата се спуснаха към приземния етаж.

Десет секунди по-късно експлозията унищожи комуникационната уредба и конферентната зала.

– Имаш ли план? – зачуди се Килгър.

– Разбира се – отвърна Стен. – Много, много планове. Да се молим за мир. Да не бъдем убити. Да стигнем до „Виктори“, преди да излети. Да се изтеглим през нощта и да изчезнем из провинцията.

– И колко време смяташ, че ще мине, преди проклетият Император да изпрати спасителна група за човек, който не се е подчинил на заповедта му?

– Имай вяра, Алекс – каза Стен. – Рано или късно ще се научим да левитираме и ще се приберем у дома.

В двора видя Синд, Бор и гурките готови за бой. Очакващи.

Не беше изненадан, но за малко да се разплаче.

Синд отдаде чест, по лицето ѝ се стичаше вода.

Той ѝ върна поздрава и малката група излетя навън през широкия булевард към Площада на Каканите, за да се присъедини към последната битка.

Флотски адмирал Мейсън се взря ядосано в екрана, който му показваше джохианската система, устремена към него. Цялата тази задача е напълно идиотска, реши той.

Първо карам скапана яхта, която онзи негодник Стен ми пробута. После си играя на „тука има, тука няма“ с група умници и извънземни. Тук и там, тук и там, всичко потъва в сенки, както казах на Стен на Първичен свят, свят, в който всичко е сиво и няма истина.

Заслужаваше да получи повече от Вечния император, помисли си ядно. И се зачуди как, след като се измъкна от тази катастрофа, да му напомни това.

Поне няма да има разжалване и военен съд, помисли си той. Следвах заповедите си дословно.

А един войник не може да сбърка, когато прави това.

– Време до напускането на Джохи... два И-часа – обяви дежурният офицер.

Алтайските войници се придвижваха уверено към Площада на

Каканите. Съпротивата беше намаляла, а после изчезнала. Сега щяха да завземат двореца и да се разпръснат, за да изкоренят мръсните имперски граждани.

Последваха весели викове. Тук беше центърът, тронът. Оттук управляваше всяка власт. Сега – и всеки войник в зависимост от расата си имаше определено мнение – властелините на Алтайския куп щяха да бъдат различни.

Контраатаката започна.

Многоцветните ракетни установки бяха свалени от грависледовете и скрити зад терасите, водоливниците и дори статуите. Изстрелващите механизми бяха задействани и ракетите се устремиха право напред през площада.

Експлозиите отекнаха наоколо, а после Първи батальон контраатакува, като изблъска алтайските войници назад. Няколко секунди по-късно прокълтяха нови гърмежи. Но те не идваха от бурята или оръжията на гвардията.

Огнени езици избухнаха в мрака, докато имперските транспортни кораби се издигаха от парка и с пълна скорост поеха към космоса.

Стен проследи как изчезват зад буреносните облаци. Много добре. Много добре, помисли си той. По-добре от Кавит.

А сега да видим дали ще успеем да се спасим.

Дъждът се сипеше на талози, усилян от вятъра, а гръмотевиците трещяха сред воя на вихъра на Площада на Каканите.

Синд лежеше зад едно стълбище без да обръща внимание на локвата, в която лежеше – локва с пурпурен цвят от изтичащата кръв на гвардееца до нея.

Пушката ѝ лежеше наблизо.

Снайперисткото оръжие не беше полезно в случая. В другия край на площада, осеян с разбити гравилихтери и верижни машини, които горяха въпреки дъжда, силите на конфедерацията се подготвяха за поредното нападение.

Беше минало време. Колко точно, тя нямаше представа.

Враговете се бяха прегрупирали и нападناха.

Първо се бяха опитали с бронирани машини – но гвардейци с противотанкови оръжия, разположени по горните етажи на двореца, ги покосиха.

После бързите гравилихтери полетяха напред в опит да пробият

изтъняващите редици на гвардейците. Бяха отблъснати.

Последваха вълни от пехотни атаки. Мъже и жени, които маршируваха гордо в стегнати редици под убийствения огън.

Те умряха, но същото се случи и с имперската гвардия.

Беше видяла Алекс да ругае и да слага импровизирана превръзка върху кървава, макар и повърхностна рана от шрапнел на крака си, преди да се отдаде отново на сражението. Ото също беше ударен. Но след като раната му беше превързана, той се върна към редиците като наблюдател за минохвъргачния екип на гвардията.

Синд се зачуди дали могат да устоят още една, две или три атаки, преди вълната да ги помете.

Не бяха имали никаква възможност да се изтеглят и да се отправят към „Виктори“, стига корабът все още да беше на мястото си.

Стен залегна до нея.

И двамата бяха мрачни. Окървавени, но поне кръвта не беше тяхна. Очите им проблясваха гневно.

– Е?

– Останали са ми два снаряда, шефе.

– Ето. – Стен ѝ подаде още един пълнител с АМ2 снаряди.

– Бъди мелодраматичен – предложи тя. – Целуни ме.

Изражението на Стен стана озадачено, той понечи да се подчини, после се дръпна назад при звука на:

– Проклет да съм. Погледни!

Този път атаката беше комбинирана – от пехота и бронирани машини.

И начело на водещата машина се намираше...

Синд сграбчи екзотичната си пушка и се взря. Видя хубавото лице и сребърната коса.

– Той е! Искаш ли привилегията?

– Давай. Стигат ми толкова забави за днес.

Мъжът върху верижната машина беше генерал Даул. Синд предположи, че е сметнал тази атака за решаваща и е избрал да я предвожда лично.

Смело.

Смело, но глупаво, заключи Синд, докато натискаше спусъка и снаряждът АМ2 разкъса гръдния кош на генерала на парчета.

– Благодаря – каза Стен.

Синд се протегна към улигъна. Смъртта на водача им дори не беше забелязана от прииждащите войници.

Вълна след вълна те се изсипваха на площада. Синд насочи дулото към редиците им, после реши да ги изчака да се приближат.

Вдигна глава, за да види по-добре – и очите ѝ се разшириха.

– Джамчид и Холерик – прошепна тя с глас, изпълнен с богобоязън, докато призоваваше боговете на Бор. – Сарла и Лараз.

Спускащ се над покривите, гърчещ се като голяма черна змия, идваше циклон, който поглъщаше всичко по пътя си. И зад първият фуниевиден облак... още един. Един... два... Синд преброи шест, които се извиваха напред и назад като бедра на гигантски танцьор, докато приближаваха.

Стен си спомни „да убие хиляда души за четиридесет минути... да прекара сламка през наковалня... да захвърли четири тактически кораба... на половин километър разстояние...“

Торнадата подеха отломките, докато се приближаваха. Покрив. Барака. Гравислед. Личен кораб. Паднал тактически кораб. Мъж. Завъртя ги, унищожи ги, смаза ги така, че да не могат да бъдат разпознати, а после ги използва като оръжия.

Ушите на Синд писнаха и тя преглътна.

Ревът беше по-силен от огнестрелен залп и алтайските войски замряха. Обърнаха се и видяха циклоните.

После първият вихър достигна Площада на Каканите.

Засмука войниците и оръжията им като прахосмукачка. Вдигна ги и ги захвърли встрани.

Стен се изправи. Крещеше. Никой не го чу.

Махна с ръка назад. Назад – към „Виктори“.

Второ торнадо нахлу на площада. И двата фуниевидни облака се извиваха и въртяха, сякаш не бяха сигурни накъде да продължат.

Имперските войници побягнаха пред този нов демон, срещу който никой не беше и помислял, че ще се изправи.

Но не изпаднаха в паника. Бягаха – но бавно, за да помагат на контузените и ранените. Носеха или оръжията си, или носилки.

Стен и Алекс стояха на мястото, където широкият булевард се разваряше, булевардът, над който Стен беше преминал с „Виктори“ към посолството преди цял един живот.

Площадът се превърна във вряща черна маса, след като още едно торнадо се появи на сцената. Стените на двореца поддадоха и се огънаха към зоната от ниско налягане, създадена от циклоните, и бяха засмукани и издигнати на хиляди метри по-високо към надвисналите облаци.

После вихърът се устреми отново напред, докато вятърът виеше,

право през двореца, който някога беше гордостта на Каканите, а после за кратко беше приютявал доктор Искра.

Дворецът изчезна във вихъра.

Спътниците на торнадото, родени от голямата облачна стена, се спуснаха и започнаха неумолимо да поглъщат войниците на Алтайския куп, крехката конфедерация, за която се биеха, и безсмислената суетност на двореца, който беше символ на властта в Рурик.

След тях не остана нищо освен хаос.

„Виктори“ все още не беше излетял и изчакваше.

На една астрономическа единица разстояние от Рурик Стен изпрати ясно и не кодирано послание с максимална мощност директно към частния канал на Императора и до имперския кабинет:

„Всички имперски войски бяха евакуирани успешно от Рурик в добър ред. Имперските части сега се отправят направо за Първичен свят. Алтайският куп въстана открито срещу Империята.

Стен“

Прати ме на военен съд сега, помисли си той.

Побъркано копеле такова.

42.

Махони чакаше в килията си под новата сграда, където се помещаваше щабът на Вътрешна сигурност. Беше малка стая с бели пластмасови стени, сгъващо се легло и дупка на пода за изпражненията.

След няколко минути щяха да го заведат на предварителното заседание пред върховните имперски съдии. Беше облечен в бял комбинезон, както се изискваше от закона за обвинените в престъпление. Цветът беше символичен. Бялото изразяваше предполагаема невинност. Освен това показваше, че затворникът не е бил подлаган на мъчения.

Махони трябваше да се съгласи, че последното наистина бе вярно в неговия случай. Досега. Бяха се отнасяли с грубовата, но професионална любезност. Разбира се, че го бяха били. За първи път, когато го качиха на транспортния кораб за Първичен свят. Но това беше само за да го

накарат да свикне с новото си положение в живота – насинявания и кръв, за да му покажат кой командва. Не влагаха страст в побоя. Нищо лично. Едно и също, докато го прехвърляха от един служител на ВС на друг.

Когато боят спря, Махони разбра, че датата за заседанието е определена. Беше рутинна предпазна мярка. За да се уверят, че всичко е зараснало до началото на заседанието.

Махони беше понесъл преживяното добре. Не че беше философски настроен за съдбата си. Отказваше да мисли за нея. Да мисли за предателството, означаваше само да се размекне – заради вероятно неизбежното мозъчно сканиране.

Вместо това мислеше за стари приключения. Приятели. Любовници. Никога не мислеше за храна. Махони беше благодарен, че затворническото меню е просто. Иначе онези ястия, които Императорът беше готвил за него, щяха да измъчват ума му.

Косъмчетата на Йън настръхнаха, старите сетива от „Богомолка“ се включиха. Някой го наблюдаваше. Успокои се. После чу тракане по вратата на килията.

А, най-накрая бяха дошли, Йън. Замълчи, сърце. И вие, бели дробове. Не ви трябва толкова много въздух. Хайде, момчета, покажете се като добри ирландци.

Пойндекс гледаше през едностранния екран, докато служителите на ВС измъкнаха Махони от килията. Учуди се колко добре изглеждаше и се запита дали той би се справил така в същото положение. Изблъска тази мисъл. Това беше нещо, което предпочиташе да не узнава.

Излезе в коридора, за да пресрещне Махони и пазачите. Йън го видя. От проблясването на очите му Пойндекс разбра, че го е познал. Проблясъкът изчезна и беше заменен с усмивка.

– Охо. Значи шефът е изпратил най-добрия си човек – каза Махони. – Бих казал, че съм поласкан, но ще излъжа.

Пойндекс се засмя.

– Не бих искал да лъжеш – отвърна той. – Не бихме искали да започнем заседанието с лоши впечатления.

Каза на пазачите да махнат белезниците на Махони, после ги отпрати.

– Аз ще те придружа – съобщи на Йън. – Сигурен съм, че няма да се опиташ да сториш нещо... глупаво.

Махони разтри китките си.

– Защо бих го направил? Аз съм невинен човек. Радостно очаквам

да се въздаде правосъдие.

Той се засмя.

Пойндекс също се усмихна и посочи към далечния коридор. И двамата тръгнаха натам, Пойндекс едва на крачка зад Махони.

– Всъщност съм дошъл, за да се уверя, че точно това ще се случи – каза Пойндекс. – Императорът иска пълна честност.

– О, разбира се, че иска – засмя се Махони. – Предайте му, че старият му приятел Йън смирено му благодари за любезността.

Пойндекс се засмя леко. Определено изпитваше смесени чувства към тази задача. От една страна, Махони беше единствената конкуренция за властта, която сега притежаваше. Разжалването беше прекратило това съревнование.

– Кажете му да не се безпокои – каза Махони. – Когато ме разпитват, ще се придържам към фактите. Нямам намерение да въвличам името му в тези разглеждания.

– Излишно обещание – отбеляза Пойндекс меко. – Но съм сигурен, че ще се зарадва, че все още сте загрижен за него – че си спомняте миналите ви отношения.

От друга страна, Махони някога беше заемал мястото на Пойндекс. Той беше верен слуга на Императора в продължение на десетилетия. Докато наблюдаваше как Махони се приближава към съдбата си, Пойндекс усети страх за своята собствена. Това ще ти се случи, помисли си той, ако някога загубиш благоволенieto му.

Вътрешният му глас го поправи: не ако, а когато.

– Кажете му, че си спомням – каза Махони. – Спомням си много добре.

– Ще го направя – отвърна Пойндекс. – Обещавам ви.

Ръката му бръкна в джоба. Когато се появи отново, Пойндекс притисна заглушителя на оръжието във врата на Махони.

Кожата се сви от внезапната студенина.

Пойндекс стреля. Махони падна напред. Удари се във вратата, Св-лече се на пода.

Пойндекс застана над тялото изумен. Лицето на Махони все още носеше проклетата ирландска усмивка.

Наведе се напред, притисна дулото към главата на Махони и стреля още веднъж.

С човек като Йън Махони трябваше да бъдеш абсолютно сигурен.

43.

– Сбогом, брегове на Сицилия, сбогом, потоци и долини, няма шотландски воин, който да не тъгува за вас³ – изтананика Алекс по памет, като се замисли сериозно да удари едно силно питие, когато флотата излезе изцяло от Алтайския куп.

Той преглеждаше безцелно различните предавания, излъчвани от Имперските светове, които лежаха пред тях. Стен се беше свлякъл в командния стол – но никой не го накара да се премести. И двамата все още носеха мръсните си, разпокъсани бойци униформи.

Мостикът беше почти безмълвен – вероятно защото все още никой не вярваше, че им се е разминало.

– Спорт – каза Килгър, докато прослушваше поредното предаване. – Не знам що за същество си мисли, че ще се сдобие със слава, ако рита малка топка от една линия до друга. Напомня ми – обърна се той към Фрестън, който седеше близо до конзолата – за времето, когато се опитвах да ме накарат да играя джентълменски спорт, наречен крикет. Първо реших, че е безумно да...

Устата му се затвори.

Никой не си спомняше какво точно гласеше предаването. Но беше много недвусмислено:

Разжалван... Някога герой от Таанската война... Генерал-губернатор... Върховно наказание... Йън Махони... Името да бъде изтрито от всички записи и паметници... предателски...

Стен се беше изправил на крака. Лицето му беше смъртнобледо.

– Това беше прекалено – прошепна той.

Килгър понечи да каже нещо, после се отказа. Преглътна.

Чу неразборията и гласа на дежурния офицер зад себе си:

– Гледай си екраните, господине. Какво е това съобщение, което дойде току-що?

– Ами... съжалявам... кодирано е.

– Виждам, че е кодирано – сопна се дежурният офицер. – За кого е? От кого?

– Сър... Мисля, че е от Първичен свят. И... е предназначено за „Калигула“, сър... Мисля...

– Недей да мислиш, момче. Провери!

---

3. По мотиви от шотландска песен „Сбогом, Сицилия“, написана през Втората световна война. – Б.пр.

- Сър, нямаме този код. Не е сред вписаните.
Стен прогони шока и гнева от убийството на Махони.
- Какъв е сигналът?
– Не знаем, сър. От Първичен свят до „Калигула“, сър.
– Чух това. Свържете ме с Мейсън.
– Да, сър.
– „Калигула“, тук е „Виктори“, край.
– Тук „Калигула“, край.
– Говори „Виктори“, какво е съобщението, което получихте току-що?
- Изчакайте малко... сигналът е кодиран.
– Как, по дяволите – зачуди се Килгър, а косъмчетата на тила му се изправиха, – те имат кода, а ние не?
– Сър! „Калигула“ прекъсна връзката.
– Възстановете я.
– „Калигула“, тук е „Виктори“ край. Получавате ли това предаване?
– Сър, „Калигула“ излъчва.
– Продължавай.
– Не към нас, сър. Към прикриващите го разрушители. Кратка трансмисия. Не успях да я запиша.
- Стен се опитваше да разбере какво, по дяволите, става. После забележа екрана, на който се виждаше формацията на цялата флота.
- „Калигула“ беше напуснал строя заедно с четири разрушителя, които обикновено прикриваха бойния кораб. Беше задал нов курс...
- Накъде се насочва „Калигула“?
– Почакайте за секунда... сър. Изглежда, поема в посока почти обратна на тази на флотата. Връща се – предполагам – право към Джохи.
Чу се изненадан шепот.
– Тишина на мостика.
- Стен се насили да мисли. Какво, мамка му, ставаше? Осъзна, че го е казал на глас.
- Сър? – обади се Фрестън. – Мисля, че имам идея.
– Лъч светлина. Говори!
– Ами... сър, преди да ме зачислят към вас, бях свързочен офицер на „Чърчил“. И на капитана му беше даден личен код, когато пое командването. Имаше още едно копие в корабния сейф, което трябваше да бъде дадено на заместника му.
– Продължавай. Но защо „Калигула“ – тоест Мейсън – има код, с който ние не разполагаме? Ние сме флагманският кораб.

– Да, сър, но ние не носим планеторазрушител.

Разбира се. Империята не обичаше дори да признава, че притежава оръжия, способни да взривят планета. Но беше така. Планеторазрушителите никога не бяха използвани – дори по време на Таанската война.

За Императора не беше въпрос на морал. Геноцидът е лоша политика, казваше той. Такова беше виждането на Императора. Очевидно, мрачно заключи Стен, Вечният император беше променил възгледите си. Може и никога да не е било въпрос на морал за Императора, но за Стен беше.

– Отговаря ли „Калигула“? – попита Стен.

– Не, сър.

– Командире, имате ли тактически кораби, готови за полет?

– Разбира се.

– Искам един. С най-добрия пилот на „Виктори“. Заредете го с „Кали“. Потегляме, щом стигна хангара.

Килгър се изправи на крака, за да тръгне с него.

– Алекс! Искам да останеш тук, на мостика. Ще излъчвам от тактическия кораб, но искам връзката да се осъществи през „Виктори“.

– Нямах нужда от мен за това, шефе.

– И искам синтезирано копие, което да съвпада при анализа.

– Ясно. Схванах. Бягай, момко.

И Стен се затича към хангара на „Виктори“.

Тактическият кораб излетя от дясната страна на „Виктори“ и веднага след като се откъсна, ускори с пълна АМ2 тяга.

– Колко до прехващането?

Ла Сиотат нямаше нужда да поглежда към екрана.

– Петдесет и три... петдесет и една минута, сър.

– Добре. – Стен седна на мястото на оръжейния офицер и нагласи шлема на главата си.

– Ето какво ще правим. „Калигула“ се е насочил към Джохи. Ще използва планеторазрушител.

Ла Сиотат, който се гордеше със самообладанието си, не можа да запази невъзмутимото си изражение.

– Но какво... да не би адмирал Мейсън да въстава... или...

– Няма нужда да знаете, госпожице. Искам да ме известите, когато стигнем на пет минути от „Калигула“. Имате ли възражения?

– Не, сър.

– Внимавайте разрушителите да не ни забележат. Сигурен съм, че им е наредено да ни спрат.

– Това дори не е повод за притеснение. Сър.

Стен почти се усмихна – звучеше така, сякаш Ла Сиотат е невероятен пилот.

– „Калигула“, тук е „Виктори“. Адмирал Мейсън, тук е Стен, край.

– Все още няма отговор.

– „Калигула“, тук е Стен, край. Свържете ме с вашия адмирал. Това е заповед, край.

– Седем минути до прехващането, сър.

– По дяволите...

Екранът на тактическия кораб внезапно се проясни и Стен видя лицето на Мейсън. Мейсън, или поне Стен се надяваше да е така, трябваше да гледа синтетичното копие на Стен на мостика на „Виктори“ и да не му и мине през ума, че той е реагирал светкавично и всъщност се намира съвсем близо до „Калигула“.

– Адмирал Мейсън, мисля, че разбирам каква е мисията ви – започна Стен.

– Моите заповеди, сър, ми забраняват да дискутирам настоящата ми задача с никого.

– Не се интересувам от дискусии, Мейсън. Това не е клуб за дебати. И знам, че ти е наредено да взривиш Джохи. Не можеш да го направиш.

– Имам своите заповеди, сър.

– Потвърдихте ли ги? Мейсън, искате ли да сте първият човек от – Бог знае кога? – който е изтребил цяла планета? Не всички там долу са побъркани, Мейсън.

Фигурата на екрана не отговори.

– Не виждам причина да продължаваме тази връзка – каза механично той.

– Мейсън, изчакай за миг.

Стен затвори микрофона си и сложи шлема на главата си.

– Госпожице Ла Сиотат, изстрелвам ракетата „Кали“.

– Да, сър. С пълна скорост... Прехващане след три минути... две минути.

Стен докосна червения ключ на оръжейния панел – единственото физическо действие, което трябваше да предприеме.

Чудовищната ракета беше изстреляна от гнездото си в задната част

на тактическия кораб. Беше двадесет метра дълга, а бойната ѝ глава съдържаше двадесетмегатонен смъртоносен експлозив.

Ракетата изскочи от тактическия кораб и Стен я прицели през шлема към малкото съзвездие, което представляваха „Калигула“ и съпроваждащите го кораби, на три четвърти от максималната ѝ скорост.

Отвори очите си и видя Мейсън да се взира към него през екрана.

– Това е последният ми опит, адмирал Мейсън. Знаете, че работите за луд човек. Току-що чухте – Императорът е накарал да застрелят Махони.

Очите на Мейсън присветнаха, после той отново се превърна в машина.

Стен опита още веднъж, наясно, че е безсмислено.

– Виж, човече. Така ли искаш да те запомни историята? Мейсън, убиецът на планети?

Мейсън почти се усмихна.

– Стен, това е разликата между нас. Смяташ, че имаш някакво дадено ти свише право да съдиш кои заповеди трябва да последваш и кои не. Това е съблазнително и ти си наясно с това. Може би по същата причина Махони е бил екзекутиран. Замислял ли си се? Следвам пряка имперска заповед, господинчо. Не, Стен, аз няма да бъда предател. Мейсън, край.

Екранът избледня.

Стен затвори очи и се превърна в „Кали“. Увеличи скоростта докрай.

– Приближава се... приближава се... – чу смътно напева на Ла Сиотат. – Забелязаха те... премина през екран на разрушител... Изстрелвам примамка... приближава се... прогнозата е, че не може да прехване... Приближава се... Сблъсък с целта... Попадение!

Светът около Стен избухна в пламъци.

Той свали контролния шлем и видя на екрана как „Калигула“ престава да съществува. Имаше лек намек за експлозия, а после нищо. Със същия успех екранът би могъл да гледа в черна дупка. Чудеше се дали „Кали“ не беше взривила и планеторазрушителя.

Предположи, че разрушителите на „Калигула“ ще се опитат да изстрелят противодействащи ракети, ако някой от тях беше оцелял. Екранът остана черен, претоварен.

Не го интересуваеше – избягването им беше работа на Ла Сиотат.

– Това е, госпожице – каза той уморено. – Обратно към „Виктори“.

Мейсън умря, както беше живял – следвайки заповеди.

На Стен не му пукаше особено за това.

Но повече от три хиляди същества бяха умрели с него – и Стен се съмняваше, че някой ще им посвети паметник, тук, сред мрака и тишината на междузвездното пространство.

44.

Стен все още не можеше да се осъзнае. Когато се върна на „Виктори“, той даде машинално заповед мостикът да се изолира от общите помещения.

– Вече сме за бесилото, синко – каза Килгър с нисък глас, но думите му върнаха Стен в реалността.

Той погледна към приятеля си. Лицето на шотландеца беше спокойно сякаш обсъждаше кого да покани на вечеря.

Стен погледна към мостика на „Виктори“, който внезапно се оказа пълен със същества.

Тук беше Ото със своите Бор. Жилавите силуети на гурките, оглавявани от Лалбахадур Тапа. И много други.

Лица, които си спомняше, но за свой срам, не и имената, свързани с тях.

Тук беше и Синд.

Изражението на лицето ѝ беше същото като на другите. Очаквателно, Всички чакаха решението му.

Стен изтри сълзите от очите си.

Всички бяха с него – всеки от тях.

Прииска му се да прегърне Синд. Искаше някой да го успокои, да го утеши.

Искаше да го излъжат, че всичко ще бъде наред.

После изведнъж си даде сметка какво означаваше стореното преди малко.

Сега Стен беше престъпник.

И със своите действия беше осъдил всички тези доверчиви души.

Съвсем скоро Вечният император щеше да научи за предателството на Стен и да пусне хрътките си след него.

Стен трябваше да бяга. Всички трябваше да бягат.

Започна да говори. Знаеше десетина места, където можеха да се скрият. Стен трябваше само да избере и да въведе координатите.

Спря се.

Никое място не беше безопасно. Накрая силите на Вечният император щяха да ги открият.

Стен отново се вгледа във верните лица около себе си. Сигурно имаше и други.

Замисли се за господин Еку и неговото предложение.

Какъв беше смисълът?

Искаше му се Махони да беше тук. Йън щеше да знае какво да направи. Щеше да му каже:

– Стига си циврил, момко. Здрав си. Имаш жена. Имаш този грозен шотландец, Алекс Килгър. И много други верни приятели, И имаш чудесен кораб. Собствения кораб на Императора!

В този миг джемедар Лалбахадур прошепна нещо на групата си. Всички го направиха едновременно.

С официалният поздрав на гурките, с издигнати кукрита, те заявиха:

– Ние сме под твое командване. Сах!

И Стен реши.

Ако побегнеш, Императорът щеше да го залови.

Затова трябваше да се добере първи до Императора.

Той даде заповед.

КРАЙ

© 1992 Алън Кол
© 1992 Крис Бънч
© 2008 Петър Василев, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
Vortex, 1992

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2008
Американска, първо издание
Редактор: Мария Василева
Художествено оформление на корица: „Megachrom“
ISBN 978-954-585-885-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11156>]